

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

□□□

FROZEN *Heart*

HELENA NEWBURY
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

DONMUŞ KALP

HELENA NEWBURY

FOSTER & BLACK

İÇİNDEKİLER

1. [Bronwyn](#)
2. [Radimir](#)
3. [Bronwyn](#)
4. [Radimir](#)
5. [Bronwyn](#)
6. [Radimir](#)
7. [Bronwyn](#)
8. [Bronwyn](#)
9. [Radimir](#)
10. [Bronwyn](#)
11. [Radimir](#)
12. [Bronwyn](#)
13. [Radimir](#)
14. [Bronwyn](#)
15. [Radimir](#)
16. [Bronwyn](#)
17. [Radimir](#)
18. [Bronwyn](#)
19. [Bronwyn](#)
20. [Radimir](#)
21. [Bronwyn](#)
22. [Bronwyn](#)
23. [Bronwyn](#)
24. [Radimir](#)
25. [Bronwyn](#)
26. [Bronwyn](#)
27. [Bronwyn](#)
28. [Radimir](#)
29. [Bronwyn](#)
30. [Radimir](#)

31. [Bronwyn](#)
32. [Bronwyn](#)
33. [Radimir](#)
34. [Bronwyn](#)
35. [Bronwyn](#)
36. [Bronwyn](#)
37. [Bronwyn](#)
38. [Radimir](#)
39. [Bronwyn](#)
40. [Bronwyn](#)
41. [Radimir](#)
42. [Bronwyn](#)
43. [Radimir](#)
44. [Bronwyn](#)
45. [Bronwyn](#)
46. [Bronwyn](#)
47. [Radimir](#)
48. [Radimir](#)
49. [Bronwyn](#)
50. [Bronwyn](#)
51. [Radimir](#)
52. [Bronwyn](#)
53. [Bronwyn](#)
54. [Bronwyn](#)
55. [Radimir](#)
56. [Bronwyn](#)
57. [Bronwyn](#)
58. [Bronwyn](#)
59. [Radimir](#)
60. [Bronwyn](#)
61. [Bronwyn](#)
62. [Bronwyn](#)
63. [Radimir](#)
64. [Alexei](#)

65. [Bronwyn](#)
66. [Alexei](#)
67. [Radimir](#)
68. [Bronwyn](#)
69. [Radimir](#)
70. [Bronwyn](#)
71. [Radimir](#)
72. [Bronwyn](#)
73. [Radimir](#)
74. [Bronwyn](#)
75. [Radimir](#)
- [Epilog](#)

© Telif Hakkı Helena Newbury 2024

Helena Newbury, 1988 tarihli Telif Hakkı, Tasarım ve Patent Yasası uyarınca bu eserin yazarı olarak tanımlanma hakkını kullanmıştır.

Bu kitap tamamen kurgusal bir eserdir. Bu kitapta yer alan tüm karakterler, şirketler, kuruluşlar, ürünler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, kurgusal olup kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar, şirketler, kuruluşlar veya ürünlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Mayhem Cover Creations

Ana kapak modeli görüntüsü Wander Aguiar Photography'den lisanslanmıştır (telif hakkı Wander Aguiar Photography'ye aittir).

İlk Baskı

BRONWYN

Radimir Aristov'un kitapçıma girdiğini hala hatırlıyorum. Kim olduğunu, ne olduğunu hiç bilmiyordum. Ya da sekiz hafta sonra evleneceğimizi.

Ona sadece bir kitap sattım. Ve sonra her şey bir anda... kontrolden çıktı.

Saat akşam yediyi geçmişti ve dükkanın büyük cam pencerelerinin dışında bir kar fırtınası esiyordu. Gerçek bir Orta Batı özelliği, sadece Chicago'da görebileceğiniz türden, binaların arasında uğuldayan rüzgar kulaklarınızı ağrıtıyor, soğuk giysilerinizi delip geçiyor ve kar, kot pantolonunuzun paçalarını ıslatan derin, çıtır çıtır birikintiler oluşturuyor.

Ama *All You Need Is Books*'un içi sıcak ve rahattı. Soğuk olmasına izin *veremem* çünkü soğuk nem demektir ve nem kitapları şişmiş, şekilsiz canavarlara dönüştürür ve kimse böyle kitapları satın almak istemez. Faturalarım yüksek olsa da ısıtıcıyı sonuna kadar açmamın sebebi budur... ve tamam, evet, soğuktan da nefret ederim. Müşterilerim de bunu takdir ediyorlardı, sessizce koridorlarda dolaşıp kitapların tanıtımlarını okuyup kasaya götürmek için kitapları yığıyorlardı.

Büyük bir mağaza değil. Ve vanilya milkshake rengindeki duvarların gök mavisi tavanla birleştiği yeri çok yakından bakarsanız, kenarların dağınık olduğunu göreceksiniz çünkü boyamak için merdivende dengede duruyordum. Ama burası benim.

Etrafıma bakındım ve kendi kendime gülümsedim. Yorgunluktan bitkin düşmüştüm: mağaza zarar ediyordu, bu yüzden günde on iki saat, sabah sekizden akşam sekize kadar açmaya başlamıştım. Bazen en iyi arkadaşım Jen yardım etmek için vardiyada çalışırdı ama bugün bütün gün tek başımaydım. Müşterilere hizmet ederken, yeni malları ayırıp raflara yerleştirdim, süpürdüm, topladım ve romantizm bölümünü kağıt hamuru haline getirebilecek sızan bir boruyu tamir ettim. Hala bir kostüm yapmam gerekiyordu...

Çocuklara hikaye okuma etkinliği düzenlemiştim ve yerel bir okuma yardım kuruluşu için birkaç kitap toplamıştım. Bütün gün ayakta durmuştum ve eklemlerim ağrıyordu: sanki biri dizlerime ve ayak bileklerime kızgın kum dökmüş gibi hissediyordum. Ama böyle sakin ve sessiz anlarda, yeni kitaplarına dalmış ya da bir sonraki kitaplarını arayan okuyucuları izleyebildiğimde, tüm bu yorgunluğa değdiğini hissediyordum.

Sonra kapı açıldı ve hayatım sonsuza dek değişti.

Rüzgârın uğultusu sessizliği bozdu. Soğuk hava mağazayı doldurdu, insanlar titremeye ve küfür etmeye başladı, kar taneleri mağazanın arkasındaki Biyografi bölümüne kadar uçtu. Herkes başını kaldırdı.

Bir adam kapıda durmuş, somurtuyordu. Gözleri ahşap rafları, kitapları, insanları taradı ve şüpheyi çenesini sıktı. Rüzgâr etrafında o kadar şiddetli esiyordu ki, ben de ona sempati duyarak omuzlarımı kamburlaştırdım, ama soğuk onu rahatsız etmiyor gibiydi. Onun güvenmediğini şey, bizim garip sıcaklık ve rahatlık dünyamızdı.

Işığa adım attığında onu ilk kez iyice görebildim. Boyu 1,80'den fazlaydı, omuzları kapı çerçevesine neredeyse değiyordu ve geniş, iri bir göğsü vardı. İtfaiyeci gibi bir vücudu vardı, ama üç parçalı bir takım elbise ve bir palto giyyordu, sanki bir yönetim kurulu toplantısından gelmiş gibi. Aşağıya bakıyor, yeleğinden karları silkeliyordu, bu yüzden tek görebildiğim parlak siyah saçlarının yumuşak bukleleriydi. Sonra başını kaldırdı ve...

Tanrım, o çok yakışıklıydı. İnsanlar klasik görünüşlerden bahsederler ve birdenbire ne demek istediklerini anladım: O, hayata geçirilmiş eski bir liderin heykeli gibiydi. Yüksek, oyulmuş elmacık kemikleri bana uzak ve soğuk bir yeri hatırlattı: Onu donmuş bir savaş alanında durup binlerce askere emir verirken hayal edebiliyordum. O sert, duygusuz üst dudağı: emir vermek için yaratılmıştı. Ve o yumuşak, şehvetli alt dudağı... o, inatçı barbar kraliçeleri öperek boyun eğdirmeye yarardı.

Kitapçıya bir kez daha şüpheli bir bakış attı. Sonra yeleğinin altını çekerek düzeltti ve hizmet bekleyen insanların sırasına katıldı.

Yirmili yaşlarındaki bir adam kapıya doğru geri çekildi, adama korkuyla bakarak dışarı çıktı. Sonra yaşlı bir adam da aynısını yaptı. Adamın sadece somurtkan ve korkutucu görünmesi değil, sanki onu tanıyorlardı. *Bu adam kim?*

Kesinlikle parası vardı: paltosu kaşmir gibi görünüyordu. Öyleyse neden şehir merkezindeki lüks kitapçılardan birinde değil de, emlakçılar tarafından iyimser bir şekilde *gelecek vaat eden* bir mahalledeydi? Hâlâ somurtuyordu ve sıra durduğunda, başka bir yere gitmesi gerekiyormuş gibi cilalı deri ayakkabısının burnunu yere vurmaya başlıyordu. Meşgul. Güçlü. Normalde *hiçbir şey* için sıraya girmeyen biri.

Düzenli müşterilerimden biri olan Melissa için bir yığın aşk romanını taradım ve paketledim, sonra adama bir kez daha göz attım. Duruşunda, tavırlarında bir şeyler vardı. Çoğu insan beklerken telefonlarıyla uğraşır, bir nevi içlerine kapanırlar. Ama o başını dik tutmuş, etrafına bakınıyor, her şeyi içine çekiyordu. Bu sadece özgüvenden daha fazlasıydı. Bundan daha derin, daha güçlü bir şeydi. Mağazanın tamamı onun varlığıyla yankılanıyor gibiydi: sanki herkes onunla göz teması kurmaktan korkuyordu. *Ben de* korkuyordum. Ama ona gizlice bakmaktan kendimi alamıyordum.

Sıradaki müşteri, bir ay önce yeni bir fantastik roman ön sipariş vermişti. Eğilip tezgahın altından kitabı aldım, kasadan geçirdim ve ona büyük bir gülümsemeyle uzattım. Şimdi sıra, ürkütücü gizemli adamın bir sonraki sıradaki kişiye gelmişti. Sıra ilerlerken, adam ilk kez bana baktı.

Hareketsiz kaldım. Gözleri kış gökyüzünün soluk grisi gibiydi, o kadar soğuktu ki, onlara bakmak göğsümü ağrıtıyordu. Orada hiç nezaket yoktu, hiç şefkat izi yoktu ve bana dik dik bakışı midemi bulandırdı. Neredeyse başka yere bakacaktım. Ama içimde, çok derinlerde, her zaman inatçı ya da aptal olan bir yanım vardı. Büyükanнем buna *Gallerli atalarımızın savaşçı ruhu* derdi. Bu ruh, bakmaya devam etmemi sağladı.

Ve bir şey oldu.

Bir saniye için gözleri kısıldı. Sonra, donmuş ağaçların arasından sızan zayıf bir güneş ışığı gibi, en ufak bir sıcaklık belirtisi gördüm.

bir ormandı ve nefes kesici g zellikeydi.

Sonra sıcaklık genişledi, dışa doğru hızlandı ve soğuk gri, kavurucu, yakıcı bir sıcaklığa dönüştü. Gözleri vücudumda aşağıya doğru kayd , tekrar yukarı çıktı ve benimkilerle tekrar buluştu. Gözleri, erimiş elmaslar gibi parlıyordu. İstediği bir şeyi görmüştü. Onu alacaktı.

Yutkundum, yüzüm kızardı. Daha derin, daha karanlık bir sıcaklık vücudumu kapladı ve kasıklar mda patladı. Hiç bu kadar... *arzulandiğimi* hissetmemiştim. Erkekler bana öyle bakmazlar, özellikle de *onun* gibi erkekler. Ben bronzlaşm ş, fit ve sarışın değilim. Cildim, mayıs ayından sonra dışarı çıkarsam yanacak kadar süt beyazıdır, göğüslerim ve kal alar m iridir ve sa lar m kıızıdır. Ve narin  ilek sarısı ya da sofistike kumraldan bahsetmiyorum, uzun dalgalı, parlak, bakır kırmızısı saçlardan bahsediyorum: kıvr mlar mla, bir çiftçinin kızı gibi görünüyorum, sanki kuyudan su çekmem ya da saban  s rmem gerekiyormuş gibi.

Yine de bana bakıyordu, o kadar yoğun bir bakışla ki sanki fiziksel bir dokunuş gibiydi. Bakışları  enemin çizgisini takip etti, dudaklar mın üzerinden, boynumun yumuşak, hassas derisine doğru indi...

"şey..." dedi  n mdede duran kadın.

Kızard m ve çabucak ona hizmet ettim. Gözlerimi, satın aldığı kitaplara, kasadaki rakamlara, kredi kartına... onun yüzüne bakmamak için her yere diktim. *Bu gerçekten oldu mu? Bana, beni bu tezgahın üzerine yatır p...*

Kad n n kitaplarını poşete koydum, teşekkür ettim ve o gitti. Ve o öne doğru adım attı.

Gözlerimi tezg htan ayırmad m, ama onun üzerimde durduğunu hissedebiliyordum. Telaşlıyd m ve nefesim kesilmişti, giysilerimin altında cildim zonkluyordu ve içimde kontrol edemediğim yavaş bir sıcaklık dalgası vardı. Bu sadece bana attiğı bakıştan kaynaklanmıyordu. Benim buna verdiiğim tepki, *ona* verdiiğim tepkiydi. O iri, korkutucu ve çok ürkütücüydü, ama aynı zamanda muhteşem ve... tarif edemediğim bir şekilde *farklıydı. Tehlikeli.* Ondan yayılan, hissedebileceiğim bir titreşim vardı. Sanki ben ve kitap ıdaki diğer herkes geyik, o da kurtmuş gibi.

Bu beni ka ırmalıyd . Ama o titreşim vücudumu sardı ve içimdeki derin, karanlık bir yer

deliği gibi şarkı söyledi.

Gözlerimi yavaşça kaldırdım. Beline baktım, karnı düz ve sıkıydı, kusursuz gri bir yelekle sarılmıştı. Gözlerim daha yukarıya, kar beyazı gömleğini şişiren ikiz göğüs kaslarına kaydı. Yakından bakınca daha da büyük görünüyordu, göğsü arkasında olan her şeyi görmemi engelleyecek kadar genişti. *Ve uzundu:* Ben 168 cm boyundayım ama onu daha iyi görebilmek için başımı geriye doğru eğmek zorunda kaldım. Mavi ipek kravatının düğümünden yukarı, omuzlarından yukarı...

O muhteşem, soluk gri gözlere baktım. Yakıcı şehvet yok olmuştu. Durun: hayır. Yok olmamıştı. *Kontrol altına alınmıştı.* Buz parmaklıklar arkasında kilitlenmişti. Ve bana kaşlarını çatarak, kontrolünü nasıl kaybettiğimi öğrenmek istiyordu.

Ayaklarımdan ayaklarıma geçtim, kendimi küçük ve savunmasız hissediyordum... ama bir şekilde daha fazlasını istiyordum. Gözlerimi yere indirmek istedim ama aynı zamanda bakışlarımı da kaçırıyordum. Kendimi sabitlemek için parmak uçlarımı tezgahın ahşabına bastırdım. Sonra nefes aldım ve sesimi neredeyse düz bir tona zorladım. *"All You Need is Books'a hoş geldiniz. Nasıl yardımcı olabilirim?"*

Bana öfkeyle baktı. Tanrım, öfkeyle bakmak bu adam için *icat edilmiş* olmalı. adam için icat edildi. Kaşlarını çatmak da öyle. O koyu kaşları, gri gözleri ve o muhteşem dudaklarının sıkışması... tam anlamıyla seksilikti. Aklımın bir köşesinde bir anı belirdi. Onu daha önce bir yerde görmüştüm.

"Bir kitaba ihtiyacım var," dedi bana.

Gözlerimi kırdım. Normalde, *"Doğru yere geldiniz"* ya da *"Maalesef, bizde öyle bir şey yok"* gibi bir espri yapardım. Ama onun sesiyle uğraşmakla meşguldüm. Sözleri buz parçaları kadar ağır ve soğuktu. Ve onun aksanı, bir buzuldan kesilmiş gibiydi, gümüş bir balta gibi, sözlerin kenarlarını bazı yerlerde harika bir şekilde pürüzlü, bazı yerlerde ise ipeksi pürüzsüz bırakıyordu. Zihnimi onun sesine sürtmek istedim. Aksanı elmacık kemiklerine yakışıyordu: soğuk ve uzak bir yerden geliyordu, ama nereden olduğunu anlayamadım. "Kendiniz için mi?" diye sordum.

"Kuzenimin kızına bir hediye. On dört yaşında."

Başımı salladım. "Peki, tamamdır." *Ne? Ne zamandan beri* "tamamdır" *diyorum ben?!* Yine kızardım, sonra kendimi topladım. "Eminim bir şey önerebilirim. Ne tür kitaplar okuyor?"

Bu sefer o gözlerini kırptı. Mağazaya bir göz attı, sonra tekrar bana döndü. "Kitap."

Ona baktım. O *kitap okumuyor!* Onun için bu, eski erkek arkadaşımın spor mağazasına gittiğimde, hepsi birbirine benzeyen iki yüz badminton raketi gördüğüm zamanki gibi olmalı. Kitapları sevmemek nasıl bir şey olurdu diye hayal etmeye çalıştım. Yeni bir kitabı eve götürmenin o muhteşem heyecanını hiç yaşamamak, onu okumaya başlamak için sabırsızlanmamak. Hiçbir zaman bir kitabın ilk bölümünü açıp zihnini hikayeye kaptırmamak.

O korkutucu, zengin ve ürkütücüydü... ama ona acımiştım.

Kendimi bu göreve odaklanmaya zorladım. Neyse ki, kitap önermek en iyi yaptığım şeydir. Birine bir kitap önerip, birkaç hafta sonra o kişinin gülümseyerek ve havada süzülür gibi mağazaya geri gelip kitabı bitirmiş olduğunu görmekten daha çok sevdiğim bir şey yok. Bacaklarımdaki ağrıyı görmezden gelerek döndüm ve kitaplığa doğru yürüdüm. Beyaz ve altın rengi bir ciltli kitap seçip elime aldım. "Bu harika bir kitap. Sadece altı aylık ömrü kaldığını öğrenen bir kızın hikayesini anlatıyor..."

Dudakları sıkılaştı. "Ona doğum günü hediyesi vermek istiyorum, çocuğu travmatize etmek değil."

"Hayır, hayır, sorun değil! Çünkü o, Fae dünyasına açılan bir geçit bulur ve orada zaman daha yavaş geçer, böylece tüm hayatını yaşayabilir." Ona doğru yürüdüm ve kabartmalı başlığı sevgiyle parmaklarımla okşadım. "Sonra Fae kralıyla tanışır, birbirlerine aşık olurlar, ok atmayı öğrenir ve savaşta savaşırlar ve..." Gülümsemeye başladım ve duramadım: Sevdiğim kitaplardan bahsederken hep böyle olurum. "Her şey var, macera, duygu, romantizm... Yani, gençlere uygun ama çok iyi. O da çok sevecek."

Başımı kaldırdım. O kitaba bakmıyordu, bana bakıyordu. Aptalca kendimi kaptırmamı izliyordu. Yüzümün kızardığını hissettim...

Ama sonra gözlerinin yumuşadığını gördüm.

Gözlerini benden ayırdı ve başını salladı. "Alacağım."

Başımı salladım ve kitabın barkodunu taradım. Yaklaşınca kolonyasının kokusunu aldım. Daha önce hiç koklamadığım bir kokuydu.

narenciye ve vanilya, ama altında karanlık ve baş döndürücü bir koku vardı ve ben bu kokuya doyamıyordum. Tek bir ısıklıkla sizi büyüüne kapatan sihirli, koyu kehribar rengi bir meyve olsaydı, *tam olarak* onun gibi kokardı.

Parlak siyah bir banka kartı uzattı, ben de kart okuyucuyu aldım ve kartı okutmak için kart okuyucuya dokundum...

Ve o anda *Radimir Aristov* yazan küçük gümüş harfleri okudum.

Midem, kabloları kesilmiş bir asansör gibi dibe çakıldı. Onu daha önce nerede gördüğümü aniden hatırladım. Televizyonda, bir muhabire emlak şirketinin yasal bir iş olduğunu ve kendisinin de yasal bir iş adamı olduğunu söylerken yeleşini düzeltiyordu. İki müşterimin o içeri girdiğinde neden kaçtığını anladım: çünkü ondan *çok korkuyorlardı*.

Radimir Aristov. Bazıları onun şehrin Capone'dan bu yana en güçlü suçlu olduğunu söylüyordu. Chicago'da onun izni olmadan hiçbir şeyin yapılamadığını. Binalarının temellerinin ekstra derin kazıldığını, çünkü cesetleri oraya gömdüğünü.

Onun aurası artık bana mantıklı geliyordu: tehlikeli ve karşı konulmaz. *Güç*.

Ona baktım. Artık dikkatli baktığım için, beyaz gömleğinin altındaki dövmelemin gölgeli şekillerini seçebiliyordum. *Bir Rus mafya patronu. Rus mafya patronu benim dükkânımda*.

Gözleri yine sertleşti. Onu tanıdığımı biliyordu; bunu yüzümden okuyabilirdi.

Kart okuyucu kartını kabul ederken tiz bir elektronik *bip sesi* duyuldu ve ben irkildim, neredeyse kartı düşürüyordum. Kart okuyucuyu yerine koyarken, kitabı alıp çantaya koyarken gözlerimi tezgahdan ayırmadım. Ama ellerim titriyordu ve çanta açılmıyordu, kitabı içine sokmaya çalıştığımda her seferinde kenarına takılıyordu ve...

Elleri gözümün önüne geldi ve benim ellerimi kavradı. Kalbim çarparken, ellerinin arkasını izledim. Elleri benimkilerden çok daha büyüktü, parmakları güçlü ve kalındı. *Beni öldürebilirdi. Ellerini boynuma dolayarak...* Ama ellerimi yönlendirip kitabı yerine koyarken şaşırtıcı derecede nazikti.

Beni bıraktı ve çantayı aldı, ben de çekinerek tekrar gözlerine baktım. Bana başını salladı, yüzündeki ifade okunamazdı. "Hoşça kalın." Sonra tereddüt etti. "Bayan...?"

"Hanford," dedim.

"Hoşça kalın, Bayan Hanford."

Garip, harika ve eski moda bir andı: Sanki bir korse giymem gerekiyormuş gibi hissettim. Dengem o kadar bozulmuştu ki, ben de denedim. "Hoşça kalın... Bay Aristov."

Kapıya doğru yöneldi. Gözlerimi kapattım ve tüm vücudum rahatlamış bir şekilde çöktü. *Bitti. Gidiyor.*

Ama o uzaklaşırken, içimde bir... *acı* hissettim. İçimde yaktığı o ateş, gözlerinin bir an için yumuşadığı anı. Ve o acı beni sardı.

Ağzımın açıldığını hissettim.

Aptal olma Bronwyn. Sadece sus. Birkaç saniye sonra gitmiş olacak.

Elini kapı koluna koydu. "Bay Aristov!"

Radimir *hariç* kitapçıdaki herkes bana dönüp baktı ve ortalık tamamen sessizleşti. Sonra Radimir döndü, bir kaşını kaldırdı, sanki daha önce kimse ona böyle seslenmeye cesaret edememiş gibi. Başını bir derece eğdi: bir uyarı.

Ne yapıyorsun, Bronwyn? O lanet olası bir gangster.

Yutkundum. "Bu... Bu bir üçleme. Yani ilk kitabı beğenirse..."

Bir an için, sanki zayıflamamı ve gözlerimi kaçırmamı beklermişçesine bana bakakaldı. Ama bir şeye karar verdiğimde, inatçı olabiliyorum. Çenemi kaldırdım ve ona bakmaya devam ettim.

Sanki benden etkilenmiş gibi dudaklarında hafif bir gülümseme belirmediğini gördüm. Sonra kısa bir baş sallama ile veda etti ve gitti.

RADIMIR

HER ŞEY ZAYIFLIKLA BAŞLADI.

Belediye başkanıyla bir toplantıya gidiyordum ve ben *asla* geç kalmam. Ama bir hafta sonra Lina'nın doğum günüydü ve o, Rusya'da kalan birkaç akrabamdan biriydi. Bu yüzden, küçük kitapçının vitrininde parlak ışıklar gördüğümde Valentin'e kenara çekmesini söyledim. *İki dakika*, dedim ona. Hemen girip çıkacağım ve belediye başkanıyla buluşmaya yetişeceğim.

Ama... işler öyle gitmedi.

Kendi kendime küfrettim ve dükkanın turuncu ışığından çıkıp karanlığa geri döndüm. Rüzgar tüm gücüyle bana çarptı, paltomun altından ve sırtımdan içeri girdi, ama ben onu görmezden geldim. Amerika bana ne kadar soğuk olursa olsun, daha soğuklarını görmüştüm.

Daha hızlı yürüdüm ama fark etmedi. Ne kadar hızlı yürürsem yürüyeyim, onu geride bırakamazdım. O *oradaydı*, zihnimde.

Sıkı yeşil nervürlü kazak, çizgileri göğüslerinin şeklini takip ederek kavisli ve kıvrımlıydı.

Mavi kot pantolon, kalçalarının olgun kıvrımlarını sarıyordu.

Omuzlarından aşağı yumuşak dalgalar halinde düşen bakır rengi saçları, ışığı yakaladığında altın ve kırmızı renkte parılıyordu. Benim gri, soğuk dünyamda bir renk şoku.

Hiçbiri önemli değildi. Şehvet şehvetti, ailemizin etrafında rujlu, uzun bacaklı örümcekler gibi dolaşan kadınlarla tatmin edilebilecek bir ihtiyaçtı. Önemli olan gözleriydi. Büyük, sıvı ve bakir bir ormanın yatıştırıcı yeşili. Beni gördüğü andan itibaren, büyük, korkutucu bir piç olmama rağmen çok sıcakkanlıydı. Ne kadar sert bakarsam bakayım, çok sıcaktı.

Çok *masumdu*. Ona... çekildim. Anlamıyordum, ama sadece onun hatırası bile pantolonumun içindeki aletimin şişmesine neden oluyordu. O çok... *iyiydi*. Benim aynadaki görüntüm gibiydi. Bana doğru kitabı bulmamda gerçekten yardım etmek istiyordu. Ve onun çalışkan biri olduğunu anlayabiliyordum:

kitapçının zeminleri, dışarıdaki kardan gelen müşterilerin bıraktığı çamur izlerine rağmen tertemizdi.

İyi kalpli, dürüst bir kadın. Uzun zamandır böyle biriyle karşılaşmamıştım. Onun dar kot pantolonunu külotuyla birlikte ayak bileklerine kadar indirip, süt beyazı baldırlarını ve pembe dudaklı amını ortaya çıkarmak istedim. Onu tezgaha doğru itip, sikimi içine sokmak, o masumiyetin içine taşaklarımı gömmek ve tüm müşterilerinin önünde onu sikmek istedim. O benim etrafımda ıslak ve kaygan olana kadar, bana sarılıp gözlerini kapatıp adımı haykırıncaya kadar.

Beni en çok tahrik eden şey, onun da benim kadar istediğini bilmemdi. Yüzünün kızardığına, gözlerimiz buluştuğunda nefesinin hızlandığına bakarak bunu anladım. Onun bir parçası benim karanlığıma, benim de onun ışığına ihtiyacım olduğu kadar ihtiyaç duyuyordu.

Sokağa çıktım ve trafiğin açılmasını beklerken sağa sola bakındım.

Başka bir şey daha vardı. O kitap hakkında konuşurken çok *mutlu* olduğu. Kendi küçük dünyasına dalmış, gülümseyerek, parlak gözlerle... Rusya'da buna *Voskhitel'nyy* deriz. *Sevimli*.

Sevimli olanlar hiç benim tipim olmamıştır. Yine de, o kitap hakkında, peri kralları ve yaylı kızlar hakkında konuşurken... onu saatlerce dinleyebilirdim.

Mutlu sonlara inanmak nasıl bir şey olurdu acaba diye merak ettim.

Trafikte bir boşluk açıldı ve Valentin'in beklediği yere doğru caddeyi geçtim. Arabaya binerken, "İki dakikadan çok daha uzun sürdü," dedi yumuşak bir sesle.

Ayakkabılarımdaki karları silkeledim, sonra kapıyı kapattım. "Sıra vardı."

Valentin yavaşça dönüp sürücü koltuğundan bana baktı. "Sırada mı bekledin?"

Dudaklarımın gerildiğini hissettim. Valentin her küçük ayrıntıyı fark eder. Bu onu çok etkili bir katil yapar ama şu anda bu durum beni çileden çıkarıyordu. Bu durum bana rahatsız edici sorular sordurttu: Neden sırada bekledim ki? Bu normalde yapacağım bir şey değildi. Ama mağaza onun küçük dünyası gibi geliyordu ve ben orada bir misafirdim.

Valentin'e öfkeyle baktım. Başka biri olsaydı, bu işe yarardı. Ama Valentin sadece sorgulayan bir kaş kaldırdı. O ve diğer kardeşlerim bana karşı çıkabilen tek kişiler.

Bekle... bu tam olarak doğru değil. Kitapçıdaki kadın... tüm somurtkanlığımdan sonra, kim olduğumu anladıktan sonra bile, beni çağırdı. Bacakları titriyor olsa da bana karşı çıktı.

Masum. Sevimli. Ve cesur.

"Arabayı sür," emrettim. "Belediye başkanıyla buluşmaya geç kalacağız."

Valentin isteksizce arkasını döndü ve motoru çalıştırdı. Pencereden caddenin karşısındaki kitapçının turuncu ışığını gördüm. *Bayan Hanford*. Adı bile dürüst ve namusluydu...

Sonra öne döndüm ve bu düşünceleri derinlere gömdüm. Bunlar çocukça zayıflıklardı, verimli, buz gibi dişliler arasında ezdiğim yumuşak pembe kurdelelerdi.

Hayatımda bir kadına yer yoktu. Yakınlık insanı savunmasız yapar. Ve benim dünyamda *sıcaklık* ve *sevimliliğe* yer yoktu. Bu şeyler bir anda yok olurdu.

O, kalbi iyi, tatlı bir prenses, kalesinde güvendeydi. Peki ya ben? Ben prens değildim. Onun gibi insanları yiyen bir canavardım.

Ama araba hızla uzaklaşırken, karanlıkta kaybolana kadar mağazayı dikiz aynasından izledim.

BRONWYN

Mağazayı saat sekizde kapattım ama temizlik yapıp, stokları yeniden sipariş edip, kilitleyene kadar saat dokuza yaklaşmıştı. Bütün gün ayakta durduktan sonra eklemlerim şişmiş ve her adımda kemiklerim birbirine sürtünüyor gibi hissediyordum. Aslında tek istediğim uzun, sıcak bir banyo, birkaç mum ve belki biraz karamelli çikolata idi. Ama o bana ihtiyaç duyuyordu.

Bu yüzden palto, atkı ve eldivenlerimi giyip kar fırtınasına çıktım.

Metro treni çok kalabalıktı, bu yüzden bir kayışa tutunmak zorunda kaldım, bu da vagonun her sarsıntısı ve sallanışında vücudumun kırbaçlanarak eklemlerimin ilginç şekillerde gerilmesine neden oluyordu. Öncelikli koltuk vardı, ama koltuk alkol kokan takım elbiseli iri bir adam tarafından işgal edilmişti ve onunla kavga etmeye niyetim yoktu. Koltuktan isteyerek vazgeçse bile, vagondaki diğer herkesle uğraşmak zorunda kalacaktım. *Zaten koltuğa neden ihtiyacın var ki? Kendine bir bak, sende bir sorun yok!*

Sokağa çıkan merdivenleri tırmanmak beni neredeyse öldürüyordu: Acıyı bastırmak için iki kez durup dondurucu havayı solumak zorunda kaldım. Ama sonra tepeye ulaştım, başımı eğdim ve sadece ilerledim: cadde boyunca, bakım tesisinin kapılarından geçerek, hemşire odasını geçip odasına girdim...

Büyükannem Babette — her zaman ona Baba dememi isterdi — 1,70 boyunda ve kendi deyimiyle bir liman işçisi gibi yapılı. Hemşireyken en iri hastaları bile sedyeye kaldırabiliyordu ve onu taciz etmeye çalışan sarhoş adamları defalarca yumruklamıştı. Ama şimdi, sıkıcı, yüksek sırtlı bir sandalyeye oturmuş, minicik görünüyordu.

Kalbim parçalanmış olsa da yüzüme mutlu bir gülümseme yapıştırdım. *"Selam! Geciktiğim için özür dilerim."* Aceleyle yanına gidip ona sarıldım.

sağ kolu bana zayıf bir şekilde sarıldı... ama *sadece* sağ kolu.

Bu olay üç ay önce olmuştu. Arabadan bir torba market alışverişi getirirken yana doğru sendelemiş ve yere düşerken kafasını duvara çarpmıştı. Sağlık görevlileri onu hastaneye kaldırmış ve doktorlar onun ağır bir felç geçirdiğini doğrulamıştı.

Artık tehlikeden kurtulmuştu, ama doktorların umduğu gibi iyileşmiyordu. Ve bunun nedenlerinden birinin bu yer olduğunu biliyordum. Çatlamış, solmuş sarı boyasıyla oda daha çok bir hücre gibi görünüyordu. Baba'nın beyni kaybettiği tüm bağlantıları yeniden kurması için fizyoterapiye ve uyarılmaya ihtiyacı vardı. Ama personel odasına neredeyse hiç girmiyordu. Kahvaltı ve öğle yemeğinden kalan tabakları hala köşede duruyordu ve satın aldığım bulmaca kitapları ve kelime oyunları rafta dokunulmamış bir yığın halinde duruyordu. Hayal kırıklığından çığlık atmak istedim ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu: Baba'nın yirmi dört saat bakıma ihtiyacı vardı ve ben bunu evde sağlayamazdım, bu yer ise benim karşılayabileceğim en iyi yerd.

Gözlerimi sertçe kırptım: Ağlamayı eve gidene kadar saklayacaktım. "Yemek yedin mi?" diye sordum. İkimiz de bakım merkezinin makarna dediği, sulu soslu lastik gibi tüplerden oluşan tabağa üzgün bir şekilde baktık. "Seni suçlayamam," dedim ciddi bir ifadeyle. "Neden caddeye gidip sana bir şeyler almıyorum?"

Ona sıcak yemek getirdim ve yemesine yardım ettim. Sonra hemşireler gitmem gerektiğini söyleyene kadar ona kitap okudum.

Bütün gün hiçbir şey yememiştim, bu yüzden daireme döndüğümde buzdolabını karıştırıp kendime bir sandviç yaptım. Belki garip gelebilir ama sandviçler benim için her zaman rahatlatıcı bir yiyecek olmuştur: Ruh halinize göre özelleştirebileceğiniz başka bir yiyecek yoktur. Şu anda pastırma, peynir, ekstra turşu ve bolca cips istiyorum. Hepsini kocaman, ağzına kadar dolu bir sandviç haline getirdim, bir bardak süt doldurdum ve başka hiçbir yer çok soğuk olduğu için yatağa kıvrılıp sandviçimi yedim.

Ama karnım doyduğunda ve titremem durduğunda bile uyuyamadım. Her ay giderek daha da artan banka hesabımın borcunu düşünmeden edemedim. Kendime ödediğim küçük maaş, faturalar ve Baba'nın bakım tesisinin masrafları hesabı tekrar borca batırmadan önce zar zor artıya geçmişti. Market alışverişini zar zor karşılayabiliyordum: yeni kıyafetler gibi lüksler uzak bir anı olmuştu. Bir de dükkan vardı, o da bambaşka bir endişe kaynağıydı.

Her zaman böyle değildi. Bir zamanlar, yüzmeyi, masa oyunlarını ve her şeyden çok kitapları seven, neşeli bir sekiz yaşındaki çocuk vardı. Ailem her zaman çok kitap okurdu ve beni de erken yaşta okumaya alıştırdılar. Saatlerce karnımın üstüne uzanır, çenemi bir elime dayar, sayfaları yavaşça çevirirken tamamen hareketsiz kalırdım. Bir prenses, bir uzay gemisi komutanı, konuşan farelerden oluşan bir ailesi olan bir çiftçiydim...

Ve sonra bir gün, Baba ile geçirdiğim hafta sonundan eve döndüğümde, kendi hikayem birdenbire... sona erdi, sanki biri kitabımın geri kalanını yırtıp atmış gibi.

Baba'nın beni göğsüne sıkıca sarıldığını hatırlıyorum, ben onun elbisesine ağlarken. O da ağlamamak için kendini zor tutuyordu: oğlu ve gelinini yeni kaybetmişti. "Bunu atlatacağız," dedi bana. "İkimiz birlikte."

Aniden, elli sekiz yaşında Baba yeniden anne olmak zorunda kaldı. Onun küçük dairesine taşındım ve elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalıştık. O faturaları ödemek için hastanede uzun vardiyalar çalışıyordu, ben de elimden geldiğince yardım ediyordum. Her zaman tuhaf, analitik bir zihnim vardı, sistemleri ayarlamak ve işleri uyumlu hale getirmek konusunda takıntılıydim: bu yüzden masa oyunlarını çok severdim. Bu yeteneğimi, nöbet çizelgeleri düzenlemek, yemek planlaması yapmak ve kuponları kesmek için kullandım. Üniversite söz konusu bile değildi, bu yüzden okulu bıraktığımda bir markette işe girdim.

Orası beni çok etkiliyordu. Karmaşık işleyişinde beynime uygun bir şeyler vardı: tüm personel, ürün grupları ve mağaza düzeninin nasıl bir arada çalıştığını görmek, masa oyunlarını veya yemek planlamasını anlamaktan çok da farklı değildi. Elimden geldiğince tüm bilgileri emdim ve birkaç ay sonra, *bebek maması reyonunu genişletebiliriz gibi* küçük önerilerde bulunmaya başladım

çünkü böylece bebek arabası iten ebeveynler için daha kolay olurdu. Karlar arttığında patronum bunu fark etti. Sonraki yedi yıl boyunca yavaş yavaş terfi ettim. Ancak hayalimdeki iş olan mağaza müdürlüğü pozisyonu açıldığında patronum beni kenara çekip nazikçe bu pozisyon için aday olmadığımı açıkladı. "Sen harikasin," dedi içtenlikle. "Bir mağazayı yönetebilirsin. Ama seni aday göstermek bile anlamsız. Bugünlerde üniversite diploması istiyorlar."

O gece, mağazayı kapatmadan önce son kontrollerini yapan son kişilerden biriydim. Işıkları kapattım... ve sonra karanlık sebze reyonunda yere çöktüm. Anladım ki, *bu kadar*. Bir şeyler yapmazsam, hayatımın geri kalanında bu seviyede kalacaktım.

Kendi dükkanımı açsam nasıl olurdu?

Soğuk fayansların üzerinde otururken, birden ne satacağımı tam olarak anladım: kitaplar. Kitaplar, anne babamın ölümünün ardından, ergenlik dönemimde bana yardımcı olmuştu, günlük işlerin sıkıcılığından kaçışım olmuştu... Bunu paylaşmak ve insanların sevecekleri kitapları bulmalarına yardımcı olmak istedim.

Bu yüzden yerel bir üniversitede işletme kursuna yazıldım. Çok yorucuydu: Gündüzleri mağazada vardiyalı çalışıyor, akşamları derslere giriyor, sonra da uyuyana kadar muhasebe ve finans kitapları okuyordum. Ama yavaş yavaş, çok yavaş yavaş, çılgın fikrimi uygulanabilir bir iş planına dönüştürmeye başladım. Başlangıç masrafları için maaşımın mümkün olduğunca çoğunu biriktirdim ve Baba da yardım etmek için emeklilik birikimlerinin bir kısmını yatırmakta ısrar etti.

Ve sonra Nathan sınıfıma girdi. Kareli gömleğinin kolları, altın rengi tüylerle kaplı kaslı kollarını göstermek için sıyrılmıştı. Gülümsediğinde parıldayan okyanus mavisi gözleri vardı ve çok sık gülümserdi. Yerim dolu mu diye sormadan yanımdaki koltuğa oturdu, sonra eğildi. "Akıllı görünüyorsun. Senden kopya çekebilir miyim?"

Yüzüm kızardı ve başımı salladım. Bir yıldan fazladır bekardım: Kimseyle tanışacak vaktim olmamıştı ve erkekler, büyükannesiyle yaşayan solgun, kıvrımlı vücutlu bir kıza ilgi duymuyorlardı. Ama dersin sonunda Nathan beni kahve içmeye davet etti.

Birkaç saat sonra onun planlarını tamamen öğrenmiştim. Bir eşi, iki çocuğu (bir erkek ve bir kız), bir Jack Russell (ailesi her zaman Jack

Russell köpeği vardı) ve planladığı organik smoothie mağazaları zinciri başarılı olduğunda, Chicago'nun güzel bir semtinde lüks bir daire ve Avrupa'da tatiller. Daha önce, ne istediğinden bu kadar emin olan biriyle tanışmamıştım. İki randevu daha sonra, onun evinde nefes nefese, duvara yaslanarak seks yapıyorduk. Bir ay sonra, ailesiyle tanıştım. Ve bundan sekiz ay sonra, Jackson Park'ta pembe kiraz çiçeklerinin yağmuruna tutulan bir yürüyüş yaparken, diz çöküp bana evlenme teklif etti.

Ağzım açık bir şekilde ona baktım. Çocukluğumdan beri, beni kurtarmaya gelen birini hayal ederdim. Beni kaçırıp evlenecek, masalsı bir düğünle tamamlayacak yakışıklı bir prens. *İşte bu!* Boğazım düğümleniyordu. *"Evet!"*

Kutlamak için sonraki hafta sonu New York'a bir gezi rezervasyonu yaptık ve ben eve koşarak Baba'ya haber verdim. O, Nathan konusunda her zaman biraz tereddütlüydü, ama beni sıkıca kucakladı ve benim için ne kadar mutlu olduğunu söyledi.

Eklemlerimde ağrı hissediyordum ve bunun New York gezimizi mahvetmesini istemiyordum, özellikle de çok fazla yürüyeceğimiz için. Bu yüzden doktorumla konuştum ve o da beni röntgen ve testlere gönderdi. New York'a gitmeden önceki gün, Nathan ve ben bir uzmanla görüştük.

Erken başlangıçlı romatoid artritim vardı. Vücudum eklemlerimin iç yüzeyine saldırıyor, eklemlerimi şişirip ağrıyordu. Tedavi edilebilirdi, ama durdurulamazdı. Ve çok daha kötüye gidecekti.

Nathan'ın elini tuttum ve o da beni sakinleştirmek için elimi sıktı. Ama bana dönüp baktığında, sanki beni ilk kez görüyormuş gibiydim. Ve uzman doktorun muayenehanesinden sersemlemiş bir halde çıktığımızda, bekleme odasındaki diğer hastalara baktık, çoğu bir tür artrit hastasıydı. Bazıları Baba kadar yaşlıydı, bazıları benim kadar gençti. Bazıları yürümek için baston kullanmak zorundaydı, bazıları ise hiç yürüyemiyordu. Ben kendi geleceğime bakıyordum.

Ertesi gün, Central Park'ta çimlerin üzerinde uzanmış, Nathan bir ağaca yaslanmış, başımı kucağına koymuştum. Güneş parlıyordu, bir yaylı dördü çalıyordu ve teşhis sanki

Kötü bir rüya. *Her şey yoluna girecek*, dedim kendime. "Geri döndüğümüzde," dedim nazikçe, "daire bakmaya başlayalım mı?"

"Anne." O tam yanımdaydı, saçlarımı okşuyordu. Öyleyse neden sesi bu kadar uzak geliyordu? "Öyle yapalım."

Döndükten bir hafta sonra, belki de işleri biraz yavaşlatmamız gerektiğini söyledi.

Bir hafta sonra *da* benden ayrıldı. Kafasındaki mükemmel hayat resminde artık yerim yoktu. Kusurlu bir eş istemiyordu.

Küçük dairemizin mutfağında, Baba beni sıkıca kucaklarken ben hıçkırı hıçkırı ağlıyordum. Daha önce de ayrılıklar yaşamıştım, ama hiç bu kadar değersiz hissetmemiştim. Bu kadar *yetersiz*.

"Ne yapacağım bilmiyorum," diye hıçkırarak ağladım. Kitapçı planım riskliydi. Şimdi ise imkansız görünüyordu.

Baba beni daha sıkı kucakladı. "Ben biliyorum," dedi. "Atalarımız Galli'ydi. Ormanda yaşayan Kelt savaşçı kadınlardı ve Romalılar istila edip evlerini almaya çalıştıklarında savaştılar. Sen de öyle yapacaksın Bronnie. Savaşacaksın."

Ve böylece, üç ay sonra, *All You Need Is Books'u* açtım (gamer meraklısı arkadaşım Luna, teknik olarak *Are Books* olması gerektiğini savunmuştu, ama bu benim dükkânımdı, lanet olsun). Baba haklıydı, savaşmam gerekiyordu. Nathan'ı ve artriti siktir et.

İlk birkaç ay iyi geçti: her mağaza yeni açıldığında ve insanlar meraklı olduğunda bir artış yaşar. Ancak altı ay sonra, mağaza her ay zarar etmeye başladı. Baba'nın bakım tesisi faturaları nedeniyle neredeyse yemek masraflarını bile karşılayamıyordum. Başlangıç sermayem neredeyse bitmek üzereydi. Kısa sürede bir çözüm bulamazsam, mağazayı kapatmak zorunda kalacaktım... ve Baba bana verdiği parayı kaybetmiş olacaktı.

Sırt üstü yuvarlandım, ağrıyan eklemlerim esnediğinde yüzümü buruşturdum ve dairenin çatlamış tavan sıvasını seyrettim. Ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Ve yardım isteyebileceğim kimse yoktu: ailem yoktu, Baba hastaydı, kendimi sandığım adam...

evlenecek olan beni terk etti... Yirmi yedi yaşımdaydım ve birdenbire yapayalnız kaldım. Harika arkadaşlarım vardı, ama onların da kendi sorunları vardı ve onlar aile gibi değillerdi. Sanki uçsuz bucaksız siyah bir okyanusta, etrafımda kimse yokmuş gibi sürükleniyormuşum gibi hissettim.

Zihnimin gittikçe daha hızlı bir şekilde aşağıya doğru yuvarlandığını hissediyordum ve *hemen* başka bir şey düşünmem gerektiğini biliyordum, yoksa dibe vurana kadar durmayacaktım...

Radimir Aristov.

Zihnim, düşen bir kaya tırmanıcısı bir tutamağa tutunur gibi birden durdu. *Radimir Aristov.* Beni oyalayacak kadar kesinlikle eşsiz biriydi. Soğuk karanlığı dışarıda tutmak için anılarımı etrafıma sardım. O aksanı, her heceyi lezzetli bir şekilde pürüzlü buz haline getiriyordu. *Aristov* ismi, çekilen gümüş bir hançerin fısıltısı gibiydi. Yumuşak beyaz gömleğinin altındaki göğüs kaslarının şişkinliği, içinden hafifçe görünen koyu renkli dövme. Yeleğini düzeltmek için çekişi. Ellerinin benimkilere dokunduğunda hissettiğim sıcaklık...

Ve bir şey oldu. Sadece dikkatimi başka yere yönlendirmek istemiştım ama onu düşünmeye başladığımda, duramadım.

Ondan yayılan güç, duyulamayacak kadar düşük bir davul sesi gibi, tüm vücudumu titreten bir titreşimdi. Bu titreşim içimde yankılandı ve sıcaklığa dönüştü. Her zaman Baba gibi çelikten yapılmış gibiydim, ama bu ısı beni eritip şekerleme haline getirdi. O, tanıdığım tüm erkeklerden tamamen farklıydı. Sanki benim bildiğim dünyadan daha soğuk, daha sert, daha *gerçek* bir gölge dünyadan benim kitapçıma adım atmış gibiydi.

O benim dükkânımdan çıkıp gittikten sonra, ben kapıya koştum: Kendimi tutamadım. Onun büyük, siyah bir Mercedes'e binip uzaklaştığını gördüm. Beni de yanında götürseydi ne olurdu?

Gözlerimi kapattım ve hayal ettim. Beni caddenin karşısına çekerken, kar üzerinde kayan spor ayakkabılarımla gece havasının şok edici soğuğunu hissedebiliyordum. İçimde karanlık ve lezzetli bir sıcaklık *hissettim*. Rollercoaster'da ilk tepeyi aşp daldığınızda hissettiğiniz gibi.

Beni arabaya attı ve ben arka koltuğa sırt üstü uzandım. Üstüme çıktı, dizini bacaklarımla arasına bastırdı.

uyluklarım ve kapı *gürültüyle* kapandı. Sokağın sesi aniden kesildi: artık *onun* dünyasındaydık, renkli camların arkasında gizlenmiş. Şoför arabayı çalıştırdı ve biz hızla uzaklaşırken ben koltukta sallanıyordum.

Ona baktım, yüzlerimiz sadece 30 santim uzaklıktaydı. "Ne istiyorsun?" diye sordum.

Geçip giden sokak lambalarının ışığıyla aydınlatılmış yüzü, ışık ve gölge arasında gidip geliyordu. "*Ne istediğimi biliyorsun,*" diye gürledi, gri gözleri parıldıyordu. Beni koltuğa itti, bacaklarım tavana doğru tekmeliyordu ve dudakları benim dudaklarıma indi.

O açtı, agresifti, beni zorla açtı ve beni kendine ait yaptı. Dilinin benimkine ilk dokunuşu vücuduma elektrik şoku gönderdi: sırtım koltuktan kalktı, başım geriye doğru eğilirken saçlarım deri koltuğun üzerinde kaydı. Kendimi yukarı doğru uzanırken hissettim, onu itmek için değil, sadece biraz kontrolü elinde tutmak için. Ama aynı zamanda, sanki pembe bir mutluluğa doğru geriye doğru düşüyormuşum gibiydim. Dudaklarının sert baskısı, göğüslerime karşı yavaşça sürtünen göğüs kasları... Neden kontrolü elinde tutmam gerekiyordu ki?

Eli yan tarafımı aşağı doğru okşadı, sonra yukarı doğru, süveterimin ve yeleğimin altına girdi ve parmak uçları çıplak tenime değdiğinde şoktan inledim. Yan tarafımı okşadı, elinin sıcaklığı şok ediciydi, sonra eli öne doğru kaydı.

Elini sütyenimin altına kaydırды ve aniden göğsüm elindeydi, yuvarlanıyor ve yumuşakça yoğruluyordu, meme ucum avucuna sürtünüyordu. Yutkundum, nefes nefese kaldım ve körü körüne yukarı doğru uzandım, gözlerimi açamayacak kadar kendimden geçmişim.

Bir el bileğimden birini kavradı. Sonra diğerini de yakaladı ve ikisini de başımın üstündeki yumuşak deriye bastırdı.

Yine o roller coaster *düşüşünü* hissettim. Artık kontrol bende değildi. *Korkmam gerekirdi.* Bir parçam *korkuyordu.*

Ama onun durmasını istemiyordum.

Öpücük değişti, dudakları benim dudaklarıma yavaşça sürtünürken, dili beni aradı ve sonra beni tamamen *ele geçirdi.* Nefesim kesilmişti, daha önce hiç hissetmediğim bir aciliyet hissediyordum. Beni ne kadar sert öperse öpsün, daha sert öpmesini istiyordum. Kendimi zayıf hissediyordum, bayılan bir hanımefendi gibi...

Aniden süveterimi ve yeleğimi boynuma kadar sıyırdı. Sütyenim bir saniye boyunca beni örtmek için cesurca direndi. Sonra onu yakaladı ve çekti, ani bir kopma sesi duyuldu ve tamamen çıplak kaldım. Başını eğdi ve meme ucumu yaladı, onu sıcaklıkla yıkadı ve titreyerek sertleşmesine neden oldu. Dilinin her hareketiyle vücudumda yeni bir sıcak ve sıkı zevk dalgası yayılıyordu. Ona uzanmaya çalıştım... ama hala bileklerimi sıkıca tutuyordu ve tutuşu demir gibiydi.

Radimir aniden başını kaldırdı. Ben bulanık bir şekilde gözlerimi kırptım ve onun bana bakarken gözlerinin eridiğini gördüm. Eli vücudumu okşayarak kot pantolonumun bel kısmına kadar indi... ve durdu. Bana *hayır* deme şansı veriyordu.

[illegible]

Her şey bulanıklaştı, çılgın duyu parlamalarına dönüştü. İçimde ipeksi bir şekilde uzanan penisi, zevkten sırtımı kamburlaştırmam...

Uyluklarımın arasında beni sabitleyen ağırlığı...

Pahalı gömleğinin ipeksi dokusu, o ileri geri giderken meme uçlarımı okşuyordu...

Beni ters çevirip ellerimin ve dizlerimin üzerine çekmesi, sonra arkamdan daha da sert bir şekilde becermesi, bileklerimi arkamda tutması
OH TANRIM EVET—

Orgazm beni sararken titredim ve sarsıldım, pembe zevk dalgaları beni daha önce bilmediğim, keyifli karanlık derinliklere sürükledi. Sonunda nefes nefese yüzeye çıktım ve gözlerimi açtım. Yatağımdaydım, bir elim ıslak külotumun içindeydi.

Kalbim hala yavaşlıyordu. *Bu da neydi böyle?!* Hayal kurmayı severdim ama birkaç dakika önce tanıştığım rastgele bir adam hakkında asla hayal kurmazdım. Tabii, Radimir çok çekiciydi ama o gerçek hayattaki bir gangsterdi. Hikayeler doğruysa, insanları öldürmüştü ya da en azından öldürttü. Neden onun arabasında kaçırılmayı hayal ediyordum ki o... Yüzüm kızardı.

O kadar gerçekçiydi ki. Bileklerim, onun tuttuğu yerlerden hala sıcak hissediyordu. Ve *bu* neydi böyle? Daha önce hiç sert olmasını istememiştim. Ya da en azından, bunun farkında olmamıştım. Ama bu fantezinin beni nasıl ele geçirdiğini inkar edemezdim. Ve şimdi, orgazm tüm stresimi atmış gibi, muhteşem bir şekilde uçuyor ve rahatlamış hissediyordum.

Gözlerimi kapattım ve kendimi uykuya dalarken hissettim. Ama aşağı doğru sürüklenirken, gerçeklik tekrar geri geldi.

Baba hala hastaydı. Dükkan hala para kaybediyordu. Ve ben hala yalnızdım.

Çocukken, bir gün bir prens gelip beni kurtaracağını düşünürdüm.

Nathan'ın o prens olduğunu düşünmüştüm. Ama o sadece bana gerçeği fark ettirdi.

Prens diye bir şey yoktu.

RADIMIR

"KENDİNE BİR KADIN BULMALISIN," dedi Valentin.

İsteksizce telefonumdan başımı kaldırdım. Kardeşim VIP odasının balkonuna yaslanmış, aşağıdaki kalabalığa bakıyordu. Chicago'nun üç yüz genç ve güzel insanı, gümbür gümbür bas seslerine eşlik ederek zıplıyordu ve bronzlaşmış, uzun bacaklı, ince elbiseli kadınlar da bolca vardı.

Kaşlarımı çattım. "Neden bir kadın isteyeyim ki?"

"Seni biraz daha az..." diye, benim somurtkan yüzümü taklit etti.

İç geçirdim ve gözlerimi devirdim. Benimle dalga geçmesi umurumda değildi: etrafta kimse yokken bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Valentin aramızdaki en genç ve en rahat olanıydı. Dar beyaz bir tişört ve gece mavisi kot pantolon giymişti ve üç parçalı takım elbisemle ben olduğumdan çok daha iyi kulüp müdavimleriyle uyum sağlıyordu. Sadece uzun siyah deri paltosu onu diğerlerinden ayırıyordu. Ceketinin altında en az üç bıçak, belki de bir tabanca saklı olduğunu biliyordum. Buraya nazik, iyi niyetli bir görüşme için gelmiştik ve teorik olarak bu, silah taşımamak anlamına geliyordu. Ama görüşeceğimiz kişiler bu kurala uymayacaktı, biz de uymayacaktık.

"Kendine bir kadın bul," dedim Valentin'e. "Bir ilişki için vaktim yok." Ve bu doğrudu. Kardeşlerim ve ben şehrin yarısını yönetiyorduk, ama tahtınız varsa, onu korumak için savaşmanız gerekir. Ermenistan'dan yeni bir grup gelmiş ve bizim topraklarımızı ele geçirmeye çalışıyordu. Belediye başkanı bir skandalı örtbas etmek için benim yardımımı istiyordu ve benim de emlak şirketimiz Aristov Developments'ın CEO'su olarak işim vardı.

Ama bekar kalmamın sebebi bu değildi. Valentin bunu biliyordu, ben de biliyordum.

Telefonumu onuncu kez kontrol ettim ve ayağım sinirli bir şekilde yere vurmaya başladı. "Neredeler?!"

"Geç kalmadılar," dedi Valentin sakın bir şekilde. "Bizi buraya erken getirdin."

Öyleydi. İşlere geç kalmayı reddederdim. Ama beklemeyi de nefret ederdim: verimsizdi. Ve bu kulübü de nefret ediyordum. Aşırı pahalı ve kendi iyiliği için fazla havalıydı, siyah duvarlı VIP odası ve sanki havada asılı duran cam masaları, İzlanda'dan gelen DJ'leri ve ışıklı bardaklarda servis edilen içkileriyle. Bir adı bile yoktu, bir *sembolü* vardı, *Indigo* olarak telaffuz etmeniz gereken bir dalgali çizgi, ki bu duyduğum en aptalca şeydi. "En azından belediye başkanıyla görüştüğümüzde, o işleri düzgün yapıyor," diye mırıldandım, yeleğimi düzelterek. "Terk edilmiş bir şantiyenin nesi var? Sadece gösteriş yapmak için burayı seçtiler."

"Kötü bir ruh halinde gibisin kardeşim," dedi arkamdan bir ses. Kafamı çevirdim ve Gennadiy'nin gölgelerin arasından çıktığını gördüm. Kömür rengi takım elbisesiyle ve koyu renkli, yakası açık gömleğiyle neredeyse görünmezdi. Göz kamaştırıcı beyaz kanepenin yanıma uzandı ve sipariş ettiğimiz şişeden kendine bir bardak votka doldurdu: en azından buradaki içkiler iyiydi. "Belki de sevişmeye ihtiyacın vardır."

"Ben de öyle dedim!" dedi Valentin.

Dönüp Gennadiy'e baktım, o da bana sinir bozucu sırıtışlarından birini attı. O ortanca kardeş, Valentin'den büyük ama benden küçük. Üçümüze olanlar - biz buna sadece *Vladivostok* diyoruz - bizi farklı şekillerde etkiledi. Valentin'i hayalet gibi bıraktı. Gennadiy'i kalpsiz yaptı. Peki ya ben? Bana aşkın insanı zayıflattığını öğretti. Bu yüzden kendimi asla aşık olmaya izin vermedim.

Kapı açıldı ve amcamız Mikhail köpeklerini gezdirerek içeri girdi. "Üzgünüm," diye mırıldandı, köpeklerine elini sallayarak. "Kapı görevlisi."

Elbette köpeklerin gece kulüplerine girmesi yasaktır. Ama Mikhail onlarsız hiçbir yere gitmez, kapı görevlisi de bunu pahalıya öğrenmiştir. Dört dev Malamut köpeğinden birini okşadım ve kötü ruh halim biraz düzeldi. Mikhail onları yavruyken eğitmişti ve mükemmel saldırı köpekleriydiler. Ama ailemizin üyeleri için onlar sadece sevimli tüylü toplardı. Mikhail hepimizi içtenlikle kucakladı. "Ne hakkında konuşuyorsunuz?" diye sordu.

"Radimir nasıl bir kadın bulmalı?" dedi Valentin, ben onu durduramadan.

Mikhail şakacı bir şekilde omzuma yumruk attı. "Bir kadın bulmalısın! Sana sürekli bir varis düşünmeni söylüyorum!"

Ben öfkeyle homurdandım ve kaşlarımı çattım. "Herkes aşk hayatımdan uzak dursun!" Yaşadığımız onca şeyden sonra bu aileyi bir arada tutmakla yeterince uğraşıyordum, bir hanedan kurmayı düşünmeye vaktim yoktu.

Mikhail kanepeye oturdu ve bekledik. Tüm Aristov ailesi sıraya girdi.

Valentin bizim tetikçimizdir. Zamanının çoğunu Chicago'nun çatılarında geçirir, hedeflerini izler, sonra gece vakti boğazlarını kesmek için aşağı iner. Gennadiy, yasadışı operasyonlarımızın çoğunun günlük işlerini yürütür. Mikhail ise siyaset ve iktidarla bağlantımızı sağlar. Tanıştırmaları yapar ve rüşvetleri halleder: Illinois eyaletinde önemli olan herkes, dost canlısı Mikhail Amca'yı ya da onun ısrarla kendisine hitap edilmesini istediği *Misha'yı* tanır.

Sonra ben varım. Ben, meşru emlak işimizin CEO'suyum, kararları ben veriyorum ve her şeyi bir arada tutuyorum, yıllar önce kardeşlerime ve Mikhail'e verdiğim sözle bağlıyım: *önce aile. Her zaman aile.*

Ve orada birlikte otururken, zihnim her zamanki gibi, bir saniye bile sessizlik olunca hemen *ona* kaydı.

O kitapçıya girdiğimden bu yana bir hafta geçmişti ve onu düşünmeden bir saat bile geçmemişti. Ofisteyken, onu fotokopi makinesinin üzerine eğip, kot pantolonlu muhteşem kalçalarını havaya kaldırdığını hayal ediyordum, ya da konferans masasında onu sikerken bakır rengi saçlarının savrulduğunu ve soluk bacaklarının tekmelediğini hayal ediyordum. Aminin nasıl görüldüğüne takıntılı olmaya başlamıştım: açık pembe mi yoksa koyu pembe dudaklar mı? Kırmızı mı yoksa kahverengi mi kıvrımlı saçlar, yoksa tamamen tıraşlı mı? Bilmem gerekiyordu.

Ancak beni rahatsız eden şey şehvet değildi. Kurtulamadığım bir özlem vardı, onu tekrar göreceğimi düşündüğümde göğsümde hafif bir *heyecan* hissediyordum. Kaşlarımı çattım. *Neyim var benim?*

Kulübün garsonlarından biri kapıda belirdi. Kulüp, onlara bu saçma kıyafeti giydiriyordu: indigo renkli bir elbise, diz boyu çizme ve platin sarısı bir peruk. "Misafirleriniz geldi," dedi bize, sarsılmış bir şekilde. Ve Nazarov kardeşler içeri girdi.

Nazarovlar bizim gibi Rus. Spartak ilk sıradaydı, dev gibi bir adamdı, neredeyse benim kadar uzundu ama çok daha genişti. Memleketinde güreş yapardı ve bu konuda çok iyiydi. Eski kafalı, acımasız bir piç kurusu, düşmanlarını zincirlerle bağlayıp nehirde boğmayı sever. Onunla sadece mecbur olduğum için uğraşıyorum: Chicago'daki uyuşturucu ticaretinin çoğunu o yönetiyor, ayrıca birkaç bar ve ucuz bir gece kulübü de var.

Onun arkasında kardeşi Borislav geliyordu. Spartak'tan daha zayıf ama aynı derecede iri ve hoş olmayan Borislav, kas gücü olarak çalışıyor. Kardeşinin peşinden gidiyor ve zamanının çoğunu içki içip parti yaparak geçiriyor.

"Başka bir şey ister misiniz?" diye sordu garson. Gözleri Borislav'dan hiç ayrılmıyordu ve gümüş tepsisini bir kalkan gibi göğsüne dayamıştı.

Öfkeyle sertleştim ve Borislav'a kaşlarımı çattım. O, şehirde kötü bir şöhrete sahip. Birkaç kadına saldırmış ya da tecavüz etmiş, ancak sadece ikisi onu ihbar etmiş, sadece biri dava açılmış ve kadın aniden ortadan kaybolunca dava düşmüş. Herkes ondan nefret ediyor ama Spartak'ın kardeşi olduğu için kimse bir şey yapamıyor. Benim tahminim, Borislav'ın yukarı çıkarken elini garsonun elbisesinin içine soktuğu yönündeydi ve benim tahammül edemediğim tek şey, kadınlara kötü davranan erkeklerdir. "Hayır, teşekkürler," dedim garsona. "Başka bir şey istemiyoruz." O aceleyle uzaklaştı ve Borislav hayal kırıklığına uğramış bir şekilde kaldı.

Kapı kapandı ve işimize koyulduk. Ailelerimiz yıllardır zorlu ve kırılğan bir barışı sürdürmeyi başardılar. Bu barış, Moskova'daki Bratva'nın kıdemli üyelerinden oluşan gayri resmi bir yüksek konsey olan *Vosem*, "Sekizli" tarafından sağlandı. Nazarovlar gibi alçaklarla çalışmayı sevmiyorum, ama barış iş için daha iyidir ve Sekizli'ye itaatsizlik etmek ailemizin izole edilmesine ve hızla yok edilmesine neden olur.

Nazarovlar tam çıkmak üzereyken telefonum Lina'dan gelen bir mesajla titredi. O benim yeğenim olmasına rağmen bana amca diyor.

kuzenimin kızı, çünkü ona en yakın kişi benim.

LİNA

Radimir amca, lütfen bana serinin bir sonraki kitabını alır mısın?

Şimdiden mi?

O kitabı beş günde mi okudun?

Hayır, iki günde. HİÇ BİLMİYORSUN! Kralın ona aşık olduğunu bilmiyordu ama az önce öğrendi. Lütfen, lütfen!

Göğsümün derinliklerinde nadir bir sıcaklık hissettim. Sadece bir kitapla mutlu olabileceğin çocukluğun masumiyeti. Muhtemelen o zamanlarımı özlemle hatırlamamı sağlamalıydı. Ama benim çocukluğum Lina'nınki gibi değildi.

Yine de *onu* mutlu edebilirdim.

Evet, Linyushka, senin için onu alacağım.

Teşekkürler, teşekkürler!

Dudaklarımın kenarında hafif bir gülümseme belirdi. O öğleden sonra kitabı alacaktım...

Kitapçıda. Göğsümde tanıdık olmayan bir duygu belirdi ve içimi kapladı. *Onu tekrar göreceğim!*

Donakaldım, yüzümü maske gibi tutmaya dikkat ederek yere bakarak bir noktaya bakakaldım. Bu garip duyguyu sertçe bastırdım. Sonra onu dikkatlice analiz ettim, tıpkı yeni ve muhtemelen tehlikeli bir böceği mikroskop altına koyan bir bilim adamı gibi. Uzun zamandır hissetmediğim bir duyguydu, onu tanımlamak biraz zamanımı aldı. Heyecan.

"Saçmalık," diye yüksek sesle söyledim. Ailem hep birlikte bana döndü. Ama ben onların *Pakhan'ıydım*, patronlarıydım. Onlara bir açıklama borçlu değildim. Ve kesinlikle bir kadını gördüğüm için heyecanlanmıyordum. Onu sikmek istiyordum, hepsi bu kadar. Dilimi

yumuşak, pembe am dudaklarının arasına daldırmak, o boşalırken süt beyazı uyluklarının kulaklarıma sıkıca yapışmasını hissetmek istiyordum.
Hepsi bu kadar.

O günün ilerleyen saatlerinde Valentin, *All You Need Is Books'un* karşısına arabayı park etti. Bugün kar yağmıyordu ama hava yine de dondurucu soğuktu. "İki dakikam sürer," diye mırıldandım arabadan inerken.

"Bu sefer sırada bekleme," dedi Valentin yardımsever bir şekilde.

Onu görmezden geldim ve caddenin karşısına geçtim, rüzgâr paltomun arkasında bir pelerin gibi dalgalanmasına neden oluyordu. *Orada olmayabilir bile*, diye düşündüm ve zihnimde omuz silktim. *Ya da müşterilerle o kadar meşgul olabilir ki, neredeyse hiç konuşamayabiliriz.* Önemli değildi. *Hiç* önemli değildi. Rahattım. Sıradan bir tavırla. Öyleyse neden göğsüm sıkışmıştı?

Kapıyı iterek açtım ve zihnimde kayıtsızca tekrar ettim: *Belki burada bile değildir, belki burada bile değildir...*

Kapıda donakaldım. Tezgahın arkasında kül rengi saçlı bir kadın duruyordu. *Burada değil mi?!* Bunu tekrar tekrar söylüyordum, ama bunun *gerçekten olacağını* hiç düşünmemiştim!

Göğsümdeki gerginlik yerini panik hissine bıraktı. *Nerede bu kadın? Başka bir gün mü çalışıyor? Başka bir vardiyada mı?* Sonra aklıma korkunç bir olasılık geldi. *Ya artık burada çalışmıyorsa? Ya hiç burada çalışmamışsa, ya sadece benim geldiğim gün bir vardiya için yerine bakıyorsa ve şimdi onu bir daha ASLA BULAMAZSAYIM?!*

Kadın tezgahın arkasında eğilmiş durduğu yerden ayağa kalktı. Elinde gümüş ve siyah renkli ciltli bir kitap tutuyordu. "Geldiğinizi gördüm. Sanırım bir sonraki kitabı istiyor?"

Ona baktım. Üç blok koşmuş gibi nefes nefeseydim; gözlerim fal taşı gibi açılmıştı ve... onu az önce *benim kadını*m olarak mı düşünmüştüm? Derin bir nefes aldım ve yavaşça ilerledim. "Bayan Hanford."

Dudaklarını büzdü ve kirpiklerinin arasından bana baktı. "Bay Aristov." Benden korkuyordu. Ama aynı zamanda, benim bu kadar resmi davranmamla nazikçe dalga geçen bir mizah da vardı ve bu

cesur alay, pantolonumun içindeki sikimi anında şişirmiştir. Onu belinden tutup tezgahın üzerine kaldırmak ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırmak istedim.

Bir kez daha derin bir nefes aldım. Onu kaybettiğimi sandığım o korku dolu anın etkisiyle kalbim hâlâ deli gibi çarpıyordu. *Bana ne oluyor böyle?* "Evet, lütfen, bir sonraki kitabı." Yutkundum, sesimi soğuk ve duygusuz tutmaya çalışarak. "Kuzenimin kızı ilk kitabı çok beğendiğini söyledi."

Masum ve mutlu bir şekilde gülümsedi, bu da tüm yüzünü aydınlattı. Aniden, o parlak, orman yeşili gözlerden başka hiçbir şey kalmadı. Bana neredeyse bir kütüphaneciyi hatırlattı: akıllı, seksi ve *iyi*, kitaplarla dolu küçük dünyasında kapalı kalmış. "Bu sefer hediye paketi yapmamı ister misiniz?" diye sordu.

Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Kendim gibi davranmıyordum. Ama beynim şu anda bunu araştırmakla ilgilenmiyordu. Önemli olan tek şey, hediye paketi yapmanın onunla daha fazla zaman geçireceğim anlamına gelmesiydi. "Lütfen."

"Üç dolar ekstra ücret var," dedi özür dilercesine.

"Tamam." Üç yüz dolar da olsa sorun olmazdı.

Bana yine o sırtışını gösterdi ve göğsümün... *hafiflediğini* hissettim. Odaklanmak, analitik olmaya çalışmak için mücadele ettim. Her satışa, her ekstraya, sadece burada çalışıyormuş gibi değil, çok daha fazla önem veriyordu.

"Burası senin dükkanın," diye fark ettim.

O, hediye paketinin kırıksıklıklarını düzeltmeye tamamen odaklanmış bir şekilde başını salladı. Pahalı, özenle desenli kağıt ve kırmızı kurdeleler kullanıyordu: kitap başına üç dolar bile olsa çok fazla para kazanamıyordu. Kâr için acımasızca köşeleri kesmeden, işini *doğru* yapıyordu. Dürüst bir iş yürüten iyi bir kadın. Benim tam zıttım.

Kurdeleleri ustaca sıkıca bağlayıp bir fiyonk yaptı, sonra paketi uzattı. Artık yeterince sakinleşmişim ve *onun* hızlı nefes aldığını, yanaklarının kızardığını görebiliyordum. Heyecanlıydı. Gergindi. Tamamen kontrolü elinde tutamıyordu. Kartımı kart okuyucuya uzattım ve çok hızlı bir bip sesi duyuldu.

"Üçüncü kitabın bir kopyasını sizin için saklayacağım, Bay Aristov."

Adını öğrenmeden oradan ayrılmayacaktım. "Radimir."

Yutkundu. "Bronwyn."

Bronwyn. Uzak ve büyümlü bir isimdi, sanki sisli bir ormanda yürüyormuş gibi, ve ona çok yakışiyordu. Başımı salladım, sonra dönüp dışarı çıktım.

Kaldırımında, dondurucu hava yüzüme çarptı ve adımlarım yavaşladı. *Az önce ne olmuştu?* Onu bir daha asla bulamayacağımı düşündüğümde midemin düğümlendiği an. Bu karşılaşmayı olabildiğince uzatmaya çalıştığım an. Onun bir yanı kontrolümü kaybetmeme neden oldu, oysa ben *her zaman* kontrolüm altındayım.

Kaldırımın ortasında durdum ve elimdeki hediye paketi içindeki kitaba baktım. *Bu tehlikeli.* Duygular seni zayıflatır.

Sonra başımı salladım ve uzun, kararlı adımlarla caddenin karşısına geçtim. *Saçma.* Tabii ki ona karşı bir şey hissetmiyordum. Sadece onu sismek istiyordum ve orada olmadığını düşündüğümde hayal kırıklığına uğramıştım ve tabii ki onunla daha fazla zaman geçirmek istiyordum, böylece süveterinin altındaki göğüslerinin dalgalarını ve daracık kot pantolonunun altındaki olgun kalçalarının kıvrımlarını seyredebilirdim.

Duygular seni zayıflatır. Ve bu yüzden kimseye karşı hiçbir şey hissetmedim duymadım.

Hayat birkaç günlüğüne normale döndü. Ama sonra içimde bir kaşıntı hissetmeye başladım. Batı yakasındaki bir caddede, sıcak ışıklarla aydınlatılmış bir dükkanın beni çağırdığını hissedebiliyordum. *Hayır. Lina bir sonraki kitabı isteyene kadar olmaz.*

Bir hafta geçti ama Lina mesaj atmadı. Artık bu kaşıntı daha çok bir ağrıya dönüşmüştü. *Neden bu kadar uzun sürüyor?*

İki hafta geçti. Lina'nın mesaj atıp atmadığını görmek için birkaç saatte bir mesajlaşma uygulamasını kontrol etmeye başladım. Bu sefer, kitabı yirmi dört saat içinde Rusya'ya göndermek için ekstra ücret ödemiştim, yani kitap on iki günden fazladır elindeydi. *Bugünün çocuklarının nesi var? Artık kitap okumuyorlar mı?*

Sonra midem düğümlendi. *Ya kitap iyi değilse? Ya yazar eskisi kadar iyi değilse ve ikinci kitap*

iyi değildiye?

Ya Lina son kitabı istemezse?

On altı gün sonra, daha fazla dayanamadım ve Lina'ya mesaj attım.

Yeni kitabı bitirdin mi?

Hemen bana mesaj attı.

Henüz başlamadım. Sınavlarım var.

Masamı o kadar sert tekmeledim ki ayağım morardı.

Ondan üç gün sonra, Lina'dan hala haber yoktu ki, asistanım Irwin kafasını ofisime soktu. O, Aristov Incorporated'daki tüm çalışanlar gibi bir sivil ve bizim yasadışı faaliyetlerimizden haberi yok. Sinirli ve garip biridir, ince yapılı ve kalın gözlüklüdür. Ama mkemmek bir asistandır ve kısa etekli, yüksek topuklu ayakkabılı güzel kadınlardan çok daha az dikkat dağıtıcıdır.

Bronwyn. Asistan kıyafeti içinde muhteşem görünecekti. Kızıl saçları yukarı toplanmış ve sıkıca tutturulmuş, böylece onu masamın üzerine çekip saçlarını açarken eğlenebilecektim. Ve uygunsuz derecede kısa bir etek ve dört, hayır, *beş inçlik* topuklu ayakkabılar. Ve o yumuşak, hafif alaycı sesiyle bana *Bay Aristov* diye seslenecekti ve...

Kafamı salladım ve kendimi odaklanmaya zorladım. "Ne oldu?" diye Irwin'e sordum.

"Kardeşlerin geldi."

İ geçirdim ve saçlarımı elime aldım. "İçeri gönder."

Gennadiy ve Valentin içeri girdi, ardından Mikhail ve köpekleri de geldi. Gennadiy kapının kapalı olduğundan emin olduktan sonra, yüzünde sert bir ifadeyle masama doğru yürüdü. Tavana ve duvarlara bir göz attı, sonra sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. *Güvende miyiz?*

Başımı salladım. "Bu sabah dinleme cihazı taraması yaptım." Sandalyeye doğru eğildim. Bunun acil bir durum olduğunu biliyordum: Mümkünse ofisimde aile işlerini konuşmayız.

Gennadiy yaklaştı. Sarsılmış görünüyordu ve onu sarsmak çok zordur. "Bu sabah Sekiz'den bir telefon aldım. Birini ortadan kaldırmamızı istiyorlar."

Kafam karışmış bir şekilde başımı salladım.  nemli bir mesele gibi görünmüyordu. O kişi yi öldürecekler ve sonra...

"Kardeşim," dedi Gennadiy, "*Borislav Nazarov!*"

Dehşete kapıldım ve donakaldım.

"Bu bir savaş başlatacak, Radimir," dedi Mikhail. "Kaybedeceğimiz bir savaş."

Haklıydı. Nazarovlarla yapılan barış anlaşması, yasal işlere ve çoğunlukla beyaz yakalı suçlara yönelmemizi sağlamıştı. Ama Nazarovlar barışı, uyuşturucu imparatorluklarını kurmak için kullanmıştı. Spartak, Meksika'daki bir uyuşturucu karteliyle iş yapıyordu ve ürünlerini Chicago'nun her yerine satıyordu. Ayrıca, şehrin bir yerinde — kimse nerede olduğunu bilmiyordu — yüz binlerce hap üreten bir fabrikası vardı. Bu iki operasyondan elde ettiği parayla çok sayıda asker ve silah satın almıştı. Savaş çıkarsa — ve Spartak Nazarov, sevgili kardeşini  ld r rsek kesinlikle bizimle savaşa girecekti — yok edilirdik.

"Reddedebilir miyiz?" diye sordu Valentin.

Kafamı salladım. Sekizlere hayır diyemezsin.

"Neden bizden bunu yapmamızı istesinler ki?" diye sordu Gennadiy.

"Barışmamızı sağlayanlar onlardı!"

"İyi bir nedenleri olmalı," dedim, parmaklarımı birleştirerek. "Borislav'ın itibarını hepimiz biliyoruz. Tahminimce, başka bir kadına tecavüz etmiş ya da onu öldürmüş. Bir bölge savcısı nihayet onu hapse atmaya kararlı. Ve Sekizler, bir duruşmanın Bratva'ya çok fazla dikkat çekeceğini düşünüyor." Her birine sırayla baktım. "O pisliği öldürmek benim için sorun değil, sonuçta o kadar kadına zarar verdi."

"Ama Spartak bize savaş açacak," dedi Gennadiy.

Başımı bir yana eğdim. "Sadece bizim yaptığımızı öğrenirse."

"Bu onun *kardeşi!*" dedi Gennadiy. "Spartak, bunu kimin yaptığını bulana kadar durmayacaktır."

Düşündüm. "O zaman bunu kaza gibi gösteririz."

"Ben yapabilirim," dedi Valentin.

Kafamı salladım. "Bunu kendim yapacağım."

Valentin'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu benim işim. *Benim yaptığım şey bu.*"

Anlayışla başımı salladım. Valentin bizim tetikçimizdir ve işinde gerçekten çok iyidir, gördüğüm en iyilerden biridir. Sadece New York'ta tanıdığım bir adam onunla aynı seviyedeydi. "Sana güvenmediğimden değil kardeşim," dedim nazikçe. "Sadece çok fazla şey söz konusu. Eğer bu iş ters giderse, bunun sorumluluğunu ben üstlenmek istiyorum, sen değil."

Valentin mutsuz bir şekilde başını salladı ve ben de onları dışarıya kadar geçirdim, geçerken Mikhail'in köpeklerinin kulaklarını kaşımayı da ihmal etmedim. *Bunu doğru yapmalıyım*, diye düşündüm onları izlerken. *Yoksa hepimiz ölürüz.*

O anda telefonum bir bildirimle titredi. O kadar dalgındım ki, mesajın anlamını kavrayabilmek için birkaç kez okumam gerekti.

LİNA

İkinci kitabı bir günde okudum! Aman Tanrım, onu kraliçe yapacaklar ama kral kayıp ve bir hain var!!! Lütfen bir sonraki kitabı yaz, teşekkürler, sen en iyisin!

Borislav ve Spartak anında unutuldu. Ofisimden çıkıp Irwin'in masasının başına gittim. "Öğleden sonraki toplantılarımı öne al," dedim ona. "İşten sonra bir işim var."

O akşam Valentin üçüncü kez kitapçının karşısına park etti. "Belki bir dahaki sefere üç kitabı birden satın almalısın." Arka aynadan gözlerini yakaladım ve ona keskin bir bakış attım. *Biliyor muydu?* Eğer biliyorsa, yüzünde bunun hiçbir izi yoktu. *Biliyorsa ne olmuş? Kitapçı sahibiyle yatmak istiyorum. Ne olmuş yani?* Şehvetin yanlış bir yanı yoktu. Sorun olan duygulardı.

sorun olan duygulardı.

Karları çiğneyerek parlak ışıklı mağazaya doğru ilerlerken, bunun son kez olduğunu fark ettim. Dizi üçlemesiydi:

bunu bitirdiğinde, geri dönmem için bir neden kalmayacaktı. *Belki Lina'ya başka bir seri önerebilir. Güzel ve uzun bir seri...*

Kapıyı itip açtım ve kapının eşiğinde donakaldım. *Ne oluyor lan?*

Bronwyn tezgahın arkasında, kalın kitap yığınlarını kucaklayan uzun bir müşteri kuyruğuyla uğraşıyordu. El yazısı tabelalarda %25, %30, hatta %40 indirim yazdığına göre bu hiç de şaşırtıcı değildi. Tepede bir afiş asılıydı: beyaz çarşaf gibi görünen bir şeyin üzerine kırmızı boya ile yazılmıştı. KAPANIŞ İNDİRİMİ.

Sırayı geçip tezgaha doğru yürüdüm. Bronwyn her zamankinden daha solgun ve zayıf görünüyordu, sanki yemek yememiş gibi. "Ne oluyor?"

Omuzları, sanki bu hikayeyi her anlattığında bir şeyler tükendiği ve geriye hiçbir şey kalmadığı için çökmüştü. "Zaten para kaybediyordum," dedi bana. "Belki durumu tersine çevirebilirim diye düşündüm, ama sonra..." Başını salladı. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. "Durum değişti."

"Ne değişti?" Sert ve kısa konuştuğumu biliyordum ama kendimi tutamadım. Endişeleniyordum.

O içini çekti. "Düzeltebilecek bir şey değil." Yere baktı ve o anda tanıdığım kendine güvenen iş kadını gibi görünmüyordu. *Kırılmış* gibi görünüyordu.

Düşünmeden elimi uzattım ve çenesini nazikçe kaldırarak bana bakmasını sağladım. "Bronwyn," dedim, sesim yumuşak ama kararlıydı, *"ne oldu?"*

Büyük yeşil gözleri bana doğru kırıştı. "Binanın sahibi, binayı apartmana çevirmek için satmak istiyor. İşletmeleri, yani beni ve yan taraftaki kahve dükkanını kapatmak zorunda. Bizi zorla çıkarmak için kira sözleşmesindeki bir boşluğu kullanarak kirayı iki katına çıkardı."

Donakaldım. Göğsümde, gece yarısından daha kara ve şimşeklerle dolu bir fırtına bulutu oluşmaya başladı.

Bronwyn nefes aldı ve sesi titriyordu. "Öyle bir şeyi ödemem mümkün değil..." Devam edemedi, sözünü yarıda kesti. Cesurca omuz silkti, *"Hayat böyle işte"* dedi ve zayıf bir gülümseme bile başardı. Ama o orman yeşili gözleri parlıyordu.

Gözlerinin dolduğunu gördüm, göğsümdeki fırtına bulutu dışarıya doğru yayıldı, katlanarak büyüdü...

Tek bir gözyaşı damlası yanaklarından süzülerek aktı.

Yeleğimi düzelttim. "Bu," dedim, sesim gergin, "*kabul edilemez.*"

Arkamı dönüp mağazadan çıktım ve caddenin karşısına geçtim. Arabaya bindim ve kapıyı çarptım.

Valentin yüzümü gördü ve şaka yapmanın sırası olmadığını hemen anladı. "Eve mi?" diye sordu sessizce.

"Hayır. Ofise geri dönelim."

İçeri girdiğimde Irwin koltuğunda uzanmış, ayaklarını masanın üzerine koymuş, video oyunu oynuyordu. Kafasını kaldırıp beni görünce neredeyse sandalyesinden düşecekti. "Bay Aristov! Bugün işten ayrıldığınızı sanıyordum!" Hemen ekranı temizlemeye çalıştı.

"Mülk portföyümüzü genişletmeye karar verdim," dedim ona, paltomu çıkararak. "302 Wychwood Avenue'nun sahibini bul bana. Kim olduğunu. Nerede yaşadığını."

Irwin aceleyle not almaya başladı. "Evet efendim. Sorun değil." Saate baktı: saat altıdan çok geç olmuştu. "Sabah ilk iş olarak hallederim." Gözleri yukarı kaydı ve benim ifademi gördü. "*Hemen* hallederim efendim."

Bir saat sonra, Gold Coast'ta bulunan devasa bir evin en üst katına çıkan merdivenleri tırmanıyordum. Binanın sahibi Lewis Van Peterson adında biriydi ve kapıyı kendisi açmak yerine hizmetçisini göndererek bana ne kadar önemli biri olduğunu göstermek istemişti. Benim dalga geçilecek bir ruh halinde olmadığımı fark etmemişti. Oraya giderken, göğsümdeki kara bulutlar o kadar büyümüştü ki, öfkeden titriyordum.

Şehri gören küçük bir balkonda beni bekliyordu, altmışlı yaşlarında, kel ve sarkık bir adamdı, aksanı Chicago'nun eski zenginlerinin aksanıydı. "Bay Aristov!" Biftek tabağını

kenara itti ama kalkmaya tenezzül etmedi. "Normalde bu saatte ziyaretçi kabul etmem ama bir istisna yapacağım..."

"302 Wychwood Caddesi'ndeki binayı satıyorsunuz."

Sesimdeki soğukluk onun tüm havasını bozdu. "Evet?" dedi belirsiz bir şekilde.

"Bana satacaksınız."

Kısa ve keskin bir kahkaha attı. Ben ona bakmaya devam edince, gülümsemesi kayboldu. "Zaten bir alıcı buldum."

"Biliyorum. Ve ne kadar teklif ettiklerini de biliyorum. Ben de aynı fiyatı ödeyeceğim."

O tereddüt etti. Sonra düşündü ve gözlerinde dolar işaretlerinin belirmediğini neredeyse görebiliyordum. "Belli ki bu binayı gerçekten istiyorsun. Yüzde beş daha fazla teklif edersen düşüneneceğim."

Göğsümdeki öfke hala kabarıyordu, parmaklarım onu dışarı çıkarmak için kıpır kıpırdı. Ama mümkünse bu işi barışçıl bir şekilde çözmek istiyordum. "Teklifi kabul et," diye sessizce tavsiye ettim.

"Hayır!" dedi, bir çocuk gibi huysuzca. "Aslında yüzde yedi istiyorum."

Ve öfkem patladı, kontrolü ele geçirdi.

Ona doğru yürüdüm, çatalını aldım ve elinin etine sertçe sapladım, metal uçları masaya gömecek kadar sert. O çığlık attı ama ben çoktan elimi ağzına kapatmıştım.

Bu saygı meselesi, dedim kendime. İnsanların bizimle uğraşamayacaklarını bilmelerini sağlamak.

Ama bunun nedeni bu olmadığını biliyordum. O, onu ağılatmıştı.

Ceketimin cebinden kalın bir kağıt yığını ve bir kalem çıkardım ve masanın üzerine bıraktım. "İmzala."

Elindeki tıkaçtan bana korku dolu gözlerle baktı. Ama kalemi almadı.

Onun bifttek bıçağını aldım ve sıkıştırılmış elinin parmakları üzerinde gezdirdim. "İmzalaman için bir elin yeter," diye uyardım. "İkisine de ihtiyacın yok."

BRONWYN

"Tamam," diye mırıldandım aynaya. "Deniz kabuklarını hafife almış olabilirim."

Yarım saat boyunca saçlarımı yumuşak dalgalar halinde kıvrırmak bana kesinlikle deniz prensesi havası vermişti. Jen ve benim dev pullarla kapladığımız ikinci el mağazasından aldığımız elbise de oldukça iyi bir denizkızı kuyruğu oluşturmuştu. Ancak deniz kabuğu sütyenlerin çizgi filmlerde daha iyi sonuç verdiği ortaya çıktı, özellikle de denizkızının üst kısmı büyükse. Karton kabukları ne kadar çekersem çekeyim, yan göğüslerim, alt göğüslerim ya da sadece göğüslerim görünüyordu.

Jen kapıdan başını uzattı. Ortaokuldan beri en iyi arkadaşımdır. Benim gibi kıvrımlı vücutlu, ama kül rengi sarı saçları ve muhteşem altın rengi teni var. Ben romantik ve fantastik romanları okuduğum gibi o da polisiye romanları okur. Oyunculuk işleri faturalarını ödemek için yeterli olmadığı için mağazada çalışmaya her zaman heveslidir ve ben onunla çalışmayı çok seviyorum. Eğer param yeterse onu tam zamanlı çalıştırdım. "Hepsi senin için hazır," dedi. "Yaklaşık yirmi çocuk."

İç geçirdim. Bir saat sonra, dükkânı sonsuza kadar kapatacaktım. Mutlu ve neşeli olmak yerine, bir köşede ağlamak istiyordum. Ama bir hedge fonu pisliği beni iflas ettirmeye karar verdi diye küçükleri hayal kırıklığına uğratmayacaktım. "Nasıl görünüyorum?" diye sordum, ona dönerek.

Ağzı açık kaldı ve odaya girdi. "Küçük Deniz Kızı OnlyFans'a başlamış gibi."

Koluna vurdum, sonra derin bir nefes aldım. "Tamam, dışarı çıkıyorum." Kapıya doğru sürünerek ilerlemeye başladım: elbise bacaklarımı birbirine yapıştırıyordu ama en azından küçük adımlar eklemlerime yük olmuyordu. Tüylerim diken diken olmuştu: Isıtıcıyı açmıştım ama deniz kabuğu sütyenler Ocak ayı için tasarlanmamıştı.

Jen kapıyı benim için açtı, dışarı baktı ve hemen tekrar kapattı. "O."

Cildimin kızardığını hissettim ve kalbim sanki biri gaz pedalına basmış gibi hızla çarpmaya başladı, ama *onun* kimi kastettiğinden bile emin değildim. *Tanrım, bu da ne?* "Kim?" diye sordum, sesimi olabildiğince doğal tutmaya çalışarak.

"2,5 metre boyunda, somurtkan, elmacık kemikleri belirgin Rus adam... *içeri giriyor!*" Kapı gürültüyle açılınca geriye atladı.

Radimir'in yüzü buz gibi bir maske gibiydi... sonra bana odaklandı ve o maske *paramparça oldu*. Saçlarıma, kuyruğuma, deniz kabuklarına bakakaldı ve sonra gözleri saf şehvetle parladı. Bakışları vücudumu baştan aşağı yaladı. Aniden, açıkta kalan cildim artık soğuk değildi.

"Ben..." Kendime baktım. "O çocuklara hikaye okumaya gidiyorum," dedim özür dilercesine, mağazanın ön tarafına doğru el sallayarak.

"Ben onları oyalarım," dedi Jen hemen ve kapıdan çıkarken Radimir'in arkasından bana çılgınca *devam et* işaretleri yaptı. Nathan beni terk ettiğinden beri benim tekrar biriyle çıkmam için uğraşıyordu. Radimir ikinci kitabı almak için dükkana geldiğinde onu görmüştü, ama kim olduğunu bilmiyordu ve ben ona söylemeye cesaret edemedim. Bana uzak durmamı söyleyeceğini biliyordum.

Kapı kapandı ve ben Radimir'e şaşkın şaşkın baktım.

O öne çıktı, ceketinden bir kağıt çıkardı ve açtı. "Bu senin yeni kira kontratın," dedi ve kağıdı bana uzattı. "Kira normal oranına geri döndü. Ve beş yıl boyunca sabitlenecek."

Kira sözleşmesine baktım. Söylediklerini anlamaya çalışırken zihnim kısa devre yaptığı için kelimeleri okumakta zorlanıyordum. *Kira normal seviyeye mi döndü? İşletmemi açık tutabilir miyim?*

İŞİMİ SÜRDÜREBİLİRİM Mİ?!

Nefes aldım ve titrediğimi hissettim. Tanrım, hayatımda ilk kez mutluluktan ağlayacak mıydım? "Anlamıyorum, nasıl yaptınız... Onunla konuştunuz mu yoksa..."

O anda nihayet kira sözleşmesinin üst kısmındaki logoyu fark ettim. *Aristov Incorporated*. Gözlerim Radimir'in yüzüne kaydı.

"Artık senin ev sahibin benim," diye onayladı.

Ağzımın açık kaldığını hissedebiliyordum. *Ne... ne oluyor?* O da bana bakıyordu ve o donmuş gökyüzü rengi gözlerinde bir savaş yaşanıyordu, buz parmaklıkların arkasından çıkmaya çalışan vahşi bir sıcaklık.

Binayı mı satın aldı? "N-Neden bunu yapıyorsun?"

Çenesi seğirdi ve bakışlarımdan kaçtı. Sonra yeleğini düzeltti. "Ben bir emlak geliştiricisiyim ve bu bölgedeki küçük işletmeleri desteklemek istiyorum."

Ona baktım. Bunun doğru olmadığını biliyordum. Ama diğer açıklama, bunu benim için yaptığı... bu daha da çılgınca bir şeydi. Kendimi tutmak için elimi duvara dayadım, bunalmışım. *Açık kalabilirim. Açık kalabilirim!* Ve sonra bir şey hatırladım. "Yan taraftaki kahve dükkanı: ona da aynı indirimini yapar mısın?"

Radimir bana göz kırptı. Yüzünden, kahve dükkanının *varlığını* bile unutmuş *olduğu belliydi*. Neden önemsemişimi anlayamıyormuş gibi kaşlarını çattı. Sonra yüzü yumuşadı ve bana sanki lanet olası bir tavşan yavrusuyum gibi baktı. "Tabii ki," dedi sakın bir sesle.

Ciğerlerim doldu. Kahve dükkanını işleten Cassie'yi arayıp ona iyi haberi vermem gerekecekti. *Her şey yoluna girecekti*. Yani, kitapçı hala zarar ediyordu ve işler daha da zorlaşacaktı, çünkü kapanış indirimini için stoklarımdan yarısını satmışım. Ama yarın kapanmayacaktım ve bu da diğer tüm sorunları çözülebilir hale getiriyordu. "*Teşekkür ederim!*" dedim ve içgüdüsel olarak kollarımı açıp ona sarılmak istedim.

Bir anlığına tereddüt etti, gözleri vücudumu süzdü ve o anda elastik bantla tutturulmuş iki karton deniz kabuğu giydiğimi hatırladım. Ama artık çok geçti çünkü o bir adım öne çıktı, kollarını kaldırdı ve Tanrım, gözleri *parlıyordu...*

Vücudumuz birbirine değdi ve neredeyse çıplak göğüslerim onun göğsüne yaslandı. Kolları beni sardı ve büyük elleri çıplak sırtımı kavradı, biri belimin hemen üstünde, diğeri omuzlarımdan arasında. Dokunduğu her yer çıplak deriydi ve onun sıcaklığını içime işlediğini, dalgalar halinde içime yayıldığını ve kasıklarımın ulaştığında sıvı ısıya dönüştüğünü hissedebiliyordum. Nefes aldım ve göğsümün ona doğru şiştiğini hissettim, ince karton

deniz kabukları kayıyor ve hareket ediyordu, ve o da benim fantezimdeki gibi boğazından düşük bir homurtu çıkardı. Ayak bileklerimize kadar ona sıkıca yapışmışım ve onun penisinin kalınlaşıp uzadığını uyluğumda hissedebiliyordum.

Yukarı baktım. Tanrım, gerçekten çok büyüktü: Çıplaktım, denizkızı kuyruğunun altındaydım ve ağzım onun göğüs kaslarının üst kısmına geliyordu. Ve şimdi *onun* ağzına, sert üst dudağına ve yumuşak, dolgun alt dudağına bakıyordum.

Bana bakarken gözleri erimiş gibiydi ve elleri sırtımda sıkılaşılarak beni kendine biraz daha sertçe çekti. Bu artık bir kucaklaşma değildi. Avuçlarımın altında sırtındaki kocaman, sert kasları hissedebiliyordum, onun saf kaba kuvvetini hissedebiliyordum...

O anda bir şey kafama dank etti. Mağazadan öfkeyle çıkmış ve sadece birkaç saat sonra binayı satın alarak geri dönmüştü. Bu imkansızdı. Bu tür işlemler haftalar, aylar sürer, avukat ekipleri ve yığınla evrak işleri gerektirir. Tabii...

Eski ev sahibimi *korkutup* satmaya zorlamadıysa.

Bir an için onun kim olduğunu unutmuştum. Şimdi ise göğsümde mide bulandırıcı bir korku yayıldı ve soğuk bir ürperti hissettim. Onun hakkında duyduğum tüm hikayeler: binalarının altına gömülü cesetler. *Bir canavar*. Ve ben onun kollarındaydım.

Gerildim ve o bunu hissetti. Gözleri bir saniye için daraldı, sahiplenici bir bakışla, ve bir an için beni kendine doğru çekeceğini sandım. Ama sonra ellerini sırtımdan çekti ve bana hafifçe başını salladı. *Bu ne anlama geliyordu? "Evet, ben bir canavarım" mı? "Evet, benden uzak durmalısın" mı?*

Bir ayağımı kaldırdım, kucaklamadan geri çekilmeye hazırdım. Ama sonra kitapçada ağlarken bana nasıl baktığını hatırladım. Yüzü fırtına gibi, bana bakıyordu ve ben kendimi çok... korunmuş hissetmişim.

Soluma ve sağıma, geniş göğsüne ve kocaman omuzlarına baktım ve kendimi tehdit altında hissetmediğimi fark ettim. Her şeyi durdurabilecek bir duvarın arkasında gibi güvende hissediyordum.

Radimir Aristov bir canavardı. Ama o anda, bana asla zarar vermeyeceğini biliyordum.

Yüzüne baktım. Yine kaşlarını çatmış, geri çekilmemi istiyordu. Beni *ondan* korumaya çalışıyordu. Ama öfkesinin arkasında bir şey görebiliyordum. Kollarındaki gerginlikten bunu hissedebiliyordum, sanki beni tekrar kendine çekmek için yarım saniye kalmış gibi.

O da benim kadar yalnızdı.

İnatla olduğum yerde kaldım. Gözlerinin kısıldığını, sonra dudaklarıma kaydırıldığını gördüm. Zaman şurup gibi yavaş akıyor gibiydi...

"Ben..." dedi Jen, kapıyı açarak. "Ohhh..."

Radimir'in kollarından atlayarak geriye doğru sıçradım, denizkızı kuyruğunu unuttum ve neredeyse kıcıma düşüyordum.

"Şey. Çocuk şarkıları bitmek üzere," dedi Jen.

Ben başımı salladım. "Geliyorum." Mümkün olduğunca çabuk kapıya doğru süründüm, sersemlemiş ve kafam karışmış bir halde, hala onun kokusuna, ona dokunmuş olmanın hissine sarhoş olmuştum.

Radimir bizi takip etti ve ana mağazaya giden koridorda bizi geçti. "Hoşça kalın, Bayan Hanford," diye omzunun üzerinden seslendi. Kulağa çok... kesin geliyordu. Sanki onu bir daha asla görmeyecekmişim gibi.

Yutkundum. "Kutlamalıyız. Yeni... ortaklığımıza kadeh kaldıralım." Yanlış kelimeydi. Yoksa değildi mi?

Durdu.

"Hikaye bitene kadar burada kalabilir misin?" diye sordum.

Omzunun üzerinden geriye baktı, yüzündeki ifade okunamazdı. Sonra bana kısa bir baş sallama yaptı ve ana mağazaya doğru yürüdü.

"Ne oluyor *lan*?" diye tısladı Jen. "O kim? *Hanford Hanım* falan da ne demek? Onu öpecek miydin?" "mağazanın kapanmıyor kaplanmıyor," dedi ona ona koşarak yol cevapları

cevapları aceleyle verdi. "O bir..." —Onun endişelenmesini istemedim—"Rus emlak geliştiricisi ve az önce beni kurtardı. Bayan Hanford'un söylediklerini beğendim, o eski kafalı biri. Ve..." —Yüzüm kızardı—"belki. Şimdi gidip bir hikaye okumam lazım."

Jen şaşkın bir şekilde başını salladı. "Git." Sonra beni durdurmak için elini kaldırdı. "Ama, şey... belki önce deniz kabuğundaki arızayı düzeltmelisin."

Aşağı baktım. Bir göğsüm tamamen ortadaydı, meme ucu da dahil. Ne *zamandır böyleydi*? Daha derin bir nefes aldım ve

deniz kabuğunu yerine geri koydum. Sonra hikaye zamanı için ana mağazaya girdim... ve sonra ne olacağına bakmak için.

RADIMIR

BRONWYN'İN ARKADAŞI ana mağazanın ışıklarını kapatmış ve mekan peris ışıklarıyla aydınlatılmıştı. Yaklaşık yirmi çocuk, alüminyum folyo balıklarla süslenmiş bir sandalyeye bakarak yerde bağdaş kurmuş oturuyordu. Gözlerim alıştığında, kenarlarda daire şeklinde oturan ebeveynlerin de olduğunu fark ettim. Ayakta durabileceğim bir köşe buldum.

Bronwyn, denizkızı kuyruğunu sallayarak içeri girdi. Çocuklar çığlık attı ve tezahürat yaptı. Seyirciler arasında birkaç erkek vardı ve hepsi birden dik oturdular, Bronwyn'in zar zor örtülü göğüslerini daha iyi görebilmek için boyunlarını uzattılar. Anında hepsini öldürmek istedim.

Koridorda, krem rengi beyaz göğsü ve pembe, kalem silgisi gibi meme ucu deniz kabuğunun üzerinden görünürkenki görüntüsü, sonsuza kadar zihnime kazındı. Ellerimin altında çıplak sırtının hissi ve göğüslerinin göğsüme sıcak baskısı da öyle. O büyük yeşil gözleriyle bana bakışı. Benden korkuyordu, olması gerektiği gibi. Ama aynı zamanda sıcak. Şefkatli.

Kimsenin beni önemsemesine ihtiyacım yoktu. Kimsenin bana acımamasını istiyordum. Ama bana bakışı ruhuma işledi. *Beni* oluşturan buz gibi dişlileri sardı, onları birbirine doladı ve karıştırdı.

Bronwyn bana doğru baktı ve gülümsedi, ben de göğsümde bağımlılık yaratan bir hafiflik hissettim. Onu, para gibi basit bir şeyle mutlu etmişim.

Bu tehlikeli, içimdeki *küçük bir* ses beni uyardı. Ama kendimi dışarı çıkmaya ikna edemedim.

Bronwyn bana bekleyen bir gülümseme attı. Odaya göz gezdirdim ve herkesin bana baktığını gördüm.

Benden bir çocuk gibi yere oturmamı istediler. *Benden!*

Çok yavaşça yere çöktüm, bacaklarımı garip bir şekilde çaprazlayarak okuldan beri ilk kez yere oturdum. Somurtarak baktım. Ama sonra Bronwyn bana gülümsedi ve buna değdi.

O muhteşem, kıvrımlı vücudu sadece seyrederek zaman geçireceğimi düşünmüştüm. Boynundan çıplak omuzlarına kadar öpücükler yağdırmak istedim. Ellerimi o muhteşem, dolgun, yumuşak göğüslerle doldurmak istedim, karton deniz kabukları parmak eklemlerimin üzerinde kayarken, meme uçlarını sıkıştırdım ve onu kucağımda kıvrılmaya ve yalvarmaya zorladım.

Ama hikaye başlar başlamaz, kendimi kaptırdım. Hikayeye büyük bir tutkuyla bağlıydı, farklı seslerle karakterleri hayata geçiriyordu. Dramatik sahnelerde, çocuklar her sözünü dikkatle dinleyene kadar gerilimi artırıyordu. Komedi sahnelerinde, kollarını sallayarak, aptalca davranmaktan çekinmeden, tüm odayı kahkahalara boğuyordu. Tüm çocukların, hatta ikna edilmesi gereken gergin olanların bile hikayeye dahil olmasını sağlıyordu. *İyi bir anne olurdu.*

Kaşlarımı çattım. Daha önce bir kadın hakkında böyle düşünmemiştim. Bratva çevresinde dolaşan Rus kadınlardan biriyle tek gecelik bir ilişki yaşarken bunu hiç düşünmemiştim.

Çocuklar gibi ben de hikayenin bitmesini istemiyordum. Hikaye sonunda bittiğinde, ben de onlarla birlikte alkışladım ve sonra yavaş yavaş dışarı çıkmalarını bekledim. Bronwyn'in arkadaşı en son çıkan kişiydi ve ikisi vedalaşırken fısıldayarak konuştular, muhtemelen "*onunla gerçekten sorun yok mu?*" gibi bir şeydi.

Bronwyn bana baktı ve başını salladı.

Arkadaşı bana uyarıcı bir bakış attı ve sonra gitti. Ve sonra sadece ikimiz kaldık.

BRONWYN

Kalbim hızla çarparak kapıya doğru süründüm. Odada tek ses, denizkızı kuyruğunun hışırtısıydı.

Kapıdaki tabelayı "*Kapalı*" konumuna çevirdim ve sürgüyü çektim.

Camda onun yansımasını görebiliyordum, arkamda geniş omuzlu, gölgeli bir siluet. *Ne yapıyorsun Bronny? O lanet olası bir suçlu!* Ellerim o kadar titriyordu ki, anahtarı kilide sokmak için üç deneme yapmam gerekti.

Arkamı döndüm ve arka odaya doğru yol aldım. O da arkamdan geldi ve bu kadar yakınında olması beni tedirgin ve başım dönüyordu, arkamdaki her ağır adım kalbimin atışını hızlandırıyordu.

Arka odada, bir çekmecedeki aradım. "Eminim ki..." Başka bir çekmeceyi denedim. "Buldum." Sadece iki parmak kadar kalmış bir şişe viski çıkardım. "Bu yeri açtığımda büyükannemle kadeh kaldırmıştım. Sen onu kurtardığına göre, şimdi tekrar çıkarmak uygun olur." Kadeh bulamadım, bu yüzden *Throne of Night* kupamı ve üzerinde "*Bu Bölümden Sonra Hallededeceğim*" yazan, hafifçe kırık bir kadehi aldım. Her şeyi masaya koyarken, dükkânın önünden gelen soğuk bir esinti beni vurdu. Saat geç olmuştu, ısıtma bir süredir kapalıydı ve ben hâlâ üstümde sadece birkaç karton deniz kabuğu giyiyordum. Titredim.

Ceketini çıkardı ve omuzlarıma örttü. Vücudunun ısısıyla çok sıcaktı, ipeksi astarı çıplak tenime harika bir his veriyordu ve onun kolonyasının büyüğü, koyu narenciye kokusu sinmişti. Ceketin yakalarını çekerek önümü örtmesini sağladı. "Daha iyi mi?"

Sessizce başımı salladım, göğsümde bir sıcaklık hissettim. Binayı satın almaya kıyasla çok küçük bir jestti ama çok... *şefkatliydi*. Ve biraz da eski moda. Belki Rus olduğu içindi, belki benden biraz daha yaşlı olduğu içindi,

ama Radimir'de centilmenlik vardı. Jen'in beni tanıştırmaya çalıştığı erkekleri çocuk gibi hissettiriyordu. Ve onlar her zaman tek eşli olmak istemiyorlardı. Radimir'in beni kimseyle paylaşacağını hayal edemiyordum.

Öğle yemeğimi yediğim küçük masadaki sandalyelerden birini çektim. Sanki tereddüt etmiş gibi kapıya doğru baktı. Sonra bana baktı, gözleri yanıyordu... ve oturdu.

Her bardağa bir shot kadar içki döktüm: Ben daha çok kokteyl seven bir kıyım. Bardağımı kaldırdım. "Geleceğe."

O da benimle kupa tokuşturdu. "Geleceğe." Onun aksanında, *fu* kelimesi yumuşak bir öpücük gibi, *ture kelimesi* ise yanağınza sürtünen sakal kılları gibi geliyordu. Denizkıy kuyruğumun içinde bacaklarımı birbirine sıkıca bastırdım.

Yudumladık ve viskinin yakıcı tadı sinirlerimi yatıştırmaya yetmedi. Sadece tüm karanlık fantezilerimi altın rengi, yakıcı ipliklerle sardı ve sıkıca şekillendirdi. *Beni bu masanın üzerine ya da duvara atabilirdi. Bir de para meselesi vardı. Binayı satın almıştı: beni de satın aldığı mı düşünüyordu?* Bratva patronuna borçlu olma fikri, içimdeki gizli bir parçayı zayıflatması yanlış mıydı?

O öne doğru eğildiğinde sandalyesi gıcırdadı ve ben nefesimi tuttum. Sonra, çok yavaş ve kasıtlı bir şekilde dirseklerini masaya koydu, gömleğinin altındaki kasları gerildi ve ellerini birleştirdi, parmakları sıkıca yumruklarını kavradı.

Sanki kendini tutuyormuş gibi görünüyordu, böylece... saldırmayacaktı. Ve onun kontrolünü neredeyse kaybetmesine neden olduğum düşüncesi, göğsümde tuhaf bir gurur hissi uyandırdı.

Ellerinin üstünden bana kaşlarını çatarak baktı, hiçbir şey söylemedi, sadece... beni *inceledi*. Kızardım ve kıvrandım, başımı eğdim.

"Ne oldu?" diye sordu hemen. "O kadar da ilginç biri değilim."

"Kesinlikle ilginçsin." Sesi hala soğuktu, neredeyse kızgındı, sanki beni anlamadığı ama anlaması gereken bir şeymişim gibi. Elini yumruk yaptı, parmak eklemleri beyazladı ve bir saniye başka yere baktı. "Kitapçı için planlarını anlat bana," diye emretti. "Kiracımın işine devam edeceğini bilmek istiyorum."

Ve ben de ona anlattım. İlk başta yavaşça, parmaklarım sinirli bir şekilde fincanımın kenarını okşayarak. Ama bu kadar korkutucu birine göre, onunla konuşmak şaşırtıcı derecede kolaydı: O gerçekten dinliyordu, birçok erkek gibi sadece formalite icabı dinlemek yerine her kelimeyi dikkatle dinliyordu. Ona dükkânı nasıl kurduğumu ve neden kurduğumu, Baba tarafından yetiştirildiğimi ve diplomam olmadığı için geri kaldığımı anlattım. Bunu duyunca yüzü karardı, sanki kimsenin yoluma çıkmasını istemiyormuş gibi. Kitap grupları düzenlediğimi, hikaye geceleri yaptığımı ve sosyal medyada tanıtım yaptığımı anlattım. "Ama bu yeterli olmayabilir," dedim. "Hala her ay para kaybediyorum."

O, ellerinin üstünden beni izlemeye devam ederek başını salladı. "Bir yolunu bulursun."

Gözlerimi kırptım. Sesi çok emindi.

"Hiçbir şeyin seni yenmesine izin vermezsin," dedi. "Bunu anlayabiliyorum."

Bu, belki de bana şimdiye kadar söylenen en güzel sözdü. "Yaptığınız şey için teşekkür ederim," dedim içtenlikle. "Siz olmasaydınız işimden olurdum."

Gözlerini kaçırdı ve kravatını düzeltti. "Mantıklı bir yatırımdı," diye mırıldandı.

Ona baktım. *Utanmış* mıydı? "Nazik bir hareketti," dedim kararlı bir şekilde.

Sanki bir uyurgezerin rüyasından uyandırmıştım. Bana sert bir bakış attı, gözleri birdenbire o kadar soğuklaştı ki irkildim. *Ne demiştim ki?* Viski bardağını bir dikişte bitirdi ve bardağı neredeyse hiç ses çıkarmadan masaya koydu: öfkeli olsa bile kendini çok *iyi kontrol* ediyordu. "İçki için teşekkürler, Bayan Hanford."

O ayağa kalktı ve ben panik içinde aceleyle ayağa kalktım. Eğer şimdi böyle giderse, onu bir daha asla göremeyebilirdim. "Sana hakkımda her şeyi anlattım," dedim. "*Senin* hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Kim olduğumu biliyorsun." Sesi buz gibi sert, sanki beni uzaklaştırmak istermiş gibi. "Ne iş yaptığımı biliyorsun."

"Hepsi bu mu?" diye sordum çabucak, "Haberlerde söyledikleri gibi mi?"

Yeleğini düzeltti. "Başka ne olabilir ki?" "Ailen," dedim. "Ailen nasıl insanlar?"

Nefesini çekti ve bir anlığına buz gibi maskesi çatladı. Maskenin ardında saklı olan şeyi gördüm: ruhunu yaralayan derin bir acı.

Sonra maske yeniden dondu. "Ailem ld."

Masadan anahtarları aldı ve dışarı ıktı. Bir saniye sonra, kapının arkasından kapanırken anın ınladığını duydum.

BRONWYN

"Oof." Bir karton dolusu kitabı yere bıraktım, ağrıyan bacaklarımı uzattım ve etrafta kutu kesicimi aradım. "Tabela nasıl gidiyor?"

"Harika," diye mırıldandı Jen. Ondan en sevdiği dedektif romanlarını sergilemek için bir masa hazırlamasını istemiştim ve o da konsantre bir şekilde dudaklarını ısırarak tahtaya çizim yapıyordu.

Kutu kesicimi buldum ve kartonun üstünü kestim, sonra içindeki kitap yığınlarına bakarak iç geçirdim. Kapatacağımı düşündüğümde ucuza sattığım tüm kitapları yeniden stokluyordum ve hepsini raflara yerleştirmek sonsuza kadar sürecekti. Saat akşam sekize yaklaşmıştı ve yapılacak çok iş vardı. En azından iş, *onu* düşünmemi engelliyordu.

Radimir ile içki içeli bir hafta olmuştu. Ertesi gün Jen bana bir sürü soru sordu. Ona, gerçekten hiçbir şey olmadığını söyledim, ama Radimir'in kim olduğunu söylemedim.

Son konuşmamızı tekrar tekrar düşünerek, keşke geri alabilsem diye dilemiştim. Bir şeyler başarmıştım. Soğuk kalpli bir canavardan daha fazlasını görmüştüm. Ama sonra yanlış bir şey söyledim ve o hemen soğuk ve mesafeli tavrına geri döndü. Onu bir daha görebilecek miydim, emin değildim.

Belki de en iyisi budur. Ben ve bir mafya patronu mu? Ben kitap kurdu bir inek kızdım, gangsterin metresi değil. Her açıdan bana uygun değildi...

Ama önemli olan tek bir şey hariç. Onu düşündüğümde, suçluluk duyarak onun bıraktığı ceketine burnumu gömdüğümde ve kokusunu içime çektiğimde, içimde karanlık, yasak bir acı uyandı ve bu acı kasıklarımın kadar indi.

İç geçirdim, bir yığın kitap aldım ve raflara doğru yöneldim. Jen'in yanından geçerken durup tabelaya baktım.

"Onlar ne?"

"Kelepçeler," dedi gururla.

"Güzel. Ama kırmızı ve mavi ışıklar falan ekleyebilir misin? Yoksa insanlar bunun BDSM Romantizm masası olduğunu düşünecekler."

Jen sıırttı. Sonra omzumun üzerinden bir şey gördü ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Şey... Biri var burada."

Nefesimi tuttum. Bu sadece bir kişi olabilirdi. Kitapları yere bıraktım ve kapıya doğru döndüm...

Radimir değildi.

Adam pencereye yaslanmış bize bakıyordu, yüzü pembe neon ışıklı "*All You Need is Books*" tabelasının ışığıyla aydınlanmıştı. Rüzgar kahverengi deri ceketini uçurduğunda, alkol ve sigarayla hayatta kalmış gibi, zayıf ve tehlikeli bir vücudu olduğu görölüyordu. Gülümsemesindeki bir şey kalbimde alarm zillerini çaldırdı.

Dışarıdaki sokağa baktım. Diğer dükkanların hepsi gece için kapanmıştı. Kitapçı birdenbire korkunç bir şekilde izole olmuş gibi geldi.

Kapı kilitli değildi ama o bunu bilmiyordu. Oraya sakın bir şekilde yürüyüp, o içeri girmeden önce sürgüyü kapatacaktım. Sıradan davranmaya çalışarak yürümeye başladım. Adam yol boyunca beni izledi ama pencereden ayrılmadı. *Her şey yolunda gidecekti. Sadece tuhaf bir adamdı.* Kapıya sadece üç adım kalmıştı. *Sakin ol Bronny.* İki adım. Bir.

Elimi kaldırıp sürgüyü çekmek için uzandığımda, ikinci adam gölgelerin içinden çıktı. *Kahretsin.* Sürgüyü çekmek için uzandım, ama bir an tereddüt ettim. İlk adam elini kapıya çarptı ve yüzüme vurmadan önce geri çekilmek zorunda kaldım.

"Kapalıyız!" dedim, sesimin panikle dolu olmasından nefret ederek.

"Kapı açık," dedi omuz silkerek. İngiliz aksanı vardı. Yanımdan yavaşça geçti, kasıtlı olarak omzunu bana çarptı ve beni sendeletti.

İkinci adam içeri girerken dengemi yeniden kazandım. Kıvırcık, sarıya boyanmış saçları ve benimkinden bile daha soluk bir teni vardı.

Korkuyla Jen'e baktım. İki de özellikle iri değildi, ama yine de bizden daha büyüktüler.

"Kitaplar!" İngiliz adamın sesi alaycı ve şakacıydı ve beni irkiltecek kadar yüksekti. "Tüm bilginin kaynağı." Geçtiği kitapların bulunduğu masalara davul ritmiyle vurdu. Sonra ellerini iki masaya koydu ve orada sallanarak bacaklarını havaya kaldırdı. "Okudun mu, Yoz?"

Sarışın olan Yoz başını salladı.

"*Yapmalısın*. Kendini eğit." İngiliz olan masadan rastgele bir kitap aldı. "Bu kitap Bosna'daki insanlar hakkında." Kitabı omzunun üzerinden attı ve ben irkildim. Başka bir kitap aldı. "Kovboyarla ilgili bir şey." Kitabı frizbi gibi fırlattı ve kitap duvara çarptı. Bir tane daha. "Bilim kurgu: hepsi saçmalık." Kitabı katlayarak sırtını kırdı ve sayfalar dökülmeye başladı.

"Lütfen keser misin!" diye bağırdım.

İngiliz adam Yoz'a bakarak sırıttı. "*Lütfen keser misin?*" diye taklit etti.

"Kitaplara zarar veriyorsun!"

"*Zarar* vermek *mi?* Yoz, o benim bir şeylere zarar verdiğimi düşünüyor." Masumiyetle ellerini kaldırdı. "Sadece şakalaşıyorum." Sonra aniden bana doğru yürüdü ve ben kendimi zorla yerinde durmaya zorladım. Birkaç adım kala durdu. "Sana zararın neye benzediğini göstereyim," dedi sessizce.

Çakmağını çıkardı, bir kitap aldı ve bir köşesini yaktı. "Hayır!" diye bağırdım, kitabı almaya çalışarak. "Dur!"

Beni geri itti. Kitabın parlak kapağı kabardı ve soyuldu. Sonra alevler sayfalara sıçradı ve kitap tamamen alevler içinde kaldı. Kitabı bir masa üzerindeki kitapların üzerine attı ve ateş yayıldı, kalın kitap yığınının yiyip bitirdi.

Yine öne doğru atıldım ve o beni yine itti, bu sefer ellerini göğüslerime koyarak. O kadar paniklemişim ki, dokunuşunu ancak sonra fark ettim. Bana sadece paraya mal olmuyordu: kitapların yok edilmesini görmekte çok yanlış bir şey vardı. "Lütfen!" diye yalvardım.

İngiliz adam Yoz'a başını salladı, Yoz da yangın söndürücüyü aldı. Su, yanan kitap yığınınca fışkırdı ve bazı kitaplar masadan uçtu. Duman alarmı çalmaya başlamıştı ve buhar alarmın yönüne doğru yükseldi. Yangın söndürücü boşaldığında, Yoz onu duman alarmına fırlattı, alarm tavandan düştü ve sustu.

Enkazı izledim. Kitapları özenle düzenlediğimi hatırladım, çok renkli, güzel kapaklardan oluşan bir mozaik gibiydi. Şimdi üstteki birkaç katman kömürleşmiş, delik deşik bir hal almıştı ve yanmamış kitaplar suyla sıırıslam olmuştu. İş adamı zihnim hesaplamayı yaptı: on iki kitap genişliğinde, on kitap uzunluğunda ve beş kitap derinliğinde, yani yaklaşık 3000 dolarlık stok kaybettim.

"Kitapların sorunu da bu," dedi İngiliz adam. "Yanımcılar." Mağazaya bakındı. "Birisi pencereden molotof kokteyli atmış olsaydı ne olurdu, bir düşün."

"Ne *istiyorsun?*" diye hıçkırarak sordu Jen, sesi titriyordu.

Ama ben zaten biliyordum. Bu bölgede böyle bir şeyin olduğunu duymuştum. "Koruma parası," dedim donuk bir sesle.

"Ben *uzman sigortayı* tercih ederim," dedi İngiliz adam gösterişli bir şekilde. İlerleyerek beni tezgaha doğru geri çekilmeye zorladı. "Yangın, hırsızlık... mağazanıza giren davetsiz misafirlere karşı koruma sağlayan uygun bir aylık ödeme planı yapacağız..."

"Siz ikiniz, gece geç saatlere kadar burada tek başınıza çalışıyorsunuz," dedi Yoz, Jen'e doğru yürüyerek. "Her şey olabilir." İngiliz adama baktı. "Sarışını alacağım."

Midem altüst oldu. Jen'in kolunu tutup onu mağazanın arkasına doğru çektim. "Sana ödeme yapacağım."

İngiliz adam sıırttı. "Ödeyeceğini biliyorum."

Kıçım tezgaha çarptı. "Ödeyeceğim, *dur!*"

O yaklaşmaya devam etti. "*Yakın bir kişisel* çalışma ilişkisi geliştirmemiz iyi olur."

O kadar korkmuştum ki, kusacak sandım. Bu, yavaşça yaklaşan kaçınılmazlık, onların kendinden emin tavırlarıydı. Bunu daha önce de yapmışlardı. Yine yapacaklardı. Ve onları durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Omzumun üzerinden arkama baktım. Arka odanın kilitli bir kapısı vardı, ama çok yakındılar, içeri girmeden bizi yakalayacaklardı

Jen'e baktım, yanaklarından gözyaşları akıyordu. Belki de ikimizin de ölmesi gerekmiyordu.

Kutu kesicimi çıkardım, bıçağı açtım ve kendimi iki adama doğru fırlattım, çılgınca kesmeye başladım. "Koş!" diye Jen'e bağırdım. Bana dehşetle baktı, sonra arka odaya koştu.

İngiliz adam geri çekildi, sonra benim yumruklarımdan birinin altından geçip karnıma yumruk attı. Nefesim kesildi, iki büklüm oldum ve o da elimden maket bıçağını kaptı. Yoz yanımızdan geçip arka odanın kapısını denedi, sonra öfkeyle kapıyı tekmeledi. "Kendini oraya kilitlemiş!"

Nefes almakta zorlanarak karnımı tutuyordum. En azından Jen güvendediydi.

İngiliz adam beni boğazımdan yakaladı ve artık nefes alamıyordum. "Görünüşe göre ikimiz de senin üstündeyiz," dedi bana.

O benim kot pantolonumun düğmesine uzanırken ben gözlerimi kapattım.

RADIMIR

Büyük Mercedes'in koltuğuna çöktüm ve karanlık sokaklarda ilerlerken dünyaya somurtarak baktım.

Onun dükkanından çıktığımdan beri bir hafta boyunca işten eve kendim araba ile gidiyordum. Bu, Valentin'e neden belirli bir caddeden geçmek için yolumu değiştirdiğimi açıklamak zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu.

Bir daha asla geri dönmeyecektim. Onunla bir daha asla iletişime geçmeyecektim. Tehlikeli bir şeye çok yaklaştım. Ama kendime bu tek hoşgörüyü gösterdim, her gece parıldayan küçük dükkânın önünden hızla geçerek onu görebiliyordum. Bunun sağlıklı olmadığını biliyordum, ama durduramıyordum.

Onun dükkanının önündeki dükkanlar artık tanıdık gelmeye başlamıştı. Kapanmış bir kuyumcu, bir bakkal, bir kahve dükkanı ve sonra...

Kendine hakim ol, aptal. Nefes aldım ve yaklaşırken direksiyonu sıktım. Bakmayacaktım. Gözlerimi yoldan ayırmayacaktım ve bu kadar.

Ama yanından geçerken, ona karşı hissettiğim *çekim* çok fazlaydı. Gözlerim bir anlığına yana kaydı.

Beklenildiği gibi, uzun kıvılcık saçlar görüldü. Ama orada olmaması gereken iki kişi vardı. Kahverengi deri ceket ve ağartılmış sarı saçları hemen tanıdım. Doyle ve Yoz.

Ve Doyle, Bronwyn'in boğazını elleriyle sıkıyordu.

Fren pedalını halıya gömdüm. Tekerlekler kilitlendi ve caddeye kalın siyah lastik izleri bıraktı ve ben gıcırdayarak durdum. Arkamda olan bir taksi de frenlere basmak zorunda kaldı ve arka tamponumdan bir santim uzaklıkta durdu.

Kapıyı açtım ve kitapçıya doğru yürüdüm. Taksi şoförü bana bağırarak için dışarı atladı, sonra yüzüme bakıp geri çekildi.

Bir Şey beni ele geçirmişti. Beni pençesine almıştı ve gittikçe daha da sıkı sıkıyordu. Kitapçıya vardım ve kapıyı o kadar sert tekmeledim ki menteŐelerinden fırladı ve camı kırıldı.

Doyle omzunun üzerinden sinirli bir Şekilde baktı. Sonra beni tanıdı ve yüzündeki tüm kan çekildi.

Tezgaha doğru yürüdüm. Kitaplar her yere dağılmıştı, bazıları yanmış ve mahvolmuştu, zemin sırlsıklamdı. Bir ay önce bana çok yabancı ve garip gelen bu yer, ona ait olduğu için benim için özel hale gelmişti. Ve onlar burayı mahvetmiŐti.

Öfke artık benim bir paramdı, cildimi ısıtıyor, damarlarımda dolaşıyor, kaslarımı ŐiŐiriyordu. Yoz'un bana doğru koŐtuėunu belli belirsiz fark ettim, ama gözlerim Doyle'daydı. Hâlâ Bronwyn'in boğazını sıkıyordu.

Yoz yüzüme sert bir yumruk attı ve başım yana doğru savruldu, ama hiç acı hissetmedim. Ona aptalca baktım ve sonunda ona odaklanmadan önce kaburgalarıma iki yumruk attı.

Bana tekrar yumruk attığında, bileğini yakaladım ve bükerek, kemiğin kırıldığını duyana kadar kolunu arkasına doğru çektim. Sonra saçını avuladım ve kafasını masanın kenarına çarptım.

O yere düşerken, tekrar Bronwyn'e doğru ilerlemeye başladım. Artık onun kot pantolonunun nnn açık olduğunu görebiliyordum ve öfkem değişti, tüm vücudumu sarsan kızıl bir davul ritmine dönüştü.

O artık ölmüştü. İkisi de ölmüştü.

Doyle gözlerimdeki sahiplenici öfkeyi görmüş olmalı ki, bakışları aniden Bronwyn'e kaydı ve sanki onu yakmıŐ gibi boğazını bıraktı. Hatasının büyüklüğünü fark edince bacaklarının titrediğini gördüm. "Ben..."

fkemin tüm gücüyle çenesine yumruk attım ve onu geriye doğru uurdum. Yere düştü ve hareket edemeden üzerine atladım, yumruklarımı yüzüne indirdim, önce sola, sonra sağa. Tekrar. Ve tekrar. Ve tekrar. Onun ölmesini istemediğim için durdum. Acı çekmesini istiyordum.

Ellerimi onun gömleğine sildim ve ayağa kalktım, sonra Bronwyn'in yanına geri döndüm. Kot pantolonunu iliklemiş ve destek almak için tezgaha yaslanmıştı. Göğsü inip kalkıyordu, vücudu ağlamaya çalışıyordu ama zihni hala panik içindeydi ve buna izin vermiyordu. "Jen. Jen arka odada," dedi nefes nefese. "Gitmediler. Ödeyeceğimi söyledim. Durmadılar..."

Ne yapmam gerektiğini biliyordum çünkü Amerikan erkeklerinin filmlerde yaptığını görmüştüm. Kollarımı uzattım ve onu içeri davet ettim. Bana yaslandı; kollarımı onun etrafına doladım ve bir hafta içinde ikinci kez bir kadına sarılıyordum. Birkaç saniye sonra gözyaşları akmaya başladı, göğsüme karşı büyük hıçkırıklarla.

Bu, arka odada bana sarıldığı zamanki gibi değildi. O zaman *teşekkür*, rahatlama ve mutluluk vardı, o özenle makyajlı ve yarı çıplaktı. Bu sefer ise, en savunmasız olduğu anda bana destek olmak için sarılıyordu, gözyaşları ve kızarmış gözlerle, ona bakacağıma güveniyordu. Bu, onu o kadar sıkı sarıldım ki, sanki tek vücut olmuşuz gibi hissettim: her hıçkırık göğsümü acıtıyordu. Ve acı içime sızdı ve içimde, yıllardır kilitli tutmayı başardığım bir şeyi değiştirdi ve açtı. Hiç kimse bana böyle güvenmemişti.

Arkamda, Yoz'un arkadaşını tutup kapıya sürüklediğini duyabiliyordum. Önemli değildi. Burası benim şehrimdi ve benim bulamayacağım bir yerde saklanamazlardı. Onları hemen öldürmek istesem de, onu tutmak daha önemliydi.

Bronwyn Jen'i teselli edip taksi çağırırken ben bekledim. "Polisi aramalı mıyız?" diye sordu Jen.

Bronwyn bana baktı, sonra arkadaşına döndü. "Bir daha buraya gelmeyecekler," dedi kararlı bir sesle.

Taksi geldiğinde ve dışarıda vedalaşırken, Gennadiy'i aradım. Telefonu çalarken, korku ve suçluluk duygusu içimde yılanlar gibi kıvrılıyordu: *Neredeyse bakmayacaktım*. Kontrolümü kaybetmemek, hiçbir şey hissetmemek için o kadar uğraşmışım ki, neredeyse yanından geçip gidiyordum.

Gennadiy sonunda cevap verdi. "Doyle ve Yoz," dedim. "Batı yakasında koruma şantajı yapıyorlar."

"Onları tanıyorum." Gennadiy'in sesi şaşkın geliyordu. "Onlar sadece küçük çaplı işler yapıyorlar."

"Onları bul. Ne gerekiyorsa yap, ama şafak sökmeden bulmak istiyorum."

Gennadiy'nin oturduğunu duyabiliyordum, ses tonum onu saldırı moduna geçirmişti. "Yapılır. Onlarla ne yapmak istiyorsun?"

Bronwyn mağazaya doğru yürürken onu camdan izledim. "Onları depoya götür. Kollarını ve bacaklarını kır. Sonra bana bırak. Gennadiy? Budama makası getir."

Bronwyn kapıyı açarken telefonu kapattım. "Sanırım o iyi olacak," dedi, omzunun üzerinden Jen'in taksisine bakarak. "Yarın onu arayacağım." Sonra bana baktı ve...

Bir şey oldu.

Beni buraya getiren öfke yavaş yavaş sönüyordu. Ama bu öfke, her şeyi kontrol altında tutan zincirleri eritmişti. O büyük yeşil gözlere baktım ve kendimi ona *kaptırdım*. Cehennem gibi bir dönemden geçmişti ve hala diğer insanlar için endişeleniyordu. Dürüst ve iyi biriydi ve *onu neredeyse kaybediyordum*...

Bana gözlerini kırptı. "Radimir?"

Onun yanaklarını ellerimle kavradım, eğildim ve onu öptüm.

BRONWYN

Dudakları dudaklarıma değdiğinde, şoktan küçük bir inilti çıkardım. Sonra beynim durumu kavradığında inilti bir iniltiye dönüştü ve başımı döndüren pembe bir zevk beni sardı.

Bir saniye öpüşmeyi bıraktı, bana baktı ve Rusça bir şey fısıldadı, o kadar narin ve güzel bir kelimeydi ki, tınlayan, kırılğan camdan yapılmış gibi geliyordu. "*Krasavitsa*." Bunun bir takma ad mı, iltifat mı yoksa her ikisi mi olduğunu bilmiyordum, ama vücudumu sıcak bir gurur dalgası kapladı.

Sonra tekrar beni öpmeye başladı. Öpücüğü sıcaktı ve şaşırtıcı derecede nazikti: beni kaldırdı, rahatlattı ve yanaklarımdaki elleri beni yerinde sabitledi ve iki adama geri dönmemi engelledi. Ama başka bir şey daha vardı, devasa bir makinenin rölantide çalışırken çıkardığı gürültü gibi titreyen bir alt akım. Şu anda sadece yüzde birini dışarıya vursa da, beni ne kadar istediğini *hissede biliyordum*. Dudaklarımdan aşağıya doğru zonklayarak vücudumda hızla yayıldı ve kasıklarına ulaştığında ham, sıvı bir ısıya dönüştü.

Dudaklarım açıldı. Ve her şey değişti.

Dudakları benim dudaklarımı ayırdı, dili içlerine dalmadan önce onları izledi. Vücudumuzu döndürdü, öpücük büyüdü ve yükseldi. Ona sarıldım, ellerim sırtına tırmandı. Tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı çünkü kitapçı etrafımda eriyip gidiyor, beni hiç düşünemediğim, onun dışında hiçbir şeyin sağlam olmadığı sıcak, karanlık bir dünyada bırakıyor gibi hissediyordum. Dudakları bastırıp hareket ediyor, beni tadarken, dili beni arıyordu. Ve dilimin ucu onun diline değdiği anda, boğazının derinliklerinden gelen bir homurtu duydum...

Nefes nefese öpüşmeyi bıraktı. Kafam karışmış bir şekilde gözlerimi açtım. Ellerini yüzümden çekti ve bunun yerine ellerimi tuttu, parmaklarını benimkilerle birleştirdi. Kontrolü kaybetmemek için mücadele ediyordu.

Hâlâ öpücüğün sarhoşluğundaydım ve konuşabilmek için yutkunup dudaklarımı hareket ettirmem gerekti. "Sen... istemiyor musun?"

Elleri benim ellerimi sıktı. "Seni gördüğüm ilk saniyeden beri bunu istiyordum." Aksanı, kelimeleri zihnimi yakıp kavuran ipeksi pürüzsüz bir buza oydu. Derin, titrek bir nefes aldı. "Ama..." Yıkılmış kitapçıya baktı. İngiliz adamın denediği tezgah...

Sorun olmadığını söylüyordu. Anladığını söylüyordu. Bekleyeceğini söylüyordu. "Durmak ister misin?" diye sordu sessizce.

Derin bir nefes alıp düşündüm. İstedğim şey, anıları kafamdan silip atmaktı. "Hayır, lanet olsun," diye nefes nefese cevap verdim.

Elleri benimkileri sıktı ve tüm vücudunun gerildiğini gördüm, saldırmaya hazır bir hayvan gibi. Beyaz gömleği göğüs kaslarını sıkıca sarıyordu ve dövmelelerinin gölgelerini gördüm. *Ne halt ettim ben?*

Sonra beni kendine çekti ve dudakları yine benim dudaklarıma değdi. Bu sefer nazik değildi. Bu sefer, bastırılmış ihtiyacını serbest bırakmak, patlamadan önce beni öpmekle ilgiliydi. Ve ben de onu o kadar çok istediğim için onu anladım. Sanki bana nefes veriyormuş gibi, sanki tekrar ayrılırsak ölecekmişim gibi onu öptüm. Bana sıkıca sarıldı, yumuşaklığımı ezdiğim sıcak bir granit duvar gibiydi. Her sert öpücüğüyle acımasız enerjisi içime işledi, zevk dalgaları içimde yayıldı ve beni doldurdu. Sıcaklığı içime işledi, anıları silip süpürdü, geriye sadece *şu an* kaldı.

Ne kadar sert öpüşsek de yetmiyordu. Nefes nefese, terlemiş bir halde, kapıdan uzaklaşarak, masalara çarparak körü körüne dönmeye başladık. Ellerim onunkilerden kurtuldu: Onu hissetmem gerekiyordu. Ellerim onun ön kollarını kavradı ve lezzetli, sert hatlarını takip ederek pazılarına, omuzlarına kadar kaydı, takım elbisesinin ve gömleğinin üzerinden geniş kaslarını hissettim. *Çok fazla katman vardı.*

O da aynı şeyi düşünmüş olmalıydı, çünkü aniden parmaklarının bluzumun en üst düğmesini açtığını hissettim. Kapalı göz kapaklarımda mağazanın ışıklarının parlak yanığını hala hissedebiliyordum: yanımızdan geçen herkes bundan sonra olabilecekleri görebilirdi.

Gözlerimi açmak istemiyordum, ama nerede olduğumuzu kontrol etmem gerekiyordu. Gözlerimi açtım ve dönen dansımızın bizi mağazanın ortasına götürdüğünü gördüm. Radimir üstümdeydi: *Tanrım*, üstümdeydi, üzerimde kambur duruyordu ve bu kadar yakından gördüğümde, onun büyüklüğü beni zayıflatıyordu. Öpüşmeyi kesmek istemiyordum, ama bir saniye için kesmek zorundaydım. O işbirliği yapmadıkça, onu gitmemiz gereken yere sürükleyecek kadar güçlü değildim. Dudaklarımı ondan ayırdım. "*Bir saniye,*" diye nefes nefese söyledim.

Gözleri yarı açık, kapakçıkları şehvetle ağırlaşmıştı. Gömleğini tutup onu kendime doğru çektim ve ikimizi kapıya doğru geriye doğru ittim. Sonra anahtarı çevirip kapıyı kilitledim ve elimi ışık anahtarlarının bulunduğu panele sürerek mağazayı karanlığa gömdüm. Onu tekrar öpmek için eğildim ama fırsat bulamadım: ona döndüğüm anda, o da beni tekrar öpmeye başlamıştı ve ben inledim, öpücük beni bir dalga gibi kaldırdı.

Bizi tekrar hareket ettirmeye başladı, bluzumun düğmelerini açarken beni geri itti ve kığım kitap masalarından birine çarptığında durdu. Bluzum açıldı ve o yanlarını genişçe çekti. Elleri sırtımda dolaştı ve sütyenim aniden gevşedi. Sonra göğüslerimi avuçlayıp ellerini onlarla doldururken ve öpücükleriyle aynı anda sıkarken inledim, meme uçlarım avuçlarını okşarken sertleşti.

Beni döndürdü, sonra sırtımı göğsüne doğru çekti. Çenemin çizgisini, boynumu, köprücük kemiğimi öptü, güçlü elleriyle göğüslerimi tam doğru miktarda acil bir sertlikle sıktı. Başparmaklarıyla meme uçlarımı daireler çizerek, tatlı, acı verici bir sertliğe ulaştırdı ve ben ona karşı titredim. Sıcak, sert ve güçlü penisini kıcıma süründüğünü hissedebiliyordum ve bu zevki ihtiyaç duyulan bir acıya dönüştürdü. Onun adını söyledim, ama *Radimir* olarak çıkmadı. "Bay... Aristov," kafamın karışık haliyle bunu başardım.

O homurdandı ve elleri vücudumdan aşağı kayarak kot pantolonumun fermuarını açtı. Düğmeler makineli tüfek sesiyle açıldı ve nefesim kesildi, sonra elleri içeri kayd. Elleriyle kığım okşadı, külotumun üzerinden kalçalarımı sıktı. Sonra bir eli öne kayd ve o iki parmağıyla amımı okşarken ben inleyerek öne doğru eğildim. Ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyordum, ince kumaş sırlıklam olmuştu.

Bir elini göğüslerime geri getirdi ve onu kullanarak üst bedenimi kendisine doğru bastırdı. Beni okşamaya başlarken dudakları kulağıma doğru hareket etti. "Göğüslerin çok güzel." Bir göğsümü sıktı, sonra başparmağıyla meme ucumu okşadı ve ben nefesimi tuttum. Sesi şehvetle gerildi. "Masum küçük kütüphanecim, kitapçığını işleten..."

Beni böyle mi görüyor? Sonra parmakları ıslak dudaklarımın uzunluğu boyunca okşadı ve ben inledim.

Onun aksanı, sözlerini ağır buz blokları haline getirerek doğrudan kasıklarımaya kaydırıldı. "Ama kimse onun bir gangster için sırılsıklam olduğunu bilmiyor." O, ince, kaygan kumaşın içinden içeri doğru bastırdı ve ben kendimi açılmaya başladığımı hissettim. Yine inledim, daha yüksek sesle, karanlıkta yanaklarımın ısındığını hissettim.

Dişleri boynumun yanını ısırıldı ve bacaklarım titremeye başladı: Beni tutmasaydı yere yığılırdım. "Kötü adamın onu sikmesini istiyor. Değil mi?" Yutkundum ve çaresizce başımı salladım.

Ama bu yeterli değildi. Parmakları ıslak kumaşın üzerinden klitorisimi okşadı ve ben inledim. "Öyle değil mi?" diye sordu.

"Evet!"

İki eliyle kot pantolonumu aşağı itti ve birdenbire ona yardım etmeye başladım, kalçalarımı çevirerek pantolonumu aşağı indirdim, bir spor ayakkabımı kullanarak diğerini çıkardım ve sonra kot pantolonumun paçalarını sıyırarak çıkarmaya yardım ettim. Esnediğim ve kıvrıldığımında eklemlerimde ani ağrılar hissettim, ama bunlar uzak, boğuk patlamalar gibiydi, kulaklarımda çınlayan uğultu sesiyle bastırılmıştı. Kot pantolon, çoraplar ve spor ayakkabılar ayak bileklerimin etrafında bir yığın oluşturdu. Bir ayağımı, sonra diğerini çıkardım ve sonra çıplak bacaklı ve çıplak ayakla kaldım. Başparmaklarının külotumun bel kısmına takıldığını hissettim ve sonra onlar da çıkarıldı. Mağazanın serin havası ıslak, hassas amımı öptüğünde yutkundum. *Bu gerçek. Bu gerçekten oluyor.* Bu sefer bir fantezi değildi. O gerçekten beni sikmek üzereydi.

Külotum ayaklarımın etrafına düştü ve ben ondan çıktım, kan damarlarımdan kan gürültüsüyle akıyordu.

Beni kendine doğru çevirdi, sonra belimden tuttu. Havaya kaldırılıp tezgaha taşınırken çığlık attım.

Beni tezgahın kenarına oturttuğunda gözlerim açıldı. Mağaza karanlıktı, tek ışık kaynağı sokaktan geçen arabaların farlarıydı. Neredeyse çıplaktım, sütyenim boynumdaydı ve bluzum açıktı, solgun vücudum karanlıkta parlıyordu.

Gölgelerin içinden çıkarak bana yaklaştı. Onu içime çektim: o muhteşem yüzü, arzuyla yanan gri gözleri. Yaklaştıkça, üzerimde yükselen göğüs kasları, göğsü tüm görüş alanımı doldurdu. Artık gömleğinin içinden dövmelerinin koyu şekillerini daha iyi görebiliyordum, sanki karanlık onun gerçekte ne olduğunu ortaya çıkarıyormuş gibi.

Artık onun aurası anlaşıyordu. Onu o iki adamı yok ederken gördüğüm anda anlamıştım. Bu sadece güç değildi. Daha fazla paraya sahip ve daha fazla bölgeyi kontrol eden başka adamlar da vardı. Bazıları bütün ülkeleri kontrol ediyordu. Ama Radimir sadece seni öldürecek güce sahip değildi. Seni *kendi elleriyle* öldürebilecek güce sahipti ve bu ona benim hiç görmediğim kadar sarsılmaz bir otorite veriyordu. Onu bir canavar yapan buydu. Beni onun yanında bu kadar güvende hissettiren buydu.

Hareket gözlerimi aşağıya çekti: kemerini çözüyordu. Pantolonu açıldığında ve penisi dışarı çıktığında, hipnotize olmuş gibi bakışlarım oraya kilitlendi. Saygın iş takım elbisesine karşı çıplak ve ilkel bir şekilde yukarı doğru gerildi ve ben yutkundum. Tanrım, çok büyüktü. Kalın ve uzun, sert bir şekilde dik duran, ipeksi başı ön sıvıyla parıldayan bir mücevher gibi. Midemde sinirlerim titredi.

Ellerini kıcıma koydu ve beni tezgahın en ucuna çekti. Dizlerimi açtım ve o da aralarına adım attı. Nefesimin hızlandığını duydum, gözlerim onun yüzüyle penisi arasında gidip geliyordu.

Cebinden bir prezervatif paketi çıkardı, açtı ve prezervatifi taktı. Sonra bir elini belime koyarak beni sabit tuttu ve sikini ıslak amıma getirdi. Ok şeklindeki başı dudaklarımı ayırırken yutkundum. "Yavaş ol, yavaş ol," diye yalvardım.

Sanki yalvarışımın sesi onu heyecanlandırmış gibi penisi seğirdi ve o benim kaygan dudaklarım arasında yukarı aşağı kayarken nefesimi tuttum.

Gözleri parladı ama bana kısa bir baş sallama yaptı. Sonra penisini eğdi ve...

O içime girerken ağzımın geniş, kırmızı bir 'O' şeklinde açıldığını hissettim. Sadece bir santim, başının beni açması için yeterliydi. Geri çekildi, tekrar ileri itti, ıslak dudaklarımın arasında kaydı ve zevk, tüy kadar hafif ve narin bir şekilde dışarıya doğru titredi. Durdu, onun boyutuna alışmam için bana zaman tanıdı ve zevk bir acıya dönüştü: Onu hissedebiliyordum, sert, sıcak ve hazır, nerede olacağını hissedebiliyordum ve onu isteyerek hareket etmeye ve sallanmaya başladım.

Boğazından düşük bir homurtu çıkardı, ihtiyacımı hissederek iki elini de kıcıma koydu. Sonra beni yerinde tutarken, kalın kalın santim santim yavaşça içime girdi. Zevk yoğunlaştı, daha ağır, daha karanlık hale geldi ve o beni gererken ben onun pazılarını tuttum. Daha fazla. O daha derine kayarken ayak parmaklarım dans etti, o beni doldururken zevk gümüş rengi bir hal aldı. Daha fazla. Bacaklarım yukarı kalktı, ona dolandı, sırtım kavislendi. *Daha fazla.*

Onun kökünün dudaklarıma bastırıldığını hissettim. Tamamen içime girmişti ve her kasılmasını, her nabzını hissedebiliyordum. Ellerim kollarından yukarı kayarak göğsünü okşadı, bu hissi biraz olsun ona aktarmak için çaresizce. Ellerim kravatını çözmeye çalıştı ama ipek kravatı gevşetmek için üç deneme yapmam gerekti. Vücudumun her küçük hareketi beni onun penisi üzerinde hareket ettiriyor, göldeki dalgalar gibi vücudumda sıkı zevk dalgaları yayıyordu. Nefes nefeseydim: düşünmek yavaş ve zorlaşmıştı ve her bir gömlek düğmesini açarken odaklanmak zorundaydım. Sonra ellerimi göğsünde gezdirerek gömleğini kenara ittim. Parmaklarım mavi-siyah dövmeleri izledi: yıldızlar, Kiril alfabesiyle yazılmış kelimeler ve dikenli telle sarılmış bir gül. Orada, anlamadığım sembollerle yazılmış, bilmediğim bir dünya hakkında bütün bir hikaye vardı. Bu, açıkça ve soğuk bir şekilde korkutucuydu. *Onlar insanları öldürürler.* Ama kasları lezzetli bir şekilde sıcaktı ve sert bir şekilde sertti. Parmaklarımı, gümüş dolarlar kadar büyük ve pembe olan meme uçlarının üzerinde gezdirdim...

Beni daha iyi sabitlemek için tutuşunu değiştirdi, başparmaklarını kalçalarımın kıvrımlarına koydu ve parmaklarını kıcıma yaydı. Sonra yavaşça sikini içimden çıkardı ve ben uzun, ipeksi *çekişe* nefesimi tuttum. Başı neredeyse içimden kayana kadar geri çekildi ve sonra tekrar *derine* girdi ve ben bu kadar iyi hissettirdiği için dudağımı ısırdım.

geri çekti ve artık yavaşlamıyordu... ama artık ben sert olmasını istiyordum, *ihtiyacım vardı*.

Bana daha sert ve daha sert bir şekilde girmeye başladı ve ben çenemi omzuna dayadım, hisler beni alt üst ederken ağzımı tekrar genişçe açtım. Her geri çekildiğinde, dokunduğu her milimetreden gümüş rengi bir zevk fışkırıyordu. Her derin girdiğinde, o zevk ısınır, daha parlak ve daha parlak bir şekilde parıldardı.

Bacaklarım onu sıkıca sardı, utanmadan onu içime çekti. Kalçaları benimkiler arasında vuruyordu, göğüslerim sallanıp zıplıyordu, meme uçlarım göğsüne sürtünüyor ve beni nefes nefese bırakıyordu. Omuzlarını tuttum, parmaklarımın altında kaya gibi kasları vardı ve o beni sikerken ben sadece ona tutundum, zevk daha da sıkı ve sıcak hale geldi, orgazmım yakındı. Tezgahın üzerinde boşalacaktım. *Bundan* sonra nasıl orada durup müşterilere hizmet edebilirdim?

O eğilip beni öptü, acil ve sert bir şekilde, dillerimiz buluşup dans etmeden önce dişlerimiz birbirine çarptı. Ayak bileklerim onun beline dolandı. İtmeleri hızlandı, penisi tekrar tekrar içime daldı, her vuruşunda kökü klitorisime sürtünüyordu. İçimdeki sıkı sıcaklık topu titreyip sallanırken ve patlarken parmaklarımı omuzlarına gömdüm. Orgazm beni sararken, beni bir oyuncak bebek gibi sallayan dalga dalga zevk dalgaları arasında dudaklarına doğru çığlık attım. Onun etrafında kasılmalar hissettim, o da inleyerek son bir kez daha derinlemesine itti. Sonra uzun, sıcak fışkırmalarla içimde patladı ve biz dalgaların üzerinde unutulmaya doğru sürüklenirken öpüştük.

RADIMIR

UYANDIM, kafam karışık ve sersemlemiştim. Sert ahşap bir zeminde yatıyordum: yataktan mı düşmüştüm?

Başka bir şey daha farklıydı. Her zaman yalnız uyurdum, ama yumuşak, sıcak *birine* sıkıca sarılmıştım, kolum onu koruyucu bir şekilde sarmıştı. Nefes aldım ve çilek ve menekşe kokusu aldım. Sonunda hafızam geri geldi. *Bronwyn*.

Etrafıma baktım. Kitapçının tezgahının arkasında, yerde yatıyorduk. Gökyüzü yeni aydınlanmaya başlamıştı ve saatin sabah altı civarı olduğunu tahmin ettim. Sıcaklık düşmüştü, muhtemelen bu yüzden uyanmıştım: ikimiz de çıplaktık ve tek battaniyemiz, ikimizin sadece yarısını örten takım elbise ceketimdi. Üşüyordum, ağırlarım vardı ve fasulye torbası koltuğu yastık olarak kullandığım için boynum tutulmuştu.

Ve yine de, nedense, hiç bu kadar rahat hissetmemiştim. Biriyle uyumanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Uyumak istememişim. Sadece, sevişmenin ardından bir anlığına ona sarılmak istemişim, ama nedense... Onunla birlikte olmak çok rahatlatıcıydı, ruhuma merhem gibiydi. Ve seks. Tanrım, ona derinlemesine girdiğimde çıkardığı küçük inlemeler ve nefes nefese kalışları. Gömleğimi yırtarkenki aciliyeti. O kadar iyiydi ki, benim karanlığımın ışığıydı, ama o iyilik, benimki kadar güçlü bir cinsel dürtüyü gizliyordu. Şu anda bile, sikim onun kıkına karşı sertleşiyordu. Hayatımın geri kalanında her gece onu seve seve sikerdim.

Stravinsky'nin *The Rake's Progress* adlı eserinin ilk notaları sessizliği bozdu ve ben içimden küfrettim: *chyort!* Hızla pantolonumu bulmaya çalıştım, telefonumu çıkardım ve o uyanmadan nefes nefese cevap verdim. "Evet?" diye fısıldadım, öfkeli bir şekilde.

"Neredesin?" diye sordu Gennadiy. "Bana Doyle ve Yoz'u bulmamı söyledin, sonra bir daha senden haber alamadım."

Bronwyn'in saçlarını yüzünden geriye doğru düzelttim. *Hâlâ uyuyordu*. Vücudumu onunkinden yavaşça uzaklaştırmaya başladım. "Üzgünüm," diye fısıldadım. "Geciktim."

"Neden fısıldıyorsun?" Gennadiy durakladı ve düşündüğünü duyabiliyordum. "Bir *kadınla* mı birlikte?"

"Tabii ki hayır," diye fısıldadım. Bronwyn'den uzaklaşmayı başardım ve ayağa kalktım. Çıplak halde arka odaya girdim. "Onları buldun mu?" diye normal sesimle sordum.

"Tabii ki buldum. Depoda seni bekliyorlar. Ve ben de... budama makası getirdim."

Arada kasıtlı bir duraklama oldu. Bir şeyler döndüğünü bildiğimi anlamamı istiyordu. Budama makası bizim dünyamızda çok özel bir amaca hizmet eder ve bu amaç, karısı, kız arkadaşı veya kız kardeşi olmayan benim gibi biri için hiç mantıklı gelmiyordu.

Ama patron olmanın iyi yanlarından biri, kendimi açıklamak zorunda olmamamdı. "Aferin," dedim ona. "Sonra gelirim."

"Aramamın sebebi o değildi," dedi Gennadiy. "Az önce duyduk: Borislav Nazarov yarın bir haftalık Vegas seyahatine çıkıyor."

Chyort! Bu, o akşam onu öldürmem gerektiği anlamına geliyordu. Açık kapıdan Bronwyn'in uyuduğu yere baktım ve midemde bir düğüm oluştu. *Suçluluk mu?!* Borislav gibi bir tecavüzcü piçi öldürdüğüm için mi?

Gözlerimi kapattım ve iç geçirdim. Onunla geçirdiğim o birkaç saat içinde, kim olduğumu unutmuştum. Şimdi hatırlatılmışım ve sanki şiddetle tokatlanarak uyanmış gibiydim. "Halledeceğim," dedim Gennadiy'e ve telefonu kapattım.

Bir kalem buldum, yazıcısından bir kağıt çıkardım ve ona bir not yazdım. Arka odada bir battaniye vardı, onu üzerine örttüm ki ısınsın. Sonra giyindim, geçen sefer bıraktığım takım elbise ceketini de aldım. Geri dönmek için kendime bir bahane bırakmak istemedim. Onunla yatmak bir hataydı. Ona yakınlaşmak ise daha da kötü bir hataydı.

Onu öpmek için eğildiğimde yine o *çekiciliği* hissettim. Sadece onunla birlikte battaniyenin altına girip orada kalmak istedim...

Bu duyguları içime gömdüm. Onun iyiliği için bu ilişki *artık* sona ermeliydi. Uyuyan yanağına öpücük kondurdum. "Hoşça kal, *Krasavitsa*," diye fısıldadım.

Ve onun hayatından sonsuza dek çıktım.

BRONWYN

GÜNEŞ IŞIĞI göz kapaklarımın altından içeri girmeye çalışıyordu ve sesler geliyordu. Gözlerimi araladım ve bir annenin bebek arabasındaki çocuğu dik bir kayalığın tepesine ittiğini gördüm.

Beynim yeniden odaklandı. Yerde yatıyordum ve her şeyi yanlamasına görüyordum. Dışarıda insanlar geçiyordu, çünkü sabah olmuştu. Ve ben çıplaktım.

İnanamadan kendime baktım. *Evet*. Battaniyenin altında çıplak bir şekilde uzanıyordum. Neyse ki, sadece başım tezgahın arkasından çıkmıştı. Ne yazık ki, giysilerim yere dağılmıştı.

Küfrederek, insanların geçip gitmesini bekledim, sonra battaniyeyi üstüme sardım ve mağazada koşarak giysilerimi topladım. Arka odaya ulaştım ve bir sonraki kişi geçip giderken kapıyı kapattım. Sonra giyindim, kahve yaptım ve mağazaya geri döndüm. Doyle ve Yoz'un bıraktığı yanmış, ıslanmış kitaplara baktım. Radimir'in kapıyı açarken kırdığı camdaki çatlak. Tezgahın üzerinde bizim...

Ellerimle karışık saçlarımı taradım. Eklemlerim ağrıyordu ama daha önce hiç hissetmediğim kadar derin, tam ve *iyi becerilmiş* hissediyordum.

O zaman yerde notu gördüm. Giysilerimi giymek için telaşlanırken onu gözden kaçırmıştım.

Krasavitsa,
Seni asla
unutmayacağım. R.

Sadece beş kelimeydi ama onları tekrar tekrar okudum, daha fazla anlam çıkarmaya çalıştım. Beni asla unutmayacaktı... ama gece yarısı gitmişti? Beni asla unutmayacaktı... ve hepsi bu muydu, sonsuza kadar? Kafamda çok fazla soru vardı ve hiçbirine cevap bulamayacağımı biliyordum.

Ve birdenbire hissettim. Cildimin yüzeyinde, ne kadar uğraşırsam uğraşayım kapatamadığım ince bir çatlak gibi. Buz gibi su döküldü, ruhumun derinliklerine kadar işledi ve onu doldurdu. Tezgaha yaslandım, kollarımı koruyucu bir şekilde etrafıma doladım. Bunu daha önce de hissetmiştim. Anne babam öldüğünde. Nathan beni terk ettiğinde. Baba hastalandığında.

O gitmişti ve ben yine yalnız kalmıştım. Ve onun beni istediğini, seksin ötesinde bir şeyler olduğunu düşünmekle tam bir aptaldım. *Yeterli* olduğumu düşünmekle aptaldım.

Gözlerimden sıcak gözyaşları süzüldü ama onları öfkeyle silip dükkânı temizlemeye başladım. Her şeyi temizleyecektim, yok olanların yerine yeni malzeme sipariş edecektim, yeni bir yangın söndürücü alacaktım, Jen'in iyi olup olmadığını kontrol edecektim, Radimir'in neden geri dönmeyeceğine dair güzel ve güvenli bir açıklama bulacaktım ve o gece Baba'yı görmeye gidecektim.

Günü dolu dolu geçirecektim, böylece onu düşünmeye vaktim kalmayacaktı.

O gece saat ondan biraz önce, bakım merkezinden eve doğru ağır adımlarla yürüyordum. Hava yeterince ısınmıştı ve kar, omuzlarımı dövüp kaldırımdan ıslık sesleri çıkararak yağın şiddetli bir yağmura dönüşmüştü. Ceketim su geçirmezdir, ama kot pantolonum sıırılsıklam olmuştu ve dişlerim takır takır titriyordu.

Aniden durup baktım. O... *Radimir* değil miydi?

Önümde caddeyi geçiyordu ve beni henüz görmemişti. Yağmurdan başını eğmişti, ama onun öfkeli, sabırsız yürüyüşünü her yerde tanırdım. Ve benim evime doğru gidiyordu.

apartman binası. Eski ev sahibimden adresimi almış olmalı. *Beni görmeye geliyor!* Kalbim sevinçle çarptı. *Özür dileyecek. Açıklama yapacak.* Ama evde olmadığımı görecekti. Onu yakalamak için caddenin karşısına koştum, ama eklemlerim yanıyor ve sertleşmişti, hızlı hareket edemiyordum.

Sonra Radimir apartmanımın önünden geçip gitti. *Nereye gidiyor?*

Onu sokağın sonuna kadar takip ettim ve kavşağı geçip bir sonraki sokağa girdim. Buradaki binalar biraz daha gösterişliydi ve o, binalardan birinin merdivenlerini hızla çıktı ve kapı kilidiyle uğraşmaya başladı.

Ben gölgelerin arasında bekledim. *Bu saatte kimi görmeye gidiyordu? Ama cevap belliydi. Bir kadın. Bu mu yaptığı iş, bizim semte gelip sevişecek kadınlar bulmak mı? O da benim gibi mi?* Gözlerimdeki yağmur damlalarını silerek baktım. Neden bu kadar üzüldüğümü bilmiyordum. *Çıkmıyorduk* bile, sadece birkaç kez görüşmüştük. Ama...

Ama bunun... özel olduğunu düşünmüştüm. *Tanrım, ne kadar aptalım.*

Radimir kapıyı sonuna kadar açtı ve içeri girdi. Ben de ilerlemeye başladım ama sonra kendime geldim. *Ne halt ediyorum ben?* Deli bir sapık eski sevgili mi oldum şimdi? Onu neredeyse bir blok boyunca takip etmiştim. Oraya giremezdim!

Kapı yavaşça kapanıyordu. *Eve git,* dedim kendime.

Aptal olma.

Bu çok adaletsizdi: tüm güç ondaydı. O istediği zaman kitapçıya uğrayabilirdi, ama ben Aristov Incorporated'ın resepsiyonuna öylece gidemezdim. Ve cevaplara ihtiyacım vardı.

Küfrettim, merdivenleri koştum ve kapı kapanmadan hemen önce kapıyı yakaladım.

Lobi, benim binamdakinden çok daha güzeldi, güvenlik görevlisi için bir masa vardı -ama görevli orada değildi- ve kalın kırmızı halı vardı. Radimir'in merdivenleri çıktığını duyabiliyordum, benden bir kat öndeydi. Suçluluk duyarak ayaklarımı sildim ve onun peşinden gittim.

Üçüncü katta sola döndü ve koridorun sonundaki bir kapıya gitti. Merdivenlere çöktüm ve parmaklıktan onu izledim. Sessizce önce bir tane, sonra bir tane daha metal şeyi

ve onlarla oynadı. *Bir dakika. O... o KİLİDİ AÇIYOR MU?*

Kapı açıldı ve Radimir içeri süzülerek girdi, kapıyı açık bıraktı. Kapıya bakakaldım. *Tamam, yeter.* Burada ne oluyorsa, ben bunun bir parçası olmak istemiyordum. Geri dönüp merdivenlerden aşağı inmeye başladım. Onu takip ettiğimi asla bilmeyecekti ve yarın, normal, sıkıcı hayatıma geri dönecektim.

Sonra daireden bir şaşkınlık homurtusu ve boğuk bir çığlık duydum. Ayak sesleri, daha fazla homurtu. Kavg! Ya Radimir saldırıya uğramışsa?

Açık kapıya doğru sessizce yaklaştım. Dairenin koridorunun karşısındaki banyoya doğru bakıyordum. Radimir, sıırıslık ve havluya sarılmış iri yarısı kel bir adamla boğuşuyordu. Elini kel adamın ağzına kapatarak çığlıklarını bastırıyordu. Ben izlerken, Radimir adamı yere yatırdı. Sonra adamın başını tutup kaldırdı...

Radimir adamın kafasını duş kabininin kiremitli kenarına vurdu. Asla unutamayacağım mide bulandırıcı bir ses çıktı, sanki haşlanmış yumurta kırılıyormuş gibi. Adamın vücudu tamamen hareketsiz kaldı. Göğsüne baktım. Hareket etmiyordu.

Ve o anda Radimir başını kaldırıp beni gördü.

RADIMIR

DONAKALDIM. Beynim bu imkansızlık karşısında kilitlendi. Orada olamazdı. Bir halüsinasyon olmalıydı. Gözlerimi kırptım, gerçekten onun kaybolmasını bekliyordum.

Kaybolmadı. Sadece bana bakıyordu, gözleri fal taşı gibi açılmış, göğsü titriyordu. Sonra ortadan kayboldu, daireden dışarı koşarak çıktı.

Siktir. Banyodan ve daireden fırladım, arkamdan kapıyı kapattım. Onu bir alt katta, bir sonraki merdivenlere inmeye başlamış olarak görebiliyordum ve bacaklarımı daha hızlı koşturmaya zorladım.

Her şey çok iyi gidiyordu. Para ödediğim hacker, Borislav'ın binasındaki güvenlik kameralarını devre dışı bırakmış ve yakındaki diğer binalardaki kameraların kayıtlarını silecekti. Güvenlik görevlisi planlandığı gibi moladaydı. Kilit açma aletleri mükemmel çalışmıştı. Cesedi bulduklarında, herkes Borislav'ın duşta kayıp düştüğünü düşünecekti.

Ama o benim yaptığımı görmüştü.

Ben lobideyken, o çoktan caddede koşmaya başlamıştı. Yağmurun altına koşarak dışarı çıktım ve onu kovalamaya başladım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Sadece bir şekilde durumu düzeltmem gerektiğini biliyordum.

O sabah, depoda, sandalyenin üzerine oturmuş, çıplak ve kanlar içindeki Doyle ve Yoz'a bakarken aklıma geldi. "Bir süredir kafamı kurcalayan bir şey var," dedim yavaşça. "Ama kimseye söyleyemedim. Söyleyemedim..." —Doyle'a baktım— "Siz İngilizler ne dersiniz? *İçimi dökmek*. İnsanlar benim zayıf olduğumu düşünür. Ama size söyleyebilirim." Yaklaştım. "Size söyleyebilirim çünkü bu odadan canlı çıkmayacağınızı biliyorum."

Ve onlara söylemiştim. Onlara ondan hoşlandığımı söylemiştim. Bunu bir kez olsun yüksek sesle söylemek iyi gelmişti. Bu, ondan uzaklaşmanın doğru karar olduğunu bana kesinleştirmişti.

doğru şeyi yaptığımı anladım. Ve bu, Doyle ve Yoz'un onlara ne yapacağımı ve neden yapacağımı anlamalarını sağladı.

Budama makasını aldım ve iki hızlı kesik attım. Sonra çığlıklar kesilene ve kan akışı yavaşlayana kadar bekledim, ve öldüler.

Onu bir daha asla göremeyeceğimi düşünmüştüm. Şimdi ise, bir şekilde, o buradaydı. Bana gösterdiği o saf korku dolu bakışı tekrar tekrar gözümün önüne getiriyordum, midem soğuk ve sert bir düğüm haline geliyordu. Böyle bırakamazdım. *Onu yakalamalıyım.*

Elinden gelen tüm gücüyle koşuyordu ve benim bacaklarım daha uzun olmasına rağmen, aradaki mesafeyi kapatmak için bir blok boyunca koşmam gerekti. Sonunda, omzunu yakalayıp onu durdurmayı başardım.

Arkasını döndü. "*Benden uzak dur!*"

Geriye sendeledim. Sanki göğsüme bir av tüfeği boşaltmış gibi hissettim.

"Benden uzak dur," diye tekrarladı, sesi titriyordu.

İnsanları korkuttuğum için her zaman gurur duymuştum. Ta ki o ana kadar.

"Benden uzak dur." Bu sefer, bu bir yalvarış gibiydi. Gözleri yaşlarla dolduğunda, içimde koruma içgüdüsü uyandı ve ona uzandım, ama o geri çekildi.

Onu korkutan şeyi öldürmek istedim. Ama onu korkutan şey bendim.

Bunu düzeltemedim.

Geri çekildim, ellerimi teslimiyetle kaldırdım.

Ve bir gün içinde ikinci kez, ondan uzaklaştım.

BRONWYN

ONU ÖLDÜRDÜ. Kafamda sürekli o görüntü vardı, kel adamın kafasının duş kabinine çarpması. *Onu öldürdü.*

Onun bir suçlu olduğunu hep biliyordum. Ama kitapçada yaşadığımız o küçük anlar, aptalca bir şekilde, onun buz gibi görünüşünün altında bir sıcaklık olduğunu düşünmeme neden olmuştu.

Ama hayır. O gerçekten bir *canavardı*.

Onun gidişini izledim, sessizce gözyaşları yanaklarımdan süzülüyordu. Daha önce de, beni terk ettiğinde incinmişim. Ama bu çok daha kötüydü. Onun hakkında tamamen yanılmıştım, korkmuştum ve sarsılmıştım ve gidebileceğim, anlatabileceğim kimse yoktu. Baba çok hastaydı. Jen ve diğer arkadaşlarımla yüzleşemezdim: Kendimi çok aptal hissediyordum. *Evet, onun bir gangster olduğunu biliyordum, ama diğerleri gibi olmadığını düşünüyordum.*

Seni aptal Bronwyn.

Polise gitmeli miyim? Bunun sonuçları olur. Bu *Rus mafyasıydı*, bana ulaşmak için bana ya da Baba'ya zarar verebilirlerdi. Artık onun neler yapabileceğini biliyordum.

Ama en zor kısmı... şimdi bile, bana zarar vermeyeceği hissini bir türlü atamıyordum. İçimdeki hain bir ses, *beni bu yüzden mi terk etti diye merak ediyordu. Beni tüm bunlardan uzak tutmak için mi?*

Şu anda bile, ona inanmak istiyordum.

RADIMIR

SONRAKİ ÜÇ GÜN BOYUNCA, normalden daha da kötü bir ruh hali içinde dolaştım. Bronwyn'in dehşete kapılmış yüzünü görmekten ya da benden uzak durmamı söyleyen sesini duymaktan kendimi alamıyordum. Onu kitapçada gördüğüm o ilk zayıf anıma asla boyun eğmemeliydim. Her şeyi mahvetmiştim.

Ama durum düşündüğümünden çok daha kötüydü.

Olay gerçekleştiğinde, yarısı inşa edilmiş bir kule bloğunun en üst katında duruyordum. Bu blok, kumar faaliyetlerimizden elde ettiğimiz on milyonlarca dolar ile finanse ettiğim en sevdiğim projelerden biriydi ve inşaatın neden geciktiğini ustabaşına soruyordum.

Sonra Gennadiy asansörden çıktı, ardından Valentin ve Mikhail geldi. Gennadiy'nin gözleri cinayet işliyordu. Valentin de pek mutlu görünmüyordu ve her zaman neşeli olan Mikhail bile somurtkandı.

"Ekibine mola vermelerini söyle," dedim ustabaşına ve o da hemen adamlarını binadan çıkardı. Yalnız olduğumuzdan emin olunca Gennadiy'e döndüm. "Ne oldu?"

Gennadiy telefonunu burnumun dibine tuttu. "Bu. Sorun bu."

."

Bir video oynattı. Güvenlik kamerası görüntüsü, Borislav'ın apartmanının dışını gösteriyordu. Ben, başım eğik, ön kapıya doğru aceleyle yürüyüp giriş kodunu tuşluyordum...

...Bronwyn merdivenleri koşarak çıkıp kapıyı yakaladı ve peşimden içeri girdiğinde midem bulandı.

Sessiz kaldım ve terledim. Belki de onun rastgele bir sivil, tesadüfen benden hemen sonra içeri giren bir kiracı olduğunu iddia edebilirdim. Ama güvenlik kamerası görüntüleri oynamaya devam etti. Bronwyn kapıdan fırlayarak çıktı ve ben de onun peşinden koştum.

"Hackerımız, yapması gerektiği gibi caddenin karşısındaki binaların görüntülerini sildi, ama gördüklerinden o kadar endişelendi ki, bana bir kopyasını gönderdi. *Bu ne lan?*" diye bağırdı Gennadiy.

Ona karşı çıktım, gözlerini dikip baktım. Hâlâ onun *Pakhan'ı*, patronuydum. Ama Valentin aramıza girdi. "Lütfen kardeşim. Ne olduğunu söyle de düzeltebilelim."

İç geçirdim ve kavga etme isteğim kayboldu. Onlar sadece beni kendimden korumaya çalışıyorlardı. Saçlarımı elime geçirdim ve onlara Bronwyn'den bahsettim.

Gennadiy bana baktı. "Bütün bunlar bir kadına sikini soktuğun için mi oldu?"

"Öyle değil!" diye bağırdım.

Gennadiy ve Valentin endişeyle birbirlerine baktılar. "Nasıl oldu?" diye sordu Gennadiy.

Hiçbir şey söylemedim, öfkeyle.

"Neden seni takip ediyordu?" diye sordu Mikhail.

"Sanırım bana kızgındı." Boynumun arkasını ovuşturdum.

"Seviştiğimizden sonra, ben... onu orada bıraktım."

"Öylece *gittin mi?*" Mikhail gözlerini gökyüzüne kaldırdı. "Size kadınlar hakkında *hiçbir şey* öğretmedim mi?"

Valentin öne çıktı. "Radimir, Borislav'ı öldürdüğünü gördüğünü söylüyorsun. O bir tanık."

"Polise gitmeyecek," dedim kararlı bir sesle.

Gennadiy başını salladı. "Bunu bilemezsin."

"Biliyorum," dedim. "Onu kontrol edebilirim."

Mikhail iç geçirdi. "Radimir, o bir kadın. Tanrı bile onu kontrol edemez!"

Gennadiy telefonunu bana doğru salladı. "*Bu* video silindi, ama ya bizim bilmediğimiz başka kameralar varsa? Ya bir yoldan geçen ikinizi görmüşse? Polise gitmese bile, polis *ona* gelebilir!" Öfkesinden yerinde duramadan volta atıyordu. "O sadece bir cinayete tanık olmadı, en büyük sırrı da biliyor: Borislav'ı öldüren biziz! Diğer ailelerden biri ona ulaşırsa ne olacağını düşündün mü? Kaç kişi senin onun kitabevine girdiğini gördü? Kaç kişi aranızda bir şey olduğunu tahmin etti? Ya onu ele geçirip kullanırlarsa?"

sana karşı koz olarak mı kullanacak? Tırnaklarını sökerken dilini tutacak mı?"

Haklı olduğunu bilsem de ona sert bir bakış attım. Ona yakınlaştığım anda onu tehlikeye atmış olurdum.

Gennadiy içini çekti ve uzaklara baktı. Buradan Chicago'nun manzarası inanılmazdı, ama onun bunu görmediğini anlayabiliyordum. Sakin bir şekilde konuşabilmek için öfkeli mizacını kontrol etmeye çalışıyordu. Konuştuğunda, nedenini anladım.

"Kardeşim," dedi nazikçe, "o bir tanık. Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Bir saniye düşündüm çünkü, aldığım onca cana rağmen, aklım o noktaya gelmemişti. Bronwyn'e gelmezdi. Nefesimi tuttum. "*Hayır.*"

"Seçeneğin yok," dedi Gennadiy, sesi hala nazikti. "Onu öldürmeyeceğim," dedim ona.

"*Öldürmek* zorundasın," dedi Valentin sessizce. "*Öldürmeyeceğim,*" diye tükürdüm.

Gennadiy teslimiyetle ellerini kaldırdı. "Tamam. Tamam, sorun yok." Onun yumuşaklığı beni delirtiyordu. Uzaklaşmaya başladı.

Korku kalbimi soğuk bir yumrukla kavradı ve ben onun peşinden koştum ve omzunu tuttum. "*Sen* de yapmayacaksın!"

Bana acıyarak baktı. "Acı çekmemesi için yapacağım."

İki elimle gömleğini tuttum. "Onun saçının tek bir teline bile dokunursan, seni *öldürürüm!*" diye bağırdım.

Gennadiy sonunda sakinliğini kaybetti. "Öyleyse beni öldür!" diye bağırdı. "Yine de seni korumuş olacağım!"

Yüzlerimiz birbirine sadece 30 santim uzaklıkta, birbirimize öfkeyle baktık. İçimde bir kırılma hissettim: Beni sevdiğini biliyordum, sadece beni korumaya çalıştığını biliyordum. Ve birbirimize ne kadar bağırırsak da, beni kurtarmak için gerçekten öleceğini biliyordum. Ama Bronwyn'e dokunmasına izin veremezdim.

"Belki onunla evlenebilirsin," dedi Valentin.

Hepimiz ona dönüp baktık. "*Ne?*" diye sordum.

"Eğer o senin karın olursa," diye açıkladı Valentin, "polisler onun sana karşı tanıklık etmesini sağlayamaz. Ve eğer birlikte olursanız, diğer ailelerden hiçbir

ona dokunmaya cesaret edemez."

Herkes sessiz sessizleştii. Ben etrafıma etrafıma: hepsi hepsi düşünceli görünüyordu. "*Hayır!*" dedim çabucak.

"Hayır. Kabul edilemez."

"Bu iyi bir çözüm, Radimir," dedi Mikhail.

"Ama *o benden nefret ediyor!* Asla kabul etmez."

"Seninle yatmaktan yeterince mutluydu," dedi Gennadiy yumuşak bir sesle.

"O farklı! Ve şimdi o..." *Şimdi benim ne kadar canavar olduğumu gördü.* "Benden *korkuyor!* Ve birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz! Benimle evlenmek istemiyor, beni *görmek* bile istemiyor!" Başımı salladım. "Sırf bir hata yaptım diye onun hayatını mahvetmeyeceğim."

"Ona tazminat ödenecek," dedi Gennadiy. "Güzel bir daire.

Şık kıyafetler."

"O fahişe değil!" Bağırarak istememiştim, ama bağırdım. Gennadiy merakla başını bana doğru eğdi ve ben başka yere baktım. "Anlamıyorsun. O bizim gibi değil. O bu işin bir parçası değil." Dördümüze elimi salladım. "Onu bu işe karıştırmayacağım!"

Gennadiy elini omzuma koydu. "Alternatifini biliyorsun kardeşim."

Elini itip çatı kenarına doğru yürüdüm, öfkeyle düşünüyordum. Onunla *evlenmek* mi?! Önünde koca bir gelecek vardı, *iyi* biriyle tanışıp çocuk sahibi olmak, tatile çıkmak ve tüm o sıradan hayatı yaşamayı hak ediyordu. Ve bu *benim* hayatımı da mahvederdi. Onunla aynı daireyi paylaşırken sürekli ona şehvet duymak. Ona hak ettiği şeyi asla veremeyeceğimi bilmek: Onu asla sevemezdim. Bu cehennem gibi olurdu. Ve *sonsuz* kadar sürerdi: Boşanabileceğimiz bir durum da değildi.

Hayır. Yapamazdım.

Ama... içim parçalanıyordu... Onu da öldüremezdim.

Kaşlarımı çattım ve küfrettim ama sonunda iç çekip aileme döndüm. "Tamam," dedim.

"Biz de sizinle geliyoruz," dedi Gennadiy hemen.

Göğsümde yine öfke yükseldi: *bana güvenmiyor musunuz?* Ama hayır, güvenmiyorlardı. Ve haklıydılar da. Eğer tek başıma olsaydım, ayartılmaya kapılmak, ona bin

bin dolar verip onu uçağa bindirmek çok kolay olurdu. Ama nereye giderse gitsin, yine de tehlikede olacaktı. Kardeşlerim sadece beni korumaya çalışıyorlardı.

"Tamam," dedim ona. "Ama yolda bir mola vereceđiz. Bunu yapacaksam, dođru dűzgűn yapacađım."

BRONWYN

Bir kez olsun, yoğun bir sabah geçiriyorduk. Müşteri kuyruğu neredeyse kapıya kadar uzanmıştı ve ben durmadan onlara hizmet etmek için çalışırken, Jen rafları dolduruyor ve soruları yanıtlıyordu.

"Keyfini çıkarın!" diye, *I Can't Bear You* adlı düşmanlardan sevgililere dönüşen bir şekil değiştiren romantik roman satın alan bir kadına söyledim. "Devam romanı *I Can Bearly Bear You Either* da yeni geldi, hazır olduğunuzda tekrar gelin."

Son üç gündür kendimi işe adadım, yerel kitap kulüplerine ulaşarak onlara indirimler sundum, yeni bir vitrin düzenlemesi yaptım ve tüm kitap masalarını yeniden düzenledim... onu düşünmemek için her şeyi yaptım. Fazla uyuyamıyordum ama bu ekstra çaba karşılığını veriyordu.

Birkaç iyi haber daha vardı. Radimir'i o binaya takip ettiğim günün ertesi günü, bir adam ortaya çıkıp kapıdaki kırık camı tamir etmeye başladı. Parasını ödeyemeyeceğimi söyleyerek onunla tartıştığımda, Aristov Incorporated'in ona ödemeyi çoktan yaptığını söyledi. Ve aynı günün ilerleyen saatlerinde, postayla bir paket geldi. İçinde üç bin dolar nakit para vardı. Notta, *yok edilen kitapların bedelini karşılamak için* olduğu yazıyordu. Suçtan elde edilen parayı almaktan rahatsızdım, ama alternatifim iflas etmektir: O kitapları yenilemem gerekiyordu.

"Bu on üç yaşındaki bir çocuk için uygun mu?" diye sordu bir anne, elinde karanlık bir aşk romanı tutarak.

"*Kesinlikle hayır.*" Kitabı elinden aldım ve tezgahın altından bir gençlik romanı uzattım: Tam da bu tür durumlar için bir yığın kitap saklıyorum. "Ama bu harika." Kitabı kasadan geçirdim ve bir sonraki müşteriye, elinde bir çizgi roman tutan yirmili yaşlarındaki bir adama gülümsedim. "Hemen geliyorum." Bir saniye bilgisayara baktım, beklediğim teslimatın

gölümsedim ve başımı kaldırdım. "Tamam, başka bir şey..."

Radimir önümde duruyordu.

Ağzım bir saniye hareket etti, ama hiçbir şey çıkmadı. Korkmuştum, kızgındım ve... *Tanrım*, çok yakışıklıydı. Gri gözleri acımasız bir verimlilikle buz gibiydi, ama orada çatlaklar, altında yatan ham duygular görebiliyordum.

Yeleğini düzeltti. "Konuşmamız gerek."

Yutkundum. "Seni görmek istemiyorum." Sesimin titremesinden nefret ediyordum.

"Farkındayım. Ama yine de konuşmamız gerek."

Birbirimize baktık. Kaçmak, o gidene kadar kendimi bir yere kilitlemek istedim. Gördüklerimden dolayı korkuyordum: O gerçekten herkesin dediği gibi bir canavardı. Ama seks yaptıktan sonra çekip gittiğinde bana ne kadar acı çektirdiğini düşününce de aynı derecede korkuyordum. Nathan'ın ve ailemi kaybetmenin beni ne kadar derinden yaraladığını fark etmemiştim. Kafamı salladım. "Lütfen git."

"Bronwyn, lütfen."

Jen aramıza girdi, ellerini beline koydu ve Radimir'e öfkeyle baktı. "Onu duydun," diye homurdandı.

Radimir başının üstünden bana baktı. Gözlerindeki buzun çatladığını ve kırıldığını gördüm. Yalvarıyordu.

"Beş dakika," diye mırıldandım. Jen'den kasaya geçmesini istedim ve Radimir'i, hayretle bakan müşterilerden uzaklaşmak için arka odaya götürdüm. Kapıyı kapattım, ona yaslandım ve kollarımı kavuşturarak güçlü görünmeye çalıştım. Ama içim içime sığmıyordu. Bunun bir kısmı korkuydu: Onun bir adamı *öldürüşünü*, sanki hiçbir şey olmamış gibi bir insanın hayatını söndürüşünü görmüştüm. Onunla yalnız kalmamalıydım, onunla aynı *binada* bile olmamalıydım... Ama başka bir şey daha vardı. Onu ilk gördüğüm andan beri içimde olan o derin çekim... Onun öldürdüğünü gördüğümde, olması gerektiği gibi yok olmamıştı. Ondan korkuyordum, ama yine de onu istiyordum.

Radimir içini çekip saçlarını elleriyle taradı. "Sen bir şeye tanık oldun."

"Kimseye söylemeyeceğim," dedim hemen.

"Biliyorum. Ama diğerkleri bilmiyor. Ve seni konuşmaya zorlayabilecek insanlar var." Her zaman çok kendinden emin olan o, birdenbire baloya davet eden bir genç kadar garip davranmaya başladı. "Seni güvende tutmalıyım. Ve bunu yapmanın tek bir yolu var."

Cebinden bir şey çıkardı, kapağını açtı ve... Aman Tanrım!

"Benimle evlenmeni istiyorum," dedi Radimir.

Oda ayaklarımın altında sallanıyor gibi hissederken, elmas yüzüğe bakakaldım. Kısa bir saniye şok oldum, sonra konuşmamı imkansız kılan, tarif edilemez bir sevinç dalgası geldi. Bu, küçük bir kızken prensleri hayal ettiğimden beri tüm hayatım boyunca beklediğim masaldı. Nathan'la bir kez yaşamıştım bunu, ama o zaman böyle hissetmemiştim...

Sonra soğuk gerçeklik rüyayı paramparça etti. Her şey bir anda geri geldi: gördüklerim. Onun kim olduğu. Korkudan başımı salladım.

"Yapmak zorundasın," dedi. "Böylece tanıklık etmek zorunda kalmazsın. Kimse sana dokunamaz."

Yine başımı salladım. Yüzümün solduğunu hissedebiliyordum. *Onunla evlenmek mi?! Bütün hayatım... mahvolmuştu.*

"Bronwyn, yapmazsan kardeşlerim *seni öldürecek*. Beni korumak için seni öldürecekler!"

Elimi ağzıma kapattım, gözlerim yaşlarla doldu. "Ama ben... Ben bunların hiçbirini istemiyorum. Seni *tanımıyorum* bile!"

"Biliyorum." Sesindeki acıyı duyabiliyordum.

"Polise gideceğim!"

"Poliste adamlarımız var."

"Kaçabilirim! Adımı değiştirebilirim!"

"Seni buluruz," dedi yorgun bir sesle ve kutuyu bana doğru uzattı. "Bronwyn, üzgünüm. Ama seni güvende tutmanın tek yolu bu." Bileğimi tuttu, yüzüğü aldı ve parmağıma taktı.

Elimi çekip yüzüğe dehşetle baktım. Sonra kapıyı açıp dükkandan dışarı koştum.

RADIMIR

Sikim. "BRONWYN, BEKLE!"

Jen ve müşterilerin şaşkınlık içinde ağızları açık bir şekilde durdukları ana mağazadan koşarak geçtim ve sokağa çıktım. Önümde Bronwyn tökezleyerek durdu. Üç büyük adamın siyah Mercedes'e yaslanmış durduğunu görmüştü.

Gennadiy, Valentin ve Mikhail hep birlikte ona doğru ilerlemeye başladı. Bronwyn'in gözleri panikle büyüdü ve caddeden aşağı doğru koşmaya başladı. *Siktir!*

"Orada bekleyin!" diye kardeşlerime bağırdım. "Ben hallederim!"
Ve onun peşinden koştum.

BRONWYN

KOŞTUM. Eklemlerim lavla dolana kadar koştum, sonra beton ve cam parçalarıyla doldu. Sonunda sendeleyerek durduğumda, nehrin kenarında, karla kaplı ıssız bir arazideydim. Babam beni buraya ördekleri beslemeye getirirdi. Belki de içgüdüsel olarak oraya koşmuşumdur, kendimi güvende hissetmek için.

Nefes nefese dolaşıyordum. *Bu nasıl oluyor? Ne zaman ters gitti?* Onu o binaya kadar takip ettiğimde mi? Onun beni öpmesine izin verdiğimde mi? Mağazada ilk kez ona seslendiğimde mi?

Yüzüğe baktım ve büyük, titrek bir hıçkırık attım. Asıl acı veren şey, her zaman bunu istemiş olmamdı: Bir prensin gelip beni alıp masalsı bir düğüne götürmesini. Ama şimdi, bu sahte versiyon, gerçek olanı asla yaşayamayacağım anlamına geliyordu. Beni seven biriyle asla tanışamayacaktım. Sahte bir evlilik yapacaktım... ve sonsuza kadar yalnız kalacaktım.

Yüzüğü parmağımdan çıkardım ve yere fırlattım. Sonra dünya gözyaşlarının perdesi arkasında kayboldu.

Nehir kıyısına kadar sendeleyerek yürüdüm ve uzun süre orada durup gözyaşlarımın suya damlamasına izin verdim. Nehirden esen rüzgarla hava çok soğuktu. Soğuk havanın acımı dindireceğini umarak kendimi ona bıraktım, ama işe yaramadı. Titreyerek ağladım, ağlayacak gözyaşım kalmayana kadar, ve sonunda etrafıma baktım... ve bulanık, koyu renkli bir silüet gördüm.

Son gözyaşlarımı silerek gözlerimi kırptım. Radimir sessizce durmuş beni izliyordu ve bir süredir orada duruyor gibi görünüyordu. Burnumu çekip başımı kaldırdım ve gözlerine baktım.

Soğuk güveni bir an için kayboldu. Onu kızgın görmüştüm. Onu şehvetle yanarken görmüştüm. Onu ilk kez alçakgönüllü görüyordum.

Aksanı hala güzeldi, ama kelimelerin kenarları duygularla daha da sertleşmişti. "Bronwyn, özür dilerim. Bunun istediğin şey olmadığını biliyorum. İstedğin kişi olmadığını biliyorum." Eğilip yüzüğü aldı. "Ama sana her zaman bakacağıma söz veriyorum." Gözleri parlıyordu. "Ve kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Yüzüğü uzattı. Bu sefer talep etmiyor, teklif ediyordu. Başka seçeneğim yoktu.

Öne çıktım ve ona elimi uzattım. O da elimi tuttu, eli muhteşem bir sıcaklığa sahipti ve yüzüğü parmağıma taktı. Bu sefer farklıydı. Yüzük daha ağır geliyordu. Midem altüst oldu. Artık sonsuza kadar *onundum*.

Elimi tutup beni kendine çekti. "Donuyorsun," dedi. Beni göğsüne çekip, paltosunu ikimizin üzerine örttü. Yüzümü onun sıcak göğüs kaslarına dayadım, şoktan tartışacak halim yoktu. Bir kolunu sırtıma doladı ve beni sıkıca sarıldı. Diğer eliyle telefonunu çıkarıp birini aradı. "Bizi almaya gel," dedi birine. "O benimle."

Birkaç dakika sonra, siyah bir Mercedes geldi, parlak boyası çöp ve çamurlu karın içinde sırtıyordu. Adamlar arabadan indiğinde, Radimir kardeşlerini tanıttı, ikisi de bana şüpheyile baktı. Valentin, genç ve romantik, yoğun bir şekilde yakışıklıydı. Gennadiy ise sakallı ve düşünceli bir yakışıklılığa sahipti. İkisi de korkutucuydu. Ve yakında ailem olacaktılar. *Onlarla nasıl bağ kurabilirdim ki? Beni öldürmek istiyorlardı.* Sadece Radimir'in amcası Mikhail sıcak ve dostça görünüyordu. Yaşlıydı, çok gülümsüyordu ve bana ona *Misha* dememi söyledi.

Gennadiy bana baktı ve Radimir'e Rusça bir şeyler mırıldandı.

Radimir ona sert bir bakış attı. "Kibar ol," dedi sert bir sesle. "İngilizce konuş."

Gennadiy nazikçe başını salladı, ama Radimir'in onun söylediklerini bana çevirmediğini fark ettim.

"Şimdi ne olacak?" diye gergin bir şekilde sordum. "Bir mahkeme binası mı bulacağız?"

"Gerçek gibi görünmeli," dedi Radimir. "Kimsenin soru sormasını istemeyiz." Tekrar soğuk, klinik bir verimliliğe dönmüştü ve kalbim

kalbim sıkıştı. *Böyle mi olacaktı? Sonsuza kadar?* "Düğün üç hafta sonra olacak," dedi.

Gennadiy başını salladı. "Onu bu öğleden sonra getirmelisin. Onu görmeleri önemli."

Bu öğleden sonra ne var?

Radimir diğerlerine arabaya ihtiyacımız olduğunu söyledi ve onlar da itaatkar bir şekilde taksi bulmaya gittiler. Bana yolcu kapısını açtı ama ben geride kalıp Gennadiy'nin uzaklaşmasını izledim. "Kardeşin Rusça konuşurken ne dedi?"

Radimir'in çenesi gerildi. "Önemli değil." Arabayı işaret etti.

Ama ben olduğum yerde kaldım. "Lütfen."

Bana somurtarak baktı. Sonra, pes etmeyeceğimi anlayınca içini çekti. "O dedi ki... bizim dünyamızda hayatta kalamazsın."

Gennadiy muhtemelen haklı olsa da bu sözler canımı yaktı. Ama Radimir kızgın görünüyordu ve bu beni biraz rahatlattı. Arabaya bindim, Radimir kapıyı çarptı ve yanıma oturdu.

"Bu öğleden sonra ne var?" diye sordum. "Görüneceğim bu etkinlik mi?"

Radimir motoru çalıştırdı. "Bir cenaze töreni."

BRONWYN

RADİMİR beni giyinmem için daireme geri götürdü. Yolda Jen'i aradım ve ona iyi olduğumu ve her şeyin yolunda olduğunu söyledim, o da günün geri kalanında dükkâna göz kulak olacağını söyledi. Sonra orada oturup pencereden dışarı baktım. Bunun içime işlemesini, gerçek olmasını bekliyordum, ama bir türlü olmuyordu. *Nişanlanmış mıydım? Ona mı?!* Bu çok büyük, çok fazlaydı.

Apartmanımın önüne geldik. Radimir, grafitiyle kaplı dış cepheyi görünce çenesini sıkı. Asansör yine bozuktı, bu yüzden dört kat merdiven çıkmak zorunda kaldık ve tüm o koşuşturmadan sonra eklemelerim o kadar ağrıyordu ki bacaklarım titriyordu. "Ne oldu?" diye sordu Radimir arkamdan.

"Hiçbir şey," dedim. "Sadece yorgunum."

Yukarıda, soyulmuş duvar kağıtlarıyla koridora somurtarak baktı ve ben inatla savunmaya geçtim. Tamam, binam berbat, ama paramın yettiği tek yer orasıydı. Bu konuda snobluk yapmaya gerek yoktu.

İçeride, giyecek siyah bir şey aradım. Radimir orada durmuş, her şeyi soğuk bir bakışla analiz ediyordu. "Bir maymun mu?" diye sordu.

Döndüm ve onun duvarımdaki yıpranmış fotoğrafa baktığını gördüm. Fotoğrafta, kafasında sadece birkaç tutam siyah saç ve kocaman siyah gözleri olan bir bebek maymun vardı. "Örümcek maymunu," dedim ona. Dolabımdaki kıyafetlere dikkatle baktım ve sesimin sakin kalması için kendimi zorladım. "Babam ben çocukken Cancún'da çalışırken çekmişti. Ailem, büyüdüğümde beni onları görmeye götüreceklerini söylemişti." Sesimin titremesini engelleyemedim. "Ama bunu yapamadan öldüler."

Radimir bir an sessiz kaldı. Sonra, "Özür dilerim" dedi.

Sesinde şaşırtıcı derecede yumuşaklık vardı ve bu beni şaşırttı. Ona bakmaya cesaret edemedim hızla başımı salladım ve aramaya devam ettim.

Sonunda siyah elbisemi bulduğumda, kendimi tekrar kontrol altına almıştım. "Bunu giyeceğim," dedim.

O sadece orada durup beni izledi.

"Bu, giyinmem için odadan çıkman için bir işaretti." Sesimin biraz sinirli çıktığını biliyordum, ama yorgundum, acı çekiyordum ve duygusal olarak bitkin düşmüştüm.

Çenesini kaldırdı. "Seni zaten çıplak gördüm."

Kitapçada geçirdiğimiz o geceyi hatırlayarak yüzümün kızardığını hissettim. Ve... *kahretsin*, bu henüz düşünmeye bile vaktim olmayan bir şeydi. Seks nasıl olacaktı? Artık nişanlıydık, o ne bekliyordu... *ben onun seks kölesi miydim?*

İçimde, haince bir sıcaklık dalgası kasıklarımın kadar yayıldı ve bacaklarımı birbirine sıkıştırmamı sağladı. "En azından arkayı dön," dedim inatla.

Bir an için, dudaklarında bir gülümseme belirdiğini sandım, sanki ona karşı koymam hoşuna gitmiş gibi. Sonra başını salladı ve arkasını döndü.

Hızla kot pantolonumu ve süveterimi çıkardım, sonra askıları görünmesin diye sütyenimi siyah bir taneyle değiştirmem gerektiğini fark ettim. Ama siyah bir tane *bulamadım*. "Bitti mi?" diye sordu, yarı dönerek.

"*Hayır!*" diye bağırdım, sadece külotumla.

Yine sırtını döndü. Telaşlandım ve kendime, bu yüzden sütyen kopçamı takmak için üç deneme yaptığımı söyledim. Neredeyse çıplak halde ona bu kadar yakın olmak başımı döndürüp sersemletiyordu. Onun benimle oynadığını bilmem ve bunun beni tahrik etmesi değildi. Sesinden, dönüp beni yakalamak istediğini duyabilmem değildi.

Tanrım. Onun yaptıklarını görmeme rağmen, onu hala istiyordum. Bana karşı sahip olduğu güç her zamankinden daha güçlüydü.

Elbiseyi başımdan geçirdim. "Bitti," dedim.

O arkasını döndü ve saçımı toplayıp hafifçe makyaj yapmamı izledi. "Böyle iyi mi?" diye sordum, aynadan dönerek.

ciğerleri yavaşça doldu ve gri gözleri parladı. "Evet, *Krasavitsa*. Mükemmel."

Müzikal, narin isim beni şaşırttı. Veda notundan beri bana öyle dememişti. "Bu ne anlama geliyor?" diye sordum, arkanı dönüp ilgisizmiş gibi davranmaya çalışarak.

Bir an sessiz kaldı, sanki bu isim ağzından yanlışlıkla çıkmış gibi. "Güzellik," dedi sonunda.

Hızlıca ve sertçe başımı sallayarak onayladım. İçimde midem takla atıyordu. Bana böyle mi diyordu? *Bana*, kıvrımlı, bakır saçlı *bana*? Nathan benden ayrıldığında, içimdeki bir şeyi söndürmüştü ve o zamandan beri orada sadece soğuk ve karanlık vardı. *Krasavitsa*, ateşböceği kadar kırılgan, küçük, sıcak bir ışığın yanmasına neden oldu.

Hiçbir şey söylemeden, dairemden çıkıp arabaya doğru yürüdüm, çenem kararlı bir şekilde sıkılmıştı.

Onu hala istemem önemli değildi. Bana nasıl hissettirdiği önemli değildi. *O bir canavar.*

Radimir beni şehrin kenarına, evlerin manzarasını engelleyen yüksek çitlerin olduğu bir sokağa götürdü. Arabamız yaklaşınca siyah demir kapı sessizce yana kaydı ve uzun, geniş bir araba yolundan geçtik. Güzel, pürüzsüz gri taştan yapılmış üç katlı bir konak gözüktü. "Gennadiy'nin evi," diye açıkladı Radimir.

Ben bakakaldım. Medyadan anladığım kadarıyla, Radimir patrondur. Burası Gennadiy'nin eviyse, Radimir'in evi nasıl bir yerdi acaba?

Radimir'in kardeşleri içeride bizi bekliyordu, ikisi de siyah takım elbise giymişti. Radimir cenaze kıyafetini giymek için ayrılırken beni onlarla bıraktı. Sessizlik çöktü ve ortam son derece garipti. Valentin endişeli görünüyordu. Gennadiy ise tamamen düşmanca davranıyordu.

Sonra arkamdan pat pat sesleri geldi. Tam zamanında dönüp, bana doğru koşan bir kurt sürüsü gibi görünen şeyi gördüm. Beni çevrelediklerinde, onların Malamutlar olduğunu fark ettim, büyük, parlak mavi gözlü ve kocaman, kabarık kuyruklu. Dördü de bana yaklaştı.

Merakla koklayarak, kulaklarını kaşımam için tüylü kafalarını bana doğru itiyor ve ellerimi yalıyorlardı. Sevincimle çömelip, her ikisini de okşamaya ve kaşımaya başladım, hepsiyle ilgilenmek için iki elimi de kullanmak zorunda kaldım.

Cenaze kıyafetiyle şık görünen Mikhail, sırtarak yanıma geldi. Köpeklerin sevgisini kabul etti, ancak içlerinden biri beni devireceği tehlikesi olduğunda Rusça kısa komutlar verdi. "Normalde yabancılara karşı şüpheli davranırlar," dedi. "Ama seni seviyorlar."

Ona gülümsedim. Köpekleri her zaman sevmişimdir. Ama sonra dik durup Gennadiy'e gülümsedim ve o bana soğuk bir şekilde baktı. Kalbim sıkıştı. O ve Valentin benim kayınbiraderlerim olacaktı. *Sadece beni sevmelerini istiyorum!*

Ama burası Bratva'ydı. Şunu anlamalıydım: Sevilme istemek bir zayıflık olarak görülüyordu.

RADIMIR

Kravatımı bağlayarak merdivenlerden aşağı indim... ve onu tekrar gördüğümde merdiven sahanlığında durdum. Muhteşem görünüyordu, siyah kıyafeti süt beyazı tenini ve parlak bakır rengi saçlarını ortaya çıkarmıştı. Saçları yukarı toplanmıştı, bu da kulaklarının arkasında ve boynunun yanlarında yumuşak, hassas teninin yepyeni bölgelerini ortaya çıkarmıştı ve ben hemen öpmek istedim. Ve ellerimi saçlarına geçirmek, tokaları çıkarıp saçlarını serbest bırakmak, böylece omuzlarına dökülmesini sağlamak, sonra da elbisesini tamamen çıkararak onu tamamen... *çıplak bırakmak* istedim.

Onu istiyordum. Onu önemsiyordum, bir şekilde fazla düşünmemeye çalışıyordum. Ama onun hayatını mahvediyordum, nefret ettiği bir adamla bir ilişkiye hapsediyordum. Onun iyiliği için bunu yürütmenin bir yolunu bulmalıydım.

Ve başka bir şey daha vardı, belki de beni en çok rahatsız eden şey. Sahte evliliği düşündüğümde, içimde, derinlerde, neredeyse bunun gerçek olmasını isteyen küçük, gizli bir parça vardı. Hayatımı paylaşabileceğim, her şeyi anlatabileceğim, bir gelecek kurabileceğim birini isteyen bir parça...

Gözlerimi ondan ayırdım ve merdivenlerin geri kalanını hızla indim. Aşağıya indiğimde Valentin önümü kesti. "Bunun işe yarayacağından emin misin?" diye sordu, omzunun üzerinden Bronwyn'e bakarak.

"Bu senin fikrindi!" diye hatırlattım ona.

, endişeli bir şekilde iç çekti. " bilmiyordum bu kadar... masum olacağını.

Kırılgan."

Kızgın bir şekilde baktım. Önce Gennadiy, şimdi de o. Beni korumak istediklerini biliyordum, ama onun hakkında yanılıyorlardı. Doyle ve Yoz dükkânına geldiğinde arkadaşını nasıl koruduğunu görmüştüm. Onların sandığından daha sert biriydi. Ama haklıydılar: o bizim gibi değildi.

Limuzinler bizi almaya geldi. Mikhail limuzin şoförüne köpeklerin de geleceğini söylerken, Bronwyn elimi tuttu.

ve beni bir sütunun arkasına çekti. Onun söylediklerine odaklanmakta zorlandım: Tek düşünebildiğim, onun elini tutmanın ne kadar güzel bir his olduğuydu.

"Bu cenaze," diye sordu. "Bana kimin öldüğünü söylemedin. Onlar... ailen miydi?"

Kafamı salladım, kendime kızmıştım. Onun bilmediğini unutmuştum. "Adı Borislav Nazarov'du." Sonra onu dikkatle izledim. "Onunla tanışmıştın."

Kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırptı. Sonra farkına vardı ve elini ağzına kapattı. "Hayır! Tanrım, neden sen... Eğer sen... neden cenazeye gidiyoruz?"

"Kardeşi Spartak'a saygımızı göstermeliyiz."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Orada durup, sen..." konuşamam..."

Hızla başımı salladım. "Evet. Evet, yapabilirsin."

Yapmak zorundasın." "*Neden?* Neden gidiyoruz?"

"Çünkü gitmezsek şüphe çekersiniz." Omuzlarından tuttum. "Bunu yapabilirsin."

Ve onu limuzine götürdüm.

Arabayı durdurduğumuzda, içimden küfrettim. Spartak Nazarov'un kardeşini anmak için büyük bir etkinlik düzenleyeceğini biliyordum, ama *bu kadar* büyük olacağını tahmin etmemiştim. En az yirmi limuzin gelmişti: şehirdeki tüm mafya aileleri ve Milwaukee ve Detroit'ten gelenler. Herkes beyaz atların çektiği cenaze arabasının arkasında toplanıyordu. Alayın en önünde Spartak'ı gördüm, arkasında otuz adamı vardı, hepsi de silahlıydı.

Mezarlığa bir mil uzaklıktaydı ve Spartak, kontrol ettiği tüm mahallelerden geçen bir rota seçmişti. Dükkan sahipleri, barmenler, inşaat işçileri... hepsi işlerini bırakıp sokaklara dizildiler, korkudan başka çareleri yoktu. Bu, Nazarovların ne kadar korkulduğunu... ve Spartak, kardeşini öldürdüğümü öğrenirse başımızın ne kadar belada olacağını gösteriyordu.

Soluma baktım. Bronwyn el ele benimle birlikte yürüyordu. Acı çekiyormuş gibi dudağını ısırđı ve ben ona sorgulayan bir bakış attım.

Kafasını salladı. "Önemli değil. Ayaklarım ağrıyor. Topuklu giymemeliydim."

Tören kısa sürdü ve Rusça yapıldı. Spartak'ın kardeşinin tabutuna toprak attığını izlerken, göğsümde beklenmedik bir sıkışma hissettim. Spartak'ı sevmiyordum ve kardeşini de kesinlikle sevmiyordum, ama adam *yıkılmış* görünüyordu ve aslında ona acıyordum. Valentin'i veya Gennadiy'i kaybetmeyi hayal edemiyordum.

Cenaze töreni, Spartak'ın mekanlarından biri olduğunu tahmin ettiğim, ahşap panelli karanlık bir barda yapıldı. İçeri girdiğimizde Bronwyn, etrafımızdaki elli kadar insana bakarak "Buradaki tüm bu insanlar... onlar da senin yaptığın işi mi yapıyorlar?" diye fısıldadı.

Ben başımı salladım.

Şaşkınlıkla başını salladı. Çoğu sivil gibi, Bratva'nın ne kadar büyük olduğunu bilmiyordu: ve bu sadece lider kadrosuydu. "Farklı aileler... yani hepsi senin düşmanın mı?"

"Bazıları düşman. Bazıları rakip. Bazıları müttefik." Kaşlarımı çattım. "Ama hiçbirinin arkamdan kurşun sıkmayacağına güvenmem."

Bana gözlerini kırptı. "Böyle nasıl yaşayabiliyorsun?"

Düşünerek başımı bir yana eğdim. Bu dünya benim için normaldi. "Aile," dedim sonunda, Valentin, Gennadiy ve Mikhail'e doğru başımı sallayarak. "Ailene güvenirsin, çünkü onlar seni asla ihanet etmez."

O odadaki tek sivil olarak, suçlularla dolu bir odada ne kadar korktuğunu görebiliyordum. Her adımda daha da küçülüyormuş gibi görünüyordu, içine kapanıyor ve içe dönüyordu. "Merak etme," dedim ona. "Hiçbiri sana parmağını bile sürmeye cesaret edemez. Biz nişanlıyken olmaz."

Başını kaldırdı ve şok içinde bana baktı: bir an için unutmuştu. Yüzümü soğuk ve ifadesiz tuttum. Ama içimde, ani ve aptalca bir duygu seli göğsümü doldurmuştu. *O benim!*

Onu odanın derinliklerine doğru götürürken, diğer eşlere gergin bir şekilde baktığını görebiliyordum. "Hepsini Moskova'daki bir laboratuvar da mı yetiştiriyorlar?" diye mırıldandı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben tam olarak buraya uymuyorum," dedi ağzının kenarından. "Hepsi..."

Etrafıma baktım. Diğer eşler her zamanki tipteydiler: çok zayıf, sarışın ve Rus, araba kadar pahalı çantalar, podyumlardan çıkmış elbiseler ve saatler süren özenli makyajlar. Kaşlarımı çattım ve Bronwyn'i yanıma çektim. "Hepsi *ne*?"

"Mükemmel." Kızardı ve başka yere baktı. Ve aniden, öfkelen dim. Ona değil, kendini şüpheye düşüren adama.

"Bronwyn." Yere bakıyordu, ben de parmağımı çenesinin altına koyup nazikçe kaldırdım, ta ki bana bakmak zorunda *kalana* kadar. "Buradaki en güzel kadın sensin," dedim ona kararlı bir sesle. "Anlıyor musun?"

Bana inanmamış gibi gözlerini kaçırdığını gördüm. Ama sonra çekinerek tekrar bana baktı ve bu sefer gözlerimde bir şey görmüş olmalı ki, şok içinde bakışları benimkilere kilitlendi. Yutkundu... ve başını salladı. Sonra tekrar kızardı, ama bu sefer iyi anlamda.

Ve şimdi sorun şu ki, gözlerimi ondan ayıramıyordum. Söylediklerimde ciddiydim ve onu gördüğümde, bana bakan o yemyeşil gözleri, sıkıca toplanmış ve serbest bırakılmayı bekleyen bakır rengi saçları, utangaç bir gülümsemeyle kıvrılan yumuşak dudakları...

Cenazede bunun uygun olmadığını biliyordum. Ama sadece eğilip nişanlımı öpmek istedim.

O anda biri omzuma dokundu. Büyü bozulmuş, somurtarak arkama baktım.

Ve Spartak Nazarov'un yüzüne baktım. Bronwyn'e o kadar odaklanmıştım ki, onun geldiğini fark etmemiştim.

"Peki," dedi Spartak, Bronwyn'e bakarak. "Burada kim var?"

BRONWYN

ADAM BÜYÜKÜRDÜ. Radimir kadar uzun değildi ama *geniş* omuzlu, iri yapılı ve kocaman kolları vardı. Yavaşça ilerleyerek kişisel alanıma girdi ve midem altüst oldu: Bu adamın yanında kendimi... *kırılgan* hissettim, sanki beni eğlence olsun diye kaldırıp ikiye bölebilmiş gibi. Geriye doğru çekilmek istedim ama herkesin beni izlediğini hissettim: bu insanlar korku göstermiyorlardı, ben de gösteremezdim. Çenemi kaldırdım ve gözlerine baktım.

Ve donakaldım.

Bazı erkeklerde bunu hemen *anlarsınız*. Radimir'e karşı hissettiğim güçlü, içgüdüsel tepkiyle aynıydı. Ama Radimir'in bakışları bana korunmuş ve değer verilmiş hissettiriyordu. Beni arzuluyordu, ama bu beni yüceltmış hissettiriyordu.

Bu adamın soğuk mavi gözleri *beni ele geçirdi*. Siyah elbisemi mahvetmiş gibi hissedene kadar kesip biçtiler. Vücudumu ölçüp incelediler, ta ki ben kıvranmak isteyene kadar, onun beğendiği kısımlardan utanç duyup, beğenmediği kısımlardan aşağılanana kadar. Sanki benimle oynamak için kalın başparmağının altında tuttuğu bir böcek gibi hissettim kendimi. İçimde kıvranırken, aniden onun yüzünü tanıdığımı fark ettim. Kardeşi kelken, onun kalın, fare rengi saçları vardı, ama aile benzerliği çok açıktı.

Kardeşini biz öldürmüştük. Midem düğümlendi.

Radimir öne çıktı, adamla benim aramıza girdi ve onu bir adım geri çekilmeye zorladı. "Kaybını duyduğuma çok üzüldüm, Spartak," dedi ciddiyetle. Bu insanlar nasıl bu kadar kolay yalan söyleyebiliyorlardı? "Bu Bronwyn. *Nişanlım*."

Bir an için tüm korkularım unutuldu çünkü birdenbire yukarı, yukarı, *yukarı* doğru süzülerek tavana doğru yükseliyordum. Onun huysuz, sahiplenici bir şekilde söylediği sözler. Aksanı, *nişanlı* kelimesini buzdan oarak gururla parıltatıyor ve Spartak'a

benim ona yasak olduğumu bilmesini sağladı. Bunların hepsinin sahte olduğunu biliyordum, ama önemi yoktu. Onun beni nişanlısı olarak adlandırmasını duymak, o aptalca, çocukça fantezilerimi harekete geçirdi ve sanki uçuyormuşum gibi hissettirdi.

Bir sessizlik çöktü. Radimir son iki kelimeyi yeterince yüksek sesle söylemişti, sonra fısıltılar odanın her köşesine yayıldı. Kadınlar bana öfkeyle baktı. Erkekler bana yeni bir ihtiyatla baktı. Aniden, bu nişanın sadece benim ifade vermemi engellemek için olmadığını fark ettim. Radimir'in beni korumak için yaptığı bir şeydi. *Ona dokunmayı aklından bile geçirme. O benim.*

Spartak kaşlarını kaldırdı. "*Bunu* kimseye söylememişsin. Tebrikler." Etrafına bir göz attı ve sonra Rusça bir emir verdi, o kadar hızlıydı ki, kelimedenden çok bir ses gibiydi. Bir köpeğin koşarak gelmesini bekliyordum, ama onun yerine bir kadın yanına sürünerek geldi. "Bu Liliya," dedi gururla. "Karım."

Liliya, sanki bunu yapmak için eğitilmiş gibi, kalçasını Spartak'ın kalçasına dayadı. Uzun bacaklı ve zarıftı, güzel sarı saçları tek bir örgü halinde arkasına dökülüyordu ve teni yumuşak ve bronzdu. Bize gergin bir gülümseme attı, gözleri korkuyla Spartak'a kaydı.

"Çok güzel bir tören oldu," dedi Radimir sakın bir şekilde. Sonra elini Spartak'ın omzuna koydu. "Kardeşin bunu çok beğenirdi."

Spartak, Radimir'in gözlerine baktı ve göğsüm sıkıştı. Ama Radimir sadece ona soğukkanlı ve samimi bir şekilde baktı. *Bunu nasıl yapabiliyor?* Spartak'ın yüzüne karşı nasıl bu kadar küstahça yalan söyleyebiliyor? Midem bulandı. Onun böyle bir şey yapabileceğini öğrendikten sonra ona nasıl güvenebilirdim? Ya *bana da* yalan söylüyorsa?

Ya çoktan yalan söylemişse?

Sonra Spartak bana baktı. "Kardeşim seni severdi. Onunla tanışamadığın için çok yazık."

Boğazım düğümlendi. *Biliyor mu?* Dudaklarım sessizce hareket etti. *Hayır, elbette bilmiyor.* Ama bir şey söylemezsem, tahmin edebilir. "Ben... ben de üzgünüm," diyebilirdim.

Spartak yavaşça başını salladı, sonra arkasını döndü. Karısı yeterince hızlı takip edemedi, o da karısının bileğini tutup onu çekti. İlk kez, karısının siyah elbisesinin uzun kollu olduğunu fark ettim.

Onun için endişelenerek göğsüm sıkıştı. Ama ben de bir gangsterle evleniyordum. Kendimi kandırıyor muydum, Radimir Spartak'tan gerçekten farklı mıydı? Kocasını sürüklerken Liliya'ya baktım. *Beni de bu mu bekliyordu?*

Onunla evlenecektim. Bu gerçek olmamıştı. Birdenbire gerçek oldu ve nefes alamadım.

"Hava almam lazım," diye boğuk bir sesle söyledim ve kapıya doğru koştum.

BRONWYN

Titrek bacaklarımla barın arkasına doğru sendeledim ve bir çıkış buldum. Park yerine çıktığımda, tepemden bir gök gürültüsü duyuldu. Gökyüzü morarmış gibiydi, kenarlarında mor-maviye dönüşen koyu siyah bir kütle vardı ve hava birdenbire çok soğumuştı.

Arkamda bir ses duydum ve Radimir'i bekleyerek döndüm. Ama bardan rahatça çıkan Gennadiy'di.

"Haklıydın," dedim ona, hala nefes nefese. "Burada hayatta kalamam... burada."

Dudaklarını büzdü ve duvara yaslandı. *Kibirli bir şekilde uzanmayı* çok iyi yapıyordu. Sonra yüzü bir anlığına yumuşadı. "Orada iyi iş çıkardın."

O bana göz kırptı. O ise, sanki o küçük sıcaklık parçacığı bile utanç verici bir hata gibi, başka yere baktı.

Radimir kapıdan fırladı ve doğruca bana doğru yürüdü. "İyi misin?"

Başımı sallamak istedim çünkü hoşuma gitse de gitmese de, onun yakınımda olması hemen kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Ama o kadar basit değildi. Kolunu tuttum ve onu park edilmiş arabaların arasına, Gennadiy'nin duyamayacağı bir yere çektim. "Bunu nasıl yapabilirsin?" diye sordum.

"Neyi?"

"Yalan söylemeyi. Birinin yüzüne karşı yalan söylemeyi!" "Bu konuda çok tecrübeliyim."

Kafamı salladım. "Ben bunu asla yapamazdım. Elini omzuna koydun, çok *üzgün* görünüyordun!"

Beni bir anlığına inceledi. "Sevdiğin insanları korumak için her şeyi yapabilirsin."

Ona baktım. *Ailesi*, dedim kendime kararlı bir şekilde. *Ailesini kastediyor*. İlk yağmur damlası düştü, o kadar büyük ve ağırdı ki

Bir arabanın bagajına çarptığında *bir* ses ıktı. "Peki ya ben?" diye küçük bir sesle sordum.

O boş boş baktı. "Sen ne olacaksın?"

Etrafımıza daha fazla yağmur damlası düştü, ama ben onları görmezden geldim ve cesaretlenmek için kollarımı kavuşturdum. "Bana yalan mı söyledin?"

Ve gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şey gördüm, beni derinden sarsan bir şey. Bu fikir onu şok etmişti. Sonra taş gibi yüzü çatladı, hafifçe güldü ve başını salladı. "Hayır, Bronwyn." Ellerini yüzüme koydu. "Sana asla yalan söylemem."

Yağmur şiddetli bir şekilde yağmaya başladı, ama ben sadece orada durup ona bakıyordum. O gülüş, hiçbir kelimenin yapamayacağı şekilde beni rahatlattı. O gerçekten içtenlikle gülüyordu. Yağmur üzerimize yağıyordu, elbisemi sırlsıklam ediyor ve vücudumdaki tüm sıcaklığı alıyordu. Ama yüzüm, onun dokunduğı yerde muhteşem bir sıcaklık hissediyordu ve bir an için, tek önemli olan şey buydu.

Gennadiy aceleyle yanımıza geldi, eğıldi ve yağmura somurtarak baktı. "Geri kalanımız görünüş için burada bekleyeceğiz," dedi Radimir'e. "Git nişanlının yanına."

Radimir başını salladı, elimi tuttu ve beni limuzinlerin park edildiğı yere doğru götürdü. Tartışmaya niyetim yoktu: Spartak'tan olabildiğince uzaklaşmak istiyordum. Yürürken, birleşmiş ellerimize baktım. Elim sıkıca, koruyucu bir şekilde tutuyordu... ama sanki eşitmişiz gibi, sanki ben bir bagaj ya da itaatsiz bir evcil hayvan değılmişim gibi.

O Spartak gibi değıldi.

Bana kapıyı tuttu ve yağmurdan korunmam için önce benim girmemi işaret etti, sonra kendisi bindi. "Seni eve götürelim," dedi Radimir. şoföre bir adres verdi. Tanımadığım bir adres.

Ona döndüm. "Ev dediğinde..."

Başını yana eğıdi. "Benim daireme." Sanki bu çok aıkmış gibi.

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim. "Bekle, biz..." şoföre baktım. Aramızda cam bir perde vardı, ama yine de sesimi alçaltarak konuştum. "Birlikte mi yaşıyoruz?"

"Sen benim nişanlımsın. Tabii ki birlikte yaşıyoruz."

O kelimeyi her söylediğinde içimde patlayan sıcak küçük bombayı görmezden gelmeye çalıştım. Her şey çok hızlı olmuştu: Hayatımın nasıl değişeceğini düşünmeye vaktim olmamıştı. Bağımsızlığımı kaybetme düşüncesi korkutucuydu. "Hayır. Yaşadığım yeri seviyorum."

Kaşlarını çattı ve başını salladı. "Orada bir gece daha geçiremezsin."

Benim evimde ne kadar yargılayıcı davrandığını hatırlayarak sinirlendim. "Benim evimde bir sorun yok! Bu şeyi geri çevir, ben orada yaşıyorum!"

Bana bakakaldı. Ben de ona sertçe baktım. Bakışları değişti, hızla ısındı ve kendimi kızardığımı hissettim. *Ne?* Ben hiçbir şey yapmıyordum. Belki alt dudağım biraz büzülmüştü ama...

Dönüp pencereden kaldırımlara yağın yağmuru izledi... sonra bana döndü, şehveti kontrol altına almıştı... *zar zor*. İçini çekti ve biraz yumuşadı gibi göründü. "Üzgünüm, Bronwyn. Bu konuyu seninle konuşmalıydım. Ama şu anda tehlikedesin ve güvenlik kameraları bozuk, kapı kilitleri berbat bir yerde yaşamayı istemem. İstedğin kuralları koyabilirsin, ama benimle yaşamaya başlayacaksın, böylece güvende olduğunu bileceğim." Sesi tartışmaya yer bırakmıyordu: beni koruyacaktı.

Ben sadece... eridim. O benim daireme burun kıvrırmıyordu. Bir suçlu gibi daireyi inceliyor, içeri girmenin ne kadar kolay olacağını düşünüyordu. Hızlıca başımı salladım ve sesime güvenince, "En azından yolda oraya uğrayabilir miyiz, birkaç şey alayım?" dedim.

O ciddiyle başını salladı ve bana baktığı bakış, sanki benimle gurur duyuyor, elbisemi yırtıp atmak istiyor ve beni önemsiyor gibi...

Hemen pencereden dışarı baktım. *O sadece bir canavar*, diye kendime hatırlattım.

Değil mi?

BRONWYN

APARTMANIMDA, umutsuzca asansör düğmesine bastım ama... *hayır*, düğme yanmadı. O gün ikinci kez dört kat merdiven çıkmak zorunda kaldım. Evlenme teklif ettiğinde koştüğüm mesafe ve cenaze töreni nedeniyle eklemlerim o kadar şişmişti ki, her adımda bacaklarımda keskin ve sıcak bir acı hissediyordum. Kararlı bir şekilde devam ettim. Ama yüzümdeki acıyı gizleyemedim.

"Ne oldu?" diye sordu, ilk kata vardığımızda. "Hiçbir şey. Sadece yorgunum."

İleri doğru adım attım ama o koluyla beni engelledi. "Hayır," dedi sabırlı ama kararlı bir şekilde. "Bu sabah acı çekiyordun. Şimdi de acı çekiyorsun. Neler oluyor?"

Onu gözlerimle delmek için elimden geleni yaptım ama o benden çok daha iyiydi. Sonunda, öfkeyle kollarımı kavuşturdum. Onunla birlikte yaşıyorsak, bunu sonsuza kadar ondan saklayamazdım. Aslında, ona söylemekten neden bu kadar çekiniyordum? Nathan gibi tepki verirse... onunla ayrılmak zorunda kalmazdı, değil mi?

Ama istemek isteyebilir, diye fısıldadı içimden bir ses ve birdenbire kendimi bu kadar savunmasız hissetmekten nefret ettim.

Derin bir nefes aldım. "Eklemlerimde bir sorun var," diye mırıldandım.

O başını salladı. "Ne tür bir sorun?"

Merdiven boşluğundaki duvardaki grafitiye baktım. "Romatoid artrit." Ve herkesin söylediği şeyi söylemesini bekledim: *ama sen gençsin!*

Ama o bunu söylemedi. "Bana söylemeliydin" dedi. Ve bunu, onun yapabileceğini hiç düşünmediğim bir şefkatle söyledi. Yavaşça, çekinerek, bakışlarım tekrar ona döndü. Gözlerinde yine o sıcaklığı görebiliyordum, buzları delen güneş ışığı gibi, ve bu

O kadar güzeldi ki, kim olduğunu hatırlamak için kendimi zorlamam gerekti. *Ne olduğunu.*

Yutkundum ve yüzümü çevirdim. "Bu bir şeyleri değiştirir miydi?" diye sordum, sesim boşlukta yankılandı. "Benim... kusurlu olduğumu bilseydin, onların beni öldürmesine izin verir miydin?"

Elleri doğrudan omuzlarıma gitti ve beni ona bakmam için döndürdü. Gözlerimi kaçırdığımda, başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi tuttu ve gözlerime bakmamı sağladı. Yavaşça başını salladı. "Sen kusurlu değilsin. Bir daha böyle bir şey söyleme."

Ben ona sert bir bakış attım: *tabii ki öyleyim.* Ama o sadece bana sabit bir şekilde bakmaya devam etti.

Ve o benim savunmacı öfkemi emip bitirirken, içimde ateşlediği o küçük, kırılğan ışık büyüdü ve yayıldı. Utanarak hızlıca başımı salladım ve başka yere baktım.

Sonra çığlık attım çünkü kollarını dizlerimin ve sırtımın altına kaydırıp beni havaya kaldırdı. "Ne yapıyorsun?!"

"Seni taşıyorum." Beni göğsüne yasladı.

Göğsüme baskı yapan göğüs kaslarını görmezden gelmeye çalıştım. "Beni üç kat daha yukarı taşıyamazsın..."

O tırmanmaya başladı ve ben de onun beni üç kat merdiveni hiç yavaşlamadan kolayca taşıyabileceğini fark ettim. Karşıdan gelen yaşlı bir bayanla karşılaştığımızda, bana onaylayıcı bir şekilde başını salladı ve ben kendimi gülünç ve... şanslı hissettim.

Elbisemi değiştirdim, küçük bir çanta hazırladım ve o beni şehir merkezine götürdü. Asansörle onun binalarından birinin çatı katına çıktık. Koridora çıktığımızda, kalın kırmızı halıya ve bembeyaz duvarlara bakındım. *Koridoru benim dairemde daha güzeldi.*

Gümüş bir anahtar uzattı ve ben aptalca ona baktım, sonra ona baktım. "Bana anahtar mı veriyorsun?"

"Sen benim nişanlımsın Bronwyn, mahkum değilsin. Yoksa seni yatağa zincirleyip tutacağımı mı sandın?"

Yine o nadir görülen hayalet gibi gülümseme. Ama gözlerinin parladığını kaçırmadım. Ve kasıklarımaya doğru inen tehlikeli sıcaklık dalgasının çok farkındaydım. Anahtarı kilide sokmaya, çevirmeye ve...

Vay canına.

Yankılı bir *boşluk* hissi vardı. Cilalı ahşap zemin sonsuza kadar uzanıyor gibiydi ve çok fazla ışık ve hava vardı. İçeri girer girmez nedenini anladım: mekan çift katlıydı, tavan en az altı metre yüksekliğindeydi. Ve bir duvarın tamamı camdı, balkona açılan sürgülü kapılar vardı. Üstümüzde fırtına bulutları ve pencerelere yağın yağmur olsa bile, mekan çok aydınlık ve açıktı. Güneş çıktığında... Yumuşak deri koltuklardan birinde uzanıp kitap okuduğumu hayal edebiliyordum: sanki açık havada olmak gibi olurdu.

Penthouse'un çoğu tek bir büyük odadan oluşuyordu. Bir ucunda granit tezgahı, adası ve birçok paslanmaz çelik aleti olan şık bir mutfak vardı. Karşı duvarda büyük bir televizyon asılıydı ve oldukça lüks bir parti için yeterli alan vardı.

Ama bu yerde bir şeyler... ters gibiydi. Her şeyin pahalı ya da aşırı havalı olması değildi. Her şeyin sert yüzeyler ve temiz çizgilerden oluşması da değildi: bu çok Radimir'e özgüydü, soğuk ve verimli. Başka bir şeydi...

Sonunda anladım. Hiçbir şey yoktu, kişisel eşyalar yoktu. Kitap yoktu, fotoğraf yoktu, teyzenin verdiği ve atmaya kıyamadığın çirkin porselen heykelcik yoktu, partnerinle ilk randevunda sahilde bulduğun dalgaların getirdiği odun parçası yoktu. *Onu* yansıtan hiçbir şey yoktu. Ona yan gözle baktım, midem düğümlendi. *O, duygusal olan her şeyi... zayıflık olarak görüyor olmalıydı.*

Orada durup her şeyi içime çektim. Kendimi bir film setinde ya da bir model evdeymiş gibi hissettim, ama *burası artık benim evim*. Radimir'e baktım. *Ve o benim kocam olacak.*

Cam duvara doğru sendeledim ve alnımı ona dayadım. Yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki sanki su altındaymışız gibi görünüyordu ve ben bulanık, su altı şehrine bakıyordum. Başım dönüyordu ve midem bulanıyordu, ama bu baş dönmesi değildi.

O bana evlenme teklif ettiğinden beri ilk kez durup olanları sindirme fırsatı bulmuştum.

Liliya gibi bir mafya karısı olacaktım. Belki Radimir bana Spartak'ın ona davrandığından biraz daha iyi davranırdı, ama o yine de bir suçluydu. İnsanlar ondan korkuyordu. O insanları *öldürüyordu*. Ona ne kadar çekici bulursam bulayım, onu *sevemezdim*.

Onun yaklaştığını duydum ve camda yansımamı gördüm. Arkamda durdu ve beni izledi. "Soruların olmalı. Sor onları." Sesi gergindi, sanki kendini hazırlıyor gibiydi. "Evlendiğimizde, seni tanıklık etmeye zorlayamayacaklar."

Arkamı dönmedim. Gözlerine bakarsam bu soruları sorabileceğimden emin değildim. "Kaç kişiyi öldürdün?"

"Yıllar içinde yirmiden fazla. Her zaman kendim yapmadım, ama emri ben verdim."

"Ama hepsi kötü insanlardı, değil mi?"

"Hepsi benim dünyamın bir parçasıydı, evet. Biz sivilleri öldürmeyiz."

Siviller. Benim de onlardan biri olduğumu fark ettiğimde şok oldum. Ve sonra artık öyle olmadığımı fark ettiğimde ikinci bir şok yaşadım. Artık o korumaya sahip değildim. Biri beni öldürürse, bu kişi *Aristov mafya ailesinin bilinen bir üyesi olan Bronwyn Hanford* olacaktı.

"Ne yapıyorsun? Yani, uyuşturucu mu, fahişelik mi, yoksa...?"

"Esas olarak, beyaz yakalı suçlar diyebileceğiniz şeyler. Rüşvet ve bazen de şantaj, böylece hangi arazilerin değer kazanacağını bilirim. Arka oda anlaşmaları, böylece emlak şirketim sözleşmeyi alır. Şehirde çok sayıda kumar oynuyoruz, çalıntı malları taşıyoruz, silah satıyoruz. Başkalarının faaliyetlerinden pay alıyoruz ve birçok mahalle ve işletmeye koruma sağlıyoruz... ama hayır, fuhuş veya insan kaçakçılığıyla ilgilenmiyoruz. Ve uyuşturucu satmıyoruz."

"Sizin öldürdüğünüz adam, Borislav. O... *kötü* biriydi *mi*?"

"O bir tecavüzcü pislikti," dedi Radimir soğuk bir sesle. Borislav'ın saldırdığı tüm kadınları anlattı ve göğsümdeki gerginliğin biraz azaldığını hissettim.

"Onu bu yüzden mi öldürdün?" diye umutla sordum.

"Hayır," dedi Radimir acı bir şekilde. Sekizli'yi ve Spartak'ın kardeşi olmasına ve iki ailenin ateşkes halinde olmasına rağmen Borislav'ı öldürme emrini anlattı. Başım yine dönmeye başladı. *Nasıl olabilir ki?*

O sadece bir emir üzerine birini öldürdü mü? Onun dünyasını anlamıyordum ve anlayabilecek miyim diye merak ediyordum. "Peki ya cenazede gördüğüm adam..." diye sordu Radimir gergin bir şekilde. "Spartak... eğer kardeşini senin öldürdüğünü öğrenirse..."

"Beni bulur," dedi Radimir. "Ve bana yakın olan herkesi." Bana baktı ve gözlerinde bir anlık korku gördüm.

Midem bulandı ve yüzüm solmuş olmalı ki Radimir yanıma geldi ve koruyucu bir şekilde ellerini omuzlarıma koydu. "Bu asla olmayacak. Asla öğrenmeyecek."

Zayıf bir şekilde başımı salladım ama korku neredeyse hiç azalmadı. *Bunu nasıl yapıyorlar? Onları öldürmek isteyen insanlar olduğunu bilerek nasıl yaşıyorlar?* Somut bir şeye odaklanmam gerekiyordu, yoksa kendimi kaybedecektim. Pencereden uzaklaştım ve dairenin geri kalanına baktım. Yağmur duşlu bir banyo, güzel bir bakır küveti olan başka bir banyo, ağırlık sehpası, yer paspasları ve kum torbası olan bir spor salonu ve bir ofis vardı. Geriye sadece...

Son kapıyı iterek açtım ve kral boyutu bir yatak bulunan bir yatak odası ile karşılaştım. Radimir arkamdan içeri girerken, ben orada durmuş, dolgun beyaz yastıkları ve temiz çarşafı seyrediyordum.

"Sadece bir yatak odası var," dedim, şoktan sesim yavaş çıkıyordu. Ona dönerek, "Nasıl olur da sadece bir yatak odası olur, burası milyarderlerin penthouse'u!" dedim.

"Üç yatak odası vardı," dedi Radimir, yeleğini düzelterek. "Ama birini spor salonuna, diğerini ofise çevirdim. Neden birden fazla yatak odasına ihtiyacım olsun ki?"

"Ama sadece bir yatak var."

Birbirimize baktık. Gözlerinde ateşin yükseldiğini ve parladığını gördüm ve kasıklarımın ihamet eden bir sıcaklık dalgasının yayıldığını hissettim. Hemen başka yere baktım ve parmaklarımı saçları arasında gezdirerek odada dolaşmaya başladım. O teklif ettiğinde bu düşünce aklıma gelmişti ama onu kafamdan uzaklaştırmaya çalışıyordum. Artık daha fazla erteleyemezdim. "Bunun nasıl işleyeceği hakkında konuşmamız gerek."

Kollarını kavuşturdu. "Peki."

"Sanırım bu anlaşmanın bir parçası da seks yapman. Anlaşma bu, değil mi? Ben hayatta kalacağım, sen de benden ne istersen yapacaksın

istediğini *yapabilirsin*." Kalbim deli gibi atıyordu ve nefesim daralmıştı. *Korkudan. Tamamen korkudan.* Ona döndüm. "Değil mi?"

O yaklaştı ve ben yutkundum. Donmuş gökyüzü gibi olan gözleri erimiş gibiydi ve dudaklarının *"evet"* şeklinde olduğunu gördüm. Ama bir an boyunca hiçbir şey söylemedi, sadece gözlerime baktı. Ve sonra...

"Bir şey olursa," dedi, sesi şehvetle titriyordu, "bu senin istediğin için olacak. Bir kadına onun rızası dışında dokunmam."

Yutkundum. *Ve şimdi onu daha da çok istiyorum.* Birdenbire ortalık çok sessizleşti. Konuşmak için dudaklarımı yaladım ve bakışları anında onlara kaydı. Şu anda ne yapmam gerekiyordu? Adını mı söylemeliydim? Dudaklarımı biraz mı aralamalıydim? Ona doğru *çekildiğimi* hissedebiliyordum, sanki bir uçurumdan kayıyormuşum gibi...

Onun bakışlarını kırdım, sessizce üçe kadar sayarken yere baktım. Direnmek zorundaydım. Onun gibi soğuk ve mesafeli kalmalıydim. Bu konuyu mafya kadınlarından biri gibi müzakere etmeliydim.

Gözlerimi kaldırdım ve sesimden tüm duyguları silip attım. "Sanırım bu gerçek bir evlilik değilse, sana sadık olmanı bekleyemem."

Tereddüt etti. Sonra benimki kadar soğuk bir sesle, "Doğru. Başka kadınlar da olacak."

Bunun beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım. *Neden umursayayım ki?* Ondan uzaklaştım ve pencereye doğru yürüdüm. *Soğuk ve mesafeli bir şekilde.* "Peki."

"Peki," diye kabul etti. Sonra sesi değişti. "Bekle, aynı şey senin için de geçerli mi?"

"Şey... evet. Bir erkekle tanışırsam ve onunla yatmak istersem..."

Onun üç büyük adımla odanın diğer ucuna gittiğini duydum. Kolumu yakaladı ve beni kendine doğru çevirdi. Aniden, tüm sahtecilik ortadan kalktı. Bana kaşlarını çatarak baktı ve gözlerindeki sahiplenici öfke beni zayıflattı. "Başka kimseyle yatmayacaksın!"

"Peki... o zaman sen de sevişmeyeceksin," diye mırıldandım.

O, somurtarak başını salladı. Ama gözlerindeki parıltıyı kaçırmadım: *rahatlama.*

Radimir ofisinde bir makine kadar acımasızca verimli bir şekilde çalışırken, ben penthouse'da dolaşarak yeni evime alışmaya çalıştım. Bir uçtan diğer uca ne kadar uzun bir mesafe olduğunu bir türlü kabullenemedim. Yatak odasında, benim tüm yatak odamdan daha büyük bir giyinme odası vardı. Radimir'in takım elbiseleri, gömlekleri ve kravatlarıyla doluydu, hepsi titizlikle düzenlenmişti ve onun kokusunu taşıyordu.

"Senin için biraz yer açacağım."

Sarsıldım ve başımı kaldırdım. Radimir ofisinden bana bakıyordu. Ne zamandır beni izliyordu?

"Gerek yok," dedim ve işaret ettim. "Tüm gardırobum, mavi gömleklerinle beyaz gömleklerin arasına sığar."

"Sana daha fazlasını alırım," dedi ciddiyetle.

Demek Liliya gibi görünüyorum. Mükemmel mafya karısı. Cenazede kadınlar gibi güçlü giyinmeyi hayal edemiyordum. Hayatımı kot pantolon ve spor ayakkabılarla geçirdim. Yanlış kadınla evleniyor.

Büyük deri koltuklardan birine çöktüm ve düşüncelere daldım. Onu sevemezdim ve ne kadar istesem de, ayartılmaya kapılıp onunla tekrar yatmayacaktım. Ama bu evlilikte sıkışıp kalacaksak, en azından iyi geçinmek istiyordum. *Rusça öğrenirsem ne olur?* Bu yardımcı olur, değil mi?

Telefonuma bir dil öğrenme uygulaması indirdim, kulaklıklarımı taktım ve birkaç saat boyunca kanepede uzanarak "*Tren saat kaçta?*" ve "*Bir şapka almak istiyorum*" gibi cümleleri tekrar edip durdum. Karnım guruldama başlarken mutfağa gidip buzdolabını karıştırdım. Rusça etiketli, denemeye cesaret edemediğim tuhaf şeyler vardı ama normal yiyecekler de yeterince vardı, bu sayede hindi, peynir, domates, hardal, turşu ve cipsle üç katlı rahatlatıcı sandviçlerimden birini hazırlayabildim. Radimir için de bir tane yaptım. Bir tür konferans görüşmesi yapıyordu, ben de sandviçi masasının köşesine bırakıp hızla geri çekildim. Şaşkın bir şekilde başını kaldırdı ve teşekkür etmek için başını salladı.

Bir saat daha Rusça uygulamasını kullandım ve sonra beynim yorgun düştüğünde bir kitap çıkardım ve kanepelerden birine uzanıp okumaya başladım.

Kitap, çocukluğumdan beri okumak için en sevdiğim pozisyon olan yüzüstü yatabileceğim kadar uzundu. Zihnim hikayeye daldı: Güneşin kavurduğu Teksas'taydım, atım hastaydı ve ona yardım edebilecek tek kişi, uzak duracağıma yemin ettiğim adamdı...

"Gözlerini yoracaksın."

Sarsıldım, yanıma dönüp yukarı baktım ve neredeyse kanepeden düşüyordum. Saatlerce kitap okumuş olmalıyım çünkü çatı katı karanlıktı. Radimir kanepenin yanında durmuş, bana bakıyordu, gölgelerin içindeki ifadesi okunamıyordu. "Yatma zamanı," dedi bana ve aksanı bu dört kelimeye çok şey katıyordu. Biraz mizah, sanki okumaya dalmış olmamı sevimli buluyormuş gibi. Biraz koruyuculuk, sanki gözlerimi yormamı gerçekten istemiyormuş gibi. Ve içimi ısıtan, bacaklarımın arasına kadar yayılan bir sıcaklık.

Kitabımı bırakıp onu yatak odasına kadar takip ettim. Soyunmaya başladı ve ben de vücudunun yavaşça ortaya çıkmasını izledim. Onu iyi bir ışıktaki gömleksiz olarak ilk kez görüyordum ve birdenbire gözlerimi onun iri, karamel rengi omuzlarından ve kalın göğüs kaslarından ayıramadım. O kadar... *sert*, her şeyi lezzetli bir şekilde şekillendirilmişti ki. Eski sevgilim Nathan'ın da kasları vardı, ama onlar bir şekilde şişirilmiş gibi görünüyordu, zamanla spor salonunda çalışarak ve protein içecekleri içerek yapılmış gibi. Radimir ise başlangıçta iri yapılmış gibi görünüyordu, ama acımasız hayatı gereksiz her şeyi ondan alıp götürmüştü, geriye sadece kasları kalmıştı. Ve çok fazla yara izi vardı: bıçaklardan kalmış ince, kabarık çizgiler ve mermilerden kalmış birkaç dairesel, parlak yara izi. Artık dövmelelerini de daha net görebiliyordum, göğsündeki yıldızlar ve gül, Bratva ile ilgili olmalıydı, ve gövdesini bir ip gibi saran uzun bir Rusça kelime dizisi.

Yatağa girdi ve... *bir saniye, ne oluyor?* Ayaklarını yorganın altına sokarken bir anlığına gördüm ve bir saniye için sanki... *Hayır*. Işığın bir oyunu olmalı.

Bana baktı ve ben hala giyinik bir şekilde orada durduğumu fark ettim. *Kahretsin*. O meşgulken çabucak kıyafetlerimi çıkarmalıydim. Ellerimi süveterimin eteğine uzattım. *O çoktan*

beni çıplak gördü. Önemli bir şey değil. Ama o orada yatarken, beni izlerken yapamadım. Panikledim ve banyoya koştum, sonra orada durup lavabonun kenarını tutarak aynada kendime baktım. Gerçekten aynı yatağı paylaşacak mıyız, bütün gece yan yana yatıp hiçbir şey yapmadan... Kurallara uyacağına güveniyordum. Kendime güvenip güvenmediğimden emin değildim.

Getirdiğim giysi çantasını inceledim. *Mafya eşleri yatakta ne giyerler?* Muhtemelen ruj, çorap ve istekli bir gülümseme. Bir mesaj vermem gerekiyordu. Seksin kesinlikle söz konusu olmadığını ona açıkça belirtmem gerekiyordu.

Makyajımı sildim. Sonra çantamı karıştırdım ve üzerinde kıvrılmış bir rakun karikatürü ve *"Sleepy time, now"* (Uyku zamanı, şimdi) yazan koyu yeşil bir gecelik buldum. Derin bir nefes aldım, yatak odasına geri döndüm ve başımı dik tutarak ona baktım. *İşte. Bu kadar seksi olabilirsin.*

Ama... işler umduğum gibi gitmedi.

Bana dönüp baktı ve gözleri anında şehvetle kısıldı. Göğüs ve kol kasları gerildi, sanki saldırmak üzereymiş gibi, ve kendini durdurmayı başarana kadar gerçekten bir iki santim öne eğildi. Yutkundum. Ama aynı zamanda gurur gibi derin bir duygu da hissettim. Nathan'ın beni ipek ve dantelle giydirdiği zamanlarda bile hissettirmedeği kadar, beni daha çok arzulandığımı hissettirdi.

Yorganın altına girip yan yattım, ona sırtımı döndüm. Sonra, öyle yapmamak garip geldiği için, "İyi geceler" dedim.

Yorganın altındaki vücudumun hatlarını yukarıdan aşağıya doğru süzen bakışlarını hissedebiliyordum. Sonra, "İyi uykular, *Krasavitsa.*" dedi ve ışığı kapattı.

Orada yatarken, kalbim deli gibi çarpıyordu, o büyük ellerin kışıma, bacaklarıma, göğüslerime ilk dokunuşunu bekliyordum. *Her an* olabilirdi. Kolumu tutup beni sırt üstü yatırır, sonra bacaklarımı ayırır ve...

Saniyeler geçti ve nefesimi yavaşlatıp sakinleştirmek için çabaladım. Orada bekleyerek yattığımı bilmesini istemiyordum. Hazır. *Acı çekerek. Bana ne oluyor?*

Bir canavarla kapana kısılmıştım. Karşı koyamadığım bir canavarla.

RADIMIR

Orada yatıp ona bakıyordum. Yastığın üzerine dökülen bakır rengi saçlarına. Saçları ile geceliğinin yakası arasında görünen soluk, çıplak tenine. Çarşafların altında vücudunun oluşturduğu tepelere ve vadilere. *Lanet olsun.* O gecelik, hayatımda gördüğüm en seksi şeydi. Yumuşak pamuğun altında sallanan ve zıplayan göğüsleri, sütyen giymediğini açıkça belli ediyordu. Uzun, çıplak bacaklarını vurgulayan kesimi, ellerimi uyluklarına kaydırıp külotunu aşağı çekersem hazır olacağını hatırlatıyordu. O kadar masum görünüyordu ki, ama kıvrımları onu hiç de öyle yapmıyordu...

Mantıklı davranmadığımı biliyordum ve Bronwyn ile ilgili sorun da buydu: Onun yanında asla mantıklı davranamıyordum. *Neden bu kadar farklıydı?* Daha önce yattığım Rus kadınların hiçbirinde kontrolümü bu kadar kaybetmemiştim. Daha da kötüsü, onun da beni istediğini biliyordum. Bunu gözlerinde görmüştüm ve şimdi nefesinden de duyabiliyordum.

İç geçirdim ve tavana baktım. Bir şey olacaksa, bu ondan gelmeliydi. Ben bir canavardım. Ama öyle davranmayacaktım.

Bu cehennem gibi olacak.

BRONWYN

Güzel, karmaşık rüyalarından yavaşça uyandım. Denizkızıydım, deniz kabuğu sütyenimi giyiyordum ve Teksas'ta bir plajın kenarında güneşleniyordum, kuyruğum sudaydı ve üst bedenim, babamın çiftliğini kurtarmama yardım eden haylaz kovboy haydutuna sarılmıştı. Kuyruğumla nasıl ata bindiğimi ve çiftlikte çalıştığımı *tam* olarak bilmiyordum, ama rüyada mantıklı geliyordu. Ve o kadar *gerçekçiydi* ki... Hâlâ haydutun göğsünün yanağımın altında sıcaklığını ve parmaklarımın altında gövdesinin kaslarını hissedebiliyordum.

Zihnimin derinliklerinde alarm zilleri çalmaya başladı. Haydut *çok* gerçekçi geliyordu. İsteksizce kendimi uyanmaya zorladım...

Kahretsin.

Radimir'in çıplak göğsüne başımı dayamış, yan yatıyordum. Bir kolum onu bir oyuncak ayı gibi sıkıca kucaklıyordu, bir bacağım ise onun üzerine gelişigüzel uzanmış, dizim onun jockey şortundaki sert şişkinliğe değiyordu. Bir saniye gözlerimi kapattım ve küfrettim. Sonra kendimi yavaşça, santim santim kurtarmaya başladım. Dizimi onun penisinden çektim. Kolumu belinden çözdüm. Sonra yavaşça başımı kaldırdım. *Uyanma, uyanma, uyanma...*

Ona sırtımı dönmeye başladım. Ama o anda, uykulu bir homurtu çıkardı, kolunu bana doladı ve benimle birlikte geldi, yanına dönerek arkamdan bana sarıldı. Yutkundum. Hala uyuduğunu biliyordum çünkü hafifçe horluyordu, burnu büyük, burnunu çekerek uyuyan bir ayı gibi saçlarıma gömülmüştü. Ama eli tam göğsüme konmuştu ve penisi şimdi kalçalarımın arasına sıkışmıştı.

Ve bu lanet olasıca harika bir duyguydu. Meme ucumun avucunda sertleştiğini hissedebiliyordum ve penisinin baskısı vücuduma tam olarak

o gece kitapçıda içimde ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlattı. İslanđımı hissedebiliyordum. Tanrım, neredeyse...

Hayır. Onun kollarındayken kendimi tatmin etmeyecektim.

Dudaklarımı ısırdım. *Ama elimi aşağıya kaydırabilirdim, o asla fark etmezdi...*

Hayır! Kesinlikle olmaz! Ama elim hareket etmeye başladı...

Elektronik bir bip sesi sessizliği bozdu: Radimir'in telefonunun alarmı.

Çok hızlı bir şekilde birçok şey oldu.

Radimir aniden uyandı, elinin altında göğsümü hissetti ve elini geri çekti. Ben de elimle kasıklararımdan çekildim. İkimiz de yatakta oturduk ve birbirimize baktık.

"Özür dilerim..." diye

başladı. "Sorun değil!"

"Ben... *Chyort!*" Bunun bir tür Rusça küfür olduğunu tahmin ediyordum. Suçluluk duygusuyla saçlarını elleriyle taradı. "*Uyuyordum!*"

"Sorun değil." Ona ilk ben dokunduğumu itiraf etmem gerektiğini biliyordum, ama o kadar cesur değildim. "Ben, şey... duşa gireceğim."

Islak odadaki duş muhteşemdi, sanki bir şelalenin altında duruyormuşum gibi. Su omuzlarıma çarptıkça, ne yapacağımızı düşünmeye çalıştım. Düğüne kadar kalan üç hafta sadece başlangıçtı: *sonsuza kadar* birlikte mahsur kalacaktık. Aynı yatakta yatıp seks yapmamak gibi bir şey uzun sürmezdi, birbirimizi bu kadar çok istediğimiz halde. Ama onun Borislav'ı öldürdüğünü gördüğüm anı sürekli yeniden yaşıyordum. O gerçekten bir canavardı ve ben öyle bir adamı sevemezdim. *Peki bu nasıl bitecekti?*

İsteksizce duştan çıkıp giyindiğimde, onu mutfakta yumurta çırparken buldum. Mutfak adasındaki tabureyi işaret etti ve ben oturdum, o bıçağın kenarıyla sarımsak ezdiğini izledim. "*Yemek yapabilir misin?*" diye sordum, şaşkınlıkla.

Cevap vermedi, sadece yemek yapmaya devam etti, otları doğradı ve karışıma ekledi. Ama sonra, gözleri hala yemeğin üzerindeyken, şöyle dedi

"Kardeşlerimi Amerika'ya getirdiğimde çok küçüktüler. Onları kısıtlı bir bütçeyle beslemek zorundaydım."

Onları buraya mı getirdi? O zamana kadar anne babası ölmüş müydü? Onlara ne olmuştu? Aklımda bir sürü soru vardı ama ağır bir *sessizlik* havası hissettiğim için sessiz kaldım.

Henüz yeleğini ve ceketini giymemişti. Omletleri pişirirken, beyaz gömleği sert pazı kaslarını ve göğüs kaslarını sıkıca sarıyordu ve bu, ona sarıldığımda o sıcak kasların ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlattı bana...

Gözlerimi ondan ayırdım, kızardım ve daireye bakındım. Dün geceki fırtına bulutları kaybolmuş ve gökyüzü parlak bir maviye bürünmüştü. Tüm çatı katı güneş ışığıyla doluydu ve şehir manzarası muhteşemdi: Chicago'nun çoğunu görebiliyordum.

Radimir tabağıma bir omlet koydu ve ben de yemeye başladım. Hafif, kabarık ve tuzlu keçi peyniri ve sulu jambon parçacıklarıyla süslenmiş, muhteşem bir omletti. Kahve de yapmıştı. "Teşekkür ederim," dedim içtenlikle. "Bu... muhteşem."

Yemeğinden başını kaldırıp gözlerime baktı, sonra bana kısa bir baş sallama yaptı. Göğsüm sıkıştı: *çaba* gösteriyordu. Tanrım, gömlek kollu gömleğiyle orada otururken çok yakışıklı görünüyordu. Ama onun ne olduğunu görmezden gelemezdim.

Göz ardı edemeyeceğim başka bir şey daha vardı: eklemelerim. Ellerim sertleşmişti ve dizlerimdeki ağrı son bir haftadır giderek kötüleşiyordu. Bir veya iki ay sürebilecek ciddi bir alevlenme dönemine girdiğimi anlayabiliyordum. Düğün günü geldiğinde, koridorda yürüyemeyecektim. Her şey sahte olsa da, içimdeki inatçı bir ses, hastalığının bu büyük günü mahvetmesine izin vermeme reddediyordu. Neyse ki, sonuçları olsa da yapabileceğim bir şey vardı. Romatoloğuma mesaj attım ve şanslıydım: randevusu iptal olmuş ve o öğleden sonra beni görebilirdi.

Kahvaltımızı bitirirken, bir kurye iki paketle geldi. Paketler Radimir'e adresliydi, ama o ikisini de bana verdi.

Şaşkınlıkla ilkini açtım. İçinde sığ bir siyah kutu vardı ve kapağını açtığımda, üzerinde kabartmalı gümüş harflerle

gözlerimi dikmiş *bakıyordum*. "Bu ne?" diye sordum. "Bir kredi kartı."

"Kredi kartı olduğunu biliyorum. Ben kredi kartı başvurusu yapmadım."

"Benim hesabımdan çekilecek. Faturalar bana gelecek." Penthouse'u, kendisini, her şeyi işaret etti. "Bunu sen seçmedin. En azından rahat etmeni sağlayabilirim."

Karta bakakaldım. "Sence bunu neye harcayacağım?

harcaayacağımı düşünüyorsun?" Ağzını birkaç kez açıp kapattı. "...ayakkabılar mı?"

Ona yıpranmış spor ayakkabılarımı gösterdim. "Beni hiç tanıımıyorsun , değil mi? Bak, teşekkürler, ama... kendi paramı kendim kazanacağım." Kartı kahvaltı barından ona doğru ittim.

Kaşlarını çattı, sonra içini çekti ve gözleri yumuşadı, sanki onu etkilemişim gibi. "O zaman kullanma," dedi ve kartı bana geri itti. "Ama en azından çantanda sakla, fikrini değiştirirsen diye."

İsteksizce başımı salladım, kartı geri alıp imzaladım. Sonra ikinci paketi açtım. Gümüş rengi, beyaz deri kayışlı, güzel, ince bir saat. "Radimir, bu çok cömert bir davranış, ama hediye ihtiyacım yok..."

"Bu gösteriş için değil," dedi bana. "Güvenlik için." Kolumu tuttu, saati bileğime taktı ve tokayı bağladı. Orada oturup bakakaldım: kısmen şoktan sessiz kalmıştım ama çoğunlukla... o büyük parmakların hassas tenime dokunması inanılmaz bir histi. Ve deri kayışı sıkıca bağlama şekli çok... *sahiplenici* bir şey vardı.

Saatin kadrânını işaret etti. "Başın belaya girerse, çerçeveyi saat yönünde bir tur çevir."

Gözlerimi kırptım. "O zaman ne olacak?" "Senin için geleceğim."

Midem altüst oldu. *Başım beladaydı*. Artık onunla birlikte olduğum için hedef haline gelmişim. Kredi kartına ve saate baktım. *Yeni hayatım*. Lüks ve tehlike.

Radimir, işe giderken beni kitapçıya bırakacağını söyledi, ama ben onun yolunun *oradan geçmediğinden* emindim. Saat henüz çok erkendi ama sorun değildi: Erken başlayabilirdim. Asansörle aşağı inerken Jen'den bir mesaj aldım. *Öğle yemeğine ne dersin? Sadie ve Luna da geliyor.*

O zaman Jen ve diğer arkadaşlarımla evleneceğimi bilmediklerini fark ettim.

Bir an için, her şey bitene kadar onlara söylememeyi düşündüm. Üç hafta boyunca sırrı saklayabilirdim. Ama Baba hastanede olduğu için zaten yeterince yalnız hissediyordum. Bunu ailem olmadan yapmak zorunda kalacaktım. Arkadaşlarım olmadan da yapamazdım. Gerçeği saklamak zorunda kalsam bile onlara söylemem gerekiyordu. Bu yüzden "*Kesinlikle*" diye cevap yazdım.

Sabah boyunca kitapçıda çalışırken, onlara söylemenin farklı yollarını prova ettim. Ama öğle vakti geldiğinde hala bir sonuca varamamıştım. Kapıya "Kapalı" tabelasını astım ve kilitledim. Bir saatliğine bile olsa kapatmak suçluluk hissettiriyordu, ama ortalık sakindi ve zaten hastane randevuma gitmek için kapatmam gerekiyordu.

Restoran caddenin hemen aşağısındaydı, yıllardır gittiğimiz küçük bir İtalyan restoranıydı. Bodrum katında, küçük masaları ve alçak tavanları olan gizli bir yerdi, ama *tagliatelle misto* muhteşemdi ve yeterince gürültülü ve kaotikti ki, büyük haberim fazla dikkat çekmezdi... umuyordum.

Diğerleri çoktan oradaydı. Jen masanın kenarında ekmek çubuklarıyla davul solosu çalıyordu. Luna menünün arkasında neredeyse gizlenmişti, büyük yuvarlak gözlükleri menünün üstünden bakarken bir yavru baykuş gibi görünüyordu. O bir hastane laboratuvar teknisyeni ve aramızdaki en sessiz kişi. Aramızda takım elbise giyen tek kişi olan Sadie, masanın üzerine eğilmiş, kulağına dayadığı telefonu duymaya çalışıyordu. Bir reklam şirketinde hesap yöneticisi ve patronları onu sağlıklı olamayacak kadar zorluyor.

Üçünü de sekiz yaşımdan beri tanıyorum. Annemle babam öldüğünde Baba beni evine aldı ve ilkokul ortasında okul değiştirmek zorunda kaldım. Çocuklar bana pek sıcak davranmıyorlardı. Ama Jen, Luna ve Sadie kendi küçük dışlanmışlar grubunu oluşturmuşlardı ve beni aralarına aldılar. O günden beri arkadaşız.

Bir koltuğa oturdum ve sipariş verdik. Garson gider gitmez Jen ekmek çubuklarını bıraktı ve öne doğru eğildi. "Ne oldu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yine o bakışın var," dedi Jen. "Yine Rus adam mı?" Daha da eğildi. "Dün sorun yok demiştin. Sorun *mu var*? Diz kapaklarını kırmam mı gerekiyor?"

"Rus adam kim?" diye sordu Luna.

Söz almaya çalıştım ama başaramadım. "Kızgın takım elbiseli yakışıklı," dedi Jen. "Ama dün onu gözyaşları içinde mağazadan kovdu."

"Neden *ağlıyordu*?" diye sordu Luna.

Jen gözlerini devirdi. "O değil, *kız!*"

Sonunda konuşabildim. "Evet, o ve evet, sorun yok..." Çaresizce etrafıma baktım. *Tanrım, bunu nasıl yapacağım?* Sonra iç geçirdim ve sol elimi masanın ortasına vurdum.

Üçü de donakaldı ve yüzüğe bakakaldı. "Seni sonra ararım," dedi Sadie telefonuna mırıldanarak ve görüşmeyi sonlandırdı. "Ne? Ne oluyor lan?" diye sordu Jen, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Geçen bir garsonu çağırdı. "Bir şişe Chardonnay ve dört kadeh, *hemen!*"

"Adı Radimir. Yaklaşık beş haftadır görüşüyoruz." O süre zarfında birkaç saat ve iki geceyi birlikte geçirdiğimiz kısmı uygun bir şekilde atladım. Oh, ve onun lanet olası bir Rus mafya patronu olduğu kısmını da.

"Beş *hafta mı?!*" diye sordu Sadie, ağzı açık kalmış bir şekilde. "Biliyorum, bu ani bir karar..." diye başladım.

"*Ani mi?* Beş ay ani olurdu," dedi Sadie.

"Gerçekten çok... yoğun geçmiş olmalı," dedi Jen yavaşça. "O beş hafta boyunca her gece görüşmüş olmalısınız." Tabağına baktı. "Kitapçada çok meşgul olduğumu ve takılamayacağımı hep söylüyorsun. Neden biriyle görüştüğünü bana söylemedin?"

Kırılmış görünüyordu. *Hepsi* kırılmış görünüyordu. Çaresizce onlara baktım. Gerçekten kitapçada geç saatlere kadar çalışmakla meşguldüm. Ama şimdi, o haftalar boyunca Radimir'le görüştüğümü iddia etmek zorundaydım, yoksa şüphelenirlerdi. "Üzgünüm. İşe yaramayacağından endişelendim, bu yüzden gizli tutmak istedim."

Şarap geldi ve Jen dört büyük kadeh doldururken herkes sessizleşti. *Kahretsin*. Hepsi benden bir şeyler sakladığımı düşünüyorlardı. Jen'in bunu özellikle zor karşılayacağını biliyordum: birbirimize her zaman her şeyi anlatırdık. Ama onlara gerçeği söyleyemezdim. Düğünü engellemeye çalışırlarsa ya da polise giderlerse, tehlikeye girerlerdi. *Belki de ortadan kaybolmalıyım*, diye düşündüm mutsuz bir şekilde. *Onlarla tüm bağlantımı kesmeliydim*.

Ama onları hafife almıştım. "Demek," dedi Jen, kendini toparlayarak. "Fırtınalı bir aşk. Ama muhtemelen uzun bir nişanlılık dönemi olacak, değil mi?" Bana cesurca gülümsedi, benim için mutlu olmaya kararlıydı ve ben içimden eridim. Acı çekseler bile, onlar harika arkadaşlardı. "Ne kadar sürecek, bir yıl mı?"

Güç toplamak için şaraptan büyük bir yudum aldım.

"Üç hafta." Jen'in ağzı açık kaldı. *"Hamilesin!"*

"İçki içmen doğru mu?" diye sordu Luna nazikçe.

"Hamile değilim!" Bunu söylemek zihnimi yepyeni bir yöne çevirdi. *Radimir'den çocuklarım olacak mıydı?* Bir gün bir aile kurmak istiyordum. Ama sevgisiz bir evlilikte çocuk yetiştiremezdim. Ve onun gibi bir adamı sevemezdim... değil mi?

"O zaman neden *üç hafta?*" diye sordu Sadie. "Buna aceleci davranmıyor musun?"

Derin bir nefes aldım. "Biliyorum. Çılgınca geldiğini biliyorum ama..." *Kahretsin*. Yalan söylemekte gerçekten iyi değildim. Aklım bir açıklama bulmaya çalışırken tabağıma bakakaldım. Sonra aniden bir şey aklıma geldi. "O bana kendimi güvende hissettiriyor," dedim onlara. "Hiç kimse bana böyle hissettirmemişti. Beni olduğum gibi kabul ediyor. O, benim

benim engelliliğimi, o sorun etmedi." Kitabevini kurtarmak için binayı satın aldığını düşündüm. "Ve beni mutlu etmek için dağları yerinden oynatırdı."

Sessizlik. Tereddütle başımı kaldırdım ve üçünün de yüzünde kocaman, aptalca gülümsemeler olduğunu gördüm. "Onu seviyorsun," dedi Jen yumuşak bir sesle.

Başımı salladım. Sadece bir yalan olmasına rağmen, midem beklenmedik bir şekilde altüst oldu. *Onun gibi birini asla sevemezdim. Ona karşı hiçbir şey hissedemezdim bile.*

Jen, Sadie ve Luna'ya baktı ve üçü de başlarını salladı. "Peki, tamam o zaman," dedi, sesi duygudan titriyordu. Ayağa kalktı ve hepimizi kucakladı. "Onu seviyorsan, önemli olan tek şey budur."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Lütfen hepiniz nedimem olur musunuz?" diye sordum. Kucaklaşma daha da sıkılaştı. Mutluluktan ağladığımı sandılar.

Öğle yemeğinden sonra doğrudan hastane randevuma gittim. Romatologum geç kalmıştı, ben de bekleme odasında oturup kendimi bir kitaba kaptırmaya çalıştım ama başaramadım. Hastaneleri sevmiyorum. Dezenfektan kokusu, acı verici bir şekilde iğne ve muayeneye maruz kaldığım tüm anları ve o ilk, korkutucu teşhisi hatırlatıyor bana. Hastaneler çok büyük ve yankılı, ben de kendimi hep küçük ve yalnız hissediyorum.

Biri yanıma oturdu. Gözlerimi kitabımdan ayırmadım.

Sonra o narenciye ve vanilya kokusunu aldım. Kafamı çevirdim ve Radimir'in donmuş gökyüzü gibi gözlerine baktım.

"Burada ne yapıyorsun?" diye ciyakladım.

Kaşlarını çattı. "Nişanlım hastanede. Başka nerede olabilirim ki? Şimdi, sorun nedir?"

Ona baktım. "Burada olduğumu nasıl bildin?"

"Valentin seni takip ediyordu." Odanın diğer tarafına doğru başını salladı ve Valentin'in gölgelerin arasından çıktığını gördüm.

"Ne?! Beni takip ettirdin mi?"

"*Birini* değil. Valentin'i. O aileden biri. Ve görünmeden kalmakta çok başarılı: onu fark etmedin bile, değil mi?"

En azından utanmış gibi davranan Valentin'e öfkeyle baktım. "Hayır," diye itiraf ettim.

"Ve evet," dedi Radimir. "Onu seni takip ettirdim. Sana zarar gelmediğinden emin olmam gerekiyordu. Şimdi: senin neyin var?"

Ona baktım. Bu davranış kontrolcü ve kibirliydi ve mahremiyetimi ihlal ediyordu... ama aynı zamanda beceriksiz bir şekilde koruyucu da idi. "Artritim kötüleşiyor," dedim ona. "Bazen böyle olur: alevlenme. Bu olduğunda, romatologum genellikle ilaçlarımı değiştirir ve bir süre steroid tedavisi uygular."

Kaşlarını çattı. "Bu, bağışıklık sistemini de zayıflatmaz mı?"

Omuz silktim. "Evet. Bir virüs kaparsam, daha da kötüleşir. Ama acıdan iyidir. Ve iltihap kontrol altına alınmazsa, alevlenmeler eklemlerime kalıcı hasar verebilir."

Kaşlarını çattı ve *sinirli* görünüyordu, sanki içime girip artriti söküp çıkararak karo zeminde döverek öldürmek istiyormuş gibi. "Hastalanmanı istemiyorum. Ama acı çekmeni de istemiyorum. Başka seçenek yok mu?"

Başımı salladım.

O muhteşem dudaklar somurtarak, başını salladı. Sonra bir kolunu kaldırıp uzattı. Bunu o kadar tereddütlü ve beceriksizce yaptı ki, ilk başta ne yaptığını anlamadım. Sonra kolunu omuzlarıma doladı ve beni yanına çekti. Ne kadar beceriksizce olsa da, işe yaradı. Kol, beni hastanenin korkutuculuğundan koruyan bir bariyer gibi hissettirdi. Hâlâ kendimi küçük hissediyordum ama ilk kez yalnız hissetmiyordum.

Adım okunduğunda hemen içeri girdim. Romatologum harika biridir ve bakım ilaçlarımı değiştirmem gerektiği konusunda benimle aynı fikirdeydi. Beklediğim gibi, yeni ilaçların etkisini göstermesi için kısa süreli steroid tedavisi reçete etti. Ancak, hafif bir virüs bile beni çok hasta edebileceğinden, herhangi bir hastalığa yakalanmamak için çok dikkatli olmam gerektiğini hatırlattı.

Dışarı çıktığımda Radimir her zamanki gibi huzursuz bir şekilde volta atıyordu. Beni görmedi ve ben de bir an durup onu hayranlıkla seyrettim. Elmacık kemiklerinin zarif hatları. Takım elbisesinin altında bile kaslarının vahşi gücü. Gerçekten çok yakışıklıydı.

Sonra bir hemşirenin ona doğru başını salladığını ve arkadaşına fısıldadığını gördüm, ikisi de kızardı ve kıkırdadı, ama Radimir onlara baktığında yüzleri soldu. Hasta çocuğunu ziyarete giden, oyuncak ayı ve balonları tutan bir aile Radimir'i gördü ve ona geniş bir mesafe bırakarak yön değiştirdi. Yürürken röntgeni tartışan iki doktor, ona bakmak için durdu. "Siktir," diye mırıldandı biri korkuyla. "Bu Radimir Aristov."

Midem altüst oldu. Onun sıcaklığını ara sıra hissediyordum ve bir şekilde, bu hisler ve ona olan çekiciliğim arasında, onun ne olduğunu unutmuştum. Ne yapabileceğini. Ama herkes biliyordu, bu yüzden ondan korkuyorlardı. Radimir Aristov soğukkanlı bir katildi.

Ve üç haftadan az bir süre sonra, onun karısı olacaktım... sonsuza kadar.

Radimir beni kitapçıya geri götürdü ve günün geri kalanında vitrinleri güncellemek ve masaları yeniden doldurmak için koşturup durdum. Ama umutsuzdu çünkü yeterince müşteri yoktu. Daha fazla insanı dükkana çekmenin bir yolunu bulmazsam, ya da bazı masrafları kıasmazsam, ya da her ikisini de yapmazsam, birkaç ay içinde iflas edecektim.

Metroyla Radimir'in mahallesine gittim. Yer üstüne çıktığımda hava o kadar soğuktu ki yanaklarım acıyordu ve her an tekrar kar yağmaya başlayacağını düşündüm. Isınmak için kollarımı kendime sararak hızlıca yürümeye başladım. Ama sonra açık bir kapıdan altın rengi ışıkların sızdığı ve üzerinde "*Düğün Fuarı*" yazan bir otelin önünden geçtim.

Yavaşlayıp durdum. Hiç düğün fuarına gitmemiştim. Nathan ve ben o kadar ileri gitmemiştik. Altı yaşındayken Baba'nın eski geceliklerinden birini giyip prensimle evlenecek prenses gibi davranırken hissettiğim gibi, suçluluk duyduğum küçük bir heyecan dalgası hissettim.

prensikle evlenmek için yola çıkan bir prenses gibi davranırken hissettiğim gibi.

Radimir ile düğünümün sahte olduğunu biliyordum. Ama bir bakmanın zararı olmazdı... değil mi?

Gergin bir şekilde içeri girdim, koridordan geçtim... ve peri ışıklarıyla aydınlatılmış büyük, sıcak bir balo salonuna çıktım.

Şaşkınlıkla etrafa baktım. Burası bir düğün *cenneti* gibiydi!

Ücretsiz kanepeler sunan catering şirketleri vardı. Kırtasiye ürünlerine ve sofraya takımlarına ayrılmış stantlar vardı. Büyük bir alan düğün arabalarına ayrılmıştı; vintage Rolls Royce ve 1950'lerin Cadillac'larından modern limuzinlere ve süper arabalara kadar her şey vardı. Köşede bir yaylı dördü çalıyordu ve düğün müzik grupları, onları dinleyebilmeniz için kulaklıklar dağıtıyordu. Düğün masanız için ikinizin buz heykelini oylacak bir adam ve tanışmanızla ilgili bir şarkı yazacak gitarlı bir kadın vardı.

Biri bana bir kadeh Prosecco ikram etti ve ben daha derine doğru ilerledim. Fotoğrafçılar ve kameramanlar vardı. Gelinlikler vardı — çok fazla gelinlik! — ve nedime elbiseleri, damat ve sağdıç takımları ve hatta köpeğinizin yüzük taşıyıcısı olmasını isterseniz diye mini takımlar bile vardı. Denemek için en az yirmi farklı düğün pastası, cupcake'ler, çikolata çeşmeleri ve balayı paketleri satan seyahat şirketleri vardı...

İlk başta, şaşkın bir şekilde etrafta dolaştım. Ama sonra biri bana ücretsiz bir bez çanta verdi ve eşyalarımı koyacak bir yerim olunca, düğün mekanı olarak sunulan bu muhteşem kır evinin broşürünü alabileceğimi düşündüm. Bu, bir nevi kırılma noktası oldu ve birdenbire kendimi pasta örneklerini ve alyansları denerken ve kırtasiye malzemeleri hakkında derinlemesine sohbetler yaparken buldum. Çocukluğumdan beri kurduğum düğün hayali, her ayrıntıyı hayal ederken gerçeğe dönüşmeye başladı.

Sonra, konuştuğum grubun baş gitaristi sordu: "İlk dans için ne istediğini biliyor musun? Çoğu insan ilk dans ettikleri şarkıyı ya da tanıştıkları sırada çalan şarkıyı seçer."

Tavanın yakınlarında bir yerde heyecanla parıldıyordum. Sanki o benim ayak bileğimi tutup beni yere çarpmış, midemi geride bırakmış gibi hissettim. *Bizim bir şarkımız yok*, diye kendime bağırdım. *Çünkü bu sadece sahte bir düşün, seni lanet olası aptal. Sadece evlilik cüzdanı almak için, Radimir'in kardeşleri kaçmamamı sağlamak için orada olacaklar, mahkeme salonunda olacak...*

"Özür dilerim, bir hata yaptım," diye gitariste mırıldandım ve dönüp oradan kaçmaya çalıştım. Ama koridorlar mutlu, heyecanlı gelinler tarafından tıkanmıştı ve şimdi gözlerimde yaşlar dolmaya başlamıştı, görüşüm bulanıklaşmıştı ve gözlerimi kırpmamaya çalışıyordum. Kalabalığın arasından geçmeye çalışırken göğsüm titremeye başladı ve artık insanlar *bunu görebiliyordu*, hepsi bana sempatiyle bakıyordu ve bu durumu bin kat daha kötü hale getiriyordu.

Dondurucu soğukta geceye daldığımda, büyük, hıçkırıklarla dolu bir ağlama patlak verdi ve ben iki büklüm olup, destek almak için bir korkuluğa tutunarak haykırdım. Nasıl bu kadar aptal ve acınası olabilirdim? Bunun gerçekte ne olduğunu nasıl unutabilirdim? Yine kar yağıyordu ama soğuk yüzümü soğutmaya yetmiyordu: gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve yanaklarımdan kavurucu nehirler oluşturuyordu. Bir canavarla sevgisiz bir evlilikte mahsur kalmış olarak, gelecek tüm yıllar için ağladım. Ve ağladım çünkü artık bunu asla gerçek anlamda yaşayamayacaktım: Birinin seni o kadar çok sevip, hayatı seninle geçirmek istemesinin ne demek olduğunu asla bilemeyecektim.

İnsanlar bakıyordu. Pamuklu çantayı gözlerimi silmek için kullandım ve sonra karların içinden yürüyerek ilerledim, yüzümü Rus eşleri gibi ifadesiz bir maskeye dönüştürmeye çalıştım ama başaramadım.

Penthouse'a geri döndüğümde, çantayı ve topladığım tüm broşürleri bir çekmeceye tıktırdım ve çekmeceyi kapattım.

BRONWYN

Üç gecedir kabus görmemiştim. Bunun, sonunda kabusu atlattığım ve Baba'nın dairesinde bıraktığım anlamına geldiğini umuyordum. Ama o gece, çatı katında uyurken, kabus beni yine yakaladı.

Güzel bir sonbahar günüydü ve evimizin dışındaki ağaçlar başımızın üzerinde hışırdayan, altın ve kırmızı renkli bir gölgelik oluşturmıştu. Kaldırımlar zaten ayak bileklerine kadar karla kaplıydı ve Baba'nın Volvo'sunun kapısını çarparken çıkardığım ses, birkaç yaprağın daha yere düşmesine neden oldu.

Saat dokuzu geçmişti ama perdeler hala kapalıydı. "Biraz erken geldik," diye mırıldandı Baba. "Hala uyuyor olabilirler." Pazar *günüydü* ve babam pazar sabahları yatakta uzanıp, horlamasıyla evi sallamayı severdi. Saçlarımı karıştırdı. "Biraz parka gitmek ister misin?"

Yüzümü buruşturdum. "Tuvalete gitmem lazım." Sonra aklıma bir şey geldi ve sııttım. "Anahtarını ver, gizlice girip onlara sürpriz yapacağım."

Baba düşündü. "Tamam," dedi sonunda. "Ama yatak odalarının kapısı kapalıysa, girmeden önce kapıyı *çal*, duydun mu?"

Ben başımı salladım ve o bana anahtarı uzattı. Sekiz yaşındaki bir çocuğun coşkusuyla merdivenleri çıktım, anahtarı kilide soktum ve sessizce çevirdim. Umarım onları uyandırmadan odalarına kadar gidebilirdim.

Kapıyı yavaşça açtım ve bir hırsız gibi sessizce merdivenlere çıktım. Babamın horladığını duyamıyordum... Acaba çoktan kalkmışlar mıydı? Ama mutfak sessizdi ve salon karanlıktı. Yavaşça yukarı çıktım ve merdiven sahanlığından etrafa baktım. Kapıları aralıktı.

Son basamakta olduğumda bir döşeme tahtası gıcırdadı. Donakaldım, yüzümü buruşturdum... ama yatak odası sessiz kaldı. Kapıyı biraz daha açtım ve içeri süzıldüm, şimdi yorganın altında babamın devasa vücudunu ve daha küçük, daha ince olan annemin vücudunu görebiliyordum.

annem, onun yanında yatıyordu. Sırıttım ve yana doğru kayarak saldırımı planladım. Bu *mükemmel* olmalıydı. Yatağa atlayıp, sonra babamın üzerine ikinci bir atlayış yapacaktım ve o uyanır uyanmaz, onu bir balina gibi sürecektim.

Bir. İki. Üç!

Yatağa atladım ve sonra kendimi öne doğru fırlattım, babamın üstüne yıldız balığı gibi uzandım. "*Sabah oldu!*" diye bağırdım ve sonra sıkıca sarıldım, huysuz deprem bekledim.

Ama babam kıpırdamadı. Hiç. İkisi de kıpırdamadı. Anladım ki, *biliyorlardı*. Merdivenlerden sessizce çıktığımı duymuşlardı ve hala uyuyormuş gibi davranıyorlardı.

Bunun için tek bir şey vardı: *gıdıklamak!* Ellerimi yorganın altına soktum ve boyunlarının arkasını buldum, deli gibi gıdıkladım...

Ama kıpırdamadılar. Ve soğuklardı. Bir şeylerin çok yanlış olduğunu anladığımda göğsümde bir sarsıntı hissettim.

"Uyan." Titreyerek nefes aldım. "Uyan!" Onları sallarken sesim titredi. "Uyan! Uyan! *Uyan!*"

Kör bir panik içinde, ter içinde uyandım. Yataktan fırladım ve odanın diğer ucuna sürünerek, o anı olabildiğince uzaklaştırmaya çalıştım. Bir köşeye ulaştım ve kendimi duvara yaslayarak, hiperventilasyon yapmaya başladım. Sonra, tamamen uyanıp milyonuncu kez *bunun sadece bir rüya olmadığını, onların öldüğünü* hatırladığımda, ağlamaya başladım.

Radimir kalktığında yatak gıcırdadı. Karanlıkta beni bulmaya çalışarak yatakta dikkatlice hareket etti, sonra yavaşça bana doğru yürüdü. "Bronwyn?" Lambayı açtı ve yanaklarımdan akan gözyaşlarına baktı. "Ne oldu?"

Hiçbir şey söylemek istemedim, bir kabus gibiydi. Ama hala sekiz yaşındaydım, tombul küçük ellerimin altında onların soğuk tenlerini hissediyordum. Ve aynı zamanda, yirmi yedi yaşındaydım ve onlar gitmişti ve bir daha geri dönmeyeceklerdi ve Baba da gitmişti, Nathan da gitmişti, ben yapayalnızdım ve şimdi sonsuza kadar bu evliliğe mahkumum ve... Gözyaşlarının sisinden ona baktım ve çaresizce başımı salladım.

Kollarını bana doladı ve beni göğsüne sıkıca sarıldı. Ben de kollarımı ona doladım ve sanki o benim

1,80 metre boyunda bir oyuncak ayı. Saçlarımı okşadı. "Şşş *Krasavitsa*," diye fısıldadı. "Ben seninleyim."

Hiç mantıklı değildi: O bir canavardı, gözümün önünde bir adamı öldürmüştü ve onun yüzünden asla aşık olup gerçek biriyle evlenemeyecektim... Ama ona sarıldım ve omzuna yaslanarak ağladım, gözyaşlarım sırtından aşağı akıyordu ve yavaş yavaş ağlamam azalmaya başladı. Kendimi toparladım, burnumu çekerek ve utanarak.

"Ne oldu?" diye sordu, sesi şaşırtıcı derecede nazikti.

Kafamı salladım.

Arkasını döndü ve garip bir şekilde yanıma oturdu, böylece yan yana duvara yaslandık. Omuzu benimkine yaslandı, kocaman ve sıcaktı. "Anlat bana," dedi, sesi nazik ama kararlıydı.

Ona şaşkın şaşkın baktım. *Ona söylemek mi?* Kimseye söylemedim ki. *Ben bir yetişkinim, şimdiye kadar bunu aşmış olmam gerekirdi.* Ama o bana bakıyordu, donmuş gökyüzü gibi gözleri sonsuz sabırla.

Ve tereddüt ederek ona her şeyi anlattım. "Karbon monoksit zehirlenmesiymiş," dedim bitirdiğimde. "Bir conta gitmişti. İki dolarlık bir lastik parçası." Gözlerimi kapattım ve çenemi dizlerime dayadım, konuşacak başka bir şey kalmamıştı. Birkaç saniye sonra, kolunun beni sardığını ve elinin omzumu nazikçe sıkıldığını hissettim ve telefonunun alarmı çalarak sabah olduğunu haber verene kadar öyle kaldık.

"Teşekkür ederim," dedim utangaç bir şekilde, o odanın diğer ucuna doğru yürürken ve telefonunu sessize alırken. Birine anlatmış olmak kendimi daha iyi hissettirdi, her ne kadar bu kişi, anlatmayı hiç düşünmediğim son kişi olsa da.

"Birine ihtiyacın vardı," dedi basitçe.

Utanarak ayak parmaklarıma baktım. "Sadece bir kabustu."

Kafasını salladı. "Onlar *sadece* kabus değil." Gözlerini kaçırdı... sonra çenesini sıkı ve bir karar vermiş gibi göründü. "Biliyorum," diye itiraf etti. Sonra dönüp çıktı, tuvalete doğru yöneldi.

O da görüyordu. Şaşkınlıkla uzaklaşan sırtına baktım. *Onun* gibi bir adamın kabus görmesine ne sebep olabilirdi ki?

Ertesi gün, eşyalarımı Radimir'in çatı katına taşıyabilmek için Jen'in arabasını ödünç aldım. Eşyalarımın orada olmasıyla orayı biraz daha evim gibi hissedebileceğimi umuyordum. Jen'in arabası, süspansiyonu sürekli çökmüş gibi duran yirmi yıllık bir station wagon ve birkaç yıl önce Jen'in başarısız ev ziyareti manikür salonu işinin reklamını yapmak için kullanıldığı zamanlardan kalma kelebek çıkartmaları hala yanlarında duruyor. Ama yine de benim arabamdan altı bin kat daha iyi çünkü benim arabam *yok*.

Evimdeki asansör hala çalışmıyordu, bu yüzden eşyalarımı kutulara koyup merdivenlerden aşağı indirmek için dört kat merdiveni on kez inip çıkmak zorunda kaldım ve sonunda dizlerim ve ayak bileklerim o kadar ağrıyordu ki arabanın pedallarını zar zor basabiliyordum. Geriye dönüp bakınca, muhtemelen bağışıklık baskılayıcıların etkisini göstermesi için birkaç gün daha beklemeliydim. Ama artık buradaydım ve pes etmeye niyetim yoktu.

Radimir'in çatı katına sert bir şekilde sürdüm, yer altı otoparkına park ettim ve asansörle kutuları yukarı çıkarmaya başladım, sonra kısa koridordan onun evine taşındım. Üçüncü seferimde bacaklarım *ağrımaya* başladı. Sanki sallanan bir geminin güvertesindeymişim gibi yana doğru sendeliyordum. Duvara yaslanıp devam etmek için güç toplamaya çalışırken, arkamda sert bir Rus sesi duydum. "Ne yapıyorsun?"

"Gidiyorum," diye homurdandım, etrafa bakmadan. Birkaç adım daha sendeledim. Ona zayıflığımı göstermeyecektim.

"Görüyorum." Radimir sinirli bir ses tonuyla konuştu. "Ama bunu yapmak için kendini öldürmen mi gerekiyor?" Yanıma geldi ve kutuyu sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi kollarımdan aldı. Ona öfkeyle baktım. "Bu tür işleri yapan insanlar var," dedi bana.

"Taşınma şirketine param yetmez," dedim, gözlerimi onun çatı katının kapısından ayırmadan, bir adım daha sendeledim.

"Bir tane için para öderdim," diye tersledi. Neden kötü bir ruh hali içindeydi? Halılara ter damlatacağımdan mı endişeleniyordu? Dürüst olmak gerekirse, öyleydim. Penthouse'a doğru yürüdü ve kutuyu

. Onun peşinden topallayarak gitmeye çalıştım, ama ilk adımda sol ayak bileğim kiraz kırmızısı bir ağrı ile tutuştu ve düşmemek için duvara tutunmak zorunda kaldım.

Radimir bana doğru yürüdü, yüzü öfkeyle doluydu. Gözlerinden kaçındım. Eğildi ve...

"Dur!" diye bağırdım, o beni kucakladığında. "Bunu yapmana gerek yok... Tanrım, *beni* istediğin zaman *kucaklayamazsın...*"

"*Yapabilirim ve yapacağım.*" Bacaklarını düzeltti, beni havaya kaldırdı ve geniş göğsüne yasladı, ben de biraz başım döndü. *Sadece başım döndü, diye* kendime öfkeyle söyledim. Penthouse'a girdi ve beni nazikçe kanepeye yatırdı. "Orada kalacaksın. Ben senin taşınma şirketin olacağım."

"Ama..."

"*Ama yok.*" Bana sert bir bakış attı ve...

Onun gözlerine ilk kez bakıyordum. Donmuş gri gözlerinin arkasında bir şeyin parıldadığını görebiliyordum. Derin, koruyucu bir ihtiyaç.

O kızgındı. Ama bana değil, kendine kızgındı. Beni yanına taşınmaya zorlayarak bana acı çektirdiğini düşünüyordu. Yutkundum ve sessiz kaldım.

Radimir koridora çıktı ve ben sonunda vücudumun sesini dinleyip kendimi kanepeye bıraktım. Birisi dizlerime ve ayak bileklerime soğuk su dökerse, buhar çıkacağından emindim.

Kutuları ikişer ikişer taşıyarak, tam olarak düz sıralar halinde dizdi. O işini bitirdiğinde, ayakta duramasam da tekrar yardım edebilecek duruma gelmişim. Kutulara sürünerek yaklaştım, birini açtım ve eşyaların nereye konulacağını düşünmeye başladım.

Radimir, karışmak istemiyormuş gibi etrafta dolaşıyordu ama beni tek başıma bırakıp aşırı yorulmamı da istemiyordu. "Bu ne?" diye sordu, duvara yaslanmış, havluya sarılmış bir metre uzunluğundaki bir şeye dokunarak.

"Hiçbir şey!" Paketi aldım ve koruyucu bir şekilde arkama koydum. Daha sonra bir yere saklayacaktım.

"Bunun içinde ne var?" diye sordu, ayak parmağıyla bir kutuyu dörterek. "Kitaplar."

"Peki bu?" "O da kitap."

Kibarca başını salladı ama şaşkın görünüyordu. Sanki okumak, dinlenmek, eğlenceli şeyler yapmak ona yabancıymış gibi. *İş dışında başka bir şey yapıyor mu acaba?*

Kutuyu karıştırıp bir battaniye çıkardım. El örgüsüydü, pembe, soluk yeşil ve sarı renklerin karışımıydı.

"O ne?" Sesinden rahatsız ama meraklı olduğu belliydi. Belki de meraklı olduğu için rahatsızdı.

"Baba, yani büyükannem, benim için ördü. Çocukluğumdan beri yatağımın üzerinde duruyor." Yumuşak yünü parmaklarımla okşarken kendimi daha iyi hissettim. Sonra penthouse'a bakındım, iç geçirdim ve battaniyeyi kutuya geri koydum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Ona bir bakış attım. "Buraya uymuyor." Paslanmaz çelik ve granitlere, muhtemelen kiramdan daha pahalı olan tasarımcı aydınlatma armatürlerine el salladım. "Burası çok... havalı."

Kutudan battaniyeyi çıkardı ve yatak odasına doğru yürüdü. Açık kapıdan, battaniyeyi yatağın üzerine serdiğini gördüm. Dudaklarımı ısırığımı hissettim ve göğsümde sıcak bir ağrı yayılmaya başladı. *Yapma*, diye kendimi uyardım.

Bana doğru yürüdü, somurtkan ve yakışıklı. "Bu..." diye patladı, penthouse'u işaret ederek. "Kişisel eşyaların olmaması... bu... *havalı* değil."

Ve aniden, kafamda her şey tersine döndü. Çıplak, ruhsuz penthouse'u ilk gördüğümde, kişisel eşyalarını zayıflık olarak gördüğü için acımasızca attığını düşünmüştüm. Ama ya... ya hiç kişisel eşyası olmamışsa? Ya *her şeyi* kaybetmişse, sevdiği insanların fotoğraflarını, aile yadigarlarını, sevdiği çocukluk oyuncaklarını.

Gözlerindeki buzun çatladığını ve eridiğini gördüm ve o hızla başka yere baktı. Haklıydım.

"Eşyalarını nereye koymak istediğini söyle," dedi. "Böylece sen taşınmak zorunda kalmazsın."

Hızla başımı salladım ve eşyaları çıkarmaya başladım. Ama içimde, zihnim dönüp duruyordu. *Ailesine ne olmuştu?*

BRONWYN

O AKŞAM, Radimir benimle birlikte Baba'yı görmeye geldi. Ona gelmesine gerek olmadığını söylemeye çalıştım ama...

"Ailen öldükten sonra seni o mu büyüttü?" dedi. Ben de başımı salladım.

"O zaman o senin annen gibidir. Ve kızıyla evlenecek adamla tanışmak isteyecektir." Ve bana, fikrini değiştirmeyeceğini belirten, artık aşına olduğum bir bakış attı. Ben de iç çekip başımı salladım. Ama endişeliydim. Baba'nın ona nasıl tepki vereceğini... ya da evleneceğim haberine nasıl tepki vereceğini hiç bilmiyordum.

Otoparktan içeri girerken, bir adam dışarı çıkıyordu. Gözlerini kapattı ve nefes aldı ve aniden Radimir beni arkasına itti... tam da adamın yüzüne hapşırması için. "Bir dahaki sefere ağzını kapat!" diye adamın üzerine bağırdı. Adam korkmuş bir şekilde kaçtı. Ben ise şok içinde orada durup gözlerimi kırptırıyordum. *Beni hastalanmaktan korumaya çalışıyordu.*

Baba'nın odasının önünde, onu durdurmak için ellerimi göğsüne koydum. "Önce ben gireyim," diye ısrar ettim. "Ve konuşmayı ben yapayım." Derin bir nefes aldım... ve içeri girdim.

Baba her zamanki gibi sandalyesinde oturuyordu, sanki son görüşmemizden beri hiç kıpırdamamış gibi görünüyordu. Normalde ne kadar enerjik bir insan olduğunu bildiğim için bu durum kalbimi kırdı. "Heyyy," dedim, bir sandalye çekerek. "Şey. Dinle. Duyuru. Tanışmanı istediğim biri var."

Kapıya doğru baktım. Radimir benim işaretimi anladı ve içeri girdi ama... bir şeyler farklıydı. Her zamanki gibi iri ve korkutucu görünüyordu ama bir şekilde... alçakgönüllüydü. Baba'ya saygı göstererek başını eğdi, sanki odadaki en önemli kişi oymuş gibi. "Bayan Hanford," dedi o buz gibi aksanıyla.

Baba başını kaldırdı ve onun yüzüne odaklandığını gördüm. Zihnindeki bulanıklıkla mücadele ediyordu ve bu benim göğsümü sıkıştırdı.

Radimir yanıma oturdu. "Radimir, şey..." Yutkundum ve sonra tekrar yutkundum. "Biz, şey... o..."

"Bayan Hanford, kızınızla evleneceğim," dedi Radimir. Elimi tutup sıktı ve göğsümde bir şey şişti, beni koltuğumdan kaldıracak gibi bir balon. Balonu yırttım ve parçalarını ezip bastırdım. *Sadece numara yapıyor*, dedim kendime acımasızca.

Baba, on yedi yaşındayken Jen'le bir şişe bira içerken yakaladığından beri görmediğim bir bakış attı bana. Bir kaşını kaldırmayı başardı. *Neler oluyor?!*

"Sorun yok," diye söz verdim. "Gerçekten." Onu endişelendirmek istemiyordum. Arkadaşlarıma anlattığım hikayenin aynısını ona da anlattım: Rus bir emlakçı olduğunu, bir süredir görüştüğümüzü, ama bunu gizli tuttuğumuzu söyledim. Ama Baba aptal değildi. Bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı.

Şaşırtıcı bir şekilde, onu ikna etmeyi başaran Radimir oldu. Kibar, saygılı ve cana yakındı: hatta birkaç kez onu güldürmeyi bile başardı. Bir saatten fazla kaldık ve sonunda, Baba hala şüpheli olsa da en azından polisi aramayacağı belliydi.

Ayrılmaya hazırlanırken, onun boyası dökülmüş, kirli tabaklarla dolu, penceresiz, daracık odaya bakındığını gördüm. Kapıyı kapattığımızda, yeleğini düzeltti. "Bu *kabul edilemez*," dedi bana. Boş, yankılı koridoru baştan aşağı süzdü. Gerçekten de bir hapishane gibiydi. "Personel odasına giriyor mu ki?"

Kafamı salladım, midem bulanıyordu. "Korkunç olduğunu biliyorum. Ama sürekli bakıma ihtiyacı var ve bu benim karşılayabileceğim en iyi yer."

Elimi tuttu. "Gel. Başka bir tesis arayacağız."

"Ama..."

"Karşılayabileceğim en iyisini."

Gözlerimin fal taşı gibi açıldığını hissettim. "Ne? Buna izin veremem!"

Bana döndü. "O senin ailen. Onu ailem gibi koruyacağım."

Gözlerim yaşlarla dolarken ona baktım. Sanki kocaman, sıcak bir dalga beni yukarı kaldırıyormuş gibi hissettim: Uzun zamandır tek başıma Baba için endişeleniyordum ve birdenbire yanımda biri varmış gibi hissettim. Ama başka bir his de vardı: Ayaklarım yerden kalktığında kontrolü kaybettiğimi anladım. Eğer ona izin verirsem, Baba ve ben ona bağımlı hale gelecektik. Ya bunu bize karşı kullanırsa?

Donmuş gökyüzü gibi gözlerine baktım. Sonra derin bir nefes aldım... ve başımı salladım. Açıklayamazdım ama, o ne olursa olsun, ona güveniyordum.

İnternette birkaç arama yaptıktan sonra, felç rehabilitasyonu konusunda uzmanlaşmış bir tesis bulduk. Saat geç olduğu için, yarın ziyaret etmemiz gerekeceğini düşündüm. Ultra zengin müşteriler için bu tür tesislerin ne kadar özen gösterdiğini fark etmemiştim.

Rehberli bir tur yaptık ve spa havuzları, fizyoterapi merkezi, sanat, heykel ve oyun odaları, bahçeler gösterildi... Baba'nın ekibinde yer alacak hemşirelerle tanıştım ve besleyici, elle hazırlanmış yiyeceklerle dolu mutfakları gördüm. "Büyükanneniz için özel bir program hazırlayacağız," dedi yönetici. "Ayrıca, teyzenizin tepki verip vermeyeceğini görmek için deneyebileceğimiz bazı ilaç tedavileri de var. Ancak bunlar ek maliyet gerektiriyor."

"Maliyet sorun değil," dedi Radimir. Teşekkür etmek için elini sıktım... ve o anda tur boyunca onun elini tuttuğumu fark ettim. Bunu doğal bir şekilde yapmıştık ve çok rahatlatıcı ve doğru gelmişti. *Bu ne anlama geliyor?*

Penthouse'a döndüğümüzde, ellerini ellerime aldım. "Teşekkür ederim," dedim içtenlikle. "Teşekkür ederim."

Utanmış görünüyordu. "Ailen," dedi basitçe. "Benim ailem."

Bu, Baba'nın ördüğü battaniyeye nasıl tepki verdiğini düşünmeme neden oldu. Kendi ailesi olmadığı için benim aileme karşı nazik mi davranıyordu? "Radimir?" diye nazikçe sordum. "Ailenize ne oldu? Neden kardeşlerini tek başına Amerika'ya getirmek zorunda kaldın?"

O içini çekti ve asıldı başını başını
Ellerini ellerini benim benimkini sıktı. "*Krasavitsa...*"
diye konuştu sonunda, "lütfen, bana bir daha bunu sorma."
Göğsümün sıkıştığını hissettim. Sesindeki kesik kesik acıyı
duyabiliyordum ve ona yardım etmek istedim. Ama...
Kapıya üç kez yüksek sesle vuruldu, kapı menteşelerinden sallandı.
"*Chicago Polisi! Aın kapıyı!*"

RADIMIR

Kapı gözetleme deliğinden baktım ve kapıyı ardına kadar açtım. İki kişi, ikisi de takım elbiseli. Üniformalı memurlar değil, dedektifler. Kafamda alarm zilleri çalmaya başladı.

"Dedektif Winwick," dedi kadın. Yanında duran adama işaret etti. "Dedektif Bickel. Girebilir miyiz?"

Polisle uğraşmak her zaman zor bir iştir. Onları içeri almak zorunda değildim, ama itiraz etmek şüphe uyandırırdu. Penthouse'u temiz tutarım: beni suçlayabilecek hiçbir şey yoktu. Bir hafta önce, içeri girselerdi umursamazdım. Ama şimdi, Bronwyn orada ve eşyaları her yerdeyken, burası steril, kullanılıp atılacak bir yer gibi gelmiyordu. Bir ev gibi geliyordu. *Bizim* evimiz. Ve onların buraya girmesinden rahatsız oldum.

Geri adım attım ve sessizce kapıyı açık tuttum. İki dedektif içeri girdi. Bickel iri ve güçlü yapılıydı, parlak, gece mavisi bir takım elbise giymişti. Winwick uzun boylu, sarışın ve çok güzeldi: Yanımdan geçerken parfümünün kokusunu aldım, tatlı baharat ve egzotik meyveler gibi. Ama benim ilgilendiğim tek bir kadın vardı. Bronwyn ana odaya çekilmiş, bir koltuğun arkasında durmuş, dehşete kapılmış bir halde duruyordu.

"Sen kimsin?" diye sordu Dedektif Winwick. Gülümsemesi tatlıydı, ama gözlerinin Bronwyn'i değerlendirip, ölçüp, anlamaya çalıştığını görebiliyordum.

"Nişanlım," dedim, somurtarak. Kanepelerden birine oturdum ve dedektiflere diğerine oturmalarını işaret ettim. Bronwyn'in ipucunu anlayıp başka bir odaya kaçmasını umuyordum. Buna katlanmasına gerek yoktu. "Bu ne hakkında?"

Winwick gözlerimin içine baktı. "Borislav Nazarov cinayetini soruşturuyoruz."

Karnımda yılanlar kıvrılsa da gözümü bile kırpmadım. Sorguya çekilmeye alışkındım. "Kaza olduğunu duydum."

"Yeni kanıtlar ortaya çıktı," dedi Winwick. "Merak ediyorum, 6'sında saat 22:00 civarında neredeydiniz?"

Bronwyn gitmemişti. Hâlâ orada duruyordu, bir ayağından diğerine ağırlığını vererek. Muhtemelen daha önce hiç polisle teması olmamıştı ve bu düşünce, içimde yeni bir koruma dürtüsü uyandırdı. Başının belaya girmesini hak etmiyordu. *Buradan git*, diye içimden ona seslendim. "Neden bana geldiğinizi merak ediyorum," dedim Winwick'e. "Ben saygın bir iş adamıyım."

"Nazarov kardeşlerle geçmişte bağlantıları olan bir iş adamı," dedi Winwick. "Ödevimi yaptım. Ve sen benim soruma cevap vermedin. Neredeydin?"

Yutkundum. Mazeretim yoktu. Cinayeti kaza gibi göstermeye çalıştığım için mazeretime gerek olmayacağını düşünmüştüm. Ama görünüşe göre, muhtemelen Bronwyn'in peşinden koşarken bazı ayrıntıları gözden kaçırmıştım. "Bu çok saçma," dedim ve ayağa kalktım.

"Bunu burada, şimdi konuşabiliriz," dedi Winwick, sesi heyecandan yükseliyordu, "ya da şehir merkezinde konuşabiliriz. Bir kez daha soruyorum, Bay Aristov: *neredeydiniz?*"

Bronwyn aniden öne çıktı. "O benimle birlikteydi."

BRONWYN

HERKES BANA DÖNDÜ. Midem kırk kat aşağıya, bodruma düştü. *Ne halt ettim ben?*

Dedektif Winwick Radimir'e baktı. Sonra ikimiz arasında bakışlarını gezdirdi, belki de aramızdaki gerçek bağlantıyı anlamaya çalışıyordu. "Doğru gece olduğundan emin misin?" diye sordu. "Şimdi dikkatlice düşün."

Bana bir çıkış yolu sunuyordu. Tek yapmam gereken başımı sallayıp uzaklaşmaktı. Radimir ise öfkeyle bana bakıyordu. O da benim uzaklaşmamı ve tüm suçu üstlenmesini istiyordu.

Ama bunu yapamazdım. Sadece öldürdüğü adam bir tecavüzcü olduğu için değil. Radimir'in hapse girmesini istemediğim için. "Eminim," dedim.

Dedektif Winwick dudaklarını sıktı. "Tamam," dedi. "Neden oturup bana o geceyi anlatmıyorsun?"

Kahretsin. Naif bir şekilde, *onun benimle olması* onun için yeterli olacağını ummuştum. Aniden titremeye başlayan bacaklarımla kanepenin etrafından dolaşıp Radimir'in yanına, Winwick'in tam karşısına oturdum.

"Adın ne?" diye sordu Dedektif Winwick. "B-Bronwyn. Bronwyn Hanford."

Bana cesaret verici bir şekilde gülümsedi.

Aman Tanrım, polise yalan söylemek üzereyim. Daha önce hiç polisle konuşmamıştım. Parmaklarımı birbirine kenetledim. *Dur, bu suçlu gibi görünüyor.* Bunun yerine dizlerimi kavradım, avuç içlerim terlemişti. "Şey..."

Dedektif Winwick öne eğildi, saldırmaya hazır bir kobra gibi. Benim boyumu aşan bir durumdu ve o da bunu biliyordu.

Bir hikaye uydurmaya çalıştım, kalbim göğsümde çarpıyordu. *Evde kalıp film izledik. Hayır, o zaman hangi film diye soracaktır. Ofiste geç saatlere kadar çalışıyordu. O bir işkolik, bu uygun.* Ağzımı açtım

Ağzımı açtım. *Hayır, aptal, onunla birlikte olduğumu söyledim, neden onun ofisinde olayım ki?* Ağzımı tekrar kapattım.

"Acele etme," dedi Dedektif Winwick tatlı bir sesle.

Kahretsin, bunu yapamam. Aklıma gelen hiçbir şey ikna edici gelmiyordu. "Uh..." Winwick'in dudaklarının zaferle seğirdiğini gördüm...

"Onun arabasındaydık," diye patladım.

Herkes bana baktı. "Onun arabasında mı?" diye sordu Winwick.

"Evet. Bakım evinde kalan büyükannemi ziyarete gitmiştim. Saat ondan biraz önce eve yürüyordum ve... Radimir arabasıyla yanıma geldi ve beni eve bırakmayı teklif etti. Ama beni eve bırakmadı. Bir yan sokağa park etti ve arka koltukta benimle sevişti."

Winwick bana baktı, inanmadığını saklamaya bile çalışmadı. "Siz ve Bay Aristov cinayet sırasında... sevişiyor muydunuz?"

"Yani..." Yutkundum. *"Buna sevişmek demezdim."* Yüzümün kızardığını biliyordum, ama yine de devam ettim ve anılarımı dökülmeye bıraktım. "Sütyenimi yırttı. Göğüslerimi yaladı. Kot pantolonumu ve külotumu aşağı indirdi ve beni sikmeye başladı. Sert ve derinden. Ama öyle kalmadık. Bir süre sonra beni ellerimin ve dizlerimin üzerine çevirdi — aslında sadece dizlerimin üzerine, çünkü bileklerimi arkamda tutuyordu. Giysilerimizi giyene kadar bir saatten fazla zaman geçmişti." Gözlerinin içine baktım. "Bu kadarı yeterli mi, yoksa ayrıntılı anlatmam mı gerekiyor?"

Şimdi kızarıyordu. "Hayır, o... şey..." Gözleri, sanki yalanıma ikna olmuş ama bir şeylerin ters gittiğini biliyormuş gibi, kafası karışmış bir şekilde yüzümü araştırdı. Sonunda içini çekti. "Başka bir şeye ihtiyacım olursa sizinle iletişime geçeceğim."

İki dedektif odadan çıktı. Kapı kapandığında gözlerimi kapattım ve kanepeye yığıldım, sanki gevşek bir denizanası gibi. Radimir dönünce kanepede gıcırdadı ve bana dik dik baktığını hissettim. İsteksizce bir gözümü açtım.

"Bunu yapmamalıydın," dedi bana.

"Yapmasaydım, şu anda kelepçeli olurdun."

Başını bir yana eğdi. "Nasıl böyle yalan söyleyebildin?"

"Tam olarak yalan söylemedim..." Gözlerinden kaçındım. "Bir fanteziydi. Tanıştığımız gece seninle ilgili bir fantezi kurmuştum."

Sesi şehvetle sertleşti. "Bütün o detaylarla bir fantezi mi? Senin sütyenini yırtmam mı?"

Ayağa kalktım ve mutfığa doğru yürüdüm. "Evet."

Onun da kalkıp beni takip ettiğini duydum. "Sen dört ayak üstünde ve..."

"Evet, tamam mı?"

Oda çok sessizleşti. Ona bakmadım, ama ondan gelen gurur ve şehvetin parıltısını hissedebiliyordum. Sonra: "Ben de seninle ilgili fantezilerim vardı."

Ayaklarım istemeden beni döndürdü. Ona baktım ve gri gözleri yakıcıydı, beni eritiyordu...

Ve sonra aniden, tüm vücudumu *sarsan* bir titremeye midem bulandı. Hayatım boyunca, ailemle ve sonra Baba ile birlikte, her zaman beladan uzak durmam için yetiştirilmişim. Polis sadece kötü insanları, suçluları kovalar, ama şimdi aniden ben de onlardan biriydim, lanet olası *bir cinayete* ortak olmuşum, *yıllarca hapse* girebilirdim ve...

Radimir öne atıldı ve beni yakaladı, ben de ona yaslandım. Kalbim gittikçe daha hızlı atıyordu, kontrolümden çıkmıştı ve titreme durmuyordu. "Ne... Neden ben...?"

Radimir beni kendine doğru çekti. "Adrenalin yüzünden," dedi. Sesindeki acıyı, bana bunu yaşattığı için duyduğu suçluluk duygusunu hissedebiliyordum. "Geçer." Ve avuçlarını sırtımda yukarı aşağı gezdirmeye başladı. Cinsel bir hareket değildi, sakinleştiriciydi. Şefkatliydi. Çenesini başımın üstüne dayadı ve Rusça küfretti. Sonra, "Seni bu duruma soktuğum için üzgünüm," diye mırıldandı.

Beni uzun süre öyle tuttu ve yavaş yavaş kalbimin yavaşladığını hissettim. Ondan uzaklaştım ve şaşkınlıkla yukarı baktım. Onun kimsenin görmediği başka bir yönü vardı. Polis gelmeden hemen önce konuştuğumuz şeyi hatırladım. Ona ve ailesine ne olmuştu... ve bu yüzden mi bu kadar soğuktu? Ona yardım etmek istedim, ama bu konunun yasak olduğunu açıkça belirtmişti. O bu konuyu açmaya karar verene kadar beklemem gerekecekti.

"Nasıl anladılar?" diye fısıldayarak sordum. "Polis. Bunun kaza olmadığını nasıl anladılar?"

Omuzlarımı sıktı. "Bilmiyorum. Ama öğreneceğim."

RADIMIR

BİR SAAT SONRA, Valentin, Gennadiy, Mikhail ve ben Gennadiy'nin yemek odasındaki büyük masaya oturduk. "Neler oluyor?" diye sordum.

Gennadiy içini çekti ve öne eğilerek parmaklarını birleştirdi. "Polisteki adamımıza göre, bunun cinayet olduğunu biliyorlar. Banyoda kısmi bir ayak izi bulmuşlar: ayakkabı giyen biri, ama Borislav çıplaktı."

"Bunu *şimdi* mi buldular?!" diye sordum. "Neredeyse bir hafta oldu! Borislav mezarda! Suç mahallini kapatıp eve gittiklerini sanıyordum!"

"Öyle yaptılar," dedi Valentin anlayışla. "Spartak da bizim gibi polisleri elinde tutuyor. Söylentiye göre, cinayet olduğundan şüphelendi ve onları geri dönüp ikinci kez bakmaları için zorladı."

Başımı ellerimin arasına aldım ve uzun bir küfür dizisi savurdum. O gece yağmur yağıyordu, ayakkabılarım muhtemelen ıslanmış ve kirlenmişti. Neden çıkmadan önce zemini kontrol etmemiştim ki? Ama nedenini biliyordum: Bronwyn'in peşinden koşuyordum. Başımı kaldırıp masanın etrafına baktım. "Özür dilerim," dedim ciddiyetle. "Her şeyi mahvettim."

Gennadiy uzanıp elimi okşadı. "Sen insansın kardeşim, ne kadar inkar etmek istesen de." Diğerleri anlayışla başlarını salladılar. Ama Valentin gergin ve bitkin görünüyordu. Muhtemelen o tuvalette bizim ailenin kirli işini yapanın *kendisi* olması gerektiğini düşünüyordu. *Onu bırakmış olsaydım, bu durumda olmazdık*. Sevgilisinin peşinden koşmazdı. Ama onu korumaya çok kararlıydım... Yine küfrettim.

"İyi haber şu ki, polis senin yaptığını bilmiyor," dedi Gennadiy. "Tüm aileler polisin ziyaretini aldı."

"Kötü haber ise Spartak'ın bunu duymuş olması," dedi Mikhail somurtkan bir şekilde. "Artık kardeşinin öldürüldüğünü biliyor."

tüm aileleri toplantıya çağırdı. *Hemen* oraya gelmemizi istiyor."

"Senin kadın..." Gennadiy söze başladı. "Onun bir *adı* var," diye sözünü kestim.

Özür dilercesine başını salladı. "Bronwyn. Bununla başa çıkabilecek mi?"

Ona sert bir bakış attım. Onu öldürmek istemişti. Bu, onun her zaman tercih ettiği çözüm olmuştu, onunla evlenmekten daha temiz ve daha basit. Ve beni asıl rahatsız eden şey... durum tersine dönseydi, o ya da Valentin ya da Mikhail bir kadınla ilişkiye girseydi, onun beni korumaya çalıştığı gibi, ben de *onları* sevgililerini öldürmeye, onları korumaya zorlayacağımı biliyordum. "O bizim için polise yalan söyledi bile," dedim. Ne kadar çok çalıştığını, sürekli acı çekmesine rağmen pes etmeyi reddettiğini düşündüm. "O sandığından daha güçlü!" Bu sözlerim istediğimden daha keskin çıktı ve yüzümün kızardığını hissettim.

İkimiz de bakışlarımızı indirdik. Ayağa kalktım. "Gidip Spartak'ı görelim," diye mırıldandım.

Spartak toplantıyı evinde ya da bir kulüpte yapabilirdi. Ama hepimizin kasabanın kenarındaki terk edilmiş bir tema parkına gitmemizi istedi. Rüzgâr karları yana doğru savuruyor, dönme dolabı birkaç derece ileri geri sallıyordu. Üstümüzde, eski moda bir roller coaster yana doğru sarkmış, her an üzerimize çökebilirmiş gibi görünüyordu. Ve bir zamanlar komik bir şekilde korkutucu olmayan perili ev, küf ve çürümeyle gerçekten rahatsız edici bir hale gelmişti, çatısı sarkmış ve kırık pencereleri sivri ağızlar gibi açılmıştı. Sabahın birinde, kar fırtınasının ortasında, kilometrelerce çevrede bizden başka kimse yoktu ve Spartak'ın mesajı açtı: Hepimizi öldürebilirdi ve kimse bunu bilmezdi.

Bir daire oluşturduk: yaklaşık yirmi kişiydik, Borislav'ın cenazesindeki aynı mafya aileleriydik, ama herkes eşlerini evde bırakmıştı. Spartak ortadaydı ve onu gördüğüm anda

korkudan göğsüm sıkıştı. Öfkeli bir boğa gibi dolaşıyordu, öfkesi o kadar büyüktü ki yerinde duramıyordu.

Son kişi geldiğinde, Spartak'ın adamları bizim çemberimizin dışında daha geniş bir çember oluşturdu. "Güvenlik için," dedi Spartak. Ama silahlarını dışarıya değil, içe doğru çevirmişlerdi. Midem bulanmaya başladı.

"Kardeşim," diye tükürdü Spartak, "öldürüldü. Ve cinayet işlemeye nedeni olan herkes şu anda karşımda duruyor." Çemberin etrafında dolaşarak yüzlere sert bakışlar attı. İnsanlar yutkundu ve onun bakışlarına karşılık vermeye çalıştı.

Spartak çemberin bizim tarafına geldi ve Valentin'e, sonra Mikhail'e, sonra Gennadiy'e... ve sonra bana baktı. "Kimin yaptığını bulacağım," dedi bize. "Ve bulduğumda, en çok değer verdiğiniz kişiyi alıp, onu parça parça ederken size izletirim."

Bronwyn'in çığlık atan ve kanlar içindeki halini hayal ettim ve kusmak istedim. Ama Spartak bana bakarken, ifademi taş gibi ve soğuk tutmaya zorladım. Bir anlık tereddüt, ve ölmüş olurdum.

Spartak sonunda gidebileceğimizi onayladı. Sarsılmış bir halde arabaya bindim. Tehdit edilmeye alışkınım ama Spartak'ın tehdidi bir ay önce olmadığı kadar birdenbire gerçekçi gelmişti.

İlk kez bir zayıflığım vardı.

BRONWYN

Bir akşam, eşyalarımı çatı katına taşıdıktan birkaç gün sonra, kulaklıklarımdan Rusça dersi dinlerken elektrikli süpürgeyi itiyordum. Aniden, hiçbir neden yokken hapşırdım.

Radimir ofisinden çıktı ve endişeli bir bakış attı.

Kafamı salladım. "Sadece toz." Gerçi... kafam biraz garip hissediyordu.

"Neden temizlik yapıyorsun?" diye sordu. "Hizmetçi yarın gelecek."

"Biliyorum, sadece..." İç geçirdim. Bu yaşam tarzına henüz alışmamıştım.

Birinin benim arkamı temizlemesinden dolayı suçluluk duyuyordum. Para harcamaktan da suçluluk duyuyordum: Bana verdiği kredi kartı hala çantamdan çıkmamıştı. Yeni kıyafetler alma teklifini de kabul etmemiştim: Tasarımcı elbiseleri ve topuklu ayakkabılar giymem fikri bana çok saçma geliyordu.

Sonra tekrar hapşırdım ve Radimir *gerçekten* endişeli görünüyordu. "Toz!" diye ısrar ettim. Ama başım dönüyordu, bu yüzden pes edip yatağa gittim. O geç saatlere kadar ofisinde çalıştı: ertesi gün bir eyalet senatörüyle önemli bir toplantısı vardı. Yarı uykuluydum ki, beni uyandırmamaya çalışarak yatak odasına gizlice girdiğini duydum.

O ilk geceden beri, sırt sırta yatıyorduk. Uyurken ona sarılmamak için yastığı kucaklamaya başladım ve bu işe yaradı, o da yatağın kendi tarafında kaldı. Ama... steroidlerin bir yan etkisi uykusuzluktu ve Radimir'in benim uyuduğumu sandığı iki veya üç gece oldu, ama aynada onu bir koluna yaslanmış, beni izlerken gördüm.

Radimir uzandığında yatak gıcırdadı ve yerinden oynadı. Onun kokusu ve vücudunun sıcaklığı, bu kadar yakınımda, bacaklarımın arasında bir ağrıya neden oldu ve bu ağrı giderek güçlenerek her şeyi engelledi. *Elimi uzatabilirdim. Onun penisini okşayabilirdim ve o da üç saniye içinde beni sırt üstü yatırıp bacaklarımı açardı...*

Ama o insanları öldürüyordu. Bunu bilmediğimden yapamazdım, gözlerimi kapatamazdım. Bu yüzden yastığıma sıkıca sarıldım ve uyumaya çalıştım.

Ertesi sabah, yataktan kalkmaya çalıştığımda, bu hareket midemi ve beynimi zıt yönlerde savurdu. Yatağı tutarak, hiç kıpırdamadan yatmaya devam ettim. *Her yerim* ağrıyordu ve su bardağıma uzanmaya çalıştığımda, kollarım kurşun gibi ağırlaşmıştı. Çarşaflar nemliydi ve terden saçlarım yüzüme yapışmıştı.

Hastaydım. Bağışıklık sistemimi baskılayan ilaçlar yüzünden *gerçekten* hastaydım.

vücudumun savunma mekanizmasını devre dışı bırakmıştı. *Kahretsin.*

"Ne oldu?" diye sordu Radimir. Yanıma geldi ve sadece bir havluyla, duşta ıslanmış, iri yarı bir dev gibi başımda durdu.

"Hiçbir şey," yalan söyledim. "İyiyim." Kalkarak bunu kanıtlamaya çalıştım ama terli, karnı yukarıda bir kaplumbağa gibi sırt üstü yere düştüm.

Radimir kaşlarını çatı ve avucunu alnıma koydu. "Jen'i ara," diye emretti. "Bugün markete gitmeyeceksin. Sana ben bakacağım."

"Ama işin var."

"Bugün izin alacağım."

Hayatında hiç izin almış mıydı? "Ama senatörle randevun var!"

"Senatör bekleyebilir." Ve sanki bir şey kanıtlamak istercesine, gri bir eşofman altı ve siyah bir tişört giydi. Onu hiç takım elbise dışında bir şey giyerken görmemiştim. Casual kıyafetleri olup olmadığından bile emin değildim. Ama bu kıyafetler içinde harika görünüyordu, tişört pazılarını ortaya çıkarıyor, eşofman altı ise ara sıra uyluklarının arasındaki şişkinliği belli ediyordu.

İsteksizce Jen'e mesaj attım, o da o gün dükkânı bakmaktan memnuniyet duyacağını söyledi. Paraya ihtiyacı olduğunu biliyordum, ama onu tam zamanlı olarak işe alamadığım için ondan bu kadar çok şey istemekten nefret ediyordum. *Bir gün*, sessizce söz verdim.

Radimir beni biraz oturtmaya yardım etti ve ağır kesici getirdi. Sonra bana kokulu, berrak bir çay demledi. "Zencefil," dedi. "Mideni yatıştırmak için."

İşe yaradı. Öğle vakti geldiğinde mide bulantım azalmıştı. Radimir mutfakta uğraşıyordu, kesip kızarttığını duyuyordum. Penthouse'u garip bir koku sardı. Sonra elinde

kaseyle geri döndü, kase onun büyük ellerinde absürt derecede küçük görünüyordu. Yatağın kenarına oturdu, üzerime eğildi.

"Bu ne?" diye zayıf bir sesle sordum. Buhar çıkıyor ve çok kırmızıydı.

"Borscht."

"*Borscht* nedir?"

"Pancar çorbası." Bir kaşık dolusu aldı.

"*Beni beslemene* gerek yok! Ben yapabilirim..." Kaşığı almaya çalıştım ama odaklanamadım ve ellerim titriyordu. "Siktir."

Radimir kaşığı kaldırdı. "Ağzını aç," diye emretti. Bu, kulağa bu kadar seksi gelmemeliydi. İsteksizce ağzımı açtım ve o bana yedirmeye başladı. Çorba gerçekten çok lezzetliydi, tadı güzeldi ama midemi rahatsız etmeyecek kadar hafifti ve ben bütün kaseyi bitirdim.

Öğle yemeğinden sonra Radimir mutfağı topladı ve sonra büyük, somurtkan bir ayı gibi etrafta dolaşmaya başladı. Beni iyileştirmek için yapabileceği başka bir şey yoktu ve ben de onun boş durmayı seven bir adam olmadığını anlıyordum. Kitabımı yere attığımda ve inlediğimde, bir saniye içinde yanımda belirdi, kaşları kalkmıştı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Kafamı salladım, bu da başımı döndürdü, tekrar inledim ve uzandım. "Aklımı başka yere yönlendirmek için kitap okuyacaktım, ama kelimelere odaklanamıyorum."

Radimir kitaba baktı. Sonra yanıma gelip yatağa oturdu. Kitabı eline aldı ve yer imine baktı.

"Ne yapıyorsun?" diye dikkatlice sordum.

Boğazını temizledi. "*Göz kamaştırıcı güneş ışığından sonra, ahır karanlık, sadece lazer ışını gibi güneş ışınları tahtaların arasındaki çatlaklardan içeri giriyor. Gözlerim alışıyor ve onu görüyorum, ekose gömleği yarısı çıkmış, çıplak göğsünden su damlaları akıyor, o ise...*"

Oturdum. "*Dur!*"

Durdu ve kitabın üstünden bana baktı. "Bunu okuyamazsın," mırıldandım.

"Neden?"

"Bu bir aşk romanı."

"Bu çok açıktı. Uzan."

Biraz kıvrınarak tekrar uzandım. Ama alaycı bir şekilde okumadı. Daha çok biraz şaşkın gibiydi, ama elinden geleni yaptı. "...su şişesinden bir yudum aldı. Sonra beni gördü ve Stetson şapkasının siperliğini kaldırdı. 'Az önce Shana'yı kontrol ettim. Merak etme, durumu daha iyi.'" Radimir bana baktı. "Shana... kız kardeşi mi?"

"Atı. Hasta. Kahraman, Kurt adında bir kovboy, onu iyileştirmeye yardım ediyor. Kahramana aşık ama ona yaklaşamıyor çünkü o, en iyi arkadaşının dul eşi."

"Teşekkürler," dedi Radimir ve devam etti. Sayfalar çevrildikçe ve hikayeyi anladıkça, ses tonu gevşemeye ve sertliğini kaybetmeye başladı. Bazen, neredeyse bundan zevk alıyor gibi görünüyordu. Ve utangaçlığımı bir kenara bıraktığımda, bana kitap okunması gerçekten harika bir şeydi, özellikle de Rus aksanı kelimeleri okşayarak bazı yerlerde ipeksi bir yumuşaklık, bazı yerlerde ise lezzetli bir sertlik katıyordu. Saatlerce okudu ve sonunda ben de onun sesinin yatıştırıcı etkisiyle uykuya daldım.

Tekrar uyandığımda, dışarısı kararmıştı. İlk başta yalnız olduğumu sandım ama sonra onun nefes alışını duydum. Gözlerimi araladım ve odanın diğer ucunda bir sandalyede oturmuş beni izlediğini gördüm. Benim için bütün bir gün işini kaçırmıştı, muhtemelen yapması gereken milyonlarca işi vardı ama orada öylece oturmuş, öne eğilmiş, çenesini yumruğuna dayamıştı.

Yan odada telefonu çaldı. Ayağa kalktı ve ben gözlerimi kapatıp uyuyormuş gibi yaptım.

Onun kapıya doğru bir adım attığını duydum... sonra yönünü değiştirip bana doğru geldi. *Ne yapıyor?* Yavaş ve düzenli nefes almaya çalıştım.

Üzerimde durduğunu hissedebiliyordum. Saçlarımı yüzümden geriye itti ve birkaç santim uzaklıktan bana bakıyordu...

Dudakları alnıma nazik bir öpücük kondurdu. "*Popravlyaysya, Krasavitsa,*" diye fısıldadı. *İyileş, Güzellik.* Sonra telefonuna cevap vermek için uzaklaştı.

Hareketsiz ve sessiz kaldım, ama içimde, öpücüğünün sıcaklığı şok olmuş vücuduma yayılıyordu. O gerçekten umursuyordu... ve bu

beni korkuttu. Onun bir canavar olduğunu beynime kazımam
gerekiyordu, çünkü yapmazsam aptalca bir şey yapacaktım.
Ona aşık olmak gibi.

BRONWYN

Birlikte geçirdiğimiz her gün, cinsel gerilim daha da artıyordu, ta ki gergin bir gitar teli haline gelip *her şeyi* cinsel hale getiren titreşimler yaymaya başlayana kadar.

Devasa çatı katı aslında *küçüktü*. Her nasılsa, sürekli birbirimize rastlıyorduk. O orada dururken mutfak adası ile kahvaltı barı arasında sıkışmak zorunda kalıyordum, bu da ya ona dönüp meme uçlarımın onun sert göğüs kaslarına sürtünmesi ya da ona sırtımı dönüp kalçalarımın onun sertleşen penisini hissetmem anlamına geliyordu. Her iki durumda da, günün geri kalanında gergin ve azgın oluyordum.

Ya da ben duştan çıkarken, buhar bulutu içinde, havlu dışında çıplak halde yatak odasına girerdi. Her zaman centilmenlik yapar ve ben giyinebilmem için odadan çıkardı... ama önce gözleri açgözlülükle vücudumu baştan aşağı süzerdi... ve sonra yatağa kayardı. Bana yapmak istediği her şeyi hayal ettiğini biliyordum. Biliyordum çünkü ben de onları hayal ediyordum.

Şehveti bekliyordum. Beklemediğim şey ise onunla yaşamak ne kadar güzel olmaya başladığıydı. O ofisinde çalışırken ben kanepede uzanıp kitap okur ya da bazen onun dilini öğrenmek için Rusça film izlerdim. Kafamı kaldırıp ona baktığımda bazen onun da bana baktığını fark ederdim ve... Tarif edemeyeceğim bir şekilde içim *ısınırdı*. Birbirimize uyuyorduk: O iyi bir aşçıydı ve her zaman kahvaltı yapardı, bu da bana çok uygundu çünkü sabahları uyanmak için yardıma ihtiyacım vardı. Ama çamaşır yıkamaktan nefret ediyordu, bu yüzden yavaş yavaş bu işi ben üstlendim. Bu çok üzücüydü çünkü birbirimizi gerçekten sevseydik her şeyin ne kadar güzel olabileceğini görüyordum. Hatta temizlik bile yapıyordu, hizmetçi gelmeden önce evi süpürüyordu çünkü bunun beni mutlu ettiğini biliyordu.

Bir gece temizlik yaparken yatak odasından metalik bir ses geldi. Şaşkınlıkla oturdum ve kitabımı düşürdüm. Sonra sesin nedenini anladım, küfrettim ve yatak odasına koştum. Ama çok geçti.

Şifonyerin arkasına sakladığım havluya sarılmış şeyler düşmüştü. Radimir, büyük, hastane grisi saplı iki uzun, parlak metal tüpü izliyordu. Koltuk değneklerim. "Onlara sık sık ihtiyacım yok," dedim çabucak. "Neredeyse hiç yok. Sadece işler gerçekten kötüye giderse."

Radimir başını kaldırdı. "Bunlar iyi." Alnı kırıştı. "Neden sakladın?"

Onun gözlerinden kaçındım ve hiçbir şey söylemedim, ama o sinir bozucu bir sabırla bekledi. "Onlar... *çirkin*," dedim sonunda. "*Beni çirkin gösteriyorlar.*" *Tanrım, bu çok sığ bir laf.* İç geçirdim. "Herkes görebiliyor. Tamam mı? Herkes görebiliyor ki ben..." Bacaklarımı işaret ettim. "Onları kullandığımda saklayamıyorum. Herkes *biliyor.*" Utanç içinde yere baktım. Koltuk değneklerini ve kendimi şifonyerin arkasına tıkip sonsuza kadar orada saklanmak istedim.

Radimir koltuk değneklerinin üzerinden atladı ve ellerini omuzlarıma koydu. Ben inatla yere bakmaya devam ettim, ama o orada durdu, elleri sıcak ve sakinleştiriciydi, ta ki ben sonunda başımı kaldırıncaya kadar.

"Dünyada hiçbir şey seni çirkin yapamaz," dedi bana. Sesi tamamen düzgündü. Ama sesini düzgün tutmak için ne kadar çaba sarf ettiğini duyabiliyordum ve bu beni eritti.

Koltuk değneklerine baktım. "Onların benim zorlandığımı görmelerini istemiyorum," diye mırıldandım.

"Senin zorlandığını görmeyecekler," dedi bana. "Senin mücadele ettiğini görecekler."

Bu sözler göğsümün derinliklerinde bir şeyi kırdı ve yıllardır içimde taşıdığım zehirli bir şey akıp gitmeye başladı. Boğazım düğümlendi ve ona bakarak başımı salladım... sonra aptalca bir şey yapmadan önce hızla dönüp uzaklaştım.

Diğer herkes, hatta kardeşleri bile, onu soğuk kalpli *Pakhan*, Bratva patronu olarak tanıyordu. Ama ben başka bir adamın görüntülerini görmeye devam ediyordum, belki de eskiden olduğu adamı, ya da olabileceği adamı. Ya *tekrar* öyle olabilseydi?

Ama sonra onu hiç tanımadığımı fark ettiğim anlar da oldu. Bir sabah erkenden, tam ben

Ben içeri girerken o da çıkıyordu. Su damlacıklarının, onun kavisli göğüs kaslarından aşağıya doğru birbirini kovalamasını izlememeye çalışıyordum ve şampuan şişesi elimden kaydı. Onu almak için çöktüm ve...

Donakaldım, ayaklarına bakakaldım. O ilk gece, ışığın bir oyunu değildi. Sol ayağında iki parmak, sağ ayağında ise bir parmak eksikti. *Aman Tanrım*. Kafamda bir görüntü belirdi: Radimir bir sandalyeye bağlı, çığlık atmamaya çalışıyor, cıvata kesiciyle... Tanrım, biri ona işkence etmiş ve konuşması için üç parmağını kesmiş mi?

Hala ona bakmakta olduğumu fark ettim. Şampuanı alıp ayağa kalktım, ama o benim gördüğümü biliyordu. Gözlerine baktım ve orada acı dolu bir ifade gördüm. Bana asla sormamamı söylediği şey. *Ona ne olmuştu? Ailesine ne olmuştu?*

RADIMIR

CEHENNEM GİBIYDI.

Amerika'ya geldiğimden beri hayatımı sade ve basit tutmuştum. Birdenbire her şey karmaşık ve karışık hale geldi.

Çatı katı eskiden acımasızca boş ve işlevseldi. Şimdi ise kitaplar, battaniyeler ve mumlarla doluydu — kadınlar neden bu kadar çok muma ihtiyaç duyuyordu ki? — dolaplarda çikolatalı fındık ezmesi kavanozları ve kanepelerde minderler vardı, *oysa kanepeler zaten yumuşaktı* ve...

Ve hoşuma gitti. Kabul etmek istemedim, ama hoşuma gitti. İlk kez, kendimi evimdeymiş gibi hissettim. Deri kanepeler ve devasa bakır küvet gibi hiç kullanmadığım şeyler artık sürekli kullanılıyordu. Arkadaşlarıyla telefonda konuşurken kanepeye uzanırdı, ne kadar seksi görüldüğünün farkında olmadan, kot pantolonlu bacaklarını tembelce uzatır, bakır rengi saçları koltuğun koluna dökülürdü. Ben sessizce çıldırırken, o saatlerce küvette uzanır, banyoda suyun şapırdaması sesini dinler, çıplak, ıslak göğüslerinin sallandığını hayal ederdim.

Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Eskiden saatlerce robot gibi çalışabilirdim. Şimdi ise sürekli yukarı bakıp, ofisimin açık kapısından onun karnının üstüne yatıp kitap okuduğunu izliyordum. Onun bileğini tutup sırt üstü çevirmeyi hayal ediyordum. Ağzımı onun şaşkın dudaklarına indirip, ellerimi o dolgun, yumuşak göğüslerle doldurmayı. Ya da kot pantolonunun düğmelerini açıp aşağı çekerek kremi beyaz kalçalarını ortaya çıkarmak, sonra onu dizlerinin üzerine çekip yüzümü amına gömmek, o kanepenin koluna tutunup inerken dilimi derinlerine sokmak. Onu sikmek istediğim tüm şekillerde kendimi kaybederdim, o sonunda başını kaldırıp beni yakalayana kadar ona bakardım.

Ama onu tekrar becermek istesem de, ona dokunmayacaktım... tabii o istemediği sürece. Ve bunun olmayacağını biliyordum.

O asla bana aşık olmazdı. Bratva'dan korkuyordu ve bu benim kimliğimin bir parçasıydı. Daha dün, Ermeni çetesinden iki kişiyi bizim bölgemizde iş yaparken yakaladım ve onlara ders vermek için depoya götürdüm. İşimi bitirdiğimde, parmak eklemlerim kanamıştı ve onlar da can çekiyorlardı. *Bana aşık olmak mı? Kim bir canavara aşık olur ki?* O daha iyisini hak ediyordu.

Ve ona karşı bir şey hissettiğimden değil. *Değil mi?* Bu düşünce göğsümde ani *bir* çarpıntıya neden oldu. O hiç farkında değildi, ama bazen, o hala uyurken, ben orada yatıp onun güzelliğini içime çekerdim: ipeksi dudakları, yastığın üzerine ateş gibi yayılan bakır rengi saçları...

Bu duyguları içimde bastırdım. O kadını seviyordum. Hepsi bu kadardı.

İşten kaçış yoktu. Toplantılarda olsam da, şantiyeyi ziyaret etsem de, kardeşlerimle yasalara aykırı bir konunun ayrıntılarını tartışsam da, aklım hep ondaydı.

Şu anda olduğu gibi. Yolumun çok uzağında olmasına rağmen, onu kontrol edebilmek için mağazanın önünden geçtim. Ama bu yeterli değildi. Arabamdan indim ve caddeyi geçtim, sonra pencereden onu görebilecek kadar yaklaştım. Her zamanki gibi, dükkan neredeyse boştu, sadece Bronwyn ve bir müşteri vardı. Daha fazla müşteri çekemezse dükkan çok uzun süre ayakta kalamazdı ve her gün yüzündeki stresi görmek... Kaşlarımı çattım ve duygularımı tekrar bastırmak zorunda kaldım. Onun stresli halini görmek... beni *rahatsız ediyordu*.

Arkamda cam kırılma sesi duydum ve arkama döndüm, sonra inanamadan baktım. İki adam Mercedes'imnin yan camını kırmış ve kapıyı açıyorlardı. Belki de böyle bir arabayı bu mahallede başıboş bırakmak aptallıktı, ama gün ışığı altındaydık. Çok çaresiz olmalılar.

Caddenin karşısına geçip onlara doğru yürüdüm. İkisi de arabaya binmişlerdi ve arabayı çalıştırmakla o kadar meşguldüler ki, neredeyse yanlarına gelene kadar beni görmediler. Sonra içlerinden biri başını kaldırdı ve

beni tanıdığında dehşetle ağzı açık kaldı. "Oh, *lanet* olsun," diye fısıldadı.

On beş yaşında gibi görünüyordu. Diğeri de ondan daha büyük değildi ve ikisi de bir haftadır yemek yememiş gibi görünüyordu. "Bilmiyorduk!" diye geveledi yolcu koltuğundaki çocuk. Kırık camlara, direksiyon kolonundan çıkardıkları kabloları baktı. "Siktir. Siktir, siktir, siktir." Kapısına bakarak, ben arabayı dolaşmadan kaçıp kaçamayacağını düşündüğünü gördüm. Ama sonra arkadaşına baktı: onu bırakmak istemiyordu.

İlkini yakaladım, gömleğinden tutup dışarı çıkardım ve arabanın yan tarafına çarptım. Silahıma uzandım: ikisine de birer kurşun sıkıp onları sokakta bırakacaktım. Haber yayılacaktı: *o aptallar Radimir Aristov'un arabasını çalmaya çalışmışlardı.*

Sonra *onu* düşündüm. Benim hakkımda ne düşüneceğini. Bana nasıl bakacağını.

Çocuğa kaşlarımı çattım. Nefes nefese ve korkmuş bir şekilde bana bakıyordu... Caddenin karşısını işaret ettim. "Şu kitapçıyı görüyor musun?"

Çocuk telaşla başını salladı. "Evet efendim."

Cebime uzandım ve yirmi dolar çıkardım. "Git ve bir kitap al."

Bana inanamayan gözlerle baktı. "Ne kitabı?"

"Herhangi bir kitap."

Başını salladı, parayı kapıp koştu. Bronwyn'in kitapçısına girip birkaç dakika sonra kalın bir kitapla geri döndü. "Şimdi sen," dedim diğerine, ona da yirmi dolar uzattım.

Sokağın karşısına koştu, bir kitap satın aldı ve geri geldi. İkisi de kitaplarını sıkıca tutarak orada durdular. "Şimdi ne olacak?" diye sordu biri.

"Gidin! Eve gidin," diye bağırdım.

"Bunları ne yapacağız?" diye sordu, kitaplara bakarak.

"Okuyun," diye homurdandım. Koştular.

"Hey, ben yaparım," dedi arkamdan bir ses.

Arkamı döndüm. Bisikletli, yaklaşık on iki yaşında bir çocuk gelmiş ve konuşmamızı dinlemiş olmalıydı. Eline yirmi dolarlık bir banknot koydum ve o

kitapçıya doğru sürerek içeri girdi. Birkaç dakika sonra elinde bir kitapla geri geldi. "Tekrar yapmamı ister misin?" diye umutla sordu.

Düşünerek kaşlarımı çattım. Tekrar içeri girerse kız onu tanıyacaktı. "Arkadaşın var mı?" diye sordum.

Çocuk telefonunu çıkardı. Sesi alçaktı ama yine de onu duydum. "*Çılgın Rus adam insanlara kitap almaları için para veriyor!*"

Kısa sürede etrafımda bir kalabalık toplandı ve çocuklar Bronwyn'in dükkânına akın etmeye başladı. Param bitene kadar bunu sürdürdüm, sonra koltuğumdaki kırık camları süpürdüm ve bir garaja gittim.

O gece, evimdeki ofisimde çalışırken Bronwyn gelip kapı çerçevesine yaslandı. "Bugün mağazada gerçekten çok iyi bir gün geçirdim."

Yüzümü dikkatlice tarafsız tutarak ona baktım. "İyi."

"Gerçekten çok iyi." Yaklaştı ve ben onun kalçalarının sallanışını izlememeye çalıştım. "*Şüphe uyandıracak kadar iyi.* Çocuklar durmadan gelip kitap satın aldılar."

"Çocuklar okumayı severler."

"Biri Keynesyen ekonomi üzerine bir kitap aldı."

İşime baktım. "Erken gelişmiş bir çocuk."

Ellerini masama koydu ve öne doğru eğildi. Çilek ve menekşe kokusunu aldım ve başımı kaldırmak zorunda kaldım. O kadar yakındı ki, birkaç bakır rengi saç teli burnumu gıdıkladı. Süveterinin altında göğüsleri öne doğru sallanıyordu ve tek düşünebildiğim, yüzümü onların arasına gömmektir. Ama yüzümü ifadesiz tutmaya zorladım ve sadece bir kaşımı kaldırdım.

"Teşekkür ederim," dedi nazikçe.

Bunu inkar etmenin bir anlamı yoktu. Geriye dönüp bakınca, belki de yirmi çocuktan sonra durmalıydım. Ama onu mutlu etme fikri bağımlılık yapmıştı. "Rica ederim."

"Bunu bir daha yapamazsın," dedi bana.

Dudaklarımı büzüp kaşlarımı çattım. "Yapabilirim." Bunu her gün yapabilirdim ve bu, mali durumumu neredeyse hiç etkilemezdi.

O içini çekti. "Yani... Mağazayı ayakta tutmak istiyorum. Ama bunu kendi başıma yapmalıyım."

İnatla kaşlarımı çattım. Ama onun gücüne hayran kalmam gerekirdi. Daha önce fark etmemiştim, ama o bana Amerika'ya ilk geldiğimde, sıfırdan bir şeyler inşa etmeye çalıştığım zamanları hatırlattı. "Peki," dedim.

Minnettarlıkla başını salladı ve beni işime bıraktı. Gözlerim, muhtemelen kocaman sandviçlerinden birini yapmak için mutfağa giderken onu takip etti. Birdenbire burada kapalı kalıp çalışmak istemediğimi fark ettim. Onunla birlikte dışarıda olmak istedim... bir çift olarak.

Saçma. Bir ilişki için vaktim yoktu. Yönetmem gereken bir şirket, bölgemizden uzak tutmam gereken bir Ermeni çetesi ve endişelenmem gereken bir polis soruşturması vardı. Her an, beni Borislav'ın cinayetiyle ilişkilendirecek bir şey bulabilirlerdi ve bu olursa, Spartak intikam için beni ve tüm ailemi ortadan kaldıracığından, hapishaneye bile giremezdim.

Ve yine de... Evraklarıma baktım, ama konsantre olamadım. Onu görmesem bile, ne yaptığını tam olarak biliyordum, küçük ritüeli zihnime kazınmıştı. Buzdolabına ciddiyetle bakarak, hangi malzemeleri kullanacağını tam olarak belirlemeye çalışması... Ekmeğe tereyağı sürerken kendi kendine mırıldanması. *Çok tatlıydı.*

Parmağım kalemin üzerinde kaskatı kesildi. *Ne zamandan beri bulmaya başladım?*

Başka bir şey de beni rahatsız ediyordu: iki araba hırsızına ne olmuştu? Birkaç ay önce, onları asla affetmezdim.

Bu sadece bir anlık zayıflıktı. Sebep bu olmalıydı, çünkü başka bir olasılık daha vardı: O beni değiştiriyordu.

O akşam, Baba'yı yeni bakım tesisinde ziyaret ettik. Birkaç günde bir gidiyorduk ve her seferinde küçük ama gerçek bir iyileşme görebiliyorduk: Artık birkaç baston yardımıyla birkaç adım atabiliyor ve konuşabiliyordu. Rengi daha iyiydi ve gözlerinde daha önce olmayan bir ışık vardı. O

tekerlekli sandalyeyi ödünç aldık ve onu alışveriş merkezine götürdük, böylece düşün için kıyafet alabilecekti.

Baba ve Bronwyn, bana göre hepsi aynı görünen altı farklı kıyafet arasında tartışırken ben sabırla bekledim. Bu sinir bozucu olmalıydı ama değildi. Bronwyn'e her baktığımda göğsümde bir *hafiflik* hissediyordum.

Sonra Baba, Bronwyn'i uygun bir şapka aramaya gönderdi. Bronwyn gider gitmez Baba bana döndü. "Seninle onun arasındaki gerçek hikaye nedir?" diye sordu, sesi peltek ama demir gibi sertti.

Aptal rolü yapmaya çalıştım. Yürüyüş bastonlarından biriyle göğsüme dürttü, beyaz gömleğimi bastırarak dövmelemin görünmesini sağladı. "Bana saçmalamayın, *Bay Aristov*. Yaşlıyım ama bu kasabada kim kimdir hala biliyorum. Ne olduğunuzu biliyorum. Bir şeyler döndüğünü biliyorum."

Onun gözlerinin içine baktım. "Yine de düşünüyü engellemeye çalışmadınız."

"Çünkü onun sana nasıl baktığını görüyorum," dedi Baba.

Göğsümün derinliklerinde, çocuksu, baş döndürücü bir umut parladı. Gözlerimi kaçırıp kravatımı düzelttim, bu duyguyu bastırmaya çalışarak.

"Dikkatli olun, Bay Aristov." Baba yine sopasıyla göğsüme dürttü ve bana öfkeyle baktı: Bronwyn'in mücadele ruhunu kimden aldığını artık biliyordum. "Onun kalbini kırarsan, seni bununla öldüresiye döverim."

Onun gözlerine baktım, hiçbir şey söylemedim. Sonra ciddiyetle başımı salladım.

BRONWYN

BİRKAÇ GECE SONRA, en sevdiğim kanepede uzanmış kitap okuyordum. Gece yarısı geçmişti ve son dört bölüm için bir dakika sonra yatacağıma kendime söz vermiştim. Sonra penthouse'un kapısının kilidinin açıldığını duydum. *Radimir eve gelmişti!*

Göğsümdeki heyecanı görmezden gelmeye çalıştım. *Hiçbir şey* hissetmemeliydim. Ama hissettim, ve bu sadece o somurtkan, yakışıklı yüzü ve büyük, kaslı vücudunun hayvanî çekiciliğinden daha fazlasıydı. Beni güvende hissettirmesinden daha fazlasıydı. O yokken bir gerginlik, bir acı vardı...

Radimir ana odaya girerken gözlerimi kitabımdan ayırmadım. *Hayır.* Ona aşık değildim, *kesinlikle aşık değildim.* "Geç saat oldu," dedim, etrafa bakmadan. "Sana bir sandviç hazırlayayım mı?"

O homurdandı. Bu onun tarzı değildi: soğuktu ama her zaman kibardı. Odanın diğer tarafına geçti ama bu da farklı geliyordu. Onun ağır, sabırsız adımlarını, sanki pahalı ayakkabılarıyla düşmanlarını ezip geçiyormuş gibi, çok iyi tanıyordum. Şimdi adımları yavaş ve sendeliyordu. Sonunda omzumun üzerinden baktım... ve donakaldım.

Radimir odanın diğer ucuna doğru sendeleyerek yürüyordu, bir elini koluna sıkıca bastırmıştı. Bir saniye duvara yaslandı, sonra itti ve kanlı bir el izi bıraktı.

Panik içinde inledim, kanepeden atladım ve ona koştum. Bacaklarım yanmasına rağmen, kolumu beline doladım ve bana yaslanmasını sağladım. "Gel otur! Hadi!" O itiraz etti ama ben onu dinlemedim ve onun ağırlığı altında inleyerek onu sürükledim. Sonunda onu bir koltuğa götürdüm ve yavaşça oturdum. *"İşte! Bekle, ambulans çağırayım."*

Kafasını salladı. *"Hayır. Doktor yok."*

"*Kanaman var!*" Takım elbisesinin kolu kanla ıslanmıştı ve manşetinden kan damlıyordu. "Ne kadar kan kaybettin?!"

"Hallederim," diye nefes nefese cevap verdi. "Çantaya ihtiyacım var... ofisimdeki alt çekmece." "

Ofisine koştum, alt çekmeceyi açtım ve kırmızı bir çanta buldum. Çantayı ona getirdim ve fermuarını açtım. İçinde bandajlar, şırıngalar ve ilaç şişeleri olan tam bir ilk yardım çantası vardı.

"Teşekkür ederim," diye soluk soluğa konuştu. Ceketini çıkarmaya başladı ama acıdan yüzünü buruşturarak durmak zorunda kaldı. "Git," diye homurdandı. "Ben halledebilirim."

"Hayır, yapamazsın!" Kafamı salladım ve dehşetle kanı izledim. "Tanrım. Yardım etmeme izin ver." Hızla ceketini, yeleğini ve gömleğini çıkardım. Kolunun yan tarafında on santimlik bir kesik vardı ve midem bulandı, kanı değil, birinin ona zarar verdiği düşüncesi yüzünden. "Bunu kim yaptı?"

"Bir Ermeni." Gözlerini kapattı. "O öldü."

Sessizce dehşet içinde başımı salladım. Mafya eşleri bunu nasıl *yapabilirdi*? Kocalarının dışarıda bıçaklanıp vurulup öldürüldüğünü bilerek her gece evde sabırla nasıl bekleyebiliyorlardı? Yaraya bir gazlı bez bastırdım. Anında ıslandı.

"Bastır," dedi boğuk bir sesle.

Gazlı bezi bastırdım. Acıdan yüzünü buruşturdu ve neredeyse durmak üzereydim, ama elini benimkinin üzerine koydu. Önce güven verici bir şekilde... sonra sanki bana dokunmak yardımcı oluyormuş gibi elimi biraz sıktı.

Kanama yavaşladı. Radimir gözlerini açtı. "Kendi kendine kapanamayacak kadar büyük," dedi bana. "Dikiş atılması gerekecek." İlk yardım çantasına doğru başını salladı. "Dikiş setini getirin lütfen."

Onu aldım ve iğneye ve ipliğe baktım. "Sen kendi dikişini mi atacaksın... *Hayır*, bayılmak üzeresin! Ben yaparım."

O başını salladı.

"Sen *bana* baktın," dedim ona kararlı bir şekilde. "Ben de sana bakacağım." Sakin bir şekilde düşünmeye çalıştım. "Ağrın için sana ne verebilirim?"

"Bir içki."

Mutfağa koştum ve bir şişe votka getirdim. Tek eliyle kapağı açtı ve büyük bir yudum aldı. İğneyi iplik geçirdim ve

sonra, yüzümü buruşturarak iğneyi batırdım ve ilk dikişimi attım. "*Neden?!*" Bilmek istedim. "Bu adam seni neden bıçakladı?"

"Ermeniler buraya yeni geldiler. Gençler, paraları bol, kendilerini kanıtlamaya çalışıyorlar. Gangster olmanın, video oyunlarındaki gibi havalı görünmekten ibaret olduğunu sanıyorlar. Hatta üs olarak *Worship* adında lüks bir bar bile satın aldılar. Bizim bölgemizi ele geçirmeye çalışıyorlar ve bu da... bir *anlaşmazlığa* yol açtı."

Midem bulandı. Bir anlaşmazlık, bir adamın ölümüyle sonuçlanmıştı. Ama en azından Radimir değil, o ölmüştü. Sessiz kaldım ve bir sonraki dikişe başladım.

Radimir acı içinde yüzünü buruşturdu. "Konuş benimle," diye homurdandı. "İyileşmeme yardımcı oluyor." İpliği yavaşça geçirdim. "Ne hakkında konuşayım?" "Düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?"

Midem ağırlaştı. Gözlerine bakmadan dikişe odaklandım. "Planlanacak bir şey yok."

"Elbise ne olacak?" Sesinde kaşlarını çattığını duyabiliyordum. "Ve müzik grubu? Ve pasta?"

İğneyi tekrar geçirdim. "Elbise yok. Bando yok. Pasta yok. Sadece evlilik cüzdanı almak için. Bütün bunlara ihtiyacımız yok."

"Bana bak," dedi sessizce. Sonra, dikişe devam ettiğimde, "Bronwyn, bana bak."

İsteksizce ona baktım.

"Bu, hayatında yaşayacağın tek düğün olacak." Acıya rağmen sesini yumuşak tutmayı başardı. "Senin için özel olmasını istiyorum. İstedğin her şeye sahip olabilirsin."

Bir dikiş daha attım. "Büyük bir düğün *istediğimi* nereden çıkardın?" diye somurtarak sordum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, kolunda iplik ve iğneyle birlikte ayağa kalktı. Ona oturması için bağırdım ama beni duymazdan geldi, çekmeceye doğru sendeledi ve çekmeceyi açtı. İçinde düğün fuarı malzemelerinin bulunduğu çanta vardı.

Nefes nefese koltuğa geri düştü. "Dinle beni, *Krasavitsa*." Kan kaybı ve votka yüzünden dili dolanıyordu. "Hayatını zaten mahvettim. Düğün hayallerini de mahvetmeyeceğim"

de mahvetmeyeceğim. Senin için bu tek şeyi yapmama izin ver. Ne istersen al. Maliyeti önemli değil."

Göğsümde bir şey kabardı ve birdenbire konuşamadım. O *gerçekten* umursuyordu. Ve benim mutlu olmamı istiyordu. Son birkaç dikişi mekanik olarak attım, sonra her şeyi sardım. "Tamam," dedim ona. "Bitti."

Bana teşekkür etti ve ona antibiyotik iğnesi yapmamı söyledi. Sonra onu yatak odasına götürüp yatağa yatırdım. Hemen bayıldı. Ama ben uzun süre orada oturup onu izledim.

Ertesi sabah, bandajını değiştirdim. Yarasına rağmen, kardeşleriyle buluşması gerektiğini ısrar etti, ben de ona gömlek giymesine yardım ettim. Önünde durup düğmelerini iliklerken, parmak eklemlerim karın kaslarına değdiğinde, "Dün gece söylediklerimde ciddiydim. Düğün hakkında." dedi.

Ona baktım, sonra başka yere. "Zaten önemi yok. İnsanlar düğünlerini bir yıl önceden ayarlıyor. Bizimki bir hafta sonra. Her şey dolmuş olacak."

Kafasını salladı. "Kiminle evlendiğini unutuyorsun."

O günün ilerleyen saatlerinde, kitapçada işler sakinleştiğinde, düğünle ilgili duygularımı düzenlemeye çalıştım. Küçüklüğümde beri, büyük bir gelinlik giyip arkadaşlarımda da orada olduğu, kendimi prenses gibi hissettiğim bu sihirli günü hayal etmişim. Her şey sahteyken Radimir ile bunu yapmak yanlış geliyordu. Ama... o haklıydı, bu benim için tek şanstı ve tüm o çocukluk hayallerini bir kenara atmak da yanlış geliyordu.

Ve itiraf etmek istemediğim başka bir şey daha vardı. Göğsümde, işlevsel bir mahkeme düğününü yanlış hissettiren kırılğan, gümüş rengi bir kelebek vardı.

Birkaç telefon görüşmesi yapmaya karar verdim. En azından Radimir'e denediğimi söyleyebilirdim. Hayalimdeki mekanla başladım, düğün fuarında gördüğüm malikaneyle

"Merhaba! Acaba bugün bir hafta sonra boş yeriniz var mı?" diye sordum.

Şaşkın bir sessizlik oldu. Sonra kadın kahkahayı bastı. "Ah, canım," dedi, şeker gibi tatlı ve biraz da küçümseyici bir sesle. "İlk boş tarihimiz iki yıl sonra."

Aptal gibi hissederek iç geçirdim. "Evet, tahmin etmiştim."

"Kayıtlarımız için isimlerinizi alabilir miyim?" diye sordu. "Ve bizi nasıl duydunuz?"

Gözlerimi kapattım ve alnımı ovuşturdum. "Bir düğün fuarında broşürünüzden bir tane aldım. İsimleri Bronwyn Hanford ve Radimir Aristov."

Bir an sessiz kaldı. Sonra, "Bir dakika lütfen." telaşlı fısıltılar duydum: tek anlayabildiğim *Aristov* ismiydi. Sonra tekrar hatta geldi. "Haftaya sizi ağırlamaktan *onur* duyarız, Bayan Hanford."

Gözlerimi açtım ve inanamadan gözlerimi kıptım. *Ne? Bu harika!* Sonra aklıma aniden korkunç bir düşünce geldi. "Başka birinin düğününü benim için iptal etmenizi istemiyorum!"

"O gün rezervasyonumuz yok," diye beni rahatlattı. "Personel eğitimi için kapalıyız. Yani, kapalıydık. Yeniden planlayacağız."

Sesindeki korkuyu duyabiliyordum. Catering şirketlerini, çiçekçileri ve müzik gruplarını aradığımda da aynı şey oldu. Radimir haklıydı: Bu insanların müşteri tabanı Chicago'nun zengin ve ünlüleriydiler, elbette *Aristov* adını duymuşlardı ve onu, dolayısıyla beni de gücendirmemek için ellerinden geleni yapmaya hazırdılar. *Hayat bundan sonra böyle mi olacak?* Bazı insanların korkulmaktan hoşlandığını biliyordum, ama ben her zaman sadece *sevilmek* istemiştim, bu beni ne kadar acınası bir duruma düşürürse düşürsün.

Rezervasyon için isimlerimizi verirken, dalgın dalgın bir kağıda *Bronwyn Hanford* ve *Radimir Aristov*'un isimlerini karalamıştım. Şimdi, ilk kez, bu isimleri birleştirmeyi denedim. *Bronwyn Aristov*.

Midem düğümlendi. Birdenbire her şey *kalıcı hale gelmiş* gibi hissettim. Bir hafta sonra, sevmediğim bir adamla evlenecektim.

Yine göğsümde o gümüş rengi kelebek hissettim. Onu sevmiyordum. Onu sevmezdim. Değil mi?

BRONWYN

Ertesi gün, arkadaşlarımla elbise alışverişine çıktık. Sadece dört mağazada nedime elbiselerini bulduk: koyu yeşil, halter yakalı elbiseler ve bunlara uygun topuklu ayakkabılar. Herkese çok yakışmıştı, ama Luna'nın fiyat etiketiyle gergin bir şekilde oynadığını ve Jen'in de endişeli görüldüğünü fark ettim. "Rahat olun," dedim onlara. "Radimir istediğim her şeyi alabileceğimi söyledi. Ve benim istediğim şey, sizin endişelenmemeniz, bu yüzden her şeyi ben karşılayacağım. Elbiseleriniz, bekarlığa veda partisi... her şey."

"Bu adamla tanışmam lazım," dedi Sadie.

Gelinliğimi seçmek daha zordu. Mağaza vitrinlerindeki mankenlerde harika görünen birçok elbise vardı, ama onları denediğimde kendimi tütü giymiş bir fil gibi hissettim. Umudumu kaybetmek üzereydim ki Jen bizi arka sokağa götürüp internette bulunduğu küçük bir dükkana götürdü. Bu dükkân, daha dolgun gelinler için tasarımlar yapıyordu ve elbiseyi görür görmez *kararımı verdim*. Mağaza görevlisinin tüm konuşmasını kibarca dinledim, ama konuşması biter bitmez elbiseyi işaret ettim. "Onu deneyebilir miyim, lütfen?"

Uzun, krem rengi bir elbiseydi, üzerinde narin gümüş detaylar vardı ve denediğimde bana *tam* oldu. Vücuduma tam oturuyordu ve uzun, dar eteği boyumu yaklaşık 7,5 cm uzatmış gibiydi. Sırtımdan ipeksi bir şelale gibi akan ve arkamda tam 2,4 metre uzunluğunda bir kuyruk vardı. Aynada kendime baktım ve aniden içim doldu. *Evleniyorum*. Normalde duygusal biri değildim, özellikle de bir *elbise* yüzünden, ama...

Soyunma odasından fırladım ve arkadaşlarıma baktım.

Luna, Sadie ve Jen ellerini ağızlarına kapattılar. "Bu..." diye başlattım.

Luna çılgınca başını salladı. Sadie gözlerini serinletmek için elini yüzünün önünde salladı. Jen sırtıttı. "Öyle! Kesinlikle öyle!"

İlk kez fiyatını kontrol etmeyi düşündüm. Midem birdenbire düğümlendi. Tamam, çok güzeldi, ama bunun için

kelimenin tam anlamıyla bir araba alabilirdim.

Jen yüzümü gördü. "İstediğin her şeyi yapar demiştim," dedi nazikçe.

Radimir'i tedavi ettiğim sabah ne kadar ciddi olduğunu düşündüm. Beni gerçekten mutlu etmek istiyordu. "Tamam," dedim. "Tamam, *evet*." Bana verdiği kredi kartını çıkardım, derin bir nefes aldım... ve ona uzattım.

"Şimdi," dedi Sadie, "bu adamla *gerçekten* tanışmam gerek."

Hüzünle gülümsedim ve başka yere baktım. Radimir sivillerle asla isteyerek etkileşime girmezdi ve onunla tanışanlar, onun soğukluğuna şok olurdu. Ama birdenbire onu aradım.

Hemen telefonu açtı. "Ne oldu?"

"Bir şey yok. Şey... Şu anda boş musun? Kahve içmek için?"

Şaşkın bir sessizlik oldu ve onun şaşkın bir şekilde telefona baktığını hayal ettim. On iki saat çalışmasına rağmen hiç mola vermezdi. "Yapacak çok işim var," dedi sonunda.

Ben de başımı salladım. "Öyle olacağını tahmin etmiştim.

Sorun değil, sonra görüşürüz." "Bronwyn, bekle. Neden görüşmek istemiştin?"

Omzumun üzerinden Luna, Sadie ve Jen'e baktım. "Arkadaşlarımla tanışmanızı istedim." Şimdi kulağa aptalca geliyordu. "Sizinle evleniyorum ama onlar sizi hiç tanımıyorlar."

Ayağa kalktığını duydum. Sonra kumaşın hışırtısı duyuldu ve yeleğini düzelttiğini anladım. "Neredesin?"

Ona adresi söyledim.

"On dakika içinde orada olurum."

"Ama işin var!"

"Benim de bir nişanım var ve bu senin için önemli."

Telefonu kapattı. Telefonuma bakarak dudaklarımı ısıırıyordum, göğsümde sıcak bir bomba patlamış gibiydi.

On dakika sonra, Radimir Mercedes'iyile geldi ve hepimizi yakındaki bir kafeye götürdü. Luna, Sadie ve Jen onu sorularla bombardımana tuttular ve... o *çok nazikti*. Hoş ve sabırlıydı ve onu gördüğüm kadarıyla olabildiğince sıcakkanlıydı. Jen bıçak yarasının olduğu yeri okşadığında bile fazla irkilmedi. Çaba gösteriyordu. Ya da... belki de değişiyordu?

Arkadaşlarım onu sevdi. Gitmeye hazırlanırken Jen beni kenara çekti. "Bu hala çok hızlı," dedi şüpheyle. "Ama... o gerçekten harika biri."

Sesindeki incinmişliği duyabiliyordum: Hâlâ haftalardır Radimir ile gizli bir ilişki yaşadığımı ve bunu ondan sakladığımı düşünüyordu. Ve ona gerçeği söyleyemezdim, yoksa beni kurtarmaya çalışırdı. "Öyle," diye onayladım.

"Ve belli ki sana deli gibi aşık," dedi Jen.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Sakin görünmeye çalıştım. "Bana deli mi?"

O sıırttı. "Gözlerini senden ayıramıyor. Ve senin hakkında konuşurken sesi değişiyor. Çok sevimli."

Oyun oynuyordu. Öyleydi. Öyle olmalıydı. Radimir'e baktım. O kimseye aşık *olamazdı*. Değil mi?

Radimir, arkadaşlarımı eve bırakmak için ısrar etti, böylece taksiye binmek zorunda kalmayacaklardı. "Arkadaşların olması ne güzel," dedi, son arkadaşım veda ederken.

"Peki ya sen?" diye sordum.

Çenesi gerildi. "Benim gibi insanların arkadaşları olmaz. Siviller benim dünyamı anlamazlar. Ve benim dünyamdaki insanlar hep bana ihanet etmek isterler. Geriye sadece ailem kalır." Arabayı vitese taktı ve hızlanarak uzaklaştık.

"*Hiç kimse yok mu?*" diye sordum.

Kafasını salladı. Sonra, yarım blok sonra, alt dudağını çıkardı ve isteksizce omuz silkti. "Bir zamanlar bir adam vardı..." Bana baktı ve iç geçirdi. "Ben her zaman *Pakhan*, yani patron değildim. Amerika'ya ilk geldiğimde, ben..." Arabada etrafına bakındı, kaşlarını çatı. "Valentin'in şimdi yaptığı şeyi yapıyordum."

O eskiden bir tetikçiydi! Bu, Borislav'ı nasıl bu kadar kolay öldürdüğünü, kitapçada bana saldıran iki adamı nasıl hallettiğini açıklıyordu. Ama bunu yüksek sesle söylemek istememişti. Buna alışmam gerektiğini fark ettim: araba dinleniyor olabilir diye söylediklerime dikkat etmem gerektiğini. "Devam et."

"O zamanlar kardeşlerim ve ben New York'taydık. Luka Malakov adında bir adam için çalışıyordum. Bu adam Luka'nın en iyi... *sorun çözücüsüydü*. Bütün şehirdeki en iyisi. Bana öğretti ve biz... yakınlaştık."

Arka aynaya somurtarak baktı, gözlerime bakmadı. "Chicago'ya taşındığımda irtibatımız koptu."

"*Tekrar* iletişime geçebilirsin," dedim nazikçe.

O başını salladı. "Çok uzun zaman önceydi.

Söylediğinden daha fazlası olduğu belliydi, ama Radimir'de bir konu kapandığında bunu her zaman anlardım. Geçmişinin çoğu yasak bölge gibiydi. Hâlâ ailesine ne olduğunu ya da neden kardeşleriyle Amerika'ya geldiklerini bilmiyordum. Beni hiç içeri alacak mıydı?

Sessizliğe büründük ve ben onun sürüşünü izledim, batan güneş çenesinin ve elmacık kemiklerinin sert hatlarını altın rengi ışıklarla boyuyordu. Tanrım, o çok yakışıklıydı. Ve içgüdülerim, onunla ilk tanıştığımda haklı çıkmıştı. Tüm o soğukluğunun altında, o tamamen yalnızdı...

Bu duygular haftalardır içimde birikiyordu ama ben mücadele ediyor, inkar ediyor, onları bir barajın arkasına itiyordum. Aniden, onun profiline bakarken, o baraj çatırdamaya ve çökmeye başladı.

O yalnız ve olmamalı. Kimsenin görmediği bir yanı var, iyi bir yanı.

Baraj, benim onarabileceğimden daha hızlı bir şekilde sızmaya başladı. Duygularım, beni ayaklarımdan koparacak kadar güçlü bir yangın hortumu gibi patlamaya başladı.

O yalnız kalmayı hak etmiyor. Ve yalnız kalmak zorunda da değil çünkü... Çünkü...

Duygular yükseldi ve baraj parçalandı.

Çünkü ona aşık oldum.

Hareketsizce oturdum, zar zor nefes alıyordum, zihnim dönüyordu. Sonra koltuğuma yaslandım ve kafamda düşünmeye başladım.

Ona aşık olmuştum. Ama bu onun kim olduğunu değiştirmiyordu. Hâlâ onun yaşadığı dünyadan, çetelerin anlamsız şiddetinden nefret ediyordum. Bunu görmezden gelemedim. Bu yüzden, ilişkimizin yürümesi için bunu anlamam gerekiyordu. Kabul etmem gerekiyordu.

"Radimir," dedim, sesim biraz titriyordu. "Bana... ne iş yaptığını anlatır mısın?"

Bana bir bakış attı ve çenesi sertleşti. "Bunu bilmen gerekmiyor." Her zamanki gibi beni koruyordu.

Kafamı salladım ve elimi onun elinin üzerine koydum. "Bunu bilmem gerekiyor," dedim ona. "Anlamam gerekiyor. Neden böyle davrandığını bana anlatman gerekiyor."

Trafik ışıklarında arabayı durdurdu ve bana dönerek kaşlarını çatı. Gözlerimde bir şey görmüş olmalıydı, çünkü aniden nefesini çekti ve yüzü, kendini kontrol etmeden önce umutla aydınlandı.

Işık değişti ve arabayı U dönüşü yaptı. "Sana söyleyemem," dedi, sesi duygudan boğulmuştu. "Ama sana gösterebilirim."

Beni inşa ettiği binaları veya işlettiği gösterişli kumarhaneleri görmeye götüreceğini sanmıştım. Ama bunun yerine beni Chicago'nun en fakir mahallelerinden birine götürdü. Bana elini uzattı ve karların üzerinde ayakkabılarımızın çitirtisi eşliğinde caddede yürümeye başladık.

Onu gören ilk birkaç kişi çekindi ve kalbim sıkıştı. *Herkes ondan korkuyordu.* Ama sonra bir marketin sahibi aceleyle dışarı çıkıp onunla konuşmak istedi. "Bay Aristov! Size teşekkür etmek istedim. Yoksa tüm işimi kaybedecektim." Dinlerken, şehrin bir planlama anlaşmazlığı nedeniyle dükkanı kapatmak istediğini ve Radimir'in durumu yatıştırdığını anladım. Sonra yaşlı bir Koreli kadın durup elini sıktı. Oğlu birkaç polis tarafından dövülmüştü ve polis departmanı görmezden gelmişti. Radimir, polislerin bir daha asla böyle bir şey yapmamalarını sağlamıştı. Sokakta dolaşırken bu tür olaylar arka arkaya geldi. Ondan, şehirdeki bağlantılarını kullanarak çukurların onarılmasını sağlamasını isteyenler. Bankalar tarafından reddedilen kişilerden, iş kurmak için kredi talebinde bulunanlar.

Bir şey fark etmeye başladım. Mahalle fakirdi, ama gördüğüm diğer mahallelerden farklı görünüyordu. Nedenini anlamam biraz zaman aldı, çünkü neyin *olmadığını* fark etmem gerekiyordu. Graffiti yoktu. Uyuşturucu satan kimse yoktu. Garip bir şekilde... *güvenli* hissettiriyordu.

Herkesin Radimir'den korkmadığını fark ettim. Yoksul insanlar için o bir can simidi gibiydi. Onların sorunlarını gerçekten dinliyor ve sorunların çözülmesini sağlıyordu. Ve burada neler olup bittiğini, klimalı ofislerinden hiç çıkmayan belediye çalışanlarından çok daha iyi anlıyordu.

Radimir, şehir merkezindeki iki gökdelenini işaret etti. "*Her şey burada başlıyor. Kardeşlerim ve ben bu mahallede başladık. Ve hala buradayız. Hala burayı yönetiyoruz.*"

Sonra Radimir beni bir yan sokağa götürdü. Bir blok yürüdük, bir kavşağı geçtik ve aniden mahalle değişti. Hala aynı tür evler vardı, ama havada gergin bir çaresizlik hissedebiliyordum. İnsanlar göz teması kurmuyordu. Dükkanlar tahta ile kapatılmıştı, evlerin arasında karla kaplı çöp yığınları vardı ve köşede uyuşturucu evi gibi görünen bir yer vardı.

"Kimse sorumlu olmadığına olan budur," dedi Radimir.

Ve ilk kez anladım. Bratva'nın iyi olduğunu iddia etmiyordu. Ama alternatifinden daha iyilerdi, çünkü alternatif kaosdu.

"Bu sadece sokaklarda olan bir şey değil," diye açıkladı. Ve bana belediye binasındaki yolsuzluklardan, büyük inşaat şirketlerindeki dolandırıcılıklardan ve herkesten rüşvet alan polis ve hakimlerden bahsetti. "Birinin işleri yönlendirmesi, küçük insanların ezilmemesini sağlaması gerekiyor."

Soğuk bir rüzgar caddede eserek kar ve çöpleri kirli bir kar fırtınasına dönüştürdü. Ben titredim ve Radimir paltosunu açarak beni kendine doğru çekti ve sardı. Sırtımda kalp atışlarını hissedebiliyordum, karanlık narenciye kokusunu alabiliyordum. Kulağıma sıcak sözlerini fısıldadı. "Neden öldürdüğümü bilmek istemiştin. Kontrolü elinde tutmak için öldürürüm, böylece işler dağılsın. Anlaşmalar, rüşvetler, şantajlar ve iyilikler başarısız olduktan sonra, en son çare olarak öldürürüm. Ama öldürürüm. Ve gerektiğinde öldürmeye devam edeceğim. Her şeyin kontrolden çıkmasını önlemek için. Ailemi korumak için. Ve seni korumak için."

İçimde bir şeylerin değiştiğini, bir tür yeniden dengelenme olduğunu hissedebiliyordum. Radimir'in düşündüğümde daha iyi biri olduğu için değil, dünyanın çok daha kötü bir yer olduğu için. Sivil olarak büyürken bundan korunmuştum, ama şimdi Radimir'in yaptıklarını bağlam içinde görünce anlamaya başlamıştım.

Ona baktım, kararsızdım. Anlamak, kabul etmekle aynı şey değildi. Ve kabul edebilsem bile... sonra ne olacaktı? Midem bulandı. Bir haftadan az bir süre sonra evlenecektik. Ve

ona aşık olduğumu kendime itiraf etsem de... onun bana karşı gerçek hisleri olup olmadığını hala bilmiyordum.

BRONWYN

DÖRT GÜN SONRA, bekarlığa veda partim vardı. Jen, askeri bir operasyon gibi organize etti; hepimiz farklı renklerde parlak elbiseler giydik ve gidilecek havalı barların uzun bir listesi vardı. Gece yarısı, daha önce hiç gitmediğim bir mahalledeydik, devasa ahşap kapılara çıkan taş merdivenleri tırmanıyorduk. Uzun bir gece olacağı belli olduğu için koltuk değneklerimi getirdiğim için mutluydum. Hâlâ onlardan hoşlanmıyordum ama Radimir ile yaptığımız konuşmadan sonra, onlar hakkında biraz daha az utangaç hissediyordum.

Yaklaştığımızda, kapıcılar ahşap kapıları iterek açtılar ve...

Vay canına. Burası, dans müziğinin ritmini her yönden yankılayan, güzel, tonozlu ahşap tavanlı devasa bir odaydı. Bar, içinden aydınlatılan uzun bir cam levhaydı ve eterik bir ışıkla parlıyordu. Barın önünde ise Chicago'nun genç ve güzel insanları denizi uzanıyordu: takım elbiseli çene hatları belirgin erkekler ve parlak, renkli kıyafetler giymiş, muhtemelen manken olan kadınlar. Aniden, Jen'in beni giymem için ikna ettiği mavi, ışıltılı elbise anlam kazanmıştı. Tüm mekan dumanla kaplıydı ve lazerler tarafından kobalt mavisi renkte aydınlatılıyordu. Zemin baktım: zamanla pürüzsüzleşmiş devasa taş levhalar. O zaman bu mekanın eskiden bir kilise olduğunu fark ettim: kilise sıralarının söküldüğü yerlerde izler vardı.

Beynimin arkasında bir şey kaşınıyordu, bir anı hayalet gibi, ama bunu anlayabilmek için en az iki tane fazla Porn Star Martini içmiştim.

"Burası *harika* değil mi?" diye sordu Jen, sırtarak. Öyleydi, göz korkutucu olmadan şık ve havalıydı.

Parlatılmış bakırdan yapılmış büyük, yuvarlak masalar vardı ve birine oturur oturmaz bir garson gelip içecek siparişlerimizi aldı.

siparişimizi aldı.

Jen ve ben birbirimize baktık ve gözlerimiz buluştu. Arkadaşlığımızın hala çatlak olduğunu hissediyordum... ama o, bu gece gerginliği bir kenara bırakıp bana harika bir zaman geçirtmişti ve ben onu bunun için seviyordum. Elimi tuttu, parmaklarını benimkilerle iç içe geçirdi ve nişan yüzüğümdeki elmas, lazer ışığında mavi ve gümüş rengi parladı. "Hala inanamıyorum," dedi yavaşça. "Senin bu kadar çabuk aşık olman için, o adam oldukça iyi biri olmalı."

Yutkundum. "Evet," dedim. "Gerçekten öyle." Bu konuyu en son İtalyan restoranında konuşmuşuz, Radimir hakkında ne hissettiğim konusunda yalan söylemek zorunda kalmıştım. Şimdi yalan söylemiyordum... ve bu beni daha da korkutuyordu çünkü onun da beni sevip sevmediğini bilmiyordum.

Garson geri geldi. *Çok hızlıydı!* Ama tepsisi boştu. "Hanımefendiler," dedi, "patronum sizi VIP alanımıza davet etmek istediğini söyledi. Beni takip eder misiniz?"

Hepimiz birbirimize şaşkın şaşkın baktık ve sonra onun arkasına dizildik. Ben en sondaydım ve koltuk değneklerimi koltuk altıma alıp yola çıkarken, bir zamanlar vaizin durduğu podyumdan bizi izleyen bir adam gördüm. Yirmili yaşlarının sonlarında, zayıf, saçları kısa kesilmiş ve şık, beyaz bir takım elbise giymişti. *Bizi terfi ettiren patron olmalıydı. Nedenini* hala anlamadan, ona teşekkür etmek için başımı salladım.

Garson bizi odanın arkasındaki ahşap merdivenlere ve karanlık bir koridordan org balkonuna götürdü. Org hala oradaydı, tavana kadar uzanan gümüş boruları olan devasa bir şeydi. Alanın geri kalanı siyah kadife kanepeler ve koltuklarla doluydu ve ana salona bakabilmemiz için kalın camlar takılmıştı, ama ses yeterince azaltılmıştı, böylece konuşabilirdik. Gizlilik istiyorsanız çekebileceğiniz kadife perdeler bile vardı. Başka bir garson içeceklerimizi getirdi.

"Gördün mü, işte böyle yapmalıyız," dedi Jen, kanepelerden birine uzanarak.

"Bizi başka biri mi sanıyorlar?" diye sordu Luna endişeli bir sesle.

"Sorun yok," dedi Sadie. "Biri senden imza isterse, gülümse ve bir şeyler karala."

Kapı açıldı ve beyaz takım elbiseli adam içeri girdi. "Bayanlar! Eğleniyor musunuz?" Daha önce hiç duymadığım bir aksanla, ölçülü ve kesin, sert bir ses tonuyla konuşuyordu. O anı yine zihnime kazındı, ama yine de hatırlayamadım.

"Evet!" Jen ona cevap verdi. "Teşekkürler!"

Patronun arkasında iki adam daha içeri girdi. Siyah takım elbiseli, iri yapılı güvenlik görevlileri gibiydiler, ama kapıda gördüğümüz adamlar değillerdi.

Patron, dördümüze bakarak alaycı bir gülümsemeyle bize baktı. "Bu kadar önemli birinin bizi ziyaret edeceğini bilmiyorduk..."

Kafamda alarm zilleri çalmaya başladı.

Bana doğru baktı. "... Bayan Hanford. Ya da yakında *Bayan Aristov*."

Çok geç, hafızamda keskin ve net bir anı canlandı. *Ermeniler. Üs olarak lüks bir bar satın almışlardı. Worship adında bir yer.*

Worship. Kutsallığı kaldırılmış bir kiliseden yapılmış bir bar. Jen, bilmeden bizi Radimir'in düşmanlarından birinin evine getirmişti.

Saatimi aradım. Ellerim birden terlemişti ama kadranı bir tur çevirmeyi başardım. Hiçbir şey olmadı. *İşe yaramış mıydı?* "Gidiyoruz," dedim ve ayağa kalktım.

Patron ceketinin cebine elini soktu ve bir sustalı bıçak çıkardı. Bıçak, iğrenç bir sesle açıldı.

Siktir. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Arkadaşlarım şaşkın ve dehşet içinde bana bakıyorlardı. "Bronwyn?" diye sordu Luna.

"Nişanlının öldürdüğü adam," dedi patron, bıçağın ucuyla havada tembel sekizler çizerek, "benim için önemliydi."

"Yanlış kadını yakaladınız," dedi Jen boğuk bir sesle. "Nişanlısı bir emlakçı." Bana baktı. "Değil mi?" Cevap vermedim. "*Değil mi?*"

Çaresizce ona baktım. *Kahretsin. Neden bu barı seçti ki?* Ama bu onun suçu değildi. Ona gerçeği söylemeliydim.

Patron yaklaştı. Hareket etmeye çalıştım ama koltuk değneklerimle beceriksizdim ve kaçamadan yüzüme yaklaşmıştı.

"Benim geldiğim yerde," dedi, "birisi öldürüldüğünde, *p'vokhhatuts'um* olmalı. *Tazminat.*" Düşünceli bir şekilde elbiseme baktı, sonra sustalı bıçağın ucunu omuz askılarından birinin altına kaydırıldı. Uç cildimi kestiğinde nefesim kesildi. "O tazminatı senden alacağız." Çakıyı çekince askı koptu. Elbisem sarktı.

Sanki bir işaret verilmiş gibi, adamları cam duvarı kapatan perdeleri kapattılar. Aşağıdaki kimse olacakları göremezdi. Gürültülü müzikten dolayı çığlıkları bile duyamazlardı.

Patron, sustalı bıçağı elbisenin diğer askısına kaydırıldı. Korku ağzımı kurutmuştu ve konuşmak için zorlanıyordum. "Onlar değil," dedim, Jen, Sadie ve Luna'ya bakarak. "Sadece ben. Onlar Radimir'in kim *olduğunu* bile bilmiyorlar."

Patron adamlarına sıırttı. "Bizi kendine istiyor." Bana sinsi sinsi baktı. "Peki. İzlesinler." Çakı diğer askıyı kesti ve elbisem aşağı kaymaya başladı. Elbisemi tutup geriye atladım, koltuk değneklerimle sendeledim, ama patron sadece güldü. Sırtım duvara çarptı: kaçacak yer yoktu. Patron çakısını cebine koydu ve ilerledi.

Gözlerimi kapattım. Belki de olanları engelleyebilir, tüm duyularımı kapatabilirdim. Ama sonra Luna'nın korku içinde inlemesini duydum ve içimde bir şey kırıldı. Bu durumun adaletsizliği, erkeklerin kibirli tavırları.

Beni ele geçireceklerdi, ama savaşmadan beni ele geçiremeyeceklerdi.

Gözlerimi açtım ve patron öne doğru adım attığında sol koltuk değneğime yaslandım ve diğerini yukarı kaldırıp savurdum. Koltuk değneği ağırdı ve patronun kafasının yan tarafına çarptığında çok tatmin edici bir ses çıkardı. Patron, kafasını tutarak sendeledi ve ben diğer koltuk değneğinin ucunu patronun karnının ortasına sapladım, patron ikiye katlandı. Ama şimdi dengem bozulmuştu ve patron tekrar bana saldırdığında, koltuk değneğini zamanında kaldıramadım...

Jen, Sadie ve Luna hep birlikte ona saldırdılar, kollarını ve bacaklarını tuttular. "*Ondan uzak dur!*" diye nefes nefese bağırdı Jen. Koltuk değneğiyle bir darbe indirmeyi başardım ve bir tane daha vurmak için öne çıktım.

Ama sonra patronun adamları Luna ve Sadie'yi yakalayıp onları çekip kenara fırlattılar ve patron Jen'i itip bana döndü, yüzü kızarmış ve öfkeli bir halde. Bir adım öne çıktı ve ben tepki veremeden yüzüme yumruk attı. Başım yana doğru savruldu ve beynimin ortasında bir bomba patlamış gibi hissettim. Her şey kırmızı ve siyah renkte titriyordu ve yan tarafa düşerek kanepelerden birine çöktüm, bez bebek gibi gevşek.

Patron bir saniye içinde üstüme çıktı. "Sırf bunun için," diye tükürdü, "seni çok acı çekeceğim."

Kapı birden açıldı.

Kapının eşiğinde bir silüet duruyordu. Titreyen mavi lazerler onu bir silüete dönüştürmüştü, ama o geniş omuzları ve dik duruşunu her yerde tanıyabilirdim.

Patron benden hızla uzaklaştı ve sustalı bıçağını aramaya başladı, ama Radimir elinde ince bir hançerle ona doğru yaklaşıyordu bile.

"B-Bekle," patron kekeledi. Takım elbisesinin rengi kadar bembeyaz olmuştu ve birdenbire gangstercilik oynayan bir çocuk gibi göründü. "Beni öldüremezsin; buradan asla çıkamazsın..."

Radimir onu kalbinden bıçakladı. O kadar hızlı ve acımasızdı ki patron neredeyse ayaklarından havaya kalktı. Hepimiz şoktan irkildik.

Radimir patronu kucakladı. Sesi buz gibi soğuktu ve duygularla boğulmuştu. "Ona dokunduğun anda öldün." Onu bıraktı ve patron yere yığıldı, ölmüştü, beyaz takım elbisesinde yapışkan kırmızı bir çiçek açmıştı.

Patronun adamları Radimir'e saldırdı, ama sarsılmışlardı ve Radimir acımasızca etkiliydi. Birinin karnını bıçakladı, diğerinin boğazını kesti ve ikisi de yere yığıldı.

Radimir kollarını uzattı ve ben koltuk değneklerini bırakıp ona koştum. Kendimi göğsüne yapıştırdım ve o da beni tüm dünyadan korumak istercesine kollarıyla sardı. Adrenalin vücudumdan akmaya başladı ve titremeye başladım, ne kadar yakın olduğumu düşünerek gözlerimi sıkıca kapattım. "Özür dilerim," diye mırıldandım. "Burası onların yeri olduğunu bilmiyordum, içmiştim..."

Radimir ellerini omuzlarıma koydu ve beni nazikçe geri itti. "Neden özür diliyorsun?" Patronu sert bir bakışla süzdü. "Bu

sadece bir kişinin hatasıydı ve o kişi sen değilsin." Sözlere kesin ve kesindi, göğsümdeki gerginlik biraz azaldı. Beni tekrar kucakladı, öfkeyle, o kadar sıkı ki nefes alamıyordum, ama bu çok iyi hissettirdiği için bitmesini istemedim.

Dışarıdan bağırışlar duyuldu. Koşma sesleri. Radimir Rusça küfretti ve isteksizce beni bıraktı. "Gitmeliyiz."

Arkadaşlarıma işaret ettim, ama onlar geride kalarak Radimir'e dehşetle bakıyorlardı. "Sorun yok," diye söz verdim. "Lütfen." Birbirlerine baktılar, sonra Jen yanıma geldi, Sadie ve Luna da gergin bir şekilde onu takip etti.

Koridora göz attık. VIP odasında güvenlik kameraları olmalıydı çünkü takım elbiseli dört adam merdivenlerden yukarı koşuyordu ve loş ışıkta bile bazılarının silahlı olduğunu görebiliyordum. Koridorda pozisyon aldılar ve bizim çıkmamızı beklediler. *Kahretsın*. Kapana kısılmıştık.

"Arkamda kal," diye uyardı Radimir ve kapıya doğru ilerledi.

Kolunu tuttum. "Onlar dört kişi! Sen tek başınasın! Beni kurtarmak için kendini feda edemezsin!"

Gözlerimin içine baktı. "Gerekirse, seni korumak için canımı veririm. Ama bu gece değil... çünkü ben tek başıma değilim."

Bizden en uzak olan adam aniden ortadan kayboldu, gölgelerin içine çekildi. Sonra uzun siyah paltolu bir figür karanlıktan ortaya çıktı. *Valentin!* Hala farkında olmayan bir sonraki adama doğru sürünmeye başladı. Valentin, bir sevgili kadar nazikçe kolunu onun boynuna doladı ve sonra ani, şiddetli bir hareketle o adam da öldü. Midem bulandı. Ama o bunu bizi kurtarmak için yapıyordu ve Ermenilerin bana ne yapacağını düşündüğümde...

Valentin üçüncü adamla uğraşırken, son adam aniden arkasında neler olduğunu fark etti ve arkasını döndü... ama Radimir'in bıçağı sırtına saplandı. Radimir ve Valentin kucaklaştılar, sonra bizi merdivenlerden aşağı indirdiler. Ama ana bara adım attığımızda, odanın uzak köşesinden havai fişek patlaması gibi yüksek sesler geldi ve cam bar parçalandı. İnsanlar çığlık atmaya ve

koşmaya başladı ve Radimir beni yere itti. *Kahretsin: bunlar silah sesleriydi!*

Herkes çıkışlara doğru koşarken tek görebildiğim ayaklardı. Sonra kalabalık seyrelince, silahlı adamların bize doğru geldiğini gördüm. Ve biz açık alanda kalakalmıştık...

Bir homurtu ve bir çarpma sesi duyuldu. Etrafa bakındım ve Gennadiy'i gördüm: büyük metal masalardan birini ters çevirmiş ve hepimizi masanın arkasına geçmemiz için eliyle işaret ediyordu. Masaya sığındık ve kafamdan sadece birkaç santim uzaklıkta metal yüzeyden seken bir kurşun sesi duyduğumda kalbim ağzıma geldi.

"Onlarla kal," diye emretti Radimir. "Biz bir çıkış yolu açacağız."

Gennadiy sertçe başını salladı. Radimir ve Valentin aceleyle uzaklaştılar ve Gennadiy bir silah çıkardı ve masanın üzerinden ateş etmeye başladı, Ermenileri geride tuttu. Atışlar çok yakındı, kulakları sağır ediyordu ve etrafımıza sıcak mermi kovanları düşerken Jen, Sadie ve Luna'ya sarıldım. Titriyordum. *Tanrım, insanlar bize ateş ediyor! Tek istediğim güvenli küçük kitabevime geri dönmekti.*

Sonra Gennadiy'nin baldırından kan aktığını gördüm. Bizi kurtarmak için buraya koşarken kurşun ya da cam parçalarıyla yaralanmıştı ve *çok* kan kaybediyordu. Arkadaşlarımı bıraktım, elbisenin sarkan askılarından birini kopardım ve yarayı sıkıca sardım. "Birkaç hafta önce beni öldürmeye hazır değildin mi?" diye mırıldandım.

Bana bir bakış attı ve suçluluk duyduğunu düşündüm. "Ailemi korumak için ne gerekiyorsa yaparım. Artık sen de ailenin bir parçasısın."

Göğsümde alışılmadık bir sıcaklık hissettim.

Radimir odanın diğer ucundaki yangın çıkışından bize el salladı. Gennadiy tekrar tekrar ateş ederken, biz de açık alanı koşarak geçtik. Soğuk gece havasına çıktığımızda, Mikhail'in kullandığı büyük, siyah bir Mercedes'in caddenin ortasında trafiği durdurduğunu gördük. Hepimiz arabaya bindik ve kapılar kapanmadan araba gürültüyle yola çıktı.

Radimir'in dizine oturmuş, yolcu koltuğunda kalmıştım. Arkama döndüm. "Herkes iyi mi?"

Arka koltukta beş kişi olduğumuz için, koltuklar sıkışık ve bacaklar birbirine dolanmıştı, ama hepsi başlarını salladılar. Uzun bir nefes aldım. *İyiyiz.*

ki, "Bronwyn?" Jen'in ses çok küçüktü ve titriyordu
ben zar zor tanıdım. "Ne oluyor?"

BRONWYN

PENTHOUSE'A GERİ DÖNÜŞTE, erkekler Radimir'in ofisine girip Gennadiy'nin yarasını sararken bir şişe votka içtiler. Ben de arkadaşlarımın yanına oturup onlara her şeyi anlattım. Radimir'in kimi öldürdüğünü söylemeden tanık olduğumu söyledim. Onunla neden evlenmek zorunda olduğumu ve bunun en az kötü seçenek olduğunu açıkladım. Hemen FBI'yı aramak istediler ve ben de Bratva'nın ne kadar güçlü olduğunu açıklayarak onları vazgeçirdim.

"Bakın, sorun yok," dedim. "Onlar sizin düşündüğünüz gibi değiller." Arkadaşlarım bana şaşkınlıkla baktılar.

"Onlar da çok iyi şeyler yapıyorlar," dedim. "İnsanları koruyorlar."

Yine bakışlar. Jen elini elime koydu ve yavaşça başını salladı. Beynimin yıkandığını düşünüyorlardı ve nedenini anlıyordum. Birkaç hafta önce *bana* bir mafya patronunu savunacağımı söyleseydiniz, ben de delirdiğimi düşünürdüm.

"Sorun yok," dedim yine, daha yumuşak bir sesle. Her birine tek tek baktım. "Yemin ederim sorun yok. Tamam mı?"

Jen bana baktı. "Aman Tanrım. Sen ona aşıksın. *Gerçekten* aşıksın."

Radimir'in ofisine doğru baktım. Kapı kapalıydı: adamlar duyamazlardı. "Evet," dedim sessizce.

Herkes eğildi. "O da seni seviyor mu?" diye fısıldadı Jen.

Ben de tam olarak bunu kendime soruyordum. Beni önemseydiğini biliyordum. Bana karşı sorumlu hissediyordu, beni korumak istiyordu. Ama beni *seviyor* muydu? "Bilmiyorum," diye fısıldadım çaresizce. İç geçirdim ve gözlerimi kapattım. "Bak... düğüne gelmek zorunda değilsin."

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sordu Jen. Gözlerimi açtım ve o dehşet içinde bana bakıyordu. "Bunu tek başına atlatmana izin vermeyeceğiz!" Diğer kızlar da başlarını sallıyordu.

Gözlerim yaşlarla doldu ve öne eğildim, alınlarımızı birbirine değdirdim ve sonra hepsini kucakladım. *En başından söylemeliydim.*

Radimir ve ben hepsini evlerine bıraktık. Jen son bırakılan kişiydi ve ona veda etmek için sarılmak üzere yaklaştığımda, beni kaburgalarımın sertçe dürttü.

"Ah! Tanrım!" diye bağırdım.

"Bu, aylardır gizlice onunla görüştüğünü ve bana söylemediğin için." Diğer tarafıma da vurdu. "Bu, bana gerçeği söylemediğin için."

"Ah, *tamam!*"

Kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı. "Ve ben de sana dikkatli olmanı söylüyorum."

Aramızdaki gerginlik yok oldu ve arkadaşlığımızdaki çatlağın iyileştiğini hissettim. Omzuna başımı yaslayıp ona sıkıca sarıldım.

Radimir ve ben penthouse'a döndüğümüzde saat neredeyse sabah dört olmuştu. Yorgun ve titreyerek kapıdan içeri girdim. O gecedan önce, gerçek hayatta hiç silah görmemiştim. Artık evleneceğim kişi yüzünden bir hedef olmuşum.

"Bu hayata hazır değilim," diye düşündüm. Ama o kadar yorgundum ki, bunu yüksek sesle mırıldandım.

Radimir bana döndü. Bardan ayrıldığımızdan beri sessizdi, somurtuyor ve düşüncelere dalmıştı. Artık yalnız kaldığımız için, içinde biriktirdiği öfkeyi görebiliyordum. "Biliyorum," diye fısıldadı, ellerini omuzlarıma koyarak. "Öyle olmadığını biliyorum. Özür dilerim."

Özür mü?! "Sen beni kurtardın!"

Kafasını kısa bir hareketle salladı. "Tehlikede olmanın sebebi benim."

Yüzünü inceledim. Bu, Ermenileri öldürdüğünde gözlerinde gördüğüm soğuk öfke değildi. Bu karanlık ve zehirliydi... ve içe dönüktü. *Hayır! Senin suçun değildi!* O büyük, geniş göğsüne elimi koydum ama o başka yere baktı.

"Neye ihtiyacın var?" diye sertçe sordu. "Seni nasıl rahatlatabilirim? Uyumak mı istiyorsun? Bir şeyler içmek mi?"

Çok yorgun ve korkmuştum, düzgün düşünemiyordum, ama zihnim uykuya dalmak için çok hızlı çalışıyordu. "Beni... kucaklayabilir misin?" diye sordum, sesim titriyordu.

Bir saniye gözlerini kapattı ve sanki zırhındaki bir çatlaktan bıçak saplamışım gibi çökmüş gibi görünüyordu. Başını salladı ve beni kucakladı. Bir kez olsun şikayet etmedim.

Beni kanepeye taşıdı ve oturarak beni göğsüne yasladı. Gözlerimi kapattım ve o saçlarımı okşayarak, ben uykuya dalana kadar Rusça fısıldayarak konuştu.

RADIMIR

SORUN YOK. Her şey yoluna girecek. Ben sana bakacağım. Nefes alış yavaşlayıp uykuya dalana kadar bu sözleri tekrar tekrar fısıldadım. Sonra sessiz odada, sanki kendimi ikna etmeye çalışır gibi, bu sözleri fısıldamaya devam ettim. Ama bu bir yalandı.

Her şey yolunda değildi. Her şey yoluna girmeyecekti. Ve ona bakabileceğimden emin değildim.

Orada oturup karanlığa bakıyordum. Öfke geri dönmüştü, içimde kaynıyordu, her şeyi kilitleyen buzu yakıp kül ediyordu. Sadece kendime değil, etrafıma baktığımda, her şeye, Bratva'ya, tüm dünyama öfkelenmişim. Onu neredeyse öldürüyordu ve bunun için her şeyi yıkmak istiyordum.

Ama öfke, yüzeye çıkan lav gibi, kaçan bir duyguydu. Derinlerden geliyordu, haftalardır büyüyen, her bastırmaya çalıştığımda daha yoğun ve daha sıcak hale gelen, sıcak, yanan bir çekirdek. Onu neredeyse kaybetmenin dehşeti, sonunda bununla yüzleşmemi sağladı...

Ona aşıktım.

Saçlarını okşayan elim pençe gibi sertleşti. *Chyort! Bu nasıl oldu?*

Ama ben biliyordum. Çünkü o komikti ve *voskhititel'nyy*—sevimli—ve utangaç bir kütüphaneciydi, ama ben onun bacaklarının arasına girdiğimde inleyen, çırpınan bir yaramazdı ve çünkü o *iyiydi* ve bana dünyanın iyi olabileceğini hatırlattı. O beni...

Mutlu. Birkaç ay önce, mutlu olmanın mümkün olduğunu düşünmemiştim.

Uyuyan yüzüne baktım. *Şimdi ne yapmalıyım?* Kendime itiraf etmişim. Ama ona söyleyebilir miydim? Söylemeli miydim?

Borislav'ı öldürdüğüm geceyi, benden nasıl uzaklaştığını düşündüm.
Bana dokunma! Benden nefret etmişti. Ya hala aynı şekilde hissediyorsa?

Sahte nişanlıma karşı bu duyguları beslemek yeterince zordu. Beni reddederse... bunu kaldırabileceğimden emin değildim.

Ona somurtarak baktım. *Lanet olsun sana kadın.* Beni mutlu ediyordu. Ama aynı zamanda beni savunmasız da bıraktı.

BRONWYN

Ertesi sabah, düğünden bir gün önce, dünyanın en kötü akşamdan kalma haliyle uyandım, yanağımda mavi ve mor bir çürük ve şişmiş bir dudak vardı. Radimir işe gitmemem konusunda ısrar etti. Ben hemen karşı çıktım, çünkü o gün kapalı kalmak zaten az olan kârımı daha da azaltacaktı. Sonunda uzlaştık ve öğle yemeğinden sonra dükkânı açacağımı, ancak onun beni oraya götürüp getirmesi şartıyla kabul ettim. Ben çalışırken, o ve kardeşleri kasabadaki diğer Ermenileri kovacaklardı.

Sonra egzersiz kıyafetlerini giymemi istedi ve beni penthouse'un küçük spor salonuna sürükledi. "Bu senin için," dedi ve bana küçük, gümüş bir sustalı bıçak uzattı. Tereddütle düğmeye bastım ve bıçak fırladığında neredeyse başparmağımı koparıyordum. "*Tanrım! Ben bıçak taşımam!*"

"Evet, taşıyorsun." Çenesi inatla sıkıldı. "Çantana sığacak kadar küçük."

"Bu değil..."

"Sapında oymalar var," dedi, işaret ederek. "Asmalar. Kadınsı."

Baktım. Oyma işlemler *vardı* ve çok *güzellerdi*. Bir yanım, uyanmadan önce birinin böyle antika bir sustalı bıçağı bulup buraya getirmesini sağlamak için ne tür bağlantıları kullandığını merak ediyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. *Hiç uyumamış mıydı?* "Teşekkürler, çok güzel, ama ben taşımam..."

Omuzlarımı tuttu. "*Taşıyabilmen lazım!*"

İlk kez gözlerinde korku gördüm. Susup kaldım.

"Bununla pratik yapacağız," dedi ve bana lastik bir bıçak uzattı. "Şimdi. Seni yakalamaya çalışacağım."

Omuzlarımdan beni döndürdü ve arkamdan yakaladı. Bir kolunu belime doladı, diğer koluyla

göğüslerimin altını okşadı ve anında içimi bir sıcaklık kapladı. Beni kendine doğru çekti, sıcak göğüs kasları sırtıma bastırdı. Kalçalarımın arasında penisinin şiştiğini hissettim ve kasıklarım zonkladı ve gerildi.

"Karşı koy," diye emretti. "Boynuma saldır."

Doğru. Evet. Yapmamız gereken buydu. Elimi uzattım ve lastik bıçağı boynunun yan tarafına dayadım.

"Bana tıraş yapıyormuş gibi değil," dedi soğuk bir sesle. "Boğazımı kesiyormuş gibi

boğazımı kesiyormuşsun gibi. Tekrar!"

Geriye uzandım ve boğazını kestim, midem bulandı, o da sanki bu *kabul edilebilir bir* şeymiş gibi homurdandı ve beni bıraktı. "Şimdi seni önden yakalayacağım," dedi bana.

Sonraki bir saat boyunca, her yönden bana saldırdı: bileğimi, boğazımı tuttu, beni yere düşürdü. Üç hafta boyunca ona yakın olup da rahatlayamamak beni deli gibi azdırmıştı. Sert vücudu benimkine birkaç dakika sürtündükten sonra, yüzüm kızarmış, nefes nefese kalmıştım ve külotum ıslanmıştı. Ama sert penisi dışında, tamamen kontrolü elinde tutuyor gibiydi. Beni yere yatırıp oraya sabitlediğinde, kalçaları bacaklarımın arasında ve göğüslerim göğsüne yaslanmışken, ona inanamadan baktım. *Bu onu nasıl etkilemiyor?*

Sonra bir anlığına gözlerinde gördüm. Şehvet vardı, ama daha güçlü bir ihtiyaç arkasında gizlenmişti. Beni her zaman korumak istemişti, ama şimdi buna *ihtiyacı vardı*. Dün gece her şeyi değiştirmişti.

Sonra bana bıçaklamayı gösterdi. "İçeri girerken çevir," dedi, elimi yönlendirerek. Rus aksanı sözlerini daha da soğuk hale getiriyordu. "Ne kadar çok hasar verirsen, o kadar çabuk kan kaybederler."

Ona dehşetle baktım. "Bunları sana kim öğretti?"

Gözleri bir an uzaklara daldı. "New York'taki... arkadaşım. Alexei." Sonra kendine geldi. "Devam edelim." Bana doğru bir adım attı.

Ben geri çekildim. "Onunla neden iletişimi kestim?"

Bana kısa ve keskin bir şekilde başını salladı ve beni köşeye sıkıştırmak için daire çizdi. "Önemli değil."

Ben yana kaçtım. "Önemli." Bıçağı inatla yanıma koydum.

O içini çekti ve kaşlarını çattı.

"Bronwyn..." "Bana söylemeden bıçaklamayacağım."

O, somurtarak baktı, ama gözleri parlıyordu, sanki bir parçası benim ona karşı duruşumu beğenmiş gibiydi. Tavana bakarak Rusça küfrediyordu ve ben onun on sayıya kadar saydığını düşündüm. Tanrım, o sıkı siyah tişörtünün altında inip çıkan geniş göğsü ve öfkeyle sıkılmış çenesi ile muhteşem görünüyordu. Kendimi eritip pes etmekten alıkoymak zorunda kaldım. Ama bu önemliydi, bu Alexei denen adam, ailesi dışında sahip olduğu en yakın insan ilişkisi gibi görünüyordu ve neyin yanlış gittiğini bilmem gerekiyordu.

Gözlerini bana indirdi ve uzun bir iç çekişle, "Alexei... Gabriella adında bir kadınla tanıştı. Onu öldürmek için gönderilmişti, ama ona aşık oldu. Onun için işverenini ihanet etti ve Bratva'ya sırtını döndü. Şimdi Queens'te birlikte yaşıyorlar," dedi.

"Bu *harika!*" dedim. Gülümsemeden edemedim, bu çok *romantikti!*

Radimir yere bakarak somurtarak, "Bence... zayıftı," dedi.

Ona baktım. "Hâlâ öyle mi düşünüyorsun?"

Başını çevirip bana baktı, gözleri alev alev yanıyordu. Dudakları, sanki bir şey söylemek üzereymiş gibi kıpırdadı. Elleri yumruk oldu...

Sonra spor salonundan fırlayarak çıktı. "Öğle yemeğini hazırlayacağım. Sonra seni mağazaya götüreceğim."

BRONWYN

MAĞAZAYA giderken, şehri seyrettim... ve onu yeni bir gözle gördüğümü fark ettim. Radimir'in Bratva ve diğer çeteler hakkındaki açıklamaları sayesinde, o gökdelenin neden inşaat izni aldığını biliyordum, ama o alan bir yıldan fazla bir süredir terk edilmiş durumdaydı. Belediye başkanının neden yeniden seçileceğini ve sendikaların neden istedikleri maaş anlaşmasını alacağını biliyordum. Neden bazı mahallelerin karanlık çöktükten sonra tehlikeli olduğunu, diğerlerinin ise birbirlerine birkaç blok uzaklıkta olmalarına rağmen tehlikeli olmadığını biliyordum. Bu şehirde büyümüştüm ama normal dünyanın altında var olan gölge dünyayı, arka oda anlaşmalarının, paranın ve şiddetin olduğu yeri hiç tanımamıştım. Hâlâ ödümü koparıyordu ama... içeriden biri olmak bana bir tür ayrıcalık gibi geliyordu. Ve tekrar hiçbir şeyden habersiz olmaya dönmeyi hayal edemiyordum.

Dün gece korkunçtu. Ama aynı zamanda Radimir ve kardeşlerinin diğer gangsterler gibi olmadıklarını da göstermişti. Sadece mecbur kaldıklarında öldürüyorlardı ve Gennadiy, Valentin ve Mikhail'in bizi kurtarmak için hayatlarını nasıl tehlikeye attıklarını düşündüğümde, içimi beklenmedik bir sıcaklık kapladı. Hiç kardeşim olmamıştı ve anne babamı kaybettikten ve Baba hastalandıktan sonra kendimi yalnız hissediyordum. Şimdi bir ailenin parçası olmanın nasıl bir şey olduğunu merak uyandıran bir şekilde görmüştüm.

Yarın, o aileye gerçekten katılacaktım. *Bayan Aristov* olacaktım. *Mutlu olmam gerekirdi.*

Ama mağazada çalışırken, içimi soğuk bir korku kaplamaya başladı. Onunla evlenmek zorunda olduğum için donmuş nehir kıyısında durup hıçkırığa hıçkırığa ağıladığım günleri hatırladım. Şimdi her şey tersine dönmüştü. Onu seviyordum. Ama ne kadar çok düşünürsem, onun da aynı şekilde hissetmediğinden o kadar çok emin oluyordum. Neden hissetsin ki? O da bu evliliğe zorlanmıştı. *Ve şimdiye kadar bir şey söylemiş olurdu, değil mi?*

Korku bütün gün boyunca arttı. Sonra, kapanış saatinde Radimir beni almaya geldi. Kapıyı kilitledim ve gözlerim Jen'in ertesi gün için hazırladığı tabelaya takıldı: *Düğün nedeniyle kapalı*, küçük düğün çanları ile... ve aniden, farkına vardım ve midem bulandı.

Düğün sahte olarak başlamıştı, sadece evlilik cüzdanı almak için bir yoldu. Ama ben ona aşık olmakla meşgulken, kendime itiraf etmesem de gerçek olmuştu. Bu yüzden onun istediği gibi büyük bir düğün planlamıştım. Derinlerde bir yerde onu sevdiğimi biliyordum ve onun da beni seveceği, masalsı bir sonsuza kadar mutlu bir hayatın başlayacağını düşünmüştüm.

Korkuyla tabelaya bakarak hafif bir inilti çıkardım. *Ben tam bir aptalım*. Ve şimdi, Radimir ve diğer herkes sadece formaliteleri yerine getirirken, ben gelinliğimle orada durup gülümsemeye çalışacaktım, ama içimden kalbim parçalanıyordu, çünkü *elbette o seni sevmiyordu*. Bu bir masal değildi, bir kabustu.

O gece çatı katında, Radimir ayrılmaya hazırlanırken üzüntüyle onu izledim. Çantasını ve düğün takımını taşıyan takım elbise taşıyıcısını aldı, sonra yüzümü görünce durdu. "Gitmemi istiyorsun, *değil mi?*" dedi. "Bu senin fikrindi: Düğünden önceki gece seni görmemem gerektiğini söylemiştin."

Hızla başımı salladım. Bu gece Gennadiy'nin evine gitmesi benim fikrimdi: Bir hafta önce, düğün planlamaları ve geleneklerle meşgulken... ve ona aşık olduğumu fark etmeden önce bundan bahsetmiştim. "Evet," dedim, sesimi hafifletmeye çalışarak. "Git."

Endişeli bir ifadeyle kaşlarını çattı, ama gitti. Pencereye gittim ve bir dakika sonra, arabasının karlı yollarda uzaklaştığını gördüm. Sonra caddenin karşısında park etmiş, tanıdığım başka bir araba gördüm. *Valentin!* Radimir beni bir gece bile korumasız bırakmak istememişti ve acı çekmeme rağmen, bu durum dudaklarıma bir gülümseme kondurdu.

Dikkatimi başka yere çekmeye çalıştım. Düğün için her şeyin hazır olup olmadığını iki kez kontrol ettim: hazırды. Bir sandviç yaptım ama yiyemedim. Kitap okumaya çalıştım ama konsantre olamadım.

Uyuyamayacağımı bilsem de sonunda yatmaya karar verdim. Ama önce yapmam gereken bir şey vardı. Valentin'i eve gitmeye ikna edemeyeceğimi biliyordum, ama hava sıfırın altında olduğu halde onu bütün gece arabasında oturmaya bırakamazdım. Sokağa çıktım ve ona, beni penthouse'daki kanepeden de koruyabileceğini söyledim. Yakalandığı için utandığı an geçtikten sonra, kabul etti ve yukarı çıktı.

Yatağa uzandım ve tavana bakarak uzandım. *Bu nasıl oldu?!* Yarın hayatımın en mutlu günü olmalıydı ama acımasız bir şakaya dönüştü. Bütün gün rol yapmam gerekecekti ve Radimir *her şeyin sahte olduğu* için benim iyi olduğumu düşünecekti ama aslında... Tanrım, Jen, Sadie ve Luna'nın önünde kendimi tutmam gerekecekti, neden *arkadaşlarımı* davet etmişim ki?!

Ona aşık olmamayı dilerdim. Sahte bir düğünle başa çıkabilirdim ama *bu*, tek kişi olmak, benim için bir anlam ifade ediyordu...

Kapı aralıktı ve Valentin hemen yan odadaydı, bu yüzden ses çıkarmak istemedim. Gözlerimi kapattım ve gözyaşlarımın sessizce yanaklarımdan akmasına izin verdim.

Bir canavarla evlenmeye zorlanmaktan daha kötü ne olabilir?

Ona aşık olmak. Ve onun da seni seveceğini düşünmek.

RADIMIR

GENNADIY beni malikanesinin kapısında karşıladı, çantalarımı aldı ve elime bir bardak uzattı. "Evliliğe," dedi ve benimle kadeh tokuşturdu. Votkayı bir dikişte içtim ve bir tane daha içerken bana son gelişmeleri anlattı. Haberler iyiydi: tüm Ermeniler Chicago'dan kaçmış ve Borislav'ın cinayetine ilişkin polis soruşturması çıkmaza girmişti. Mutlu olmam gerekirdi, ama bir şey beni rahatsız ediyordu, somurtkan ve düşünceli bırakıyordu.

Bronwyn. O... üzgün görünüyordu. Kadınlar düğünlerden zevk almamalı mıydı?

Üçüncü votkadan sonra, dışarıya karın içine çıktım ve Valentin'i aradım. "O nasıl?" diye sordum hemen.

"Şey... Sanırım ağlıyor."

"*Ağlıyor musun?!*" Göğsümün sıkıştığını hissettim ve sesimin titrememesine çalışarak, "Oradan nasıl anlayabilirsin ki?" dedim.

"Çatı katındayım," dedi suçlulukla. "Beni yukarı davet etti."

Tabii ki davet etmiştir. "Ve ağlıyor mu?"

"Gürültülü ağlamıyor," dedi. "Sessizce ağlıyor."

Telefonu kapattım ve orada somurtarak durdum, öfkem göğsümde kaynıyordu, sanki kar taneleri cildime çarptığında cızırdadıkları hissine kapıldım. Ona zarar veren kişiyi yok etmek istedim... ama tıpkı Borislav'ı öldürdüğümü gördüğü gece gibi, ona zarar veren kişi bendim. Ve ne yapacağımı bilmiyordum. "*Chyort!*" diye küfrettim. *Neden bir kadınla ilişkiye girdim ki?*

Çünkü o muhteşem. İşte bu yüzden.

İçeriye geri döndüm. Gennadiy yatmıştı, ben de kendime bir votka daha doldurup bir dikişte içtim, ama işe yaramadı. *Ne yapacağım ben?*

Sonra arkamda, insan için fazla yumuşak olan ayak sesleri duydum. Dönüp baktığımda, Mikhail'in Malamut köpeklerinden biri beni izliyordu. Ve aniden, ne yapmam gerektiğini tam olarak anladım. Yanına gidip tüylü kafasını okşadım ve o da kabarık kuyruğunu sallayarak etrafımda dolaştı.

Votka şişesini ve başka bir bardak aldım. "Hadi," dedim köpeğe. "Beni ona götür."

Köpek koridorda koşarak ilerledi ve beni kitaplarla dolu bir çalışma odasına götürdü. Mikhail deri koltukta uzanmış, kucağında açık bir kitapla hafifçe horluyordu. Diğer üç köpek, şömine önünde kıvrılmış, birbirlerine o kadar yakın duruyorlardı ki, hangisinin nerede bittiği, hangisinin nerede başladığı anlaşılmıyordu. Beni bulan köpek, grubun içine girdi, üç kez döndü ve kıvrılıp yattı.

Mikhail'in omzunu nazikçe salladım. "Yardıma ihtiyacım var." İki bardak votka doldurdum ve birini eline verdim. Mikhail gözlerini ovuşturdu, bir yudum aldı ve başını salladı.

Bir koltuğa çöktüm ve derin bir nefes aldım. "Bronwyn." Onun adını söylemek bile içimi *rahatlattı*. "Üzgün. Ağlıyor. Düğünümüzden önceki gece."

Mikhail yaklaşarak, "Bu evliliği o istemedi," dedi nazikçe.

Başımı salladım ve rahatlamak için uyuyan köpeğin kafasını okşadım. "Ama... birlikte yaşarken, düşündüm ki..." Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. "Bana karşı bir şeyler hissetmeye başladığını düşündüm."

Mikhail düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. "Peki *onu* seviyor *musun*?" Gözlerimi kaçırdım. "Bunun ne önemi var?"

Mikhail sandalyesine yaslandı. "Soruma cevap ver!"

Kızdım ve sert bir bakış attım, yüzüm daha da kızardı. "Evet," mırıldandım. "Onu seviyorum." Sanki bu kelimeleri parlak gümüşten, iki fit yüksekliğinde oyup, herkesin görmesi için halının üzerine koymuşum gibi hissettim. Hiç bu kadar korkunç bir şekilde savunmasız hissetmemiştim. Eğer bu, Amerikalı kadınların takıntılı olduğu duygularını *açıkça ifade etme* haliyse, hiç hoşuma gitmemişti. Yine de, aynı zamanda, bu kelimeleri söylediğimde kalbim bir takla atmış gibi, içimde küçük bir parça sevinçle *zıpladı*. "Ama ona söylemedim," dedim.

Mikhail bir anlığına bana baktı. "Sen gerçekten bir aptalsın."

Kaşlarımı çatarak oturdum ve Mikhail bana geri dönmem için el salladı. "Senin suçun değil," diye iç geçirdi. "Kadınlar hakkında sana öğretecek bir annen yoktu. Ve ben oraya vardığımda, artık çok geçti. Vladivostok seni... soğuk bırakmıştı. Tıpkı Gennadiy'yi sert ve Valentin'i..." — içini çekti — "Valentin'in bir daha düzeleceğinden emin değilim." Başını salladı ve elini omzuma koydu. "Düğün, kadınların başrolünü oynadığı bir masaldır. Hayatlarını o an için hazırlamakla geçirirler. Bronwyn, onu sevmeyen bir adamla evleneceğini düşündüğü için üzgün. Ona söylemelisin."

Kaşlarımı çattım. "Ya o beni sevmiyorsa? Ya bu yüzden üzgünse?"

"O zaman ona onu sevdiğini söylemek durumu daha da kötüleştiremez." Midem bulandı. "Ama..."

"Ama incinebilirsin," dedi Mikhail nazikçe. "Evet. Bu da aşkın bir parçası. Onu seviyorsan, yine de ona söylemelisin."

Votkasının son yudumunu içti, omzuma hafifçe vurdu ve ayağa kalktı. Köpekleri uykulu bir şekilde uyandılar ve onu odadan dışarı takip ettiler, ateşin ısıyla ısınan tüyleri bacaklarımdan yanından geçerken beni okşadılar. Öfkeyle ateşe bakarak oturdum, kendimi tehlikeye atmam gereken bir çözüm bulmaya çalıştım... ama yoktu.

Chyort! Yıllardır kendimi hiçbir şey hissetmemeye, kimseye yakınlaşmamaya zorlamıştım. Savunmasız kalma düşüncesi, bıçaklı haydutlarla dolu bir oda ya da ömür boyu hapis cezası almaktan daha korkutucuydu.

Yarısı bitmiş bardağımı ateşe attım. Votka alev aldı ve gürledi. *Beni reddederse, bu beni mahveder,* diye acı bir şekilde düşündüm.

Alevler söndü. Oda sessizleşti. *Ama bunu yapmazsam, o acı çekecek.*

Ve bunun *kabul edilemez* olduğunu fark ettim.

Yeleğimi düzelttim. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

BRONWYN

BEYAZ VINTAGE Rolls-Royce, çakılların yumuşak bir ıtırtılarıyla durdu ve şoför atlayarak kapımı açtı. Ama ben sadece orada oturup, önümdeki koltuğun arkasına odaklanarak ağlamamaya çalışıyordum.

Jen bana yaklaştı. "Buradan gidebiliriz," diye fısıldadı acil bir şekilde. "Eğer istemiyorsan, lütfen bunu yapma." Baba da endişeli görünüyordu.

Kafamı salladım. Nasıl hissedersen hissedeyim, onunla evlenmek zorundaydım: Kaarsam Radimir ve ailesi beni bulurdu. Ama ironik olan, bunu *gerçekten* istememdi. Sadece bunun gerçek olmasını istiyordum. Onun da beni sevmesini istiyordum.

Arabadan indim ve soğuk, berrak havayı içime çektim. Kar durmuştu ve her şey sessiz ve mükemmeldi. Külahlı çatıya ve pencere pervazlarına taze kar yağmış olan malikâne muhteşem görünüyordu. Pencereleden altın rengi bir ışık sızıyor ve kapıya giden yolu süsleyen koyu kırmızı güllerin düzenlemesini aydınlatıyordu. Baloya uygun elbiseler giymiş bir yaylı dörtlü çalmaya başladı.

"Hadi yapalım şunu," dedim titrek bir sesle.

Jen duvakımı düzeltti. Luna ve Sadie de bize katıldı, üçü de uzun yeşil elbiseleriyle muhteşem görünüyorlardı. Baba yanıma geldi: Hâlâ yürümek için bastona ihtiyacı vardı, ama her geçen gün daha da güçleniyordu. Bir fotoğrafçı fotoğraf çekmeye başladı. Duvakımın arkasından gözlerimdeki yaşları göremeyeceğinden emindim.

Yavaşça eve giden yolu yürüdük. Bir kez olsun bacaklarım neredeyse hiç ağrımıyordu. İmmünosupresanlara başlama planım işe yaramıştı: durum farklı olsaydı, bu büyük günün tadını ıkaramazdım.

Giriş salonundan geçtik, topuklarım karo zeminde yankılandı, taze çiçeklerin kokusu etrafımızı sardı. Önümüzde iki görevli çift kapıyı açtı ve ben nefesimi tuttum

ne fesimi tuttum. Yüzlerce kişi bana bakmak için döndü. Ama benim gözlerim koridorda, onu takip ediyordu... Güvercin grisi takım elbisesiyle göz kamaştıran Radimir, sağdııcı Gennadiy'e bir şeyler söylüyordu. Gennadiy'e, sağdııcına bir şeyler söylüyordu. Kapıların açıldığını duyunca bana doğru döndü. Dünyam sanki sadece ona daralmış gibiydi. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, göğsü kabardı ve normalde çok soğuk olan gözleri... *sevinçle mi* parladı?

Yutkundum ve neredeyse tökezledim, kalbim aniden çarpmaya başladı. *Hayır. Kendine umut verme.* Ama elimde değildi.

Bir ayağımı diğerrinin önüne nasıl koyacağımı hatırlamaya çalıştım. Krem ve gümüş rengi gelinlik, parlak bakır dalgalar halinde düzeltilmiş saçlarım ve ışıltılı gümüş taçla, tıpkı çocukken hayal ettiğim gibi kendimi bir prenses gibi hissediyordum. Ama şimdi neye doğru yürüdüğümü bilmiyordum.

Onun yanına vardım. O güçlü, manyetik varlığı içimde atışını hissedebiliyordum: ona bakmamak imkansızdı. Ama görecekim şeyden çok korkuyordum. Ya bunu hayal etmişsem?

Tören görevlisi bizi selamlayıp konuşmaya başladığında, yavaşça başımı çevirip Radimir'e baktım, nefes almaya bile cesaret edemiyordum... ve onun çenesini sıkıp, gözlerinde kararlı bir bakışla bana baktığını gördüm. *Bu ne anlama geliyor?!* Birbirimize bakarken tören görevlisinin sözleri kulaklarımızdan kayboldu. Ve sonra yeminlere geldik.

Gennadiy, Radimir'e okuması için düzgünce basılmış bir kart uzattı. Jen öne çıktı ve bana da benimkini verdi.

Radimir elindeki karta baktı... sonra onu yumruğunda ezdi ve düşürdü. Sanki biri bana elektrikli bir telle dokunmuş gibi irkildim. *Bu da ne lan?*

Radimir, yüzlerden oluşan denizi süzdü. Zenginler ve güçlüler. Diğer mafya aileleri.

Sonra onlardan uzaklaşıp sadece bana odaklandı. Ellerimi tuttu, parmakları muhteşem bir sıcaklıktaydı. "Bronwyn," diye başladı. Onun aksanıyla adımlı telaffuz edişinden asla bıkmazdım. "Bazı şeyler... söylemesi kolay değil, en azından benim için. Ama sözleri söylemeye cesaret edemediğim için senin acı çekmeni hiç istemedim. Ve özür dilerim." Kalabalık mırıldandı ama o onları görmezden geldi. Ben orada durup

ona bakarak, şoktan öteydim. Bu o muydu, gerçekten *Radimir* miydi?

Sesi sıcaktı ve konuşması kesik kesik olsa da, tonu kendinden emindi. Bu, kalbinden gelen bir şeydi. "Şimdi istiyorum ki... Bilmeni *istiyorum...*" —ellerimi kendine doğru çekti ve parmaklarımı sıktı. "Seni seviyorum. Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim."

Derin ve titrek bir nefes aldım, tüm vücudum gümüş rengi bir heyecanla doldu. Gözlerim yaşlarla doldu, ama bunlar mutluluk gözyaşlarıydı. Konuşacak halim yoktu, sadece hıçkırarak ağladım ve ellerini sıktım. Sonra gözlerinde korkuyu gördüm ve *aman Tanrım, o bilmiyor, "Ben de seni seviyorum!"* diye bağırdım, ellerini tutup yumruk haline getirdim. Radimir'in her zaman kontrollü olan yüzü, kocaman, aptalca bir gülümsemeye dönüştü. Solumda, Baba'nın sevinçten hıçkırarak ağladığını duydum ve Jen hayranlıkla "*Oh!*" dedi.

Bize sıritan nikah memuruna döndük. "Yüzükleriniz var mı?" diye Gennadiy'e sordu.

Gennadiy yüzükleri Radimir'e uzattı. Radimir yüzüğü parmağıma takmak için uzandı, ama elim o kadar titriyordu ki, onu sabit tutmak zorunda kaldı. "Kıpırdama," dedi bana, alaycı bir sertlikle, ve insanlar güldü, *ben* güldüm, *o* bile gülümsüyordu, oysa *o asla* gülümsemezdi. Mutluluktan sarhoştum, mutluluktan patlıyordum, ve sonra, *aman Tanrım*, yüzük parmağımda yukarı kaydı ve nişan yüzüğümün yanına yerleşti ve ben sonsuza kadar *onun* oldum.

Sonra sıra bana geldi, çok daha büyük olan yüzüğü alıp onun parmağına geçirdim. *Ve o da benim oldu. Sonsuza kadar.* Konuşmadan, yüzüklerimizi birbirine değdirdik ve parmaklarımızı birbirine doladık.

"Illinois eyaleti tarafından bana verilen yetkiyle, sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsiniz," dedi nikah memuru.

Radimir başlıgımı geriye doğru çevirdi, eğildi ve beni öptü. Herkes alkışlıyor ve tezahürat ediyordu, sanki uçuyormuşum gibi hissettim. Düğün günümde olacağını düşündüğüm tüm heyecan ve mutluluk, eksik olan her şey, birdenbire ayak parmaklarımdan başımın tepesine kadar beni doldurdu ve çığlık atmak istedim. Ellerimi Radimir'in saçlarına dolayarak onu öpmeye başladım ve sanki birlikte tavana kadar dönüyorduk.

Radimir'in saçlarına dolanıp onu öpüşmeye çekmekle yetindim ve sanki birlikte tavana kadar dönüyorduk.

Sonunda öpüşmeyi bıraktığımızda, ona inanamadan nefes nefese bakakaldım. *O beni seviyor.* Sonra elimdeki yüzüğün ağırlığını hissettim. *O benim kocam.*

Fotoğrafçı bizi dışarıya çıkarıp fotoğraflarımızı çekti, hava çok soğuk olduğu için hızlı çalışıyordu. Ama Radimir'in yanına sokulduğum için soğuğu hiç hissetmedim. Konuşmalar yapıldı: ilk olarak Gennadiy, kardeşi hakkında kısa ama içten bir konuşma yaptı. Ardından, rahat tavırları ve bulaşıcı kahkahasıyla bu tür anlar için yaratılmış gibi görünen Mikhail, çok daha uzun, dolambaçlı ama çok komik bir konuşma yaptı. Ancak, hikayelerinin hepsinin Radimir'in çocukluğundan alındığını, gençlik yıllarından sonra hiçbir şeyin anlatılmadığını fark ettim. *Ona ne olmuştu? Gennadiy ve Valentin'e, hepsine ne olmuştu?*

Akşam yemeği bir anda geçti. Yanımda oturan Radimir'e tekrar tekrar bakıp, *bunun gerçek olup olmadığını* düşündüğümü hatırlıyorum. Gülümsüyor ve insanların sırtına vuruyordu: *mutluydu!*

Herkes iyi vakit geçiriyor gibiydi: Mikhail köpeklerini getirmiş ve masanın altında onlara yemek artıkları veriyordu, Luna, Sadie ve Jen bekar erkeklerin ilgisini çekiyordu ve masaların arasında koşuşturan birkaç çocuk bile vardı, muhtemelen Radimir'in davet ettiği Rus misafirlerin çocuklarıydı, çünkü benim arkadaşlarımdan hiçbiri henüz çocuk sahibi değildi. Bu da beni düşündürdü: Bir gün Radimir'le bir aile kurmak ister miydim? Üç hafta önce bu fikir beni dehşete düşürürdü, ama şimdi... Kafamı salladım. *Sonra.* Bugün sadece eğlenmek istiyordum.

Beş katlı, beyaz krema ile kaplı, kış meyveleri ve şeker güllerle süslenmiş, yaprakları pudra şekeri karla kaplı pastayı kestik. Ardından daha fazla içki içtik ve birçok Rus insan elimizi sıkıp bize iyi dileklerini iletti. Rusça öğrenmeye başladığım için mutluydum: Her üç kelimedenden belki birini anlayabiliyordum, ama... küçük adımlar.

Ne olduğunu anlamadan masalar temizlendi ve müzik grubu çalmaya başladı. *Tanrım, her şey çok hızlı gidiyor!* Işıklar

karardı ve herkes Radimir ve benim etrafımda bir daire oluşturdu.

"Bu ne?" diye sordu Radimir, kafası karışmış bir şekilde.

"İlk dans!" diye heyecanla söyledim. "Bu bir gelenek."

şüpheyle etrafına baktı. "Ben dans etmem."

Elini tuttum ve onu dans pistinin ortasına çektim. "Sadece bir dans, söz veriyorum."

Ellerini belime koydu ve beni kendine çekti. Göğüslerim göğsüne değdi ve kalçama sertleşen penisini hissettim. Homurdandı, beni sıkıca yerinde tuttu ve kulağıma fısıldadı. "Bir dans. Çünkü bundan fazlası olursa, seni böyle bana yakın hissedince, seni en yakın depoya sürükleyeceğim."

Yüzümün kızardığını hissettim ama o aksanla söylenen sözler doğrudan kasıklarıma indi ve bacaklarımı birbirine sıkıştırmamı sağladı. Bütün bu haftalar boyunca, benim onu istediğimi anlayana kadar kendini tutmuştu. Onun içindeki arzuyu hissedebiliyordum: belimi kavrayan elinde, gözlerinin sürekli dudaklarıma kaymasında ve o kalın, sıcak penisinin baskısında. Sanki herkesin önünde gelinliğimi yırtıp beni masaların üzerine atmasına bir saniye kalmış gibi hissettim. İçimde bir zayıflık hissettim ve kendimi ona daha da yaklaştırdım, dans pistinde yavaşça dönerken vücudunun hissini zevkle içime çektim. Kıkırdayarak ve başım dönerek: Jen'in bize gülümsediğini gördüm ve yüzümde kendi büyük, aptalca gülümsememi hissettim. En son ne zaman bu kadar mutlu olduğumu hatırlayamıyordum.

Odanın sonunda bir çığlık duyuldu. Radimir ve ben sendeleyerek durduk ve o yöne baktık, ancak kalabalık nedeniyle bir an için hiçbir şey göremedik. Sonra bir çığlık daha duyuldu, kalabalık ikiye ayrıldı ve...

Spartak Nazarov, bizi görünce dudaklarını nefretle bükerek. Ve onun önünde, makineli tüfeklerle üç adam duruyordu.

Onlar ateş açtığında boğuk bir çığlık attım.

RADIMIR

Asla yapmayacağıma yemin ettiğim şeyi tam olarak yapmışım: gardımı düşürmüştüm. Bronwyn'in göğüsleri göğsüme yumuşakça değiyor, beyaz elbisesi arkasında dalgalanıyordu. Dans pistinde dönüp dururken *mutluydum*. Sırıttığımı ve diğer mafya ailelerinden insanların bunu görebildiğini biliyordum, ama hiç umursamıyordum.

Sonra Spartak ve silahlı adamları içeri daldı ve o sıcak, pembe sisin içinden çıkmam birkaç saniye sürdü. Doğu yakasındaki ailelerden birinin adamı kaçmak için önümüze atılmasaydı, ilk kurşun yağmuru ikimizi de öldürürdü. Adam vuruldu ve çığlık atarak yere düştüğünde, ben nihayet uyandım, Bronwyn'i kucağıma aldım ve *koştum*. Bandın kullandığı bel hizasındaki amplifikatör duvarının arkasına daldım ve Bronwyn'i yere bastırarak vücudumu onun vücudunun üzerine örttüm. Kurşunlar amplifikatörleri parçaladı, kıvılcımlar saçıldı ve kulakları sağır eden bir geri besleme sesi çıktı. Band üyeleri mikrofon standlarını devirerek sahneden kaçtılar. Konuklar dışarı çıkmaya çalışıyordu ama çok fazla insan vardı ve kapı sayısı yetersizdi.

Amplifikatörlere daha fazla mermi isabet etti. Amplifikatörler uğuldadı ve çatırdadı, burnumu yakıcı beyaz dumanlar çıkardı. *Benim silahım yok!* O sabah giyinirken, Bronwyn'e ne söyleyeceğimi düşünmekle meşguldüm. Ayrıca, kim *düğüne* silah götürür *ki*?

Cevap: kardeşlerim. Dışarı baktım ve Valentin'in, ardından Gennadiy'nin ateşle karşılık verdiğini gördüm. *Güvenlik adamlarım nerede?* Dışarıda üç adamım vardı ama hiçbir uyarı gelmemişti: ateş bile edemedi öldürülmüş olmalılar.

Amplifikatörler mavi elektrik arkları saçmaya başladı ve biri ceketimi yakınca irkildim. "Gitmeliyiz," dedim Bronwyn'e. Silah sesleri bir an durduğunda, onu ayağa kaldırdım ve kapılardan birine doğru koştum.

Zaman yavaşlamış gibiydi. İlk kez, yıkımı gerçekten görebiliyordum. İnsanlar kanlar içinde yatıyordu, belki de ölmüştü. İnsanlar kaçarken odanın kenarındaki masalar devrilmişti ve çıkışlar hala kalabalıkla tıkanmıştı. Kardeşlerim ateş açar açmaz Spartak ortadan kaybolmuştu ama silahlı adamları hala oradaydı, silahlarını yeniden doldurup ateş etmeye hazırlanıyorlardı.

Aniden Bronwyn kendini benim kollarımdan kurtardı ve yana doğru yöneldi. Onu yakalamaya çalıştım ama başaramadım. *Nereye gidiyor bu kadın?*

Sonra onu gördüm. Odanın ortasında, parıldayan cam parçalarının üzerinde sendeleyerek yürüyordu. *Kahretsin!* Altı yaşından büyük olmayan bir çocuk, ailesi tarafından üç parçalı küçük bir düğün takımına zorla giydirilmişti. Yüzü kızarmış, gözyaşları içinde ağlıyordu.

Bronwyn ona doğru koşuyordu, sprint yapıyordu. Ben de onun peşinden koştum, ayakkabılarımla biraz kayarak. Zemin cilalı ahşaptı, dökülen şampanya ile kaygandı ve o topuklu ayakkabı giyyordu: ayakta durmak bile onun eklemleri için cehennem gibi olmalıydı. *Chyort*, benim küçük kütüphanecim cesurdu. Ama silahlı adamlar, o çocuğu güvenli bir yere ulaştırmadan çok önce tekrar ateş edeceklerdi. Onu kucağına aldı ve çaresizce etrafta saklanacak bir yer aradı ama yoktu: Tamamen açık alandaydık. Onu kucağıma aldım ve döndüm, onu ve çocuğu göğsüme sıkıca sarıp silahlı adamlara sırtımı döndüm. Sonra gözlerimi sıkıca kapattım ve kurşunların beni parçalamasını bekledim.

Arkamızda üç ağır darbe sesi duyuldu ve ardından çığlıklar yükseldi. Bir makineli tüfek ateşlendi ama bize değil, tavana isabet etti. Bronwyn ve çocuğun etrafından yavaşça ayrıldım ve arkama baktım.

Üç silahlı adam yerde yuvarlanıp ağlıyorlardı. İki köpeğin dişleri kollarını ısırılmış, silahlarını düşürmüşlerdi. Üçüncüsü ise silahını elinde tutacak kadar aptalmış. Göğsünde bir köpek vardı, köpeğin dişleri boğazını ısırılmıştı ve artık hareket etmiyordu.

Mikhail'in köpekleri böyledir. Ailenin bir üyesinin tehlikede olduğunu görene kadar sevimli tüylü yaratıklardır.

Mikhail, her zamanki gibi sakin bir şekilde silahları topladı ve köpekleri geri çağırdı. Köpekler itaatkar bir şekilde kuyruklarını sallayarak koşular,

birinin ağzından kırmızı damlalar sızıyordu.

"Baba!" dedi Bronwyn aniden. "Baba nerede?"

"O iyi," dedi Gennadiy, silahını yeniden doldururken yanına yaklaşıp. "Ateş açılır açılmaz onu odadan çıkardım."

Bronwyn çocuğu yere indirdi, koşarak Gennadiy'e sarıldı. Gennadiy, sevgi gösterilerine alışkın olmadığı için yüzünü buruşturdu ve dudaklarını bükerek somurtmaya başladı.

Çocuğu ailesine kavuşturduk ve konukları kontrol ettik. Bir adam ölmüştü. Üç kişi daha kurşunla yaralanmıştı ama hayatta kalacaklardı, birkaç kişi daha cam parçalarıyla kesilmişti ve ikisi kapıda yaşanan izdihamda yaralanmıştı. Dışarıda görevlendirmiş olduğum üç güvenlik görevlisi de ölmüştü ve bu beni çok etkiledi: hepsi bana her zaman sadık kalmış iyi adamlardı. Ama durumun çok daha kötü olabileceğini biliyordum.

Polis geldi ve milyonlarca soru sormaya başladı, ancak Mikhail'in ustaca diplomasi becerisi ve bizimle anlaşmalı olan polis müdürüne yapılan bir telefon görüşmesi sayesinde durumu yatıştırmayı başardık. *Hayır memur bey, bu adamların kim olduğunu veya neden burayı kurşun yağmuruna tuttuklarını bilmiyoruz.*

Ama gerçekte, ne olduğunu tam olarak biliyordum. Spartak, bir şekilde kardeşini öldürdüğümü öğrenmişti. *Nasıl?*

Konuklar ayrılmaya başladı. Bronwyn arkadaşlarına veda etmek için sarılırken, Gennadiy beni kenara çekip bana göstermesi gereken bir şey olduğunu söyledi. Valentin ve Mikhail'i de yanına aldı ve polisten uzaklaşıp evin bahçesine çıktık. Her yer çok sessiz ve sakindi, hava o kadar soğuktu ki çitlerin üstünü kaplayan kar kalın, parlak bir kabuk haline gelmişti.

"Spartak az önce bunu gönderdi," dedi Gennadiy, telefonunu çıkararak.

O anda Bronwyn, hala gelinlik giymiş halde evden koşarak bizim gruba geldi. Yüzlerimizi görünce "Ne oldu?" diye sordu. "Ne oldu?"

Gennadiy tedirgin görünüyordu.

"O artık aileden biri!" diye bağırdım.

O içini çekti ve bize telefonundaki bir videoyu gösterdi. Video, bel hizasından, alçak bir açıdan çekilmişti. Borislav'ın

apartmanını hemen tanıdım. Kamera oturma odasını gösteriyordu ama arka planda banyonun açık kapısını görebiliyordum. Ve *kendimi*, Borislav'ın kafasını duşun fayanslı basamağına vururken ve Bronwyn'in koridorda durup izlerken görebiliyordum.

Bronwyn elini ağzına kapattı. "Bunu polislere gösterirse, hapse gireceksin."

Onu hayranlıkla seyrettim. Başka biri olsaydı kendi başına endişelenirdi: video, polise yalan söylediğini ve hatta suç ortağı olabileceğini gösteriyordu, ama o sadece benim için endişeleniyordu. *Bu kadını hak etmiyorum.*

"Spartak bunu polise göstermeyecek," dedi Valentin üzüntüyle. "İntikam almak istiyor. Bize bunu gönderdi, nedenini biliyoruz."

"Üzgünüm," dedim kardeşlerime sıkıca.

"Gizli kamera olduğunu bilemezdin," dedi Gennadiy. "Açıdan bakılırsa, muhtemelen kitaplıkta falan."

"Ben de fark edemezdim," dedi Valentin sessizce.

Minnettarlıkla başımı salladım. Öldürmeyi kendim yapmakta ısrar ettiğim için şimdi mutluydum. En azından Spartak'ın birincil hedefi ben olacaktım, küçük kardeşim değil. Ama ben tehlikedeysem, bu Bronwyn'in de tehlikede olduğu anlamına geliyordu, sadece bana yakın olduğu için... Onu göğsüme çekip koruyucu bir şekilde kollarıma sardım.

"Borislav neden dairesine gizli kamera yerleştirmiş olsun ki?" diye sordu Bronwyn.

Bunu düşündüm, sonra mide bulantısı hissederek yüzümü buruşturdum. "O piç kurusu kadınlara... şey yaptığıyla ünlüydü. Tahminimce, bunu çekmek için kameralar kurmuştu."

Bronwyn tiksintiyle burun kıvırdı. "*İğrenç*, Tanrım!"

İç geçirdim. "Polis evi aradığında kamerayı bulmadığı için şanslıyız. Spartak onu bugün bulmuş olmalı..." Yüzümü ovuşturdum. "Kahretsin. Muhtemelen ölen kardeşinin dairesini temizliyordu." Bir suçluluk duygusu hissettim. Spartak'ı sevmiyordum, ama zavallı adam kardeşinin öldürülüşünü gösteren bir videoya rastlamayı hak etmiyordu. Beni öldürmeye çalışmasına şaşmamalı. Ve denemeye *devam* edecekti: ben ölene kadar durmayacaktı. Bu yüzden videoyu polise göstermiyordu, bana ulaşabilmek için benim serbest kalmamı istiyordu.

Gennadiy elini omzuma koydu. "Sekizli ile konuşacağım. Bunu yapmamızı onlar söyledi. Spartak öğrendiğine göre, şimdi bizi desteklemeleri gerekiyor."

Başımı salladım. Umarım haklıdır. Spartak'ın kardeşini öldürerek ateşkesi bozmuştuk. Sekizli, bizimle topyekûn savaş arasında duran tek engeldi. "Ne yapabilirim?" diye sordum.

Gennadiy'nin gözleri Bronwyn'e kaydı ve yüzü yumuşadı. "Bugün senin düğün günün," dedi. "Git karının yanına."

Hepsine baktım. Valentin ve Mikhail de başlarını sallıyordu. Hepsi konuşmamı dinlemişlerdi. Onun hakkında ne hissettiğimi biliyorlardı. Ve bana acıyarak ya da zayıf olduğumu düşünerek bakmıyorlardı. Benim için mutlu görünüyorlardı. Valentin'in ve Mikhail'in omuzlarına birer elimi koydum, böylece hepimiz bir araya geldik ve minnetle başımı salladım.

Sonra Bronwyn'in elini tutup onu arabama götürdüm. O sırada neredeyse tüm konuklar gitmişti ve etrafta sivillerden çok polis dolaşıyordu. Düğünümüzün böyle biteceğini hiç düşünmemiştim. Ama hayattaydık, zarar görmemiştik ve — Bronwyn'in elini sıktım — gece daha yeni başlıyordu.

Evet, Spartak beni öldürmek istiyordu. Evet, şiddet ailelerimiz arasında tam anlamıyla bir savaşa dönüşebilirdi. Ama bunun için yarın zaman olacaktı. Bu gece, yeni karımı sikkem gerekiyordu.

BRONWYN

Radimir'in apartmanında, otomatik silahlar taşıyan, ciddi görünümlü dört Rus adamla karşılaştık. İki kişi daha penthouse'un dışında bizi bekliyordu: Düşünde olanlardan sonra, Radimir açıkça hiçbir riski göze almıyordu.

Kapıyı açtı ama ben geçmeden beni durdurdu. "Sanırım bir gelenek var," dedi bana kararlı bir şekilde.

"Ne oluyor..."

O beni kollarının arasına alıp eşiği geçince ben de bağırdım. Arkamızda, korumalar dışarıda yerlerini aldılar ve sessizce kapıyı kapattılar.

Radimir doğruca yatak odasına yürüdü ve beni nazikçe yere indirdi. Ona baktım: Düşün için cesaretle giydiğim topuklu ayakkabılarla bile benden daha uzundu. Bana hayranlıkla bakıyordu. "Gelinim," diye fısıldadı, ellerini omuzlarımin üzerinde gezdirerek.

Ellerimi ceketinin kenarlarının altına kaydurdım ve belini tuttum. "Kocam," dedim. Bu sözler midemi bulandırdı ve onu baştan aşağı süzdüm: beyaz gömleğinin altından görünen Bratva dövmelele, kaslı, sağlam vücudu, saf ve kötü niyetli varlığı. Bir gangsterle evliydim. Ama acı çektiğimde beni taşımasını, kitapçıyı kurtarmak için binayı satın almasını, benim için hayatını tehlikeye atmasını düşündüğümde, korku kayboldu ve yerini sıcak bir ışıltı aldı. Evet, o Bratva'ydı. Ama derinlerde, o *iyi* biriydi. Ve evet, Spartak yüzünden şu anda tehlikedeydik. Ama Radimir'in beni koruyacağını biliyordum. Bir gangsterle evliydim... ve bu, hayatımın en mutlu anıydı.

Radimir ellerini yanaklarıma kaydırđı, sonra başımı geriye doğru eğdi ve parmak uçlarını saçlarıma gömdü. Dudakları benimkilere değdiğinde gözlerim kapandı. Öpücüğün yumuşaklığı beni etkisi altına aldı.

Sürpriz: Yumuşak ve yavaştı, sanki beni yeni keşfediyormuş gibi tadımı alıyordu. Dudaklarının her dokunuşu beni pembe bir zevk parıltısıyla dolduruyor, beni dolduruyor ve başımı döndürüyordu. Ama sonra öpücük değişmeye başladı. Dudakları dolaşmaya başladı, yanaklarımdan boğazıma, köprücük kemiğime kadar sıcak küçük bombalar gibi öpücükler bırakıyordu... Vücudum ona doğru kıvrıldı ve kendimi nefes nefese kalmaya başladığımı duydum. Dudaklarımı tekrar öptü, diliyle onları okşadı ve ben ağzımı açarak onu içeri aldım. Öpücük açgözlü hale geldi, dili beni keşfetmek için içeri dalarken ellerim onun sırtında dolaşıyordu. Pembe zevk şimdi içime doğru ilerliyordu, öpüşmekten daha fazlasını gerektiren parlak bir acıya dönüşüyordu.

Radimir öpüşmeyi kesip beni geri itti. O da nefes nefeseydi ve gözleri şehvetle kaplanmıştı. Arkama uzanıp geceliğimin fermuarını aradı ve sonra onu aşağı çekti. Gecelik gevşedi ve o beni tekrar öpmeye başladığında, ben de omuzlarımdan aşağı doğru kaydırırken kıvrıldım ve sonunda gecelik etrafıma düştü. Etek o kadar uzundu ki, hala dizlerime kadar kumaşın içindeydim, bu yüzden beni öpmeye devam ederken, bir kolunu belime doladı, bir elini kığıma koydu ve beni elbisenin içinden kaldırdı, sonra döndü ve beni tekrar yere indirdi. Elleri sırtımı, kığımı, uyluklarımı okşadı ve onun şaşkınlığını hissettim. Öpüşmeyi tekrar kesip geri çekildi ve baktı, ben de kıkırdadım.

Jen gelinlik iç çamaşırını seçmeme yardım etmişti. Gelinlikle uyumlu krem rengindeydi ve parlak altın ipliklerle süslenmişti: *Düğün gecesinde prenses* gibi olacağı konusunda hemfikirdik. Sütyen bana oldukça etkileyici bir dekolte yaratıyordu, külotun yanları ve arkası yüksek kesimliydi, böylece popom en güzel şekilde ortaya çıkıyordu ve çoraplar bacaklarımı sonsuz gibi gösteriyordu, özellikle de hala topuklu ayakkabılarımı giyiyor olduğum için. Ama *en etkileyici parça*, altın rengi kıvrımlarla güzelce işlenmiş, uyumlu korseydi. Korse, çoraplarıma kadar uzanan askıları vardı ve balenleri bana *muhteşem* bir silüet kazandırıyordu.

Radimir'in gözleri şehvetle parladı. Ellerimi tuttu ve bana bakarken kollarımı genişçe açtı. Sonra beni döndürdü ve kendine doğru çekti, böylece kollarım göğsümün üzerinde X şeklinde çapraz olarak hapsedi ve kığım

onun penisine sürtünmeye başladı. "Altında ne giydiğini bilseydim, düğün *ok* daha kısa sürerdi." Boynumun yanındaki hassas noktayı öptü ve ben zevkle kıvrandım.

Radimir aramıza uzandı ve sütyenimin kopasını açtı. Sonra beni tekrar döndürdü, sütyenimi aşağı çekip kollarımdan çıkardı ve beni duvara itti, bileklerimi yakalayıp başımın üstünde tuttu. Her şey o kadar hızlı oldu ki nefesim kesildi, çıplak sırtım soğuk sıvaya bastırılırken göğüslerim sallanıp sallanıyordu. Soğuk havanın ani şokuyla ve bana bu kadar sert davrandığında içimi kaplayan derin sıcaklık dalgasıyla meme ularımin sertleştiğini ve kabardığını hissedebiliyordum. Bu, acımasızlıktan değil, aciliyetten kaynaklanıyordu, sanki onu o kadar tahrik etmiştim ki, beni sikmek için sabırsızlanıyordu. Bir de bana asla zarar vermeyeceğini bilmemin verdiği güven vardı.

Gözleri yanarak göğüslerime baktı. "Bunları tekrar görmek için üç hafta bekledim." ne eğildi ve meme ucumu yaladı, ben de nefesimi tuttum. Bir eliyle göğüslerimi okşamaya başladı, dilini meme ularıma değdirirken yumuşakça sıkıyordu. Nefesimi tuttum ve sırtımı kavisledim, daha fazlasını istiyordum, içimdeki o acı ihtiyaç haline gelmişti. Ama o beni bileklerimden tuttu ve yavaşça beni kızdırdı, dişlerini dudaklarıyla kapattı ve ben çırpınıp inleyene kadar hassas tomurcukları yumuşakça ısırıdı.

Sonunda biraz geri çekildi, hala bileklerimi tutuyordu ve kasıklarıma doğru baktı. "Görmeyi dört gözle beklediğim başka bir yerin daha var, *Krasavitsa*." Ağrı şiddetlendi, bacaklarımin arasına doğru iniyordu.

Gözlerimin içine baktı. Sonra, boş eliyle külotumun bel kısmını tuttu ve sağ tarafını bir santim aşağı çekti. "Kitapçıda karanlıktı," diye açıkladı, sesi şehvetle doluydu. Sol tarafını da aşağı çekti, hala gözlerime bakıyordu. "Seni düzgün göremedim." Sağ tarafı tekrar aşağı çekti ve odanın serin havası hassas kıvrımlarımı okşadığında nefesim kesildi. "O zamandan beri nasıl göründüğünü hayal ediyordum. Ve şimdi..." Sol tarafı tekrar aşağı çekti ve klotumu uyluklarımin etrafına kadar indirdi. Bir an daha gözlerime baktı... ve sonunda aşağıya bakmasına izin verdi. Gözlerini hissettiğimde kızardım ve kıvrıldım.

beni yiyip bitiriyordu: narin pembe dudaklar, küçük kırmızı-kahverengi saç şeridi.

Radimir'in gözleri şehvetle parladı. Bana kurt gibi bir gülümseme attı, sonra belimden yakaladı, büküp yatağa attı. Sırt üstü düşüp bacaklarımı havada sallayarak zevkle ciyakladım.

Anında üstüme çıktı, dizleri uyluklarımın arasındaydı, elleri yanaklarımı kavradı, öpücüğüyle beni yatağa bastırdı. Elleri tükürükle ıslanmış göğüslerime gitti, başparmakları meme uçlarımı okşarken yuvarlayıp sıktı. Derin pembe zevk dalgaları göğüslerimden kasıklarımaya doğru yayıldı ve kığım yatakta dönmeye başladı.

Bir elini vücudumda aşağıya doğru kaydırıp sonra da iç uyluklarımın iç kısmına doğru kaydırırken beni öpmeye devam etti. İki parmağı am dudaklarımı okşadı ve ben onun ağzına inledim. Onun sırtıttığını hissettim ve parmakları ovmaya başladı. Öpüşmeyi kesip beni izleyebilmek için biraz geri çekildi. Sonra iki kalın parmağını içime kaydırıldı. Onlar beni gererken inledim, içimdeki o ihtiyaç duyulan acı daha ağır ve yoğun hale geldi, kalçalarımı sallamama ve daha fazlasını istememe neden oldu.

Radimir beni tekrar öptü, sonra alt dudağımı dişlerinin arasına aldı ve nazıkçe ısırdı. "Sırılsıklamsınız, Bayan Aristov."

Yüzüm ve boynum kızardı, ağrı daha da şiddetlendi ve göğsüm aynı anda titremeye başladı.

"Sanırım," diye düşündü, aksanı kelimeleri karanlık bir şiire dönüştürdü, "yeni karıma bol bol *uzun, sert sikişler* — her kelimeyle parmaklarını biraz daha derine itti ve ben nefesimi tuttum — ...onu memnun etmek için." Parmaklarını içimde kıvırdı ve ben nefes nefese kalarak, kendimi tutamadan kalçalarımı onun eline doğru ittim.

Elimi uzattım ve omuzlarını tuttum: Ben neredeyse çıplaktım, o ise hala tamamen giyinikti. "Lütfen," diye nefes nefese kaldım.

Elini saçlarımın derinliklerine gömdü ve eğilip beni derin bir şekilde öperken başımı yerinde tutmak için kullandı. "Lütfen ne?"

"Lütfen beni sik."

"Rusça söyle. *Pozhaluysta trakhni menya.*"

Bu beklenmedik bir şeydi. Ama sesindeki şehveti duyabiliyordum, elinin saçlarımı sıkıca kavrayışından hissedebiliyordum. Ve onu memnun etmek istiyordum. Rusça öğrenmek için harcadığım onca zaman telaffuzuma biraz yardımcı olmuştu ama muhtemelen kelimeleri çarpıtacağımı biliyordum. "*Pozhaluysta trakhni menya,*" diye denedim.

Radimir *çılğına* döndü. Dudaklarım sanki onun tek oksijen kaynağıymış gibi beni öptü, başımı yatağa bastırırken dili derinlere daldı. Bütün vücudu sertleşmiş, her kas gerilmiş gibiydi. Parmaklarını benden çekip kıyafetlerini yırtmaya başladı, ceketini ve yeleğini çıkardı, sonra kravatını gevşetti. Onun bu kadar kontrolünü kaybettiğini hiç görmemiştim, ama bunu ona yapanın *ben* olduğumu, o üç küçük kelimeyle, bilmek içimi gururla doldurdu. Gözlerimi kapatmış, öpücüğün verdiği zevk dalgalarının tadını çıkarıyordum, ama elimi uzattım ve körü körüne gömleğinin düğmelerini açmaya başladım, ulaşabildiğim kadar aşağıya doğru ilerledim. Gömleğini çıkarıp fırlattığını duydum ve bir dahaki sefere göğsü göğüslerime değdiğinde çıplaktı. Sonra kemerinin deri sesi ve kumaşın hışırtısı duyuldu. Ayakkabıların yere çarpmasıyla çıkan birkaç ağır ses. *Çabucak* soyunuyordu ve tüm bu süre boyunca beni öpmeye devam ediyordu, öpüyordu...

Sonunda öpüşmeyi bıraktı ve biraz geri çekildi. Gözlerimi açtığımda onu çıplak, bacaklarımın arasında, elinde penisıyla gördüm. *Tanrım*, ne kadar büyük olduğunu unutmuşum. Ve sertleşmişti, başı şişkin ve kalındı, gövdesi çok sertti...

Penisini okşadı. Uçunda berrak bir damla ön sıvı parlıyordu. "Karım olmaya hazır mısın?" diye homurdandı ve prezervatifi taktı.

Başımı salladım. Kalbimin çarpışını duyabiliyordum.

"Evet." "Söyle."

"Senin karın olmak istiyorum." Ve sonra... Hiçbir zaman müstehcen konuşmada iyi olmamıştım, ama vücuduma bakıp, korseyi, çorapları ve topuklu ayakkabıları görünce... sanki istediğim kadar müstehcen olmama izin veren bir kostüm giyiyormuşum gibi hissettim. Rusça da bunu kolaylaştırdı. "*Pozhaluysta trakhni menya... moy muzh,*" dedim aceleyle. *Lütfen beni sik...kocam.*

Gözleri parladı. Bir elini başımın yanına koydu ve kendini konumlandırdı, başı dudaklarımı ayırıyordu. Sonra kalçalarını ileri doğru itti.

O beni açarken, gererken, ben iki elimle çarşafı tuttum. O içime derinlemesine daldığında, o muhteşem ipeksi kayma, onun sıcaklığı beni doldurdu, sonra duvarlarım onun boyutuna uyum sağlarken gergin bir titreme hissettim. Geri çekildi ve tekrar itti, kıcı sıkıştı ve daha derine itti. Sırtımı kavisledim: dokunduğu her yeni milimetre, gümüş rengi, parıldayan bir zevk patlaması yaratıyordu. Tekrar geri çekildi ve bu sefer ittiğinde, hareketini sürdürdü, kalçalarını esneterek kendini daha derine, daha derine itti...

Daha derine. Penisinin tabanının girişimi öptüğünü hissettim ve onun içimde tamamen girdiğini anladım.

Ön kollarını başımın iki yanına koydu ve üzerime daha da eğildi. *Tanrım*, kaslı vücudunun üzerimde hissi, kalçalarının uyluklarımı ayırması, göğüs kaslarının göğüslerime baskı yapması. Göğsünü kaplayan dövmelere baktım: Onları daha önce hiç bu kadar yakından görmemiştim. Yıldızlar, semboller ve Kiril alfabesiyle yazılmış yazılardan oluşan karanlık bir duvar halısı, onun ne olduğu konusunda hiçbir şüphe bırakmıyordu. Çıplak, tüm güçlü kasları ortada ve ona saygınlık katan takım elbisesiz haliyle, daha da tehlikeli görünüyordu. Dövmeli, çıplak ve bacaklarımın arasında, gelinlik iç çamaşırlarımla, gerçekten de masum bir prensesi ödülü olarak talep eden bir kötü adam gibi görünüyordu. Karanlık bir sıcaklık dalgası vücudumu sardı ve vajinam onun etrafında sıkılaştı.

Hareket etmeye başladı ve Tanrım, benden kayarken ipeksi sürtünmesi, beni tekrar doldururken hissettiğim sıcaklık ve gümüş rengi zevk. Ağırlığını ön kollarının üzerine alarak, ellerini yüzüme koydu ve başparmaklarıyla elmacık kemiklerimi okşadı. Gözlerimin derinliklerine baktı ve beni nazik dalgalar halinde sikerken yüzündeki konsantrasyonu görebiliyordum. Muhteşemdi. *Sevgi doluydu.* Ama her vuruş, acıyı daha da yoğunlaştırıyordu. Ve her vuruş, içimde biriken ısıyı besliyordu... ama alevlenmeye yetmiyordu.

Ona baktım. Artık evliydik. Kendini tutuyordu, yeni karısına nazik davranıyordu. Ama *nazik olmak*

benim ihtiyacım olan şey değildi. Üç hafta önce, bu kelimeleri yüksek sesle söyleyemezdim, ama şimdi...

"Daha sert," dedim.

Şaşkınlıkla bana baktı. Sonra gözleri şehvetle kısıldı. Ama hala tereddüt ediyordu.

"Daha sert... *lütfe*." Yüzümün ısındığını hissettim, ama aynı zamanda özgürleşmiş gibiydim.

Sanki sözlerim onu serbest bırakmıştı. Ellerini dizlerimin altına koydu ve onları kaldırdı, bacaklarımı bükerek beni ona daha fazla açtı. Sonra ellerini omuzlarıma koydu, beni sabit tuttu... ve beni *sertçe* sikmeye başladı.

Önceden, vücudum onun itişleriyle biraz hareket ediyordu. Şimdi, onun ağırlığıyla sabitlenmiş olarak, penisi içime girip çıkarken gücünün her gramını hissediyordum. *Tanrım*, inanılmazdı! Artık ağırlığının daha fazlası üzerimdeydi, her itişinde göğüs kasları meme uçlarımı okşuyor, kasıklarımın gelenlerle birleşen ve sıcak bir dalga haline gelen dairesel zevk dalgaları gönderiyordu. Beni kaçınılmaz olarak doruğa doğru taşıyordu ve her itiş beni hızlandırıyordu.

Gri gözleri kızarmış yüzümü, çaresiz inlemelerimi izliyordu. "Demek *Krasavitsa*, sert seviyorsun." Aksanı, *sertliği* o kadar lezzetli, karanlık bir cinselliğe dönüştürüyordu ki, içinde yüzmek istedim.

Ona nefes nefese baktım. İstesem bile bunu inkar edemezdim.

Kulağıma eğilip fısıldadı. "Sana iyi davranacağım, sevgili karıcığım." Ve beni gerçekten *sertçe* sikmeye başladı, kalçaları zahmetsizce yukarı aşağı hareket ediyor, her seferinde sikini içime gömüyordu. Sikinin tabanı klitorisime sürtünüyordu ve ağırlığı üzerimdeyken, tek yapabileceğim şey orada yatıp sikilmek, onun *oyuncağı* olmak ve *Tanrım*... Mükemmel penisinin her derin dalışında, sertleşmiş meme uçlarımin her dokunuşunda orgazma doğru hızla yükseldiğimi hissedebiliyordum. Onun da yaklaştığını hissedebiliyordum, nefesi hızlanıyor, penisi içimde daha da şişiyor gibiydi.

Elimi uzattım, kaslı sırtını okşamak istedim, ama o hemen bileklerimi yakaladı ve başımın üstündeki yatağa bastırdı. Şaşkınlıkla ona baktım ve içgüdüsel olarak denedim.

kurtulmak için. Ama onun tutuşu demir gibiydi. Ve bu kadar çaresiz hissetmek beni daha da hızlı yükseltti. Bulutların arasından fırladım ve patladım, dalga dalga gelen orgazm beni sarsarken göğüslerim ve kalçalarım ona sürtünüyordu. Onun etrafında kasılırken, o homurdandı, son bir kez sertçe itti ve sonra uzun, titrek akıntılarla içime boşaldı.

Zirve sonunda sona erdi ve ben onun altında hareketsiz, gevşek ve tamamen doygun bir şekilde yatıyordum. Bileklerimi bıraktı ve nazikçe bizi döndürdü, böylece o sırt üstü, ben de üstte kaldım.

Başımı göğsüne yaslayıp gözlerimi kapattım. O da beni koruyucu bir şekilde koluyla sardı. Ve öylece uzandık, ben onun kalp atışlarını dinlerken, o da sevgiyle saçlarımı okşayarak, uykuya dalana kadar.

BRONWYN

Dünyanın en rahat yatağında yatıyordum. Çıplak olmama rağmen beni sıcak tutmak için yatak ısıtılmıştı ve yastıklar kafama tam olarak uyacak şekilde şekillendirilmişti. Ama bir omzum soğuktu, bu yüzden yorganı bulmaya çalıştım ve daha yukarı çektim. *Mükemmel!*

Sonra yatak hareket etti ve Rusça mırıldandı. Hatırladım ve gözlerimi açtım.

Şafak söküyordu ve ben çıplak bir şekilde Radimir'in üzerinde uzanmıştım. Üzerinde... *kocamın*. Tüm dünya etrafımda değişmiş gibiydi, her şey birdenbire farklılaşmıştı.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek başımı kaldırdım ve ona baktım. Uykusunda çok huzurlu görünüyordu, sanki onu bu eyleme iten her neyse, birkaç saatliğine unutulmuş gibiydi. *Nedir bu?* Kardeşlerine ve ailesine ne oldu da onu bu yola soktu?

Onu bundan uzaklaştırabilir miydim? Midem sıkıştı. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim: Hiç gerek kalmamıştı. Bir mafya patronu, sahte karısı için imparatorluğundan asla vazgeçmezdi. Peki ya gerçek karısı?

Evet, Bratva'nın onun bir parçası olduğunu kabul etmiştim. Evet, ona aşık olmuştum. Ama *şimdi* ne olacaktı, şimdi o bana aşık olmuştu? Uzun vadede ne olacaktı? *Çocuklar* ne olacaktı? Bana onunla evleneceğimi ilk söylediğinde, kaybettiğim hayata odaklanmıştım. Birlikte yaşayacağımız hayatın nasıl olacağını hiç düşünmemiştim. Midem soğuk, sert bir düğüm haline geldi. *Bu gerçekten işe yarayabilir mi?*

Ama sonra ona baktım. O muhteşem elmacık kemiklerine ve o haşmetli kaşlarına. Beni kollarına aldığı anda kendimi çok güvende hissettiren sert pazılarına. Ben

Baba'nın bakım masraflarını karşıladığını, hastalandığımda bana kitap okuduğunu ve çocuklara kitapçıdan kitap almaları için para verdiğini düşündüm.

Sonra kendime kararlı bir şekilde
başımı salladım. Bunu
başaracaktım.

Yeniden uzandım ve yanağım onun sıcak göğüs kaslarına değdiği anda, kalp atışlarımın yavaşladığını ve midemdeki düğümün çözüldüğünü hissettim. Tüm tehlikelere rağmen, onunla birlikteyken hiç bir erkekte hissetmediğim kadar güvende hissediyordum.

Bu şüpheler mi? Onlarla ilgilenecektim. Her biriyle. Bir yolunu bulacaktım. Çünkü onu seviyordum. Ve ondan vazgeçmeyecektim.

Duştan yeni çıkmıştım ki kapı çalındı. Bornozumu giyip, ıslak saçlı ve çıplak ayakla kapıya gittim, çünkü Radimir kahvaltı hazırlıyordu. Kapı gözetleme deliğinden Gennadiy'i gördüm... ve eve geldiğimizde orada olan aynı iki güvenlik görevlisini. *Bütün gece orada mı durmuşlardı?!*

Gennadiy'i içeri aldım, ona bir fincan kahve hazırladım ve koridordaki zavallı güvenlik görevlilerine de kahve götürmek için ısrar ettim. Gennadiy, Radimir ve ben kahvaltı barına taburelerimizi çekip oturduk. "Sekizli'ye Spartak'ın dün yaptıklarını anlattım," dedi Gennadiy. "Bunu tartışıyorlar. Bu arada, ateşkes ilan ettiler, yani güvende olmalıyız." İkimizi düşünceli bir şekilde inceledi. "Yine de, bu mesele çözülene kadar Spartak'tan uzak durmanız en iyisi. Etrafta olmayacak olmanız muhtemelen iyi bir şey."

Radimir başını salladı ama ben kafamı yana eğdim, kafam karışmıştı. "Neden buralarda olmayacağız?"

Radimir bana döndü. "Balayına çıkacağız." Ona baktım, o da şok olmuş gibi yaptı. "Sana balayı vermeyeceğimi mi sandın?"

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Ama... ne?" *Şaka mı yapıyor?* "Balayı... gerçek evlilikler içindir."

Radimir ayağa kalktı, ellerimi tuttu ve gözlerimin içine baktı. "Bu artık gerçek bir evlilik."

Dudaklarımı ısırdım ve eridim. "Nereye gidiyoruz..."

"Cancún." Gülümsüyordu, benim şaşkınlığımdan zevk alıyordu.

Sadece bir kez bahsetmeme rağmen hatırlamıştı.

Göğsümde duygular kabardı, neredeyse konuşamayacak hale geldim. "Ne zaman?"

Radimir saatine bakıyormuş gibi yaptı. "Havaalanına... otuz yedi dakika sonra çıkıyoruz."

"Ne?! Eşyalarımı toplamadım!" *Giysilerimi* bile giymemiştim.

"Ne yap ne ne Cancún'a Cancún'a Pasaport. Güneş kremi.

Güneş gözlüğü." Gözleri parladı. "Mayo."

Kitaplar, diye içimden ekledim. "Ama yazlık kıyafetlerim yok..."

"Hava alanında mağazalar var. Ne istersen alırım sana." alacağım."

"Ama dükkan..."

"Arkadaşın Jen ile konuştum. Mağazaya bakmaktan memnuniyet duyar. Sana *"endişelenme ve iyi vakit geçir"* dememi söyledi.

Aman Tanrım. Ona sarıldım. *"Teşekkür ederim!"* Sonra şaşkınlıkla başımı salladım. "Bütün bunları nasıl ayarladın? *Ne zaman?!*"

"Dün. Düğün yemeğinden hemen önce tuvalete gittiğimi hatırlıyor musun? Birkaç telefon görüşmesi yaptım."

Düğün kesinleşir kesinleşmez balayı planlarını yapmıştı. Ona daha da sıkı sarıldım. Sonra giyinmek için koştum.

Bir saatten az bir süre sonra, O'Hare Uluslararası Havalimanı'nda limuzinden iniyorduk. Uzun, kıvrımlı check-in kuyruğunun sonuna doğru ilerlemeye başladım. Ama Radimir kolunu belime doladı ve beni odanın sonunda bulunan *Platinum Club Check In* yazan küçük bir masaya götürdü. "Radimir Aristov," dedi onlara. Sonra gururla bana baktı. "Ve eşim."

Bunu söylediğinde kalbimin bu kadar hızlanmasına hazır değildim. Elini buldum ve sıkıca sıktım.

Altmış saniyeden az bir sürede check-in işlemlerimiz tamamlandı ve özel bir salona yönlendirildik. Bir garson bana bir kadeh şampanya uzattı. Pastalar ve lüks kahve makineleri, beş farklı pasta, kanepeler vardı ve *istediğinizi alabilirdiniz*. Ya da manikür ya da yüz bakımı yaptırabilirdim.

"Masaj ister misiniz?" diye sordu Radimir. "Çok rahatlatıcıdır."

"Belki sonra." Salondaki diğer kadınlara bakıyordum.

Hepsi kusursuz beyaz seyahat kıyafetleri içinde beyaz koltuklarda rahatça oturmuş, yanlarında altın Gucci logolu beyaz deri el çantaları ustaca sergilenmiş, hiç çaba harcamadan zarif görünüyorlardı. Ben ise kot pantolon ve spor ayakkabı giymiş, kitaplarımı ve diğer gerekli eşyalarımı kırık askılı mavi naylon sırt çantasına atmıştım. "Bana kıyafet almayı ciddi mi düşünüyordun?" diye mırıldandım.

"Tabii ki." Yeleğini düzeltti. "Ve bir mayo," dedi kararlı bir şekilde.

Bu, onun mayolardan ikinci kez bahsettiği zamandı. Daha önce kimse beni mayo giyerken görmekten heyecanlanmamıştı, ama gözlerindeki şehveti yanlış anlamak mümkün değildi ve bu içimde sıcak bir parıltı uyandırdı. Başımı salladım ve o elimi tutup beni havaalanındaki mağazalara doğru götürdü.

Birkaç saat sonra, 30.000 fit yükseklikte, yatağa dönüşen devasa gri deri koltukta oturuyordum. Elimdeki bir başka kadeh şampanyayla, hayretle öğle yemeği menüsünü inceliyordum. Limon-sarımsak tereyağı soslu, limonlu kişniş pilavı üzerinde servis edilen tavada kızartılmış somonu mu tercih etmeliydim? Yoksa mango salsa ve kavrulmuş yeşil fasulye ile servis edilen bal soslu domuz pirzolası mı? Ve *bundan* sadece dört saat sonra, Cancún'daki klimalı havaalanından çıkıp

klimalı havaalanından çıkıp kavurucu tropikal sıcağa adım attım. Aylarca süren dondurucu rüzgarlar ve nemli çamurdan sonra, kendimi cennette gibi hissettim.

Limuzin bizi tatil köyüne götürürken, pencereden dışarı baktım.

bakıp	okuyarak okudum.	Ben	daha önce
düşündüm	düşünmüşümdür		fotoğrafların
Photoshop			

Photoshop'la düzenlendiğini düşünmüştüm ama... hayır, reklamlarda gördüğünüz o güzel mavi tonu gerçekten *vardı*.

Otel, sanki biri plajın yanına bir uzay gemisi park etmiş gibi, dumanlı cam pencerelerle çevrili, pürüzsüz beyaz renkli ultra modern bir bloktu. Ancak check-in işleminden sonra, bizi dolambaçlı bir yoldan, bir avuç geleneksel villanın kendi özel plajına baktığı sakın bir açıklığa götürdüler. "*Kendi villamız* olacak mı?" diye sordum.

Dışarıdan bakıldığında villanın beyaz sıvalı duvarları ve geleneksel, ağır ahşap panjurları vardı. Ancak içi şık ve moderndi, bembeyaz çarşaf ve bir duş odası vardı. Pencereden okyanusa baktım, sonra dört restoran, altı havuz ve bir spa bulunan otele geri döndüm. "İlk olarak ne yapmak istersiniz?" diye sordum, şaşkınlık içinde.

Yaklaşarak gözleri şehvetle parladı. Bir an için beni yatağa atacağını sandım. Ama sonra gözleri havaalanındaki mağazalardan aldığım kağıt torbalara kaydı. Özellikle bir torbaya.

"Oh," dedim. "Anladım."

"Havuzda giyebilirsin," dedi bana. "Ya da plajda. Ya da sadece... burada."

Dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirdi. O her zaman çok sofistike, her şeyi kontrol altında tutan biriydi... ama bir şey onu tahrik ettiğinde, büyük, azgın bir canavara dönüşürdü ve ben onu bunun için seviyordum. "*Tamam*," dedim, yenilmiş bir şekilde. "Bana bir dakika ver."

Banyoda, kayışları ayarladım ve kumaşı tam oturana kadar düzeltiltim. Sonra saçlarımı örgü yaptım, böylece yüzdüğümde ve kاپıyı açtığımda saçlarım nemli bir bulut haline gelmeyecekti.

Mayoyu seçmeme yardım etmişti, *ısrar* etmişti, ama onu sadece askıda görmüştü. Şimdi ise üzerimde gördü ve...

Ağzı açık kaldı. Tam anlamıyla, çizgi filmlerdeki gibi, ve uzun bir Rus küfürleri dizisi savurdu. Garip bir gurur dalgası hissettim: Daha önce hiçbir erkeğe böyle bir şey yapmamıştım.

Mayo koyu zümrüt yeşiliydi ama metalik bir parıltısı vardı, neredeyse bir süper kahraman kostümü gibiydi. Vücudumun kıvrımlarına tam uyuyordu ve alt kısmı oldukça mütevazıydı. Ama üst kısmında, derin bir yaka, süt beyazı bir dekolte ortaya çıkıyordu. Radimir'in gözleri kilitlendi.

Scoop yakasında ve ben yana doğru adım attığımda, sanki mıknatıslanmış gibi beni takip ettiler. Kahkahayı bastım. "Gerçekten beğendin."

Sonunda gözlerini benden ayırdı ve gülümsedi. "Evet, *Krasavitsa*. Gerçekten beğendim." Bana yaklaştı. "*Bu ne?*"

"Ne ne?"

Örgümü dürttü. "Bunu yapabileceğini bilmiyordum."

"Kadınların saçlarını değiştirebileceğini bilmiyor muydun?"

"Kendini kütüphaneciye daha da benzetebileceğini bilmiyordum."

"Düşünürsem muhtemelen *topuz* yapabilirim..." Ona göstermek için örgüyü topuz şeklinde sardım... ama gözlerindeki bakışı görünce durdum. Onu daha fazla tahrik edersem, villadan çıkamayacaktık. Hızla örgüyü geri bıraktım. "Belki başka bir zaman." Vay canına, bu seyahatte onun hakkında her türlü şeyi öğreniyordum.

O üstünü değiştirdi ve biz de plaja doğru yola çıktık. Yürürken, sıcaklığın tadını çıkararak kışın son soğuğunu kemiklerimden atmaya çalıştım. Bir dizi şezlongun önünden geçtik ve erkekler başlarını kaldırıp bana baktılar. Ama sonra yüzlerinin solduğunu ve hızla başka yere baktıklarını gördüm.

Radimir'e baktım. Üzerinde sadece kırmızı bir mayo vardı, kasları ve Bratva dövmeleleri açıkça görünüyordu ve bana bakan her erkeğe buz gibi bir bakış atıyordu. "Ne yapıyorsun?" diye nazikçe sordum.

"Sana bakmaya devam ederlerse hayalarını keseceğimi bilmelerini sağlıyorum," dedi. Hayranlarımdan biri duyacak kadar yakındı ve aniden gazetesine büyük ilgi göstermeye başladı.

Radimir'in pazısını sıktım. "Tatildeyiz, kimseyi kesip biçmeyelim," dedim ona, içten içe sevinerek. Radimir kadınların da büyük ilgisini çekiyordu: Onların onun dövmelelerine ve yaralarına bakıp fısıldaştıklarını görebiliyordum. Onu ilk kez gömleksiz gördüğümde nasıl baktığımı hatırladım. Artık yeni bir yara izi vardı: kolunda, benim diktiğim yara izi. Onun hikayesinin bir parçası olmuştum.

El ele tutuşup dalgalara doğru yürüdüğümüzde, hayretle küçük bir inilti çıkardım. Artık akşamüstü olmasına rağmen, hava

Çok *sıcaktı!* Kürek çektik, sonra suya girdik ve tembel tembel yüzmeye başladık. Bu bir keşifti: yarım saat boyunca yukarı aşağı yüzdükten sonra bile eklemlerim neredeyse hiç ağrıyordu. Yıllardır yüzmemiştim, hiç vaktim olmamıştı ve yüzmenin ne kadar keyifli olduğunu unutmuştum. *Tamam, geri döndüğümüzde bunu yapmaya başlamalıyım.*

Güneş dalgaların arasına batana kadar çocuk gibi yüzdük, öpüştük ve birbirimize su sıçrattık, sonra kıkırdayarak ve hoş bir yorgunlukla sahile çıktık. Her şey rüyalarımındaki gibi *idilikti*. Son üç haftada çok değişmişti. Hiç gülümsemediği günleri hatırladım.

Ama...

Üzerimizde bir fırtına gibi bir şeyin dolaştığını hissedebiliyordum. Balayı bittiğinde, Chicago'ya geri dönmek zorundaydık... ve o kendi hayatına geri dönmek isteyecekti.

Radimir arkamdan bana sarıldı ve dalgaların arasında durup güneşin batışını izledik, güneşin rengi eriyen bakırdan kiraz kırmızısına dönüştü. Kollarımı onun kollarına doladım ve daha da sıkı sarıldım,

Onu kaybedeceğimden çok korkuyordum.

Düğün, rakiplerinden birinin onun hayatını ne kadar kolayca sonlandırabileceğini bana göstermişti. Gözlerimi her kapattığımda, düğünümüzde odaya kurşun yağdıran silahlı adamları görüyordum. Ve bu sadece Spartak değildi: bir hafta önce Ermenilerdi, başka bir zaman İtalyanlar olacaktı... Her yerde düşmanları vardı, polis ve FBI'dan bahsetmiyorum bile.

Bratva, hayatının büyük ve karanlık bir parçası gibiydi ve her gün onu benden koparmakla tehdit ediyordu. Sonunda, bir gün bir şey olacaktı. Ve ben bu konuda hiçbir şey yapamazdım. Ben bir yabancıydım. *Sadece karısıydım.* Benim görevim, her gece evde onun öldüğünü veya hapse girdiğini söyleyen telefonu beklemektir. Ve bu beni delirtiyordu. Sanki sevdiğin kişinin yavaşça uçurumun kenarına doğru giden bir arabada oturmasını izlemek ve onu durdurmana izin verilmemesi gibiydi.

Kaşlarımı çattım ve korkuyu sert bir kararlılığa dönüştürdüm. *Onu kaybetmeyeceğim.*

Gördüğüm tek bir çözüm vardı. Onun bunu kabul edip etmeyeceğini bilmiyordum ama denemeliydim ve bunu Meksika'da, kardeşlerinden uzaktayken yapmalıyım.

Sırtımı Radimir'in göğsüne daha da sıkı bastırdım.

Bugün cennet gibiydi. Yarın... Onun için Bratva'yı terk edip etmeyeceğini sormam gerekiyordu.

BRONWYN

Ertesi gün, villamızın deniz manzaralı özel terasında kahvaltı yaptık. Sonra Radimir beni ormana götürdü ve örümcek maymunlarını görmemizi sağladı. Büyük, koyu renkli gözleri ve küçük tüylü kafalarıyla çok sevimliydiler. Radimir'in kafasında bir maymun varken çekilmiş fotoğraf da dahil olmak üzere, yaklaşık bir milyon fotoğraf çektik.

Öğleden sonra, 30 fitlik bir yelkenli tekne kiraladık. Bana çok büyük geldi ama Radimir daha önce bunu yapmıştı ve ikimizin birlikte halledebileceğimizi söyledi. Ana yelkeni ve fok yelkeni ayırt etmeyi öğrendikten ve o da sabırla *iskele* ve *sancak* kelimelerinin aptalca olduğunu ve *sol* ve *sağ kelimelerini* kullanabileceğimi kabul ettikten sonra, tekneyi o kadar hızlı sürmeye başladık ki sanki havalanacakmışız gibi hissettim. Sonunda, kıyıya dönüp limana girme zamanı geldi. Ama ben inatla tekneyi denize doğru yönlendirdim. "Bir parçam devam etmek istiyor," diye mırıldandım.

Radimir sesimdeki endişeyi duymuş olmalı ki yanıma oturdu ve kolunu sırtıma doladı. Başını salladı ve beni dikkatle izledi. *Devam et.*

"Ama geri dönmeliyiz," dedim. Göğsündeki dövmelelere baktım. "Değil mi?"

O da benim bakışımı takip etti ve başını salladı. "İstesem bile gidemem."

"Kimsenin gitmesine izin vermiyorlar mı?" diye sordum. "Hiç mi?"

Kafasını salladı. Sonra yüzünü buruşturdu ve bana yarı yürekli bir şekilde başını salladı. "Bir zamanlar bir adam *vardı*. O kaçtı."

"New York'taki arkadaşın. Hedefine aşık olan tetikçi."

"*Eski* arkadaşım. Evet. Patronu onu bıraktı çünkü... şey, onun için çok büyük bir şey yaptı."

"Ama patron *sensin*," dedim nazikçe. Hiçbir şey söylemedi. "Ama yine de ayrılamazsın, değil mi? Ayrılmak istemiyorsun."

O içini çekti. "İstememekle alakası yok. Bu... bu benim kanımda var, Bronwyn."

Kalbim sıkıştı.

Elimi tuttu. "Ben buyum," dedi. "Her zaman böyle olacağım." Göğsüne baktı ve göğüs kasının yanındaki yara izlerinden birini gösterdi. "Buraya bak."

Baktım. Küçük ve dairesel bir yara iziydi, ben de kurşun yarası sandım. Ama diğerleriyle aynı değildi. Kenarları çok mükemmel bir daire şeklindeydi ve ortasında neredeyse bir sembol oluşturan çizgiler vardı.

"Babam öldükten sonra..." Aniden durdu ve başka yere baktı, devam edemedi. "Vladivostok'a gitmeden önce..." Yine sözünü kesti. Sessiz kaldım, ona zaman tanıdım, göğsüm ağrıyordu. *Babasına ne olmuştu? Vladivostok'ta ne olmuştu?* Yardım etmek istedim ama o bana anlatana kadar yapamazdım. Ve anlatacağından da emin değildim.

Derin bir nefes aldı ve tekrar başladı. "Babamın, mektupları mühürlemek için kullanılan, aileden miras kalan metal bir mührü vardı. Hiç kullanmamıştı: artık kimse mektup yazmıyordu. Ama o *babamındı* ve üzerinde ailemizin sembolü vardı. Ve..."

Yara izinin ne olduğunu anladığımda elimi ağzıma götürdüm. "Biri seni onunla *damgaladı mı?!?*"

Kafasını salladı. "Hayır. *Ben* yaptım." Gözlerime baktı ve bakışlarını üzerimde tuttu. "Sonra Gennadiy'e de aynısını yaptım. Ve Valentin'e. Gitmeden önce. Aristovlar olduğumuzu ve birbirimize bağlı kalmamız gerektiğini hatırlatmak için. Ve bir gün birlikte, kimsenin bizden alamayacağı bir şey inşa edeceğimizi." Başını salladı. "Onları terk edemem Bronwyn. Ve Bratva'yı da terk edemem. Üzgünüm."

Başımı salladım ve başımı omzuna yasladım. İçimde bir şeyler değişiyor, yeniden düzenleniyordu. Ona kızgın değildim, onu anlıyordum. Ve ondan değişmesini isteyemezdim. Ama söyledikleri, korktuğum her şeyi doğruluyordu: Hayatında her zaman onu benden uzaklaştıran büyük, karanlık bir varlık olacaktı.

"Pişman mısın?" diye sordu bir süre sonra.

"Hayır," dedim hemen. Dönüp ona baktım. "Bir dakika bile değil." Ve bunu içtenlikle söylüyordum. Onun kitapçıma girmesi, başıma gelen en güzel şeydi. Onun Bratva'dan ayrılması her zaman zor bir ihtimaldi, ama denemek zorundaydım. Bunun işe yaraması için başka bir yol bulmam gerekecekti.

Otelin restoranlarından birinde akşam yemeği yedik ve villamıza döndüğümüzde Radimir bana mayomu giymemi söyledi. İlk başta, sadece mayomla sevişmek istediğini sandım. Ama sonra beni terasa ve yan taraftaki taş merdivenlere doğru işaret etti. Şaşkın bir şekilde merdivenleri yavaşça çıktım.

Çatı terasıydı, arkasında mahremiyetimizi sağlayan bir duvar, muhteşem bir okyanus manzarası... ve bize ait özel bir jakuzi vardı.

Radimir arkamda bir kucak dolusu havluyla belirdi. "Banyoları ne kadar sevdiğini biliyorum. O yüzden..."

Mutlu bir şekilde merdivenlerden inip küvete girdim. Su altı ışıkları küveti aydınlatıyordu ve su küvet sıcaklığında ve hafifçe köpürüyordu. Oturdum — koltuklar *yastıklıydı!* — ve çeneme kadar suya daldığımda tüm dertlerimin eridiğini hissettim.

Radimir benden sonra küvete girdi, kırmızı mayosu kabarcıklar arasında dalgalanıyordu. Rahat bir pozisyon aldı, sonra kontrolleri ayarladı ve ayak tabanlarımın altında kabarcıklar patladığında ciyakladım... sonra jetler ayak tabanlarımı masaj yapmaya başladığında inledim. Yastıklı baş desteğine yaslandım. "Bu, şimdiye kadar yaşadığım en rahat an olabilir," diye mırıldandım.

Radimir'in yüzünde kötücül bir gülümseme belirdi. "Bunu daha iyi hale getirmenin bir yolunu biliyorum galiba."

Bana doğru yürüdü, kolunu belime doladı ve beni kaldırdı. Sonra oturdu ve beni kucağına oturttu, ikimizi de geriye yaslayarak neredeyse uzanır hale getirdi, başım omzuna yaslanmıştı. Artık muhteşem sıcak su, köpükler... ve altımda onun sert, neredeyse çıplak vücudu vardı.

O, uyluklarımın ve kalçalarımın dışını yukarı aşağı okşayarak gerginliklerini gidermeye başladı. Gözlerimi kapattım ve iç geçirdim. Bacaklarım kabarcıkların akıntısında hafifçe sallanırken, sanki

uzayda süzülüyor gibi hissettim. Kumsala vuran dalgaların sesini, altımda Radimir'in yavaş nefes alıp verişini duyabiliyordum, başka hiçbir şey yoktu. *Mutluluk.*

Radimir'in elleri uyluklarımın ön tarafına kaydı ve oradaki düğümleri çözmeye başladı. Sonra yavaşça içe doğru ilerlediler. Parmak uçları, kasıklarımın sadece birkaç santim uzaklıkta, iç uyluklarımın hassas derisini okşarken nefesimi tuttum. Altımda penisinin sertleştiğini hissedebiliyordum. Parmakları yavaş yavaş içe doğru, *yukarı doğru* daireler çizdi. Kasıklarımı örten dar kumaş şeridin kenarına ulaştıklarında kaskatı kesildim. "İçeri gidelim mi?" diye sordum.

"Neden içeri girelim ki?" Parmakları amıma doğru hareket etti, mayomun üzerinden yavaşça dairesel hareketlerle ovuşturdu.

Gözlerim birden açıldı. Çatı özeldi ama *o kadar da* özel değildi. Bizim villanın iki yanında da başka villalar vardı ve eğer onlar da çatılarında olsalardı, tek yapmaları gereken yana doğru bakmaktı. Arkamızda her şeyi gören yüksek katlı otel de cabası. "İnsanlar görebilir!" diye fısıldadım.

"O zaman beni kıskanacaklar," dedi bana. Ve parmakları ince kumaşın üzerinden yukarı aşağı okşamaya başladı. Dudaklarımı ısırdım, hala kararsızdım. Halka açık yerlerde seks yapmak, fikri biraz tahrik edici olsa da, hiç cesaret edemediğim bir şeydi. Ama o okşayıp daireler çizdikçe, zevk korkuyu bastırmaya başladı. Ne kadar baskı uygulayacağını, ne kadar hızlı hareket edeceğini tam olarak biliyordu... Kalçalarım çaresizce daireler çizmeye başladı. Suya baktım. Yüzey köpüklerle kaplıydı... *Belki de onun ne yaptığını göremezlerdi.*

Başparmağının ucuyla klitorisimi ovuşturdu, parmaklarıyla okşarken kostümümün üzerinden ileri geri salladı. Nefes almam hızlandı. Tanrım, dudaklarımın onun baskısı altında açıldığını, ne kadar ıslandığımı hissedebiliyordum. Bunu planlamış mıydı? Havaalanında durup mayo seçerken, kasıklarımı kaplayacak o dar kumaş şeridi görmüş ve *tam orayı* okşadığını ve bunun bana ne yapacağını hayal etmiş miydi?

Şimdi diğer elini de oyuna soktu, uzanıp mayomun üzerinden göğüslerimi okşadı. Yeni bir zevk dalgası vücudumu sardı, sırtımı kamburlaştırdı. Sanki

Giysiler giymek ya da sadece sütyen giymek gibi değildi. Mayo inceydi ve ıslak olduğu için elinin ısısı kumaştan geçiyordu: sanki çıplakmışım gibi hissettim. Meme ucum avucunda yuvarlandı ve sertleşmeye başladı, ben de kıcımlı ona sürttüm. Bu sadece onun penisini daha da sertleştirdi.

Radimir, benim zayıf noktam olan boynumun yan tarafına öpücük kondurdu ve ben inledim. Sonra omuz askılarımdan birini aşağı indirdi ve göğsüm buharla dolu gece havasına fırladı.

Nefesimi tuttum. Korkutucu ama heyecan vericiydi. *Gerçekten bunu mu yapıyoruz?*

Elini göğsümün üzerinde gezdirdi, avucuyla meme ucumu okşadı ve ben nefesimi tuttum. *Evet. Evet, bunu yapıyoruz.*

Başını eğdi, omzumun üzerinden eğilerek meme ucumu ağzına aldı ve ben kıvrandım, zevk dalgaları kırbaç gibi çırpınarak kasıklarımın biriken sıcaklıkla birleşti. Sütyenimin diğer askısını da aşağı çekti ve artık üstsüzdüm, rüzgâr göğüslerime çarptıkça göğüslerim zonkluyor ve hassaslaşıyordu.

Dudaklarımı ısırdım. İnsanların bizi izlediği düşüncesi, her duyumu, ellerinin bana dokunuşunu daha yoğun hale getiriyordu. Gece yarısı geçmişti, bu yüzden çocukların bizi görmesinden endişelenmemize gerek yoktu ve burası bizim özel villamızdı: yanlış bir şey yapmıyorduk. Ama bir şey beni tereddüt ettiriyordu. Ben kıvrımlı bir vücuda sahibim, incecik bir manken değilim ve güvensizliğim içime sesleniyordu.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı ve iki eliyle göğüslerimi sıkıp okşarken fısıldadı: "Vücudun inanılmaz. Seni ilk gördüğümünden beri *bunu* yapmayı hayal ediyordum." Göğüslerimi tam da doğru sertlikte sıktı ve boynumun yanına öpücük kondurdu.

Ben inledim ve karanlığa baktım. "İnsanlar beni görebilir "

"Umarım görürler," dedi. "Ne kadar inanılmaz bir karım ve kıskanabilirler."

İçim ısındı ve korku kayboldu. Önemli olan tek görüş onun görüşüydü.

Onun göğsüne yaslandım ve hislerin beni ele geçirmesine izin verdim. Dudakları boynumda yukarı aşağı hareket etti ve içimde yavaş bir zevk dalgası başladı, tüm vücuduma yayıldı.

Elimi geriye uzattım ve ellerimi onun yanlarına doğru kaydurdım, parmaklarım onun sert karın kasları ve kaslı, sert uylukları üzerinde gezdim.

Mayomu karnımdan aşağı, kasıklarına kadar indirdi. Sonra beni bir saniye kaldırdı ve aniden mayo bacaklarımdan aşağı kayarak çıktı. Mayo yüzeye çıktı ve ben şok ve heyecandan nefes nefese onun kucağına geri oturdum. Aniden çok fazla duygu hissettim: sudaki sıcak akıntılar amımın narin dudaklarını okşuyordu, kabarcıklar uyluklarımdan içinden geçiyordu ve aniden kendimi çok... *özgür* hissettim. Penisim artık kaya gibi sertti ve ben resmen onun üzerine oturmuştum, penisim kalçalarımdan arasında ve başı amımı okşuyordu. Mayo şortunun ıslak kumaşı o kadar inceydi ki, sanki orada yokmuş gibi. Yutkundum, içimdeki kalp atışları gittikçe hızlanıyordu.

Bir göğsümü eline aldı ve beni göğsüne doğru çekerek sıktı. Diğer eli bacaklarımdan arasına indi ve artık çıplak olan amımı ovmaya başladı: beni titretip çırpınmaya neden olan sabit, ustaca hareketler, ayak parmaklarım yüzeyi kırıyordu. Eğilip beni öptü, parmakları yavaşça içime girerken dili ağzıma daldı, beni ıslak ve hazır buldu. Göğsünün sırtıma değdiğini hissedebiliyordum: nefes nefeseydi ve öpüşmeyi bir saniye bıraktığında, sesinde ham bir şehvet duyabiliyordum. "*Tanrım!*" diye inledim.

Aniden beni kucağından kaldırdı, ayağa kalkmama yardım etti, böylece su kalçama kadar geliyordu. Arkamdan kaydı ve sonra beni yastıklı koltuğa nazikçe itti. Üzerime eğilerek pozisyonumu ayarladı, koltuğun kenarına gelene kadar beni öne çekti. Sonra dizlerinin üzerine çöktü, başını suyun altına soktu ve...

Başımı geriye attım ve nefesimi tuttum, ağzım açık kalmışken o dilini amıma gömdü. Yavaşça ilerlemiyor ya da beni kızdırmıyordu, tam anlamıyla açgözlüydü, güçlü elleri bacaklarımı genişçe tutuyor, başparmakları iç uyluklarımdan hassas derisini okşuyor, dili derine dalıyor ve üst dudağı klitorisimi ovuyordu. İnanılmazdı: sıcak, köpüren su vücudumun her yerini okşuyordu, sanki her yerim aynı anda öpülüyordu ve dili...

Beni çaresiz bir kukla haline getiren bir ritimle sikiyordu, ellerim küvetin kenarını tutarken bacaklarım tekmeliyor, kığım koltukta kıvrılıyordu. Kontrolümü kaybederek eğildim ve parmaklarımı onun koyu saçlarına doladım.

Yüzüne karşı direnmeye başladım. İçimi parçalayan davul ritmi artık o kadar hızlıydı ki, sonsuz bir titreşim haline gelmiş, vücudumu titretmeye başlamıştı. "Siktir," dedim, beni duyamayacak olmasına rağmen. "Siktir. Siktir, Radimir..."

Orgazm bana doğru kükredi ve ben gözlerimi kapattım. Halka açık bir yerde olduğumuz gerçeği unutuldu; *her şey* unutuldu. Dudaklarını klitorisimin üzerine koydu, dilini kullanarak onu okşadı ve emdi, ben de kendimi kaybettim. Uyluklarım onun yanaklarına sıkıca yapıştı ve ben onu orada sıkıştırdım, orgazm dalga dalga içimi doldururken. Sonunda orgazm beni bıraktığında *ben de* gevşedim, uyluklarımı açtım ve o nefes nefese ama gülerek ayağa kalktı, omuzlarından ve yanlarından su akıyordu. "Sigorta için kocanı boğmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu.

Konuşacak halim yoktu. "Üzgünüm," diye boğuk bir sesle söyledim.

Bana gülümsedi, gözleri parlıyordu. "İyi bir ölüm şekli olurdu." Jakuzinin kenarına doğru yürüdü ve çatıya getirdiği havlu yığınının bir folyo paket çıkardı. Sonra bana döndü, mayosunu aşağı çekti ve çıkardı. Gözlerimin içine bakarak prezervatifi penisine geçirdi, sonra diğer koltuklardan birine oturdu, penisi su altında dik duruyordu. "Buraya gel."

Bacaklarım hala titriyordu ve ayağa kalkmam biraz zaman aldı. Ona doğru yürürken vücudumdan buhar yükseliyordu. Orgazmın ardından küçük artçı sarsıntılar hala içimi titriyordu ve nefes nefese kaldığımı duyabiliyordum.

Bacaklarım onun bacaklarının iki yanına gelecek şekilde öne doğru adım attım ve o da koltuğun en ucuna doğru kaydı. Yavaşça çömelip ellerimi omuzlarına koydum ve o da penisini bana doğru yönlendirdi. Tanrım, su her şeyi çok daha yoğun hale getiriyordu! Akıntının hassas, şişmiş dudaklarımı okşadığını hissedebiliyordum... ve sonra penisinin başının şok edici sıcaklığı girişime baskı yapıyordu. Nefesimi tuttum, açımı ayarladım ve üzerine çöktüm.

Yüzdürme gücü işimi kolaylaştırdı; *gerçekten çok yavaş* gidebiliyordum... Gözlerimi kapattım ve dudaklarımı ısırdım, o beni genişletirken... ve sonra ıslaklığımın yardımıyla içime kaydı, ve bu dünyadaki en güzel şeydi.

İçime battım ve sıkı, ipeksi bir mükemmellik vardı, dokunduğu her santimetre parıldayan, gümüş yıldızlar gibi zevk veriyordu. Nefes nefese durdum, sonra omuzlarına bastırdım ve kendimi tekrar yukarı ittim, sadece başı beni açık tutana kadar onu içimden çıkardım, sonra tekrar aşağı battım. Bu sefer devam ettim, uzun, ipeksi bir aceleyle, ve ben onu köküne kadar aldığımda o küfretti ve beni sıkıca kavradı.

Bir an öyle kaldık, nefes nefese. Kucağında oturuyordum, kolları beni sarmış, akıntının hareketleriyle göğüslerim göğsüne hafifçe değiyordu. O içimdeyken ve kasıklarım onun kasıklarına sıkıca bastırılmışken, yaptığı her küçük hareketi, aldığı her nefesi hissedebiliyordum ve ona inanılmaz derecede yakın hissediyordum.

Kontrolü ele almaya alışkın olmadığım için kendimi tekrar yavaşça yukarı ittim ve ben üzerinde hareket ederken o göğsünün derinliklerinden bir homurtu çıkardı. Yukarı, yukarı, yukarı... ve sonra aşağı, başka bir zevk patlaması yaşattı, *şimdi* tekrar yaşamak istediğim bir zevk. Bacaklarımla kendimi yukarı kaldırıp aşağı indirdim ve destek için kollarımı boynuna doladım. Bir zamanlar donmuş olan o gözlere baktım: şimdi, eritecek kadar sıcaktılar ve tamamen benimkilere kilitlenmişti. Kendimi her kaldırdığımda, uzun, yavaş bir kayıp yaşıyordum ve bu, aşağı doğru hızlanmamı daha da tatlı hale getiriyordu. İlk başta, bu hissi tatmak istediğim için yavaş davrandım ve o, içinden küfretti... ama kendini kontrol etti ve hızı benim belirlememe izin verdi. Ama uzun süre yavaş gidemedim: içime girerken hissettiğim gümüş rengi zevk patlaması çok bağımlılık yapıcıydı ve giderek daha hızlı hareket etmeye başladım, kucağında zıplarken jakuzinin yüzeyini dalgalı bir hale getirdim.

Elleriyle vücudumu okşadı ve göğüslerimi avuçladı, ellerinde zıplayan meme uçlarımı ovuşturdu. Daha hızlı hareket ettim ve gümüş rengi zevk patlamaları birleşmeye başladı, tüm vücudumda çatırdayarak yayıldı. Daha da hızlandım, kığım su altında onun uyluklarına çarpıyordu ve yıldız patlamaları erimeye başladı... ama onları tam olarak eritip erimiş gümüşe dönüştürmek için yeterince hızlı hareket edemedim.

Suda hızlı hareket etmek zordu ve eklemlerim ağrımaya başlamıştı.

O anladı. Kalçalarımı kavradı ve gücünü kullanarak beni hareket ettirdi, beni yukarı çekip sikine doğru itti. Ağzım açıldı ama konuşamadım: her derin, sert vuruş başka bir gümüş rengi dalga gönderdi ve şimdi bunlar birbirine karışarak yoğun, erimiş bir top haline geldi ve sıkışıp sıkışıyor. Ellerini kıcımın altına kaydırıp ve yanaklarımı sıktı, beni üzerine sertçe indirdi, şimdi su çalkalanıyor ve kenarlardan sızıyor. Sikişin ritmine uygun olarak kıcımı sıkmaya başladı ve hafif sertliği bunu daha da iyi hale getirdi. Beni daha hızlı hareket ettirdi ve ben nefesimi tuttum, *daha hızlı* ve titredim. Gözlerimi kapattım ve alnımı alnına bastırdım, duvarlarımın onun etrafında titremeye başladığını hissettim...

Ayaklarını jakuzinin tabanına dayadı ve kalçalarını yukarı doğru kaldırarak klitorisime sürdü, bu da beni doruğa ulaştırmaya yetti. Kulağına inleyerek kendimi boşalmaya başladığımı hissettim, o da beni sıkıca kendine çekti, ben onun üzerinde kıvrılırken o içime boşaldı.

Kendimize geldiğimizde, beni nazikçe jakuziden çıkardı ve sevgiyle havluyla kuruladı, sonra beni aşağı kata taşıdı, gevşek, mutlu bir halde.

Uyandım, ama nedenini bilmiyordum.

Yatak odası sessiz ve sakindi ama bir şey duyduğuma dair belirsiz bir anım vardı. *Birkaç* şey. Yerdeki yumuşak sesler. Radimir kalkmış ve etrafta dolaşıyor muydu?

Gözlerim hala kapalıyken, onu aradım... sonra yanağımın altında onun güven verici sıcak göğüs kasını hissettiğimde rahatladım. Tanrım, çok *mutluydum!* Hiç olmadığım kadar mutluydum. Midemde ilk endişe dalgasını hissettiğimde, onu engelledim. *Hayır. Bunu mahvetmeyecektim.*

Ama karanlıkta yatarken endişelerim çoğaldı, farklı açılardan sızarak beni kabul etmek zorunda bıraktı.

Bu *tam anlamıyla* balayı dönemiymdi. Onun hayatının büyük bir kısmında benim yerim yoktu ve bu durum onu öldürebilirdi, peki bu ilişki uzun vadede gerçekten yürüyecek miydi?

Yelkenli teknedeki konuşmamızdan bir kısmım hayal kırıklığına uğramıştı: Sanırım aptalca, gizli bir şekilde, onun "*Elbette senin için Bratva'yı bırakacağım, aşkım*, ve bir hedge fon yöneticisi falan olacağım" demesini ummuştum, ve her şey böyle bitecekti. Ve bir başka kısmım ise, sanki beni değil onu seçiyormuş gibi, neredeyse kıskançlık duyuyordu.

Ama çoğunlukla anlıyordum. Benim için Bratva'yı terk *etseydi*, sonsuza kadar suçluluk duyardım. Ve o beni değil, Bratva'yı seçmemişti, o sadece bir gangsterdi. Onun o kısmı da dahil olmak üzere, onun her şeyine aşık olmuştum. Benim için, düşündüğümünden daha fazla değişmişti bile. Onun tüm hayatını bir kenara atmasını bekleyemezdim. Belki şimdi işler sakinleşirdi. Gennadiy ateşkes olduğunu söylemişti, değil mi? Belki de en kötüsü geçmişti.

Uyuyan Radimir'i biraz daha sıkı kucakladım: *Benim!* Sonra bacaklarımı uzatıp rahat bir pozisyon aldım, böylece tekrar uykuya dalabilecektim.

Ayağım soğuk ve deri gibi bir şeye değdi ve kaşlarımı çattım. *Hay aksi*. Bir ara çantamı yatağın üzerine koymuş olmalıyım ve bir şekilde yorganın altına girmiş. Onu kaldırmazsam ayak parmaklarıma takılıp beni rahatsız etmeye devam edecekti.

Kocamı (*kocamı!*) uyandırmamak için çok dikkatli bir şekilde kendimi ondan ayırdım ve onu almak için yorganın altına girdim. *Kayış nerede?* Uzanmaya çalıştım ama tam ulaşamadım. Biraz daha derine girdim, tekrar uzandım ve ona dokunmayı başardım.

Ve deri gibi bir şey bana doğru kayarak elimden kaydı.

RADIMIR

NORMALDE, yavaşça uyanırım, beni rüyalarımın geri çekmeye çalışan canavarları silkeleyerek. Ama beni anında uyandıran bazı sesler vardır: silah sesi, siren, kapının kırılma sesi.

O gece, yeni bir ses keşfettim: Bronwyn'in çığlığı.

O kadar yüksek sesliydi ki diğer villalardaki insanlar da duymuş olmalıydılar, o kadar yüksek sesliydi ki canımı acıttı. Ben dik oturdum ama o çoktan yataktan fırlamış, onu hiç bu kadar hızlı görmemiştim. Yatağın yanındaki duvara yapışmış, korkudan nefes nefese kalmıştı.

"Ne oldu?!" Yataktan atladım ve ona doğru yürüdüm. "Ne oldu?"

Konuşamıyordu. Hala nefes nefese yatak ucunu işaret etti.

Kaşlarımı çattım ve birkaç adım attım. Orada biri mi vardı? Bir davetsiz misafir mi? Karanlıkta gözlerimi kısarak baktım, ama kimseyi göremedim. Tek görebildiğim, yorganın altından sarkan siyah bir elektrik kablousuydu. Bronwyn saç kurutma makinesini yatakta mı bırakmıştı?

Sonra kablo yere kayarak gölgelerin içine girdi.

Geriye doğru atladım. *Chyort!* Bir yılan! "Seni ısırды mı?" diye sordum.

Beyaz yüzlü kız başını salladı.

Yılan buraya nasıl girmiş olabilir ki? Kafamı salladım. Otel güvenliği bununla ilgilenebilir ya da Hayvan Kontrolü'nü falan arayabilirlerdi. "Buradan gidiyoruz," dedim Bronwyn'e. Yılanı son gördüğüm gölgeye bir gözümle bakarak, Bronwyn'in elbiselerinden birini alıp ona attım, sonra da ayakkabılarını. Pantolonumu ve polo gömleğimi giydim. *Ayakkabılarım nerede? Kahretsin, yılanın olduğu yerde.*

Pasaportlarımızı ve cüzdanımı da aldım, çünkü buraya geri dönmeye niyetim yoktu. *Neden bu kadar karanlık?* Pencerelelerden ay ışığı girmemesi mi gerekiyor? Işıkları açmak istedim, ama yataktan çok uzaktaydım ve diğer ışık düğmesi kapının yanındaydı. "Hadi," dedim Bronwyn'e, elini tutarak. Çıplak ayakla, kapıya doğru dikkatlice bir adım attım...

Ve tam önümüzde, gölgelerin içinde bir hareket gördüm. *Siktir.* *O kadar uzağa nasıl gitti?* Kapıya ulaşamadık. "Geri çekil," diye mırıldandım, sesimi sakın tutmaya çalışarak. "Pencereden çıkacağız."

Geri çekildik, sonra dönüp odanın uzak tarafındaki pencerelere doğru yöneldik. O şeyin güvenli bir şekilde arkamızda olduğunu bilerek hızlıca ilerledim.

Bir ses beni donduracak kadar korkuttu. Sadece kovboy filmlerinde duyduğum bir ses, kuru, hızlı bir tıkırtı. Ve ses önümden geliyordu.

Birden fazla yılan var.

RADIMIR

Bronwyn'i kucağıma aldım ve güvenli olduğundan emin olduğum tek yer olan yatağa tırmandım. İki büyük, zıplayan adımla yatağın başına ulaştım ve sonunda ışığı açmayı başardım.

Bronwyn korku içinde inledi. Pencereilerin altındaki yerde üç yılan vardı. İkiisi kapının yanında, biri masanın altında ve biri de sehpanın ayağına tırmanıyordu. Panik göğsümü sıkıştırdı. Sonra pencerelere baktım ve her şey birdenbire çok daha kötüye gitti.

Panjurlar kapalıydı. Her pencerede. Bu yüzden içerisi bu kadar karanlıktı. Yatmadan önce pencereleri açık bırakmıştık, böylece içeriye esinti girebilirdi, ve panjurlar da açık konumdaydı.

Yılanların odamıza nasıl girdiğini aniden anladım.

Bronwyn'i yere indirdim, yatağın kenarına yürüdüm ve en yakın pencereye doğru eğildim. Tam altımda kıvrılmış bir yılan vardı ve kayıp yere basarsam ne olacağını düşünmemeye çalıştım.

Pencereye *zar* zor ulaşabildim. Panjurları ittim... gıcırdandılar ama hareket etmediler. Bir şey onları kapalı tutuyordu: bir zincir, ya da bir kablo bağı, dışarıdan bir şey. Biri penceremizden bir torba dolusu yılanı boşaltmış ve sonra bizi buraya hapsedmişti. Muhtemelen kapı kilidine de bir şey yapmışlardı, kapıya ulaşabilseydik bile, ki ulaşamazdık. *Siktir*.

Bronwyn'in yanına, yatağın ortasına oturdum ve birbirimize baktık, korkudan nefes nefeseydik. Sonra onun arkasında bir şey gördüm ve onu arkama çektim.

Bir yılan yatağın ayak ucuna sürünerek gelmiş, başını üstten uzatmış, bizi izliyordu.

"Silahın nerede?" diye sordu Bronwyn nefes nefese.

"Chicago'da. Havaalanı güvenliğınden geçmek zorunda kaldık."

Yılan bize doğru fırladı, büyük, kıvrımlı 'S' harfleri çizerek örtülerin üzerinde insanüstü bir hızla ilerledi. Bronwyn benimle duvar arasında sıkışana kadar elimden geldiğince geri çekildim, ama yılan gelmeye devam etti, doğrudan ayak bileklerime doğru ilerledi. Çılgınca yastıkların üzerine tırmandım, sonra örtüleri yakaladım ve yılanı da beraberinde yataktan fırlattım. Omuzlarımla arasında terin aktığını hissedebiliyordum. Bunu kasten yapan biri vardı, bu da en ölümcül yılanları seçtiğı anlamına geliyordu. Bir ısırık bizi öldürmeyebilirdi, ama yarı baygın ve acı içinde kıvrınmamıza neden olurdu, sonra diğerleri de ısırırdı ve... *Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!*

Başka bir yılan da yatağın benim tarafımdaki komodinin üzerine tırmandı. İnce ve siyah, parlak sarı şeritleri vardı. Bacaklarıma saldırmaya hazır bir şekilde kıvrıldı...

Bronwyn yanımdan geçip kalın ciltli kitaplarından birini yılanın kafasına vurdu. Yılanın kuyruğı hareket etmeyi bıraktı. Teşekkür etmek için başımı salladım, ama diğer yılanlar odayı keşfediyorlardı: daha fazlasının buraya tırmanması sadece an meselesiydi. Çaresizce etrafa baktım, ama başka bir çıkış yolu göremedim. *Yardım çağırmak mı?* Biri buraya gelip pencereleri zorla açana kadar, biz çoktan ölmüş olacaktık. Etrafıma tekrar baktım ve saçlarımla tavana değdiğini hissettim: oda benim boyumdaki birinin yatakta ayakta durması için tasarlanmamıştı.

Tavan! Yukarı baktım. Üstümüzde jakuzinin bulunduğu düz beton çatı vardı. Ama onun altında, klima ve tesisatı gizlemek için asma tavan vardı. Tavan döşemelerinden birini yukarı ve yana doğru iterek birkaç metrekarelik bir delik açtım.

Bronwyn'den boğuk bir nefes sesi duydum. İki yılan daha yatağa tırmanmıştı.

Tavandaki deliğe baktım. Orada ne olduğunu bilmiyordum, ama burasından daha iyi bir yer olmalıydı. Bronwyn'i belinden tutup delikten yukarı kaldırdım. "Tırmanabilir misin?"

O bir tutunma yeri ararken belim ellerimde kıvrıldı. İki yılan tembelce bana doğru hareket etmeye başladı. *Kahretsin.*

Bronwyn deliğe doğru koştu. Ben de zıpladım ve kenarı tuttum...

Tavan döşemesi kırıldı ve ağırlığımı taşıyamayıp düştü. Tavandaki delik yırtıldı, döşemeler ve destek direkleri sallanıyordu. Bronwyn çığlık attı. Yatağa geri düştüm ve neredeyse tüm vücudumla yılanların üzerine düşecektim. *Chyort! Chyort! Chyort!* Bir saniye orada sallanarak durdum, sonra yukarı baktım. Delik artık çok büyüktü. Atlasam bile tutunacak hiçbir şey yoktu.

Bronwyn tavan boşluğuna uzandı ve delikten aşağı uzanarak bana elini uzattı. "Hadi!"

Çok ağırım. Ya tavanı yıkarsam? Yılanlardan biri bana saldırdı, dişlerini görebilecek kadar yakındı. Kaçtım ve kafası bacağıma değdi.

"*Hadi!*" Bronwyn bağırdı ve tekrar elini uzattı. "Seni bırakmayacağım!"

Chyort. Onu hak etmiyordum. Diğer yılan saldırmak için kıvrılırken, zıpladım ve bileğini yakaladım. Ağırlığımdan dolayı homurdandı. Bir destek direğini yakalayana kadar kendimi yukarı çektim, sonra onu kullanarak kendimi tavan boşluğuna çıkardım. Tavan gıcırdadı... ama dayandı.

Bir saniye nefes nefese yatarak, daha fazla yılanın yatağa tırmanışını izledik. Sonra etrafa bakındım ve sıcak havayı bir havalandırma deliğinden dışarıya aktaran büyük, gümüş renkli klima kanalını gördüm. Kanalı havalandırma deliğinden uzaklaştırdım ve havalandırma deliğinin plastik çıtalarına kırılana kadar tekmeledim, böylece içinden geçebileceğimiz kadar büyük bir delik açılmış oldu. Önce ben geçtim, yere indim ve sonra Bronwyn'e yardım ettim. Dışarı çıkmıştık ve serin gece havasında birbirimize sarıldık, titriyor ve terden sıırılsıklam olmuştuk.

Etrafıma baktım. Hala karanlıktı ve villalar arasındaki gölgelerde saklanacak milyonlarca yer vardı. Bunu yapan kişi hala buralarda olabilirdi. "Hadi," dedim Bronwyn'e, elini tutarak. Ve onu koşturaya zorladım, bunun bacaklarına yük olacağını bilsem de. Birisi gölgelerden çıkıp benimle kavga etmek zorunda kalırsa diye onu taşımaya cesaret edemedim.

Ana otele kadar koştuk: Kameraların olduğu, kimsenin bize dokunmaya cesaret edemeyeceği halka açık bir yerde olmak istedim. Başka bir otelde bar çoktan kapanmış olurdu

ama bir grup kadın hala kokteyl içip gözyaşları içinde birbirlerine sarılıyorlardı, saat sabahın 5'inde bile. *Bekarlığa veda partileri için Tanrı'ya şükürler olsun.*

Herkesin bizi görebileceği bara doğru yürüdüm ve ancak o zaman durup düşünmeye başladım. *Bizi kim öldürmeye çalışmıştı?* Bizim korku ve ıstırap içinde ölmemizi isteyen biri. Yani sadece bir rakip değildi. Bu kişisel bir meseleydi.

Midemi bir ağrı sardı. *Spartak.* Meksika kartellerinden biriyle bağlantıları vardı.

Telefonuma uzandım, sonra odada kaldığını hatırladım. Barmeni çağırdım ve sabit telefonu kullanmak istediğimi söyledim, sonra da barda olduğumuz ve ellerim hala titriyor olduğu için bir votka istedim.

"İki tane olsun lütfen," diye ekledi Bronwyn, beni şaşırtarak. O da hala titriyordu, ben de onu kendime yaklaştırp saçlarını okşarken barmen içkilerimizi hazırladı. Sonra ikimiz de içkilerimizi bir dikişte içtik... ve ben Gennadiy'i aradım.

Gece yarısı olmasına rağmen üçüncü çalınıştta cevap verdi. "Spartak'ın bizi öldürmeye çalıştığından eminim," dedim ona.

Yüzünü ovuşturduğunu duydum. "Ateşkes anlaşmasını asla bozmaz. Sekizli onu dışlar." Dışlanmak, her Bratva ailesinin korktuğu şeydir. Sekizli bir ailenin güvenilmez olduğuna karar verirse, onları parya haline getirebilir: kimse onlara yardım edemez, hatta onlarla konuşamaz bile. Hiçbir aile tek başına ayakta kalamaz, bu yüzden dışlanmak ölüm cezası demektir: düşmanlarınız sizi birkaç gün içinde yok eder.

"Bir şey oldu," dedim. "Ne olduğunu öğren." Ve ona bizi araması için otelin numarasını verdim. Sonra kolumu Bronwyn'in beline doladım ve onu kendime yaklaştırdım. Orada harika bir iş çıkarmıştı. Sakin, güçlü ve iki kez hayatımı kurtarmıştı. Benim yüzümden tehlikeye girmesinden nefret ediyordum. "Seni bu işe karıştırmak istemedim," mırıldandım.

O da bana sıkıca sarıldı. Titremesi durmuştu ama hala solgun ve bitkindi. Yaşadıklarını düşünürsek, inanılmaz derecede iyi dayanıyordu.

Birkaç dakika sonra, otelin telefonu çaldı ve ben hemen telefonu aldım. Diğer uçta Gennadiy'nin nefes alışını duyabiliyordum, ama o konuşmuyordu.

Konuş. "Ne var?" diye homurdandım ve Bronwyn'in de duyabilmesi için telefonu ona uzattım.

Derin bir nefes aldı. "Sekizli bizi satmış, kardeşim. Spartak'ın kardeşini öldürmemizi söylediklerini inkar ediyorlar. Ateşkesi kendi başımıza bozduğumuzu söylüyorlar. Dün gece Spartak'a ateşkesin bittiğini ve bize karşı av sezonunun açıldığını söylediler." Gennadiy yutkundu. "Bizi terk ettiler, Radimir. *Öldük!*"

BRONWYN

Radimir'i her zaman kırılmaz biri olarak görmüştüm. Ama şimdi tüm gücü ve özgüveni yok olmuş, çökmüş bir haldeydi. Bu çok korkutucuydu. Beni Spartak gibi insanlardan koruyan oydu. O yenilirse...

Ama sonra korkuyu içime bastırdım. *Pakhan'ın* karısına ihtiyacı vardı.

Elimi nazikçe sırtına koydum. Dönüp bana baktı, ama gözleri uzaklara dalmıştı ve bana odaklanması birkaç saniye sürdü.

"Her şey yoluna girecek," dedim ona. "Bir çözüm bulacaksın. Bir yolunu bulacaksın."

Her zaman bulursun."

Derin ve titrek bir nefes aldı... sonra biraz dikleşti ve minnetle başını salladı. Gözleri benimkilerle buluştu ve gücünün bir kısmı geri gelmiş gibi görünüyordu. Elleri yeleğine uzandı, sonra yelek giymediğini fark etti. Ama bunun yerine polo gömleğini düzeltti. "Chicago'ya geri dönelim," dedi.

Birkaç saat sonra, uçaktaydık. Üzerime bir battaniye sarmıştım ama ısınamıyordum: soğuk bir korku kemiklerime işliyordu. Kaçmıştık... ama güvenli bir yere uçmuyorduk. Chicago'ya, aslanın inine geri dönüyorduk. Radimir'e baktım. Bu gece onu neredeyse kaybediyordum.

Ve o anda bir şeyin farkına vardım. Onu Bratva'dan uzaklaştıramazsam, geriye tek bir seçenek kalıyordu. Bu beni çok korkutuyordu, ama en azından bir şeyler yapabilmemin ve belki de onun hayatta kalmasına yardımcı olabilmemin tek yolu buydu.

Onlardan biri olmak zorundaydım. Bratva'nın bir parçası. Bir mafya karısı.

BRONWYN

Havaalanında Radimir'in iki adamı bizi karşıladı ve bizi penthouse'a götürdüler, böylece kendimizi tazeleyip üstümüzü değiştirebildik. Radimir, normal üç parçalı takım elbisesiyle çok daha kendine benziyordu. Ama yine de ciddi ve somurtkan görünüyordu. Onun gülümsediğini görebilecek miyim diye merak ettiğim ilk günleri hatırladım. Şimdi ise onu bir daha gülümserken görebilecek miyim diye merak ediyordum. Kardeşleriyle buluşması gerektiğini söyledi ve ben de başımı salladım. "Ben de gelmek isterim," dedim gergin bir şekilde. "Eğer sorun olmazsa."

Önce bana göz kırptı. Sonra başını bir yana eğdi ve uzun uzun bana baktı. Bende bir değişiklik görmüş olmalıydı, çünkü gözleri birdenbire ısındı, sanki onu çok, çok mutlu etmişim gibi... ve aynı zamanda biraz da hüznlendirmişim gibi. "Evet," dedi, sesi duygudan boğuklaşmıştı. "Evet, *Krasavitsa*, elbette."

Gennadiy'nin evine vardığımızda, buz gibi bir yağmur çatıya ve pencerelere vuruyordu. Arabadan kapıya koşarken sıırıslıklam olmuştuk. Gennadiy bizi içeri aldı, ama beni görünce biraz şaşırmış gibiydi.

Radimir ona sert bir bakış attı. "Sana söyledim: O artık aileden biri."

Gennadiy iç geçirdi, başını salladı ve bizi büyük bir meşe masanın bulunduğu ahşap panelli bir odaya götürdü. Hepimiz oturduğumuzda, Gennadiy kendine bir bardak votka doldurmak için şişeye uzandığında elini gördüm ve nefesim kesildi. El bileğine kadar bandajlarla sarılmıştı.

"Yanıklar," diye mırıldandı. "Spartak dün gece kumarhanelerimizden birini ateşe verdi. Tüm personelin dışarı çıkıp çıkmadığını kontrol etmek için içeri girdim. Herkes hayatta ama kıl payı kurtulduk."

Valentin de yaralanmıştı: biri arabasına yandan çarpmış ve o da bir elektrik direğine çarpmıştı. Hava yastıkları onu kurtarmıştı ama başı bandajlarla sarılmıştı. Mikhail ise somurtuyordu.

Köpeklerini okşarken elleri titriyordu. İki köpeği de yanına yatırmış, onları koruyucu bir şekilde kucaklıyordu. "Şehir merkezinde yürüyordum ve biri köpeklerin önüne bir parça et attı. Onu köpeklerin ağzından çıkarmayı başardım ve içinde fare zehiri vardı. Ne tür bir pislik *köpekleri* zehirlemeye çalışır ki?!" Onu öfkeli gördüğüm tek an buydu.

Gennadiy ayağa kalktı ve odada volta atmaya başladı. "Spartak hepimizin başına ödül koydu." Bana üzgün bir şekilde baktı. "Seninkine bile. Bizden çok daha fazla adamı var ve hepsi iyi eğitilmiş. Burası güçlendirilmiş bir yer ama bu duvarların dışında güvende değilsin. Hiçbir yere gitme, kahve içmek için sokağa bile çıkma."

Başımı salladım, midem bulanıyordu. Biri benim ölmemi istiyordu. Biri *hayatıma son vermek* için para ödemeye hazırdı: Bunu kafam almıyordu.

Gennadiy içini çekip masaya doğru eğildi. "Sekizli'yi defalarca aradım. Hâlâ Spartak'ın kardeşini öldürmemizi söylediklerini inkar ediyorlar. Her şeyin bizim hatamız olduğunu ve Spartak'ı durdurmayacaklarını söylüyorlar. Son yirmi dört saat içinde on yedi mekanımızı vurdu. Barlar parçalandı, depolar ateşe verildi." Yenilgiye uğramış bir şekilde sandalyeye oturdu. "Sanırım sahip olduğumuzun yaklaşık dörtte birini kaybettik." *Dörtte biri!* Aristov imparatorluğunun dörtte biri bir günde *yok oldu*.

Üç gün sonra ellerinde hiçbir şey kalmayacaktı. Sonra kendimi düzelttim ve sandalyemde daha dik oturdum. *Biz. Ellerimizde* hiçbir şey kalmayacaktı. Artık ben de bunun bir parçasıydım.

"Sekizli neden böyle bir şey *yapsın*?" diye sordu Valentin. "Bizi çağırıp emir versinler, sonra da inkar etsinler? Biz onlara her zaman itaat ettik. Ve onlar barış istiyorlar: tüm ailelerin onlara itaat etmesinin tek nedeni barışı korumak. Bunun bir savaş başlatacağını biliyor olmalılar."

Hepimiz umutsuzca ona baktık. Kimsenin bir cevabı yoktu. Ama sonra kaşlarımı çattım. Valentin'in söylediği bir şeyden yola çıkarak, yavaş yavaş bir fikir oluşmaya başlamıştı. Sanki dalgalı bir su birikintisinde ayı seyrediyormuşum gibi hissettim: orada bir şey vardı, ama henüz net olarak göremiyordum.

"Yasal işlerimiz de pek iyi gitmiyor," dedi Radimir. Uçuşun çoğunu telefon görüşmeleri yaparak geçirmişti. "Politikacılar yüzünden üç inşaat projesi durdu.

son dakikada onaylarını geri çektiler. Onlar üzerinde hiçbir etkim olmayan insanlar, diğer ailelerin onlara baskı yapmasına güveniyordum, çünkü hepimiz bundan faydalanıyorduk. Ama artık kimse işbirliği yapmıyor. Günde yaklaşık iki buçuk milyon kaybediyoruz."

Bu gidişle Aristovlar bile yakında iflas edecekti. Hala fikrimi netleştirmeye çalışırken kaşlarını çatmaya devam ettim.

"Kimse telefonlarıma cevap bile vermiyor," dedi Mikhail ekşi bir yüzle. "Bize yardım ederlerse, Sekizler'in onları da keseceğini biliyorlar."

Gennadiy bir shot votka içti ve bir tane daha doldurdu. "Keşke o lanet olası aramayı hiç cevaplamasaydım."

Ve bir anda, fikir netleşti ve odak noktası belli oldu. Nefesimi tuttum... ama konuşamadım. Dört adam ne yapacakları konusunda tartışmaya başlamıştı. Gennadiy, Valentin ve Mikhail'i ne kadar sevmiş olsam da, onlar hala çok korkutucuydu. Onlar *Bratva*'ydı. Ben ise bir yabancıyım. Ama sessiz kalamazdım. Tartışma gittikçe yükselirken, içimde sözler birikmeye başladı. Sonunda gözlerimi kapattım ve ağızımdan döküldü. "Ya sizi aramamışlarsa?"

Oda sessizliğe büründü. Gözlerimi açtığımda, Gennadiy sandalyesini masadan geri çekip ayağa kalktığını gördüm. "Uydurduğumu mu sanıyorsun? Sırf kardeşim için bacaklarını açtın diye buraya gelip bana yalancı diyebileceğini mi sanıyorsun?"

Radimir de ayağa kalkarken sandalyesi gıcırdadı. "Konuştuğun benim *karım*. Ona bir daha böyle konuşursan, bu masanın kenarıyla dişlerini dökerim."

Kalbim çarparken ayağa kalktım ve ikisinin birbirine saldırmasını engellemek için ellerimi kaldırdım. "Yalan söylediğini söylemiyorum, Gennadiy. Ama ya arama Sekizli'den gelmemişse?"

Gennadiy bana kaşlarını çattı. "Öyleydi! *Domaslav'dı!* Onunla yüzlerce kez konuştum; Chicago'daki tüm ailelerle o ilgilenir!"

Onu sakinleştirmek için iki elimi de kaldırdım. "Deep Fakes." Herkes bana baktı. Sonra Radimir, "Ne?!" dedi.

"Kitapçımı açmadan önce," dedim, "gece okulunda bir işletme kursu aldım. Modüllerden biri bankacılık ve dolandırıcılıktan korunmaydı. Giderek artan tehditlerden biri de derin sahtecilik. Birisi sizi tanıdığınız biri gibi davranarak arar. Sesleri *tıpkı o kişi gibidir*

Çünkü sesi taklit etmek için bilgisayar kullanıyorlar. Size birine ödeme yapmanızı veya parayı başka bir hesaba aktarmanızı söylüyorlar. İnsanlar milyonlarca, on milyonlarca dolar kaybetti. Peki ya... biri aynı numarayı size yaparsa? Bu aileye yaparsa? Sadece parayı dolandırmak yerine... sizi kandırıp Spartak'ın kardeşini ldrmenizi sağlarsa?"

Bir anlık şaşkın bir sessizlik oldu. Sonra, "Bu saçmalık," dedi Gennadiy. Ama sesi sarsılmış gibiydi.

Eğildim. "Domaslav sizi aradığında, bir şey biliyor muydu?" diye nazikçe sordum. "Sadece Sekizli'den birinin bileceği bir şey? Bir şifre, bir kod, onun gerçekten o olduğunu *kanıtlayan* herhangi bir şey?"

"Biz şifre *kullanmıyoruz!*" diye bağırdı Gennadiy. "Biz..." Rusça uzun bir küfür dizisi savurdu, ama öfkesinin bana yönelik olmadığını biliyordum ve ne demek istediğini anlıyordum. *Biz Bratva'yız*. Onlar son derece gelenekseldi, onurluydular. İşlerini güvene ve sözlere dayalı olarak yaparlardı. Ama tam da bu onları savunmasız kılıyordu ve gözlerindeki korku, onun da bunun farkında olduğunu gösteriyordu.

"Gennadiy?" diye sordu Radimir sessizce.

Gennadiy yine küfretti. Valentin elini sırtına koydu, ama o öfkeyle elini itti. "Hayır," dedi sonunda. "Hayır, onların yaptığını kanıtlayacak hiçbir şey söylemediler." Etrafımızdaki dehşete kapılmış yüzlere baktı ve başını şiddetle salladı. "Ama bu demek olmuyor ki..."

Mikhail üzüntüyle başını salladı. "Bronwyn haklı. Mantıklı olan tek şey bu. O telefonu aldığından beri, Sekizli'nin neden ateşkesin bozulmasını istediğini sorup duruyorduk. Artık biliyoruz: onlar istemedi. Biri bizi kandırdı."

Bunun boyutunu kavradığımızda hepimiz ağızlarımız açık kalmış bir şekilde birbirimize baktık. Bir savaş başlatmak için kandırılmıştık ve aynı zamanda tüm yardımlardan mahrum kalmıştık. Tek bir sahte telefon görüşmesi, tüm Aristov imparatorluğunu yok edecekti.

Gennadiy'nin bacaklarının titrediğini gördüm. Ağır ağır oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. "Bu..." Yutkundu. "Hepsi benim hatam."

Hepimiz masanın etrafına toplandık ve ellerimizi omuzlarına koyduk. "O telefonu herhangi birimiz açabilirdi," dedi Radimir kararlı bir sesle. "Biz de sorgulamayacaktık."

Ama Gennadiy sadece masaya bakarak teselli edilemez bir haldeydi. Sonunda başını kaldırıp bana baktığında, tüm düşmanlığı kaybolmuştu.

"Teşekkür ederim," dedi sessizce. "Sen olmasaydın, bunu asla bilemezdik." Diğerleri başlarını salladılar. Radimir bana öyle sevgi ve gurur dolu bir bakış attı ki, içim eridi. Ama boğazımı düğümleyen, diğer üçünün bana attığı bakışlardı. Uzun zamandır ilk kez bir ailenin parçası gibi hissettim.

"Peki, bunu kim yaptı?" diye sordu Valentin.

Bunu düşündüm. "Sekizli ile konuşmuş biri olmalı, böylece Domaslav'ın sesini örnekleyebilmişler."

Gennadiy saçlarını elleriyle taradı. "Bu liste çok uzun. Domaslav, Chicago'daki tüm ailelerle iş yapıyor. Rakiplerimizden herhangi biri yapmış olabilir. Bizim yok olmamızı isteyen çok kişi var." Sonunda gerçeği kabul ederek başını salladı. "Bu mükemmel bir suç. Tek bir telefonla, bizi bir rakiple savaşa sokup tüm yardımları kesiyorlar. Tek bir kurşun bile sıkmadan bizi yok edecekler."

"Spartak'a gidip olanları açıklayabilir miyiz?" diye sordum.

Radimir üzüntüyle başını salladı. "Kardeşini öldürdük. Sadece kandırıldığımız için bunu affetmeyecek. Ayrıca, bunu kanıtlamanın bir yolu yok."

"Tek yapabileceğimiz," dedi Gennadiy, "savaşa hazırlanmak."

RADIMIR

TOPLANTI SONA ERDİĞİNDE, Gennadiy bu iş bitene kadar hiçbirimizin malikaneden ayrılmaması gerektiğini yineledi. "Hepiniz burada kalacaksınız," dedi bize kararlı bir şekilde. "Yeterince yerim var."

Bronwyn'i, Gennadiy'de kaldığımda her zaman kullandığım odaya götürdüm. Bu oda, bahçelere bakan büyük, kemerli bir penceresi olan birinci kattaki bir yatak odasıydı. Aniden yorgunluk hissederek yatağa uzandım.

"Bana dürüst ol," dedi Bronwyn, yanıma oturarak. "Durum ne kadar kötü?"

İç geçirdim. "*Kötü.*" Bir an sessiz kaldım. Her zaman bir kralın tek başına durması, kendini sıkı bir şekilde kontrol etmesi ve asla zayıflık göstermemesi gerektiğine inanmıştım. Ve tabii ki sorunlarımı *paylaşacak* kimsem olmamıştı. Ama bu değişmişti, ben de değişmiştim. Açıklamaya başladım, kelimeler ilk başta yavaşça çıkıyordu. "Yıllar önce ateşkes başladığından beri, ailem..." Ona baktım ve kendimi düzelttim. "Ailemiz meşru işlerimize odaklandı. Ama Spartak, o eski kafalı. Bir uyuşturucu imparatorluğu ve bir ordu kurdu. Savaşa hazırlıklı... ama biz değiliz." Gözlerimi kapattım, ovuşturdum ve inledim. Neredeyse hiç uyumamıştım, sabahın çoğunu seyahat ederek geçirmiştim, uyanmak için çok fazla kahve içmiştim ve sakinleşmek için çok fazla votka içmiştim. *Chyort*. Berbat durumdaydım.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," dedi Bronwyn yumuşak bir sesle. "Giyisilerini çıkar."

Gözlerimi açıp ona baktım, penisimin anında yükselip sertleştiğini hissettim.

"O değil!" Kolumu itti. "Yani... belki sonra. Ama hayır. Banyo yapman lazım."

Bir an için yanlış duyduğumu sandım. Ama sonra banyoya girdi ve su sesi duydum. "*Banyo mu? Hayır!*"

O geri döndüğünde başımı salladım. Normal şartlarda bile hiç banyo yapmazdım: Zamanım yoktu. "*Krasavitsa*, çok tatlısın ama günün ortasındayız, savaştayız, yapamam..."

Her iki elini dizlerime koydu ve üzerime eğildi. "*Şu anda* pratik olarak yapabileceğin bir şey var mı?"

Ağzımı açtım. Tekrar kapattım. Kısmen haklı olduğu için, kısmen o ses tonunu tanıdığım ve onun fikrini değiştirmeyeceğini bildiğim için, kısmen de göğüsleri öyle sallanırken düşünmek çok zor olduğu için. "Hayır..."

"O zaman banyo yapabilirsin. Seni rahatlatır ve düşünmene yardımcı olur." Dik durdu ve kollarını kavuşturdu. "Artık benim kocam sensin ve sana bakacağım."

İçimdeki o buz gibi, verimli dişliler, benim gurur duyduğum dişliler... yumuşadılar. *Eridiler. Tanrım, onu hak etmiyorum.* O mükemmel bir eştî... ama ben hala ona Vladivostok'u anlatamıyordum. Geçmişimin bu kadar büyük bir bölümünü saklamanın yanlış olduğunu biliyordum, bu onun beni asla tam olarak anlayamayacağı anlamına geliyordu. Ama o yaraları yeniden açmaya cesaret edemiyordum. Kravatımı gevşettim. "Ne yapacaksın?"

Elini elbisesinin arkasındaki fermuara uzattı. "Büyük bir banyo..."

Ayağa kalktım ve giysilerimi çıkarmaya başladım, birdenbire çok daha hevesliydim.

Çıplak kaldığımda, banyo hazırды. Gennadiy'nin evindeki çoğu şey gibi büyük ve antika *bir küvetdi*, pençeli ayakları ve yaslanmak için rahat olan yumuşak kıvrımlı kenarları vardı. Bronwyn suya bir şey eklemiş olmalıydı çünkü köpükler vardı ve greyfurt ve lavanta kokusu alabiliyordum. Önce ben girmek niyetindeydim, kışını sikime bastırmasını ve göğüslerine kolayca ulaşabilmeyi dört gözle bekliyordum. Ama o önce girmek istedi ve bana ona yaslanmamı söyledi. Ben de girdim ve...

Ohhh. Sıcak su etrafımı sardı ve vücudumdaki gerginliğin azalmaya başladığını hissettim. Kaşlarımı çattım. Banyo takıntılı kadınların bir şeyleri fark etmiş olmaları mümkündü. Sonra Bronwyn'e nazikçe yaslandım ve yumuşak, ıslak göğüsleri sırtımı yastık gibi

ve... *ahh*. Alnıma nazikçe dokundu ve başımı yönlendirdi. Omzuna yaslandım ve... *vay canına*. Rahatlamış ve güvende hissettim. *Bakılmak böyle bir şey demek*.

Gözlerimi kapattım ve baloncukların tatlı kokusunu içime çektim. *Bir kadın gibi kokacağım*. Ama çok rahatlamıştım, umursamıyordum bile. Birkaç dakika boyunca, tek duyduğum sesler suyun şapırdaması ve baloncukların patlamasının yumuşak çıtırtılarıydı. Sonra Bronwyn, "Chicago'daki diğer aileler bize yardım etmeyecek, çünkü Sekiz'den korkuyorlar. Peki ya diğer şehirlerdeki aileler?" dedi.

"Sekizli *herkesin* korkusu," dedim uykulu bir sesle. "Her Bratva ailesi, her yerde onlara itaat eder."

Bir an sessiz kaldı, düşünmeye başladı. "New York'ta birlikte çalıştığın adam ne olacak?"

"Luka Malakov. Evet, o bile." Banyo konusunda haklıydı: sıcak su beni rahatlatıyordu ve bu da düşüncelerimin daha kolay dönmesini sağlıyordu. "Bratva'da onlara itaat *etmeyen* tek kişi Konstantin'dir."

"Kim?"

Dudaklarımın hafifçe gülümsediğini hissettim. "Konstantin Gulyev, New York'un çoğunu yönetiyor. Kimse onun tam olarak ne kadar parası olduğunu bilmiyor, ama milyarlarca dolar olduğu kesin. Bazıları, bir keresinde kız arkadaşının en sevdiği diziyi çekmeye devam etmeleri için bir televizyon kanalını satın aldığını söylüyor. Ayrıca bodrumunda bir BDSM zindanı olduğu ve düşmanlarını öldürdüğünde onları taşla gömüp heykellere dönüştürdüğü ve malikanesinin her yerinde bu tür heykellerin bulunduğu söyleniyor.

Bronwyn'in dehşetle kaskatı kesildiğini hissettim. Sonra şöyle dedi: "Eğer Sekizli'yi dinlemezse, bu onu bize yardım edebilecek tek kişi yapar."

Gözlerimi açtım. *Haklıydı*. "Teorik olarak," dedim yavaşça. Sonra iç geçirdim. "Ama karşılığında bir şey isteyecektir ve bizde onun isteyeceği hiçbir şey yok."

"Bana onun işinden bahset," diye ısrar etti. "Her ayrıntıyı."

Şaşkınlıkla ona baktım. Sonra tekrar gözlerimi kapattım ve Konstantin, imparatorluğu ve müttefikleri hakkında bildiğim her şeyi ona anlatırken göğüslerine yaslandım. Anlatmam bittiğinde, o hiçbir şey söylemedi. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, sonunda ben

Uyuyakaldı mı diye bakmak için arkama döndüm. Onu odanın köşesine öfkeli bir kararlılıkla bakarken buldum, kırmızı-kahverengi kaşları keskin bir şekilde aşağı doğru eğilmişti. Beyninin çalıştığını *hissedebiliyordum*. Bir çözüm bulmaya çalışıyordu ve bunu benim için yapıyordu. *Bizim* için. Göğsümün şiştiğini hissettim. *Tanrım, bu kadını seviyorum*. Elbette, Konstantin'e sunabileceğimiz hiçbir şey yoktu, bu işe yaramazdı. Ama sadece birkaç hafta önce, benim dünyamı, imparatorluğumu nefret ediyordu. Onu kurtarmak için, boşuna da olsa, mücadele ediyor olması...

"Ona ne sunabileceğimizi biliyorum galiba," dedi Bronwyn. Ve bana planını anlattı. Şimdi kaşlarımı çattım. Kulağa çılgınca geliyordu, çok... *büyük*tü. Ama o sessiz ve ikna edici bir şekilde planını anlatırken, bakış açım değişmeye başladı. Bronwyn, analitik iş zekasını kullanarak Konstantin'in operasyonlarını parçalara ayırmıştı. Konstantin'in ve benim imparatorluklarımızı her zaman birbirine zıt şehirler, birbirine karşı duran siyah ve beyaz bloklar olarak düşünmüştüm. Ama şimdi bloklar yanlarına dönmüş gibi görünüyordu, zıt bloklar bir anahtarın kilide girer gibi birbirine kayıyordu.

"*Chyort*," diye mırıldandım. "Bu çok zekice. Ama o asla kabul etmeyecek. Bizim gibi insanlar bu tür anlaşmalar yapmazlar."

"Eğer seni ikna edersem," dedi nazikçe, "belki onu da ikna edebiliriz."

Bunu düşündüm. Bu çaresiz bir hamleydi. Ama çaresiz bir hamle, hiç hamle yapmamaktan iyiydi. "Onunla iletişime geçmenin bir yolu yok," diye düşündüm yüksek sesle. "New York'a gitmemiz gerekecek. Ona pusu kurup, bizimle konuşmasını sağlamaya çalışacağız." Midemde soğuk, sert bir düğüm oluştuğunu hissettim. "Bu riskli. Spartak bizi arıyor." İmparatorluğumuzu kurtarmak için onu tehlikeye atma düşüncesi midemi bulandırdı. Ama onun planını denememek de bir seçenek değildi: Spartak, tüm ailem ölene kadar durmayacaktı ve buna o da dahildi. Ona bakmak için döndüm. "Ben tek başıma giderken senin burada kalmanı ikna etmenin bir anlamı yok, değil mi?"

Bana *sanki* bir bakış attı ve göğsümde bir duygu kabardı. Her zaman bana karşı duran tek kişinin o olması hoşuma gidiyordu.

"Gennadiy bunu kabul etmeyecek," diye uyardı Bronwyn. "Evden çıkmamızı bile istemiyor."

"O zaman ona gideceğimizi söylemesek iyi olur." Ayağa kalktım, üzerimden su akıyordu. Kendimi enerjik hissediyordum. Ne kadar küçük olursa olsun bir umut vardı ve bu onun sayesinde. Elini tutup onu ayağa kaldırdım. Bana attığı gülümseme göğsüme çarptı. Gergin, umutlu, *gururlu* ve...

Bir takım gibiydik. Elini sıktım, o da benim elimi sıktı.

"Çantayı hazırla," dedim ona. "New York'a gidiyoruz."

BRONWYN

RADİMİR, Konstantin'e nerede pusu kuracağımızı bulmak için birkaç telefon görüşmesi yapmak üzere odadan çıktı. Ben giyinip yatağa oturarak düşünmeye başladım. *Bunu gerçekten yapacak mıyız?* Gennadiy çok kızacaktı. Radimir patron olabilirdi, ama günlük işlerin çoğunu Gennadiy yürütüyordu, sanki bir başkanın genelkurmay başkanı gibi. Ve başkan, hiçbir şey bilmediği bir anlaşma yapmak için, lanet olası bir savaşın ortasında yeni karısıyla gizli bir göreve çıkarsa, haklı olarak kızacaktır. Kardeşini yoldan çıkardığım için beni suçlayabilir. İç geçirdim. *Geri döndüğümüzde bunun için endişeleneceğim.*

Geri dönersek. Omuzlarım çöktü. Bu kötü bir fikir olmasının diğer nedeni de buydu. Spartak'ın adamları bizi avlıyordu ve Chicago'dan sağ salım çıkabilsek bile, destek olmadan yabancı bir şehirde kalacaktık.

Ama çılgın planım tek umudumuzdu. Bunu yapmak zorundaydık. Dikleştim... ve aynada yansımamı gördüm. Bunu yapmak zorundaydık... ama kot pantolon ve tişörtle

Dünyanın en güçlü mafya patronlarından biriyle pazarlık yapacaktım. Mafya karısıysam, öyle görünmeye başlamalıydım.

Gennadiy, Meksika'da bırakmak zorunda kaldığımız telefonların yerine yeni telefonlar vermişti. Sosyal medyada birkaç dakika arama yaptıktan sonra aradığım kişiyi buldum: şehrin en iyi kişisel stilisti. Bir süre mesaj kutusuna bakarak ne yazacağımı düşündüm. Sonra dürüst olmaya karar verdim. *Merhaba. Ben Radimir Aristov'un yeni eşi. Ve öyle görünmem gerekiyor. HEMEN, bu öğleden sonra. Bana yardım edebilir misiniz?* Gönder düğmesine bastım ve dua ettim, ama pek umudum yoktu.

On saniye geçmeden cevap geldi. *Adresini, ölçülerini ve bir fotoğrafını gönder. Bir saat içinde yanında olacağım.*

Elli yedi dakika sonra, bir minibüs Gennadiy'nin malikanesinin önünde gürültüyle durdu. Güvenlik görevlileri, saldırıya uğradığımızı düşünerek silahlarını çekti. Ancak silahlı adamlar yerine, tertemiz beyaz pantolonlu takım elbise ve kırmızı bluz giymiş bir kadın minibüsten atladı ve silahları hiç umursamadan onları uzaklaştırdı. "Yolu açın!" diye İngiliz aksanıyla bağırdı.

Muhafızlar utangaç bir şekilde silahlarını indirdiler ve kadın minibüsün yan tarafına iki kez vurdu. Kayar kapı açıldı, rampa aşağı indi ve çene uzunluğunda siyah saçlı, Akdeniz gözlü bir adam tarafından itilen iki elbise rafı aşağı indirildi.

"Rachel Waltham-Kutz," diye tanıttı kendini yaklaşırken. "Arkamda Alfredo var. Siz Bayan Aristov olmalısınız?"

Hayranlıkla başımı salladım.

"Güzel." Yanımdan geçip iki kez ellerini çırpı. "*Hadi hadi!* Yapacak işlerimiz var."

Onun peşinden, görünüşe göre bu işi yapacağımız yer olarak belirlediği oturma odasına koştum. Şaşkın Valentin'i kovdu, kapıları kapattı ve bana döndü. "Demek. *Onlar* gibi görünmek istiyorsunuz. Şey..." Etrafına bakındı ve diplomatik bir şekilde şöyle dedi: "*Rus* kadınları."

Başımı salladım, sonra umutsuzca kendime baktım. "Ama ben..." Vücudumun kıvrımlarını işaret ettim. "Hepsi..."

"Mesele zayıf olmak ya da sarı saçlı olmak değil, hayatım. Mesele güç gösterisi yapmak. Sahip olduğun silahları kullanmak. Onların topraklarında olduğunu düşünmeyi bırakıp, onların senin topraklarında olduğunu hissettirmeye başlamalısın. Kral ile evlendin; onlar kraliçeleri olarak sana boyun eğmeliler. Alfredo, yedi numara!"

Alfredo, rafta duran bir elbiseyi gösterişli bir hareketle aldı ve bana uzattı. Değişmek için yan odaya koştum ve... *ne?! Bu elbise bana nasıl bu kadar mükemmel oldu? Dizimin hemen üstünde biten, vücudumu saran siyah bir elbiseydi. Göğüslerimin üzerinde karmaşık bir çapraz örgü vardı ve kısa, açılı kolları bir şekilde kalçalarımı dengeliyordu. Seksiydi, göğüs dekoltesi biraz görünüyordu.*

ama dokuma da çok havalı görünüyordu, sanki fütüristik bir uzaylı kraliçesinin giyeceği bir şey gibi. Arkanı döndüm ve aynada kendime hayran hayran baktım. Üstelik *çok rahattı!* Rachel'ın yanına koştum. "Bayıldım!"

"Tabii ki seveceksin. Alfredo, ayakkabılar!"

Ben yokken Alfredo büyük, tekerlekli bir sandık getirmişti. Sandığın kapağını açtı ve sandık dışa doğru açıldı, parlak, yüksek topuklu ayakkabılarla dolu üç katlı bir vitrine dönüştü. Rachel bana siyah, 7,5 cm topuklu bir çift ayakkabı uzattı. "Normal durumlar için." Sonra bana 12,5 cm topuklu bir çift uzattı. "Acil durumlar için."

Üç inçlik olanları denedim. Dizlerim ve ayak bileklerim ağrıyordu ama *vay canına*, bacaklarıma harika bir görünüm kazandırdılar ve boyumu uzattıkları için kendime güvenim arttı.

Rachel, bileğini hafifçe hareket ettirerek katlanır bir sandalyeyi açtı. "Otur."

Oturdum. Rachel, muhtemelen bir aylık kiraya mal olan bir makyaj çantasını açtı. Sonra, sürpriz bir şekilde, Alfredo makas ve tarak aldı. Şaşkın ifademi gördü ve kaşlarını kaldırdı. "Beni sadece bir şeyler getirmek ve taşımak için burada olduğumu mu sandın?" diye sordu, eriyen İtalyan aksanıyla.

"Hayır," dedim yalan söyleyerek, kızarak.

Bana uzun bir iç çekişle, sonra şaka yaptığını belirtmek için gülümsedi. Rachel makyajımı yaparken, o da saçımı yapmaya başladı. Kullandığı ürünleri ve nasıl uyguladığını bana anlattı, tüm süreci telefonuna video olarak kaydetti, böylece bunu eğitim yardımı olarak kullanabilecektim. Uzman hızlarında çalışsalar da, işlerini bitirmeleri neredeyse bir saat sürdü. Ama işleri bittiğinde bana bir ayna uzattılar...

Orada büyülenmiş bir şekilde oturup yüzümü bir o yana bir bu yana çeviriyordum. Bir tür beden dışı deneyim yaşıyordum: o *ben* değildim, gözlerim o kadar büyük değildi, burnum daha büyüktü ve dudaklarım *kesinlikle* o kadar mükemmel, yumuşak pembe değildi ve... *vay canına*, kendimi öpmek istedim. Ve çok hafif ve doğal hissettim, çok fazla şey giydiğimi bilmeme rağmen.

Ve saçlarım! Alfredo bir şekilde onları düzeltmişti ve neredeyse sıvı gibi görünüyordlardı, sırtımdan pürüzsüz bir bakır şelale gibi dökülüyorlardı. Siyah elbise onları daha da öne çıkardı ve sonra Rachel beyaz bir ceket giydirdi.

en üstte duruyordu ve bana şık, gümüş ve siyah bir çanta verdi ve...

Vay canına. Kendimi yenilmez hissettim. Dokunulmaz.

Aniden mafya eşlerinin neden böyle giyindiğini anladım. Bu kıyafetler bir zırh gibiydi.

Rachel benimle birlikte daha fazla elbise, etek, bluz ve üst giysi denedi. Her şey mükemmel uyuyordu: sanki sadece benim için stoklanmış bir mağazadaymışım gibi. Radimir arkamdan içeri girdiğinde, ben arduvaz grisi bir takım elbise ve beyaz bluz giyiyordum. "Bunlar da ne?" diye sordu, aksanı kelimeleri harika bir şekilde kaba hale getiriyordu.

Arkamı döndüm ve ona doğru yürüdüm, topuklu ayakkabılarımla sadece biraz sendeleyerek. "Yeni gardırop," dedim gururla.

"Arkadaşımızla nerede buluşabileceğimizi buldum," dedi alçak sesle. Sanki benim her bir parçamı tadını çıkarır gibi gözlerini yavaşça üzerimde gezdirdi. "Sen..."

"...güzel mi?" diye umutla sordum.

Yaklaştı. "*Daha önce de* güzel görünüyordun," diye azarladı. "Savaşa hazır görünüyorsun demek istedim."

Elini sırtıma koydu ve beni kendine çekti, sonra dudaklarını dudaklarıma indirdi, beni kışkırtarak açtı ve sonra yuttu, muhtemelen özenle sürdüğüm ruju mahvetti ama umursamadım. Nefes almam için beni bıraktığı anda, Rachel onu kovdu. "Lingerie almayı unutma," dedi kapıdan çıkarken. "Gerçekten seksi bir şey."

Rachel kapıyı kapattı ve biz birbirimize döndük. "Şey... İç çamaşırın var mı?" diye sordum, yanaklarımdan kızardığını hissederek.

"*Hayatım!*" Sesi neredeyse incinmiş gibiydi. Alfredo'ya başını salladı ve Alfredo, basit sütyen ve külotlardan deri kayışlardan ibaret olanlara kadar bir sürü iç çamaşırı içeren bir raf getirdi.

Rachel ve Alfredo ayrıldığında, altı tam takım kıyafet, çeşitli ayakkabı ve çanta, tam bir makyaj seti ve bir kucak dolusu iç çamaşırı vardı. Ayrıca bir fatura da vardı... Rakamı görünce midem düğümlendi. Radimir'in kaşını bile kaldırmayacağını biliyordum ama... *Buna hiç alışabilecek miyim?*

Bir çanta dolusu kıyafet seçtim ve Radimir'i aramaya gittim. Malikanenin büyüklüğü gözümü kamaştırdı, ama sonunda onu buldum.

mutfak. "Uçak biletlerini ayırttım," dedi bana. "Şimdi çıkarsak, biz..."

Gennadiy içeri girdiğinde ikimiz de şaşkınlıkla döndük. Şüpheyile ikimizi bir birine baktı. "Ne oluyor?"

BRONWYN

RADİMİR VE BEN SESSİZ KALDIK, tamamen hazırlıksız yakalanmıştık. Tek düşünebildiğim, yolculuk için hazırladığım çantamdı. Çanta tam arkamda, yerde duruyordu. Bacaklarım onu Gennadiy'nin görmemesi için yeterince gizlemiş miydi? "Tam da sandviç yapacaktım," dedim, şimdi bu kadar kolay yalan söyleyebildiğime şaşırarak.

Gennadiy bana göz kırptı. Sonra yüzünde nadir görülen bir gülümseme belirdi. "Bana sandviçlerinden bahsetmişti."

Radimir'e şaşkınlıkla baktım. *Benim hakkımda mı konuşuyor?*

Gennadiy'nin gülümsemesi kayboldu. "Spartak'ın adamlarının eski mahallede yürüyen iki adamımıza ateş açtığını söylemeye geldim. İkisi de iyi olacak, ama..." Bir an sessiz kaldı, elini saçlarında gezdirdi. "Spartak'ın adamları kurşunlarını nereye sıktıklarına pek dikkat etmediler," dedi acı bir şekilde. "Bazıları bir evin duvarını delip geçti. Dört yaşındaki bir çocuk öldü."

Radimir'e baktım ve mutfak adasının kenarını, parmak eklemleri beyazlaşmış bir şekilde tuttuğunu gördüm. Öfkelenmedi, bağırmadı. Tüm öfkesinin içe doğru yöneldiğini, bunun için kendini suçlayacağını biliyordum. *Bu senin hatan değil!*

"Ailenin ihtiyaçlarının karşılanmasını sağlayacağım," dedi Gennadiy. "Neye ihtiyaçları olursa olsun."

Radimir sertçe başını salladı. Sonra bana baktı ve gözlerinde acı ve çaresizliği görebildim. Bu savaşı durdurmalıydık. *Hemen.*

"Sizi sandviç yapmaya bırakayım," dedi Gennadiy. Aramızda bakıştığını gördüm ve bir an için gözlerinde özlem gibi bir şey gördüğümü sandım. Sonra arkasını döndü ve kapıya doğru yürüdü. "Buzdolabında hindi, jambon ve peynir var, ekmek kutunda ekmek var," diye seslendi. "

Şef hardalı nereye koydu bilmiyorum ama buralarda bir yerde olmalı."

Radimir aniden Gennadiy'nin peşinden koştu, onu döndürdü ve şiddetli bir şekilde kucakladı. "Yaptığın her şey için teşekkür ederim kardeşim," dedi Gennadiy'ye. "Ailemizin emin ellerde olduğunu her zaman biliyorum."

Veda ediyor, diye fark ettim ve göğsüm sıkıştı. *Onu bir daha göremeyeceğini düşünüyordu.*

Gennadiy şaşırmış görünüyordu, ama sonra aynı şiddetle kucaklaşmaya karşılık verdi. Geri adım attı, gözleri duygu dolu, sonra Radimir'e başını salladı ve koridora doğru yürüdü.

Radimir ve ben uzun bir rahatlama nefesini aldık, ama bu rahatlama kısa sürdü: Gennadiy bize dışarıdaki durumun ne kadar kötü olduğunu hatırlatmıştı. Ve biz oraya destek olmadan gidiyorduk.

"Havaalanına benim arabamla gidemeyiz," dedi Radimir. "Spartak, arabayı takip ettirecek adamlar koyacaktır."

"Merak etme," dedim. "Bunu düşündüm."

Mutfaktan malikaneden sessizce çıktık. Gennadiy'in adamları arazide devriye geziyordu ama dışarıya bakıyorlardı, içeriye değil. Biz gölgelerde kalarak çevre duvarına ulaşmayı başardık. Radimir beni kaldırdı ve ben de pek de zarif olmayan bir şekilde duvarın üzerinden atladım ve diğer tarafa düştüm. Radimir de yanıma düştü. "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Caddenin karşısına park edilmiş Jen'in eski station wagonunu işaret ettim. Buradan bile, tekerlekleri üzerinde umutsuzca sarkmış halini görebiliyorduk.

Radimir kelebek çıkartmalarına ve soyulmuş boyasına bakakaldı. "O mu?!"

"Kimse senin bir Bratva patronu olduğunu düşünmez," dedim ve caddenin karşısına geçtik. Bacaklarım çoktan ağrımaya başlamıştı. Koltuk değneklerimi getirebilirdim, ama onlar beni çok dikkat çekici yapardı, ayrıca gizlice hareket etmek için uygun değillerdi. Bu çılgın plan ne kadar sürerse sürsün, idare etmek zorundaydım.

Jen arabanın anahtarlarını tekerlek yuvasının altına bırakmıştı; arabanın çalınmasından endişelenmemize gerek yoktu. Arabaya bindik ve üçüncü denemede motoru çalıştırdım.

Radimir sıkıştırdı elimi elimi "Tamam. Hadi gidelim
Konstantin'i Konstantin'i

Bir saatten biraz fazla bir süre sonra, 30.000 fit yükseklikte, doğuya, New York'a doğru uçuyorduk. Arkamızda batan güneşin ışığıyla bulutlar kırmızı ve kehribar renginde parlıyordu ve herkes pencerelerden fotoğraf çekiyordu. Ama ben neredeyse hiç yukarı bakmadım: Telefonumda Konstantin hakkında bulabildiğim her bilgiyi okuyordum, onun hakkında bilebileceğim her şeyi öğrenmeye kararlıyđım. İki şey çok açıktı: Birincisi, bu adam inanılmaz derecede yakışıklıydı. Bir sanat galerisinde bronz heykel olarak sergilenmesi gereken bir kralın yüzüne sahipti; zarif elmacık kemikleri, güçlü çenesi ve sanki rengin yavaşça sızmasına *izin vermiş* gibi, zar zor mavi olan gözleri vardı. Kalbim Radimir'e aitti ama başka biri olsaydım...

İkincisi, utangaç değildi. Basın ve sosyal medyada her yerdeydi, politikacılarla el sıkışıyor, çocuk hastaneleri açıyor ve sosyete partilerinde şampanya içiyordu. Yanında her zaman güzel bir esmer kız vardı, sanki ayrılmazlarmış gibi kolunu onun beline dolamıştı. "Kız arkadaşı mı?" diye Radimir'e fısıldadım.

Radimir başını salladı ve tüm strese rağmen, ağzının köşeleri hafifçe yukarı kıvrıldı. Bana doğru eğildi, saçımı kulağımdan çekip fısıldadı. "Bir hikaye duydum. Güzel bir hikaye. Doğru mu bilmiyorum."

En iyi yalvaran yüzümü yaptım. Belki de *çok* iyi işe yaradı, çünkü gri gözleri parladı ve eridi, ve sanki beni tuvalete götürmek üzereymiş gibi elimi tuttu. Sonra kendini kontrol altına almayı başardı ve fısıldadı, "Konstantin'in bir kız arkadaşı olduğunu duydum. O kadar kötü bir kadın. İkisi birkaç ay ayrı kaldıklarında, FBI onu yakaladı ve kadın ajanlarından birine plastik cerrahi yaptırarak onu kız arkadaşına benzetti. Ajan, onun gibi yürümeyi, konuşmayı, *her şeyi* öğrendi. Sonra bu ajanı Konstantin'e gönderdiler... ve o, onun kız arkadaşı olduğuna inanarak onu içeri aldı. Ancak onu gözetlemek yerine...

"O...", etkileyici bir şekilde durakladı, "ona aşık oldu. Ve o da ona aşık oldu."

Orada oturup bakakaldım. "Bu *doğru* mu?"

Radimir omuz silkti. "Konstantin bu. Neyin doğru olduğunu kim bilebilir ki?"

Kafam karışmıştı. "*Benim* bir sahtekar olduğumu anlar mıydın?"

Radimir tekrar yaklaştı. "Bronwyn," diye fısıldadı, kaba ama yumuşak aksanı beynimi okşuyordu, "Senin *her* santimini biliyorum." Dudakları neredeyse kulağıma değecekti. "İçini ve dışını." Yüzüm kızardı. "Ayrıca, hiçbir sahtekar senin sandviç yaparken çıkardığın gibi mırıldanmaz."

Ona baktım. "Ben *mırıldanmam!*"

"Evet, mırıldanıyorsun. Ekmeğe tereyağı sürerken. Hep aynı melodiyi." Gülümsedi. "Ben buna senin sandviç şarkın diyorum."

Penthouse'da geçirdiğimiz onca hafta boyunca, o izliyordu, dinliyordu...

Kendimi ona attım ve onu sertçe öptüm, o da beni kollarına sarıp daha da sertçe öptü. Bir an için her şeyi unuttum.

Ama sonra hoparlörden bir ses geldi ve New York'a inişe geçeceğimiz söylendi. İsteksizce birbirimizden ayrıldık ve endişeli bakışlar değiştirdik. *İşte bu kadar.* Ya benim çılgın planım işe yarayacaktı... ya da Aristov imparatorluğu çökmek üzereydi.

Birkaç saat sonra, Radimir kiralık arabamızı kaldırıma çekti ve motoru kapattı. "İşte bu," dedi bana, caddenin karşısındaki bir evi işaret ederek. "Konstantin orada."

Muhtemelen her biri on milyon dolar değerinde olan güzel eski konaklarla dolu sakin bir yerleşim caddesindeydik. Radimir'in işaret ettiği evde bir şeyler oluyordu: iki çift merdivenleri çıkıyordu ve ben izlerken bir limuzin üç kişiyi daha indirdi. "Parti mi?"

Radimir tuhaf bir şekilde gizemli görünüyordu.

"Tam olarak... değil." Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çattım.

O içini çekti. "Bu bir seks kulübü."

"Ne?!"

"Zenginler için çok özel bir seks kulübü."

Ona baktım. Artık neden bana i amaşıırı almamı söylediğini biliyordum. Otele giriş yaptığımızda neden onu giymemi söylediğini biliyordum. Şu anda Rachel'dan aldığım şık, saten siyah kokteyl elbisesinin altında onu giyiyordum. *Tanrım, şimdi onu çıkarmak zorunda mı kalacağım?* "Bunu daha önce söyleyemez miydin?!" diye bağırdım.

"Seni tedirgin etmek istemedim."

Ona baktım. Bir yanım öfkeliydi, diğeri yanım ise korkudan başını kaldıramıyordu.

"Üzgünüm, *Krasavitsa*," dedi yumuşak bir sesle. "Ama burası onun korumalarla çevrili olmadığı tek yer."

Orada oturup evi izledim. Bacağım gerginlikten titremeye başlamıştı. Sadece bir grup yabancıının önünde kıyafetlerimi çıkarmak zorunda kalacağımdan değil, ne bekleyeceğimi bilmediğimden de tedirgindim. Seks kulübüne gitmeyi hiç düşünmemiştim. Jakuzide seks, bir nevi, belki de herkesin önünde, benim için yeterince cesurcaıdı. Kendimi, uyuşturucu ve alkol dolu havalı çocukların partisine yanlışııkla davet edilmiş lise ineklerinden biri gibi hissettim. "Siktir," diye mırıldandım.

Üç kez hızlıca nefes aldım... ve sonra arabadan indim.

Radimir peşimden koştu. "Ne yapıyorsun?"

"*Gidiyorum*." Elbisemi düzelttim. "Bu bizim tek şansımız ve şimdi gitmezsem, cesaretim kırılacak." Elimi uzattım.

Şaşkın, sonra gururlu, sonra da tamamen hayran bir ifadeyle bana baktı. Elimi tuttu, sıkıca sıkı ve caddenin karşıındaki eve doğru yürüdük.

Ne halt ediyorum ben, diye sordum kendime. Sonra kapıcı bize başını salladı, kapıyı açtı...

Ve içeri girdik.

BRONWYN

İLK OTUZ SANİYE BOYUNCA her şey tuhaf bir şekilde normaldi.

Townhouse'un sahibi, birkaç odayı birleştirerek yüksek tavanlı devasa bir resepsiyon alanı yaratmıştı. Güzel bir ahşap merdiven bir üst kata çıkıyordu ve tavanda bir avize asılıydı. Kapının yanında, takım elbise ve kravatlı bir adam masanın arkasında durmuş isimleri ve kimlikleri kontrol ediyordu. Radimir ona nakit olarak oldukça yüksek bir giriş ücreti ödedi. Üç çift etrafta durmuş, konuşup gülüyordu ve herkesin çok zengin görünmesi dışında - Rachel'a gidip makyaj yaptırdığıma birden çok memnun oldum - bu herhangi bir şık parti olabilirdi. Beyaz gömlekli bir garson bize şampanya kadehleri uzattı, ben bir tane aldım ve çoğunu bir yudumda içtim. *Tamam. Tamam, görüyor musun, sorun yok. Bunu yapabilirim, o kadar da zor değil...*

Odanın arkasındaki bir kapıdan benim yaşlarımda muhteşem bir kadın çıktı. Çorap ve topuklu ayakkabıdan başka bir şey giymemişti. O bana doğru yürürken, ben donakaldım, farların ışığında donakalmış bir tavşan gibi. Radimir'in elini o kadar sıkı sıktım ki, canı acımış olmalı. *Bakayım mı? Bakmayayım mı?* Bir şekilde, onun sallanan göğüslerine bakarken, onların gittikçe yaklaştığını izledim. Sonra, son anda, dönüp merdivenlerden yukarı çıktı. Birkaç saniye boyunca çıplak kıkına bakakaldım, sonra gözlerimi ondan ayırıp etrafa bakındım. Diğer herkes tamamen etkilenmemiş görünüyordu.

Radimir'e yardım için baktım. O da odanın içinde göz gezdiriyordu. "Konstantin burada değil," dedi sessizce. "Yukarıda bakalım."

El ele tutuşarak merdivenlere doğru yürüdük, kayıtsız görünmeye çalışarak. Ama şık bir bluz ve etek giymiş güzel, sarışın bir kadın nazikçe önümüze çıktı. "Üst kata çıkmak için kıyafetlerinizi değiştirmeniz gerekecek."

Midem düğümlendi çünkü *kıyafetlerinizi değiştirmeniz gerektiği, kot pantolon ve kapüşonlu sweatshirt giymeniz gerektiği* anlamına gelmediğinden emindim.

Kadın odanın arkasındaki kapıyı işaret etti. "Orada soyunma odaları var."

Hay aksi.

Arkamızı dönüp kapıdan geçtik. Lüks bir spa merkezinde olduğu gibi, erkekleri bir yöne, kadınları diğer yöne yönlendiren göze çarpmayan gümüş semboller vardı. Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. İç çamaşırlarımla dolaşma düşüncesi, omzumda oturup bana çok kıvrımlı, çok solgun, çok fazla olduğumu söyleyen tüm şeytanları uyandırıyor. Tabelanın önünde durdum ve birbirine kenetlenmiş ellerimize baktım, bırakmaya hazır değildim.

Radimir ellerimizi kaldırdı ve parmak eklemlerimi öptü. "Geri dönüp buradan çıkabiliriz," dedi kararlı bir sesle. "Başka bir yol bulabiliriz."

Onu bunun için sevdim. Ama başka yolu yoktu. Elini sıktım... ve bırakıp, fikrimi değiştirmeden önce soyunma odasına doğru yürüdüm.

İçerisi, spor salonundaki soyunma odası gibiydi, ama ışıklandırma daha loştu ve kokulu bir mum yanıyordu. Birkaç kadın da peşimden içeri girip soyunmaya başladı, bu da işimi biraz kolaylaştırdı. Bir dolap buldum, elbisenin fermuarını açıp çıkardım. Ama bu kolay kısmıydı.

Aynada kendimi gördüm. Rachel'dan aldığım iç çamaşırı seti gerçekten muhteşemdi, ilk yıldızların çıktığı anki gökyüzünün koyu mavisi rengindeydi ve narin gümüş ipliklerle işlenmiş detayları vardı. Kumaşı ipeksi ve cildime harika bir his veriyordu, kenarları da güzel dantellerle süslenmişti. Bir sütyen, bir külot ve bir jartiyer kemeri vardı. Çoraplar ve siyah topuklu ayakkabılarımla birlikte, vamp gibi ve muhteşem görüldüğünü itiraf etmeliyim... ama bunu halka açık bir yerde giymeyi hiç planlamamıştım. Yutkundum ve kendime baktım. Sadece neredeyse çıplak olmak değildi. Etrafımda giyinen tüm ince, bronz tenli kadınların yanında kendimi kocaman ve solgun hissetmek de değildi. Tamamen giyinik olsam bile, herkesin bana bakarken ortalıkta dolaşacak kadar kendime güvenim yoktu. Nadiren gittiğim partilerde köşede dururdum. Göğsümde panik hissettim. *Bu ben değilim! Ben seks partilerine gitmem.*

Partiler mi, ben bir kitapçı işletiyorum! Kapıya doğru baktım ve bu kıyafetle yukarı çıkma düşüncesi bile bacaklarımı titretmeye yetti. Elbiseyi tekrar giyip Radimir'e bağırarak kaçmaya ramak kalmıştı.

Sonra aynada parlayan bir metal parçası gözüme çarptı. Elime baktım ve evlilik yüzüğümü gördüm.

Ben bir kitapçı işleten inek bir kitap kurduyudum. Ama aynı zamanda *Bayan Aristov'dum*. Ve o korkmazdı.

İçimde bir şey sertleştiğini hissettim. Omurgam düzeldi. Panik kaybolmadı, ama derinlere çekildi.

Bir ruj çıkardım ve dudaklarımı düzelttim. Sonra elbise ve çantamı dolaba kilitledim ve kapıya doğru döndüm. *Tamam. Bunu yapabilirim*. Bir adım attım ve sonra yürümeye devam ettim. *Tanrım*, yatak odasının dışında bu kıyafetleri giymek çok garip geliyordu, ama sonra kapı önüme geldi ve...

Koridora çıktığımda Radimir beni bekliyordu, üzerinde sadece siyah bir jockey şortu vardı. Beni baştan aşağı süzdü ve gözleri eridi. Ellerini omuzlarıma koydu ve ben onun saf şehvetinin titremesini hissettim: kendini zar zor kontrol ediyordu. Ellerini yüzüme kaydırıp ve "Bir tanrıça gibi görünüyorsun" dedi. Eğilip beni nazikçe öptü, sonra elimi tutup ana odaya doğru götürdü.

Panik halimi kontrol altında tutmak için ona odaklanmaya çalıştım. Ben bir tanrıça olsaydım, o kesinlikle bir tanrıydı: yürürken geniş omuzlarının yavaşça sallanışı, geniş, karamel rengi göğüs kasları ve sıkı, sert karın kasları. O yanımda olduğu sürece hiçbir şeyin bana zarar veremeyeceğini hissettim.

Ana salona çıktık. Şu anda iç çamaşırlarıyla üç çift vardı ve yeni gelen tek bir çift hala giyinikti, bu da durumu biraz kolaylaştırıyordu. Ama yine de, büyük salonun serin havası neredeyse çıplak vücudumu okşarken neredeyse tökezleyecektim. Sonra herkes bize dönüp baktı ve bir an için ortadan kaybolmak istedim...

Ama bu, yüzme havuzuna atlamak gibiydi. Kısa bir soğuk şok yaşandı ve birkaç saniye sonra, kendimi iyi hissetmeye başladım.

İnsanlar baktılar... ama sonra sohbetlerine devam ettiler. Göğsümdeki gerginliğin azalmaya başladığını hissettim.

Radimir beni tekrar merdivene götürdü ve bu sefer kadın bize gülümsedi ve geçmemiz için kenara çekildi. Yukarı çıkarken, üst kattan sesler ve kahkahalar geliyordu. Ve sonra başka bir ses: ritmik çığlıklar, giderek yükseliyordu. Yutkundum. *Evet. Bu, birinin sikildiğinin sesiydi.*

"Yani... insanlar buraya, şey... başkalarıyla seks yapmak için mi geliyorlar?" diye mırıldandım. "Yani... partnerleri olmayan insanlarla mı?"

"Bazıları sadece izlemeye ya da izlenmeye gelir. Ama çoğunlukla, evet."

Aniden göğsümü bir endişe kapladı. "Ama *biz* yapmak zorunda değiliz... Yani, biri bizden isterse..."

Durdu ve bana döndü. "Gerçekten başkalarının benim olan şeye dokunmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Biraz rahatladım. Son birkaç basamağı çıktık ve...

Bu kat, merdivenleri çevreleyen uzun bir C şeklinde düzenlenmişti. Burası daha karanlıktı, sadece birkaç duvar aplikesi sıcak ışıklar saçıyor ve titreyen mumlar her yere hareketli gölgeler düşürüyordu. Duvarlar şık bir koyu mavi renkteydi ve loş ışık, tavandan çok önce karanlığa gömüldükleri anlamına geliyordu, bu yüzden neredeyse dışarıdaymışız gibi hissettik. Dört kapı yatak odalarına açılıyordu, hepsinin kapıları ardına kadar açıktı ve içeride...

Durdum, donakaldım. Merdivenleri tıkadığımın farkındaydım, ama ayaklarım hareket etmiyordu.

Aslında başka insanların seks yaptığını hiç görmemiştim: *canlı olarak*, tam önümde değil. Aşağıda gördüğüm kadın, opera eldivenleri ve çorapları giymiş, bir erkeğin üstüne binmiş, bir diğeri arkasında diz çökmüş göğüslerini okşuyor, üçüncüsü ise yatağın yanında durmuş onu öpüyordu. Yan odadan gelen bir ses beni döndürdü ve birdenbire, dört ayak üstünde duran, burnunda piercing olan minyon, siyah saçlı bir kadını beceren siyah saçlı bir adamın gözlerine baktım. Bana gururlu bir gülümseme attı, sevgilisinin kalçasına hayranlıkla elini gezdirdi ve ben hızla başka yere baktım.

Seks yatak odalarıyla sınırlı değildi. İki çift duvarların önünde sevişiyordu. Geniş koridorda da bu sürecin her aşamasını görebiliyordum: insanların tanışması,

sohbet etmek, flört etmek, birlikte bir yatak odası bulmak. Ve havada titreyen cinsel enerjiyi hissedebiliyordum: Daha önce şehvetin bulaşıcı olduğunu hiç fark etmemiştim. Cildim yanıyordu ve zaman yavaş akıyor gibiydi, sanki hepimiz bir rüyadaymışız gibi. Ama aynı zamanda, acil ve muhtaç hissetmeye başlamıştım: Nefesimin hızlandığını duyabiliyordum ve vücudumda bir heyecan dalgası yayılıyor ve kasıklarımın ulaştığında ıslaklığa dönüşüyordu. Radimir'e baktım ve gri gözlerinin kısıldığını ve aç olduğunu gördüm: onu da aynı şekilde etkiliyordu.

Ve yine de tüm bu şehvetin içinde, kendimi *güvende* hissediyordum. Burası, erkeklerin kadınları avladığı ve kadınların av olduğu bir gece kulübü ya da bar gibi gelmiyordu. Kadınlarda da, kolayca acımasız ve keskin bir hale dönüşebilen o şüphecilik yoktu. Sakallı, sarışın, yakışıklı bir adama çok uzun süre bakma hatasını yaptım ve sonra bir kol arkadan ona dolandı ve partnerinin yüzü omzunun üzerinden göründü. Suçlulukla irkildim, öfkeli bir "*adamımı mı izliyorsun?*" diye bağırmasına hazırlandım. Ama o sadece gülümsedi ve onun göğüs kaslarını okşadı. *Adamımı mı izliyorsun? Evet, çok seksi, değil mi?*

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıp başka yere baktım. *Ben de öyle hissetmem mi gerekiyordu?* Radimir'e bakan birkaç kadın gördüm ve içimden... tam olarak *topuklarımla gözlerini oymak* istemese de, kesinlikle kıskançlık duyduğumu hissettim. Kendimi yine havalı çocukların partisinde bir inek gibi hissettim.

Sonra etrafa baktım ve donakaldım. Radimir bir adamla göz göze gelmiş, öfkeyle kaşlarını çatmış, ellerini yumruk yapmıştı. Gerildim. Bu adam bir düşman mıydı? Spartak'ın adamlarından biri mi?

Radimir elimi tuttu ve çok sıkı ve herkesin önünde parmaklarını benim parmaklarıma etrafına doladı. Ve o adamın suçu *bana bakmak* olduğunu anladım.

Yavaşça etrafıma bakındığımda, diğer erkeklerin de bana baktığını fark ettim. Hem de çok sayıda. O kadar kendime güveniyordum ki, farkına bile varmamıştım. Radimir onları gördüğünde, beni kendine çekti, sonra elini mağara adamı tarzında yan tarafımda yukarı aşağı gezdirdi. O *benim*. Adamlar, onun Bratva dövmelerini görünce, ölümcül bir şekilde solgunlaştılar ve anında gözlerini indirdiler. Havalı olmama konusundaki paranoyam, içimden dışarıya doğru beni aydınlatan derin, sıcak bir ışıltıya dönüştü.

"*Konstantin'i bulalım.*" Radimir'in sesi, şehvet ve sahiplenici öfkeyle boğuk bir homurtuydu. Sessizce başımı salladım ve o beni kendine yakın tutarak koridorda ilerlemeye başladı.

Ama hızlı hareket etmek imkansızdı. Geçtiğimiz her odayı kontrol etmek zorundaydık ve yolumuzda çok fazla insan vardı. Kadınların yumuşak inlemeleri ve erkeklerin sert çığlıkları ile çevrili olduğumuz her saniye, Radimir'de gerginliğin arttığını hissedebiliyordum.

Katın sonuna geldik ve bir sonraki kata çıkan merdivenlere çıktık. Ama ilerlememiz gittikçe yavaşlıyordu: Duvara yaslanarak sevişenler ve onları izleyenler vardı ve biz de onların etrafından dolaşmak zorundaydık. Radimir iki adama daha sert bir bakış attı ve onları korkutup kaçırdı. Sonra bana baktı ve...

Gözlerindeki bakışı gördüm ve yutkundum. Oraya geldiğimizden beri kendini dikkatlice kontrol ediyordu. Ama atmosfer, diğer erkeklerin körüklediği sahiplenici kıskançlık, benim iç çamaşırlarıyla görünüşüm, hepsi sonunda onu kırılma noktasına itmişti.

"Senin benim olduğunu bilmeleri gerek," diye fısıldadı. "*Ve sadece benim!*"

Son birkaç basamağı beni yukarı çekti, beni kendine doğru döndürdü ve sonra dudakları benim dudaklarıma değdi, sert, aç ve acımasızdı, ve ben eridim.

Topuklu ayakkabılarımla beceriksizce geriye doğru sendeledim ve o da kolunu belime dolayarak beni yönlendirdi. Gözlerimi kapattım. Dili benim dilimi buldu ve onunla dans etti, ben nefes nefeseydim, tüm bastırılmış şehvetim ortaya çıkarken kulaklarımda kan uğulduyordu. Çıplak kığım serin, boyalı ahşaba değdi: Kapı çerçevesine bastırılmışım. Elleri yukarı kalktı ve öfkeyle göğüslerimi ele geçirdi, yoğurup sıktı. Meme uçlarım zaten taş gibi sertleşmiş, ince ipeği delip geçiyordu ve o onları okşarken homurdandı.

Öpüşmeye dalmıştım, ellerim sırtındaki sert kasları okşarken ben yukarı, yukarı, *yukarı doğru* yükseliyordum. Sanki beni yok etmek istercesine dudaklarını benimkilere daha sert bastırdı ve ben de yok edilmeye ihtiyaç duyarak onu kendime çektim. Bana doğru itti ve ben dengemi korumak için bir adım geri atmak zorunda kaldım. Bu, bacaklarımı biraz açtı ve aniden o bacaklarımın arasına girdi, kalçalarıyla beni ayırdı, sert, sıcak penisi iç uyluklarımı yakıyordu. O hareket etti ve

Onun penisinin başının dudaklarımın açıklığına bastırıldığını hissettim, tek engel birkaç ince kumaş tabakasıydı.

Ve sonra aniden, jockey şortunu uyluklarına kadar indirdiğini duydum ve artık sadece *bir* kat kumaş kalmıştı, benim külotumun incecik ipek kumaşı, zaten sıırıslam olmuştu. Penisinin ok şeklindeki başının dudaklarımı ayırdığını hissedebiliyordum...

Gözlerimi açtım. Şehvet içinde o kadar kaybolmuştum ki, arkasında hareket eden şekillere odaklanmam birkaç saniye sürdü. Yavaş yavaş insan şekline dönüştüler. Ve çoğu bizi izliyordu, bizim... *Tanrım, bunu burada mı yapacağız?*

Radimir yan masadan bir prezervatif aldı, folyoyu yırttı ve taktı. Külotumun ipek kumaşını kenara çektiğini hissettim, soğuk hava tenime çarptı ve sonra penisi beni açmaya başladı...

Bakışlarım, izleyen koyu saçlı bir kadınla buluştu. O kadın bana biraz tanıdık geliyordu, ama bunu düşünecek vaktim olmadı çünkü o anda Radimir'in penisinin içime girdiğini hissettim ve şoktan gözlerim fal taşı gibi açıldı. *Tanrım, evet, tam burada yapıyoruz!*

Penisi içime daldı, ağrıyan, ihtiyaç duyan bedenimin her milimetresini kayarak geçti ve gözlerim kapandı. Birdenbire kimlerin izlediğini umursamadım. Uyluklarımın arasına daha da yaklaştı ve tekrar itti, beni doldurdu, ben inledim ve omuzlarını tuttum. Geri çekildi, üçüncü kez itti ve o içime sonuna kadar girerken ağzımın açıldığını hissettim.

Öpüşmeyi bıraktı. Dudakları kulağımı okşadı. "Seni tüm bu insanların önünde sikeceğim, *Krasavitsa*."

Konuşacak durumda değildim. "*Mmm*," diye başımı salladım.

Kalçaları geri çekildi, ipeksi *bir* çekişle beni yalvarmaya ve ona tırmanmaya itti, sonra ileri doğru sertçe itti ve zevk dalgası dizlerimi titretti. Elleri kığımın altına geldi, beni kavradı ve sonra kaldırdı. Bacaklarım beline dolandı ve onun penisi içimde hareket edince nefesimi tuttum. Beni orada, vücudu ve kapı çerçevesi arasında sıkıştırarak tuttu ve hızlı, sert vuruşlarla beni sikmeye başladı. *Tanrım*. Çaresizce uçuyordum, her vuruş beni daha da yükseğe itiyordu. Vücudunun benimkine karşı sıcak baskısı, göğüslerim onun göğüs kaslarını okşarken meme uçlarım...

sıçradı, kalın sikini içime düzenli bir şekilde pompalıyordu... Parmakları sanki iz bırakmak, beni *kendine ait* olarak işaretlemek istercesine kıcıımı sıkıca kavradı ve bu düşünce beni zayıflattı. Bizi izleyenlerin gözünde nasıl görüldüğümüzü hayal etmeye çalıştım ve bu daha da iyi hale getirdi: her şeyi iki kez yaşıyormuşum gibi hissettim, bir kez kendim olarak, bir kez de onların gözünden.

İtmeleri hızlandı ve ben inledim. Zaten yaklaşıyordum ve onun da yaklaştığını hissedebiliyordum.

"Bütün erkekler benim yerimde olmak istiyorlar," diye kulağıma fısıldadı.

Gözlerim bir saniye için açıldı. Radimir'in penisi bana tekrar tekrar çarptıkça, orada durup izleyen erkekleri gördüm. Ve Tanrım, hepsinin beni istemesi harika bir duyguydu. Kendimi daha da yükseldiğimi, zirveye doğru fırladığımı hissettim. Ama sonra gözlerimi tekrar kapattım ve her şey sadece *ona* odaklandı, ve bu daha da iyiydi. Çünkü...

Kulağını buldum ve kulağına fısıldadım. *"Ama sadece sen beni alabilirsin."*

Ve bu ikimizi de çılgına çevirdi. Beni derin ve sert bir şekilde öptü sertçe öptü, bir kez daha içime girdi ve ikimiz de birlikte boşalırken kollarını sıkıca bana doladı. Orgazm içimi kaplarken oda kayboldu, beni kıvrılmaya ve titremeye zorladı, ama Radimir'in kollarının beni sardığını, ben bitirene kadar beni sıkıca tuttuğunu hissedebiliyordum.

Radimir nazikçe geri çekildi ve beni yere indirdi. Bir an nefes nefese, gözlerim hala kapalı olarak orada durdum. Gözlerimi açtığımda, o jockey şortunu çekiyordu. Yüzüm kızararak etrafımdaki kalabalığa baktım... ama kimse şok olmuş ya da yargılayıcı görünmüyordu. Hepsi gülümsüyordu ve ben... garip bir şekilde gurur duydum. Endorfinlerle mutlu ve sarhoş bir halde Radimir'e yaslandım. Ona hiç olmadığı kadar yakın hissettim.

Sonra, Radimir'in omzunun üzerinden onu gördüm: Radimir içime girerken göz göze geldiğim siyah saçlı kadın. Bu sefer onu tanıdım. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Eğer o buradaysa, o zaman...

"Chicago'dan çok uzaktasın Radimir," dedi Konstantin yanımdan.

RADIMIR

SİKTİR. Bronwyn'in kızardığını gördüm ve sanki yerin dibine girmek istermiş gibi yere baktı. Benim de yüzüm kızardı: bizim tanışmamızı böyle hayal etmemiştim. Bronwyn'in elini tuttum, dikleştirdim ve arkamı döndüm. "Konstantin," dedim kibarca, gözlerinin içine bakarak.

Bir an için beni anlaşılmaz bir şekilde baktı. Etrafımızdaki insanlar sessizliğe büründü, sanki kralın huzurunda duran köylüler gibi. Sadece bir çift boxer şort giymiş olmasına rağmen, adamdan ham bir güç yayılıyordu. Sonra başını hafifçe eğdi ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. Görünüşe göre, utanç duymamam onu etkilemişti.

"Seninle konuşmamız gerek," diye başladım.

Konstantin şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Buraya gelip..." Kaşlarını çatması tam bir somurtmaya dönüştü. "Belki Chicago'da işler farklıdır. Ama New York'ta böyle bir yerde iş yapmayız." Kız arkadaşının elini tuttu, döndü ve uzaklaşmaya başladı.

"Başka seçeneğimiz yoktu," dedim, onun peşinden yürüyerek. "Herkes bizi dışladı."

"Sekizli'nin ateşkeslerinden birini bozdun," dedi Konstantin arkasını dönmeden. "Ne olmasını bekliyordun?"

Çaresizce kolunu tuttum ve onu döndürdüm. Ama bir şeyler ters gitti: Konstantin'in yüzü ani bir acı ile buruştu ve kolunu tutarak sendeledi. *Kahretsin!* Anlaşılan orada eski bir yarası vardı. Hemen onu bıraktım. "Üzgünüm. Yardımına ihtiyacımız var."

Ama hasar çoktan verilmişti: Konstantin sinirlenmişti, ama şimdi *öfkeliydi*. "Benim şehrim geliyorsunuz," dedi Konstantin soğuk bir sesle. "Sevdiğim kadınla geçirdiğim zamanı bölüyorsunuz," dedi ve kız arkadaşının elini sıktı. "Hepsini de, istesem bile size veremeyeceğimi bildiğiniz bir yardım istemek için. Ve *ben bunu istemeye niyetli değilim!*"

Borislav'ı öldürmeyi mahvettiğimden beri haftalardır içimde biriken suçluluk ve hayal kırıklığı nihayet patlak verdi. Ailem öldürülecekti, imparatorluğumuz yok olacaktı, Bronwyn tehlikedeydi ve *hepsi benim suçumdu!* Her şeyi düzeltmek için tek şansımız bu adamdı ve o yardım etmeyi reddediyordu...

Öne çıktım, yumruklarımı kaldırdım. Konstantin kız arkadaşını korumak için önüne geçti ve o da ellerini kaldırdı...

Bronwyn aramıza atladı ve çıplak, inip çıkan göğüslerimize birer elini koydu. "*Durun! Durun* artık!" Nefes nefese Konstantin'e baktı. "Bay Gulyev, bilmediğiniz şeyler var. Ateşkesi bozmadık. Spartak'ın kardeşini öldürmemiz için bize tuzak kuruldu. Biri, bizim onlara ait olduğunu düşünmemiz için Sekizli'den gelen bir telefon görüşmesini derin sahtecilikle taklit etti!"

Ama Konstantin sadece ona öfkeyle baktı ve bana ulaşmak için onu kenara itti. Bu beni koruyucu bir şekilde kükrememe ve tekrar ileriye doğru itmeme neden oldu. Bronwyn beni durdurmak için iki elini göğsüme koydu. Ama şimdi Konstantin yumruklarını kaldırmış, öfkeyle ileriye doğru koşuyordu...

Konstantin'in kız arkadaşı, siyah korse, siyah çoraplar ve siyah deri yakasıyla muhteşem görünüyordu, aramıza girip ellerini Konstantin'in göğsüne koydu. "İkiniz de *sakin olun!*" Konstantin'in kulağına fısıldadı. "Birisi telefon görüşmelerini sahte mi yapıyor? Bu yeni bir şey. Tehlikeli. En azından dinlemeliyiz."

Konstantin bana öfkeyle baktı... ama sonra kız arkadaşına bir göz attı ve saldırganlığı bir anda yok oldu. Gözleri yumuşadı. "*Chyort,*" diye küfretti. Ve isteksizce geri adım attı. Bronwyn göğsüme bastırdı ve ben de geri adım attım. Konstantin ve ben birbirimize baktık, somurtarak ama sakinleşmiş bir şekilde.

"Üzgünüm," diye mırıldandım, Konstantin'in kolunu işaret ederek. Konstantin homurdandı ama başını salladı.

Derin bir nefes aldım ve Bronwyn ile birlikte olanları anlattık. Spartak ile savaşı kaybettiğimizi. Yardıma ihtiyacımız olduğunu. "Sana bir teklifimiz var," dedi Bronwyn.

Konstantin uzun bir süre, mideyi burkan bir şekilde bize öfkeyle baktı. Sonra: "Peki. Yarın sabah saat dokuzda evime gelin." Ve bize adresi verdi. "Şimdi gidin." Dönüp

kız arkadaşı, yakasından sarkan gümüş yüzüğe parmağını takıp onu kendine doğru çekti. Gözlerini kısarak ona o kadar eritici bir şehvetle baktı ki, kızın yutkunduğunu ve kızardığını gördüm. "Siz ikiniz eğlenenizi çoktan yaşadınız. Şimdi sıra bizde." Ve uzaklaştılar.

Uzun bir nefes verdim. Sonra ellerimi Bronwyn'in omuzlarına koydum ve onu nazikçe bana doğru çevirdim. Ona baktım ve şaşkınlıkla yavaşça başımı salladım. "Ne?" diye sordu endişeyle.

"Sen benim karım olmadan önce ne yaptığımı anlamaya çalışıyorum," dedim ona. Yüzünü avuçlarımla kavradım ve başparmağımı sevgiyle elmacık kemiği boyunca gezdirdim. "Sen..."

"*Kabul edilebilir mi?*" diye kötü bir Rus aksanıyla sözünü kesti.

Dudaklarımı büzdüm. "*Olağanüstü,*" dedim ona. Ve eğilip onu yumuşak ve şefkatle öptüm. O kadar çok değişmişti ki... Tanrım, sadece birkaç hafta önce Bratva'dan nefret ediyordu. Şimdi ise imparatorluğumu kurtarmama yardım ediyordu. Tam da yanımda olması gereken kadındı.

Elini tuttum ve sıktım, duygularımın kabardığı için konuşmak imkansız hale geldi. Bu evliliğin yürümesi istiyordum. Hiçbir şeyi bu kadar istememiştim. Ona geçmişim hakkındaki gerçeği borçluydum, *açılmam* gerekiyordu, Amerikalıların her zaman bahsettiği gibi. Ama Vladivostok, sadece kabuslarımda gittiğim bir yerdi. Ona anlatabileceğimden emin değildim.

"Buradan gidelim," dedim ve onu merdivenlere doğru yönlendirdim.

Aşağı inerken, Bronwyn'in omzunun üzerinden son gördüğümüz Konstantin'e endişeli bir bakış attığını gördüm. Onun gerginliğini anlıyordum. Toplantımızı gerçekleştirmiştik, ama yarın Konstantin'i planının işe yarayacağına ikna etmemiz gerekiyordu.

BRONWYN

Sahte isimlerle bir otele giriş yaptık ve nakit ödeme yaptık. Yüzüm daha az tanındığı için resepsiyona benim gitmemde ısrar ettim, ama kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kalp krizi geçireceğimi sandım. New York'ta birçok Rus mafya ailesi var ve bunların çoğu Spartak ile bağlantılı. Kulüpte Konstantin ile gürültülü bir tartışma yaşadktan sonra, insanların bizim şehirde olduğumuzu bilmeleri ihtimali yüksekti. Tek bir garson veya vale bizi tanıyıp telefon etse, işimiz biterdi. Kapıyı kilitleyip odamızda geceyi geçirdik, koridorda ayak sesleri duyduğumuzda her seferinde gerildik. Sabaha kadar bitkin düşmüştük.

Konstantin'in konağı muhteşemdi, üç katlıydı ve soğuk gri taştan yapılmış devasa levhalardan oluşuyordu, kapılarının iki yanında devasa sütunlar vardı. Dışarıda durup arabadan indik ve güneş ışığında gözlerimizi kırptırdık. Güneşin kar üzerinde parıldadığı, güzel ve berrak bir sabahtı. Rachel'ın bana verdiği çapraz siyah elbiseyi ve beyaz ceketi giymiştim, acil durum topuklu ayakkabılarımı da giymiştim, ayaklarıma çok acı verse de: Toplayabildiğim her parça özgüvene ihtiyacım vardı.

Bir koruma bizi malikanenin arkasına götürdü ve doğanın ele geçirdiği, çok fazla büyümüş olmayan bir bahçeden geçtik. Ağaçlar savaşıyan yılanlar gibi birbirine dolanmış, bitkiler çökmekte olan tuğla duvarların üzerine tırmanmış ve sarmaşıklarla kaplı devasa bir meşe, her şeyi şefkatli bir canavar gibi gölgeliyordu. Yaz aylarında burası yabani çiçekler, kelebekler, hatta belki tavşanlarla dolu olmalıydı. Kışın bile, ürkütücü bir şekilde güzeldi.

Koruma bizi, bahçenin restore edilmiş tek bölümü olan Viktorya dönemine ait bir seraya götürdü. Sera, taze beyaz boya ve parlak camlarla kaplıydı. İçeride, odun sobası ortamı rahatça ısıtıyordu. Kızıl bir kedi yerde uzanmış,

sobanın sıcaklığının tadını çıkarıyordu ve içeriye hava girmesine izin verdiğimiz için bize ters ters baktı. Konstantin ve kız arkadaşı yuvarlak, ferforje bir masada oturuyorlardı ve bizi selamlamak için ayağa kalktılar. "Hailey," dedi kız arkadaşı, elimi sıkarak. Bu beni şaşırttı çünkü sosyal medyadaki adı Christina'ydı. *Yoksa Radimir'in bana anlattığı o çılgın hikaye doğru mu?*

Oturduk. "Dün gece," dedi Konstantin, "düğününüzü tebrik etmeyi unuttum." Bana, sonra Radimir'e baktı. "Belli ki çok özel birini bulmuşsun."

Radimir elimi sıktı. "Öyle."

"Bana düşünecek bir şey verdin." Konstantin dönüp Hailey'e baktı. Hailey başını eğip ona baktı, ama Konstantin'in yüzünde hiçbir ifade yoktu. *Evlilikten* mi bahsediyordu? Ciddi miydi, yoksa sadece onunla dalga mı geçiyordu?

O anda, Konstantin'in hizmetçilerinden biri kahve ve hamur işleri tepsisiyle ortaya çıktı. Konstantin başını kaldırdı... ama önce Hailey'e sanki "*sonra konuşuruz*" der gibi küçük bir gülümseme attı. Kendime bir fincan kahve doldurdum ve kokusu bile yorgun beynimi harekete geçirmek için yeterliydi.

"Neye ihtiyacın olduğunu söyle," dedi Konstantin.

"Adamlar," dedi Radimir hemen. "En az otuz iyi adam, silahlı, bölgemizi savunmak ve karşılık vermemizi sağlamak için. Bu savaşı biz istemedik," diye eğildi. "Ama senin adamlarınla kazanabiliriz."

Konstantin kendine bir fincan kahve doldurdu, sonra sandalyesine yaslanıp düşünmeye başladı. "Sana yardım edersem, Sekiz'e karşı gelmiş olurum."

"Sen kurallara uymakla tanınmıyorsun," diye hatırlattı Radimir.

"Doğru. Ama benim için de bir çıkar olmalı. Büyük bir çıkar.

Ne teklif ediyorsun?"

Radimir başını salladı. Ve sonra, dehşet içinde, *bana* döndü. Kahve fincanımı ağzıma götürmüştüm ve fincanın kenarından herkese gözlerimi kocaman açarak baktım. Evet, bu benim planımdı, ama... Konstantin'e baktım. O *milyarlarca dolarlık bir servete* sahipti, Amerika'nın en güçlü adamlarından biriydi. Ben ise kitabevimi bile kârlı hale getiremeyen bir kitap kurduydum. *Bunu yapamam!*

Radimir elimi tutup tekrar sıktı. Panik içinde başımı kaldırdım... ama donmuş gökyüzü gibi gözlerine baktığımda

hareketsiz kaldım. Onu hiç bu kadar kendinden emin, bu kadar emin görmemiştim. Bana inanıyordu.

Kendime, yeni elbiseme, ayakkabılarıma ve çantama baktım. Ve bir karar verdim. Kahvemin yarısını bir dikişte içtim ve kafein beynime yükseldi ve bir talim çavuşu gibi bağırmaya başladı.

"Radimir bana faaliyetlerinizi anlattı," diye başladım. "Ve görünen o ki, ailelerimizin ihtiyaçları neredeyse tam tersi. New York'taki limandan büyük miktarda mal ithal ediyorsunuz. Ama buradaki pazarı doyurmuş durumdasınız. Öte yandan, bizim büyük bir pazarımız var, ama sizin sahip olduğunuz liman erişimine sahip değiliz." Yaklaştım. "Sizin için Chicago'yu açabiliriz... ve oradan da tüm Ortabatı'yı."

Konstantin burnunu kırıştırdı. "Vizyonunu takdir ediyorum, ama bir yabancı olarak bizim işlerimizi nasıl yürüttüğümüzü anlamıyorsun. Bu ölçekte bir anlaşma bizi sana fazla bağımlı hale getirir. Her aile kendi ayakları üzerinde durabilmeli, bu... gelenek." Başını salladı ve ellerini masaya koyarak ayağa kalkmaya hazırlandı.

"Aslında," dedim, "ben anlıyorum. *Çünkü* ben bir yabancıym. Sizin için çok önemli olan bu gelenek, Sekiz'e körü körüne itaat etmek, güvene dayalı anlaşmalar yapmak... bizi bu karmaşaya sokan tam da budur." Parmağımı masaya vurdum. "O telefon görüşmesi bizi hazırlıksız yakaladı çünkü Bratva teknolojiyi bu şekilde kullanmaz. Yeni nesil suçlular geliyor ve onlar zayıf ve açlar ve aileyi, ateşkesleri veya *işlerin nasıl yapıldığını* umursamıyorlar. Bratva hayatta kalmak istiyorsa, uyum sağlamak zorunda!"

Ortam çok sessizleşti. Nefes nefese olduğumu duyabiliyordum. *Ayağa kalkmışım. Ne zaman ayağa kalktım?* Yine anlaşılmaz davranışlarını sergileyen Konstantin'e baktım. Midem düğümlendi. *Az önce Konstantin Gulyev'e ders mi verdim?*

Nefesimi tuttum.

"İyi konuşmadı," dedi Konstantin sonunda. Düşünceli bir şekilde bana, sonra Radimir'e baktı ve çenesini okşadı. Sonunda, "Belki de biraz değişiklik yapmanın zamanı *gelmiştir*," dedi.

Radimir ve ben sessizce rahat bir nefes aldık. Ve sonraki iki saat boyunca, Radimir ve

Konstantin, isteksizce birlikte çalışmak isteyen iki büyük, ağır dişli gibiydi; Hailey ve ben ise onların birbirine geçmesine yardımcı olan hafif damlalar halinde yatıştırıcı yağı gibiydik. Müzakereler sırasında birkaç kez Hailey'nin gözüne baktım ve o bana sessizce başını salladı. Yavaş yavaş *bunun işimizin bir parçası olabileceği* aklıma geldi. Erkeklerin maço tavırlarına karşı koymak için kadınların işbirliği. İki fincan kahve daha içtik ve ben üç tane pasta yedim: savunmam gerekirse, önceki gece yemek yememiştim ve pastalar ağızda eriyen, karamelize fındıklarla süslenmiş, tereyağlı mkemmeliklerdi.

İşimiz bittiğinde, başarı sarhoşluğu ve kafeinin etkisiyle arabamıza doğru yürüdük. Balayımızdan bu yana ilk kez umut var gibi hissettim. Konstantin, havaalanına kadar bize eşlik edecek birini ayarlayacağını söyledi ve Radimir ile birlikte Konstantin'in güvenlik şefiyle konuşmaya gitti. Bu, Hailey ve beni bir an yalnız bıraktı.

"Biliyor musun, orada gerçekten iyiydin," dedi Hailey yumuşak bir sesle. Soğuk bir rüzgar esti ve o paltosunu omuzlarına daha sıkı sardı.

Teşekkür etmek için başımı salladım, sonra malikaneye bakındım. "Buna alışabileceğimi sanmıyorum."

Hailey gülümsedi. "O hissi hatırlıyorum."

Ona yan gözle baktım. Sormaya başladım... ama sonra dilimi ısırdım. Sonra *boşver* dedim ve yine de sordum. "Sen ve Konstantin hakkında bir hikaye duydum." Ona baktım. Gerçekten eskiden başka biri gibi mi görünüyordu? Başka biri *miydi*? "Bu doğru mu?"

Hailey konuşmak için ağızını açtı ama o anda Radimir ve Konstantin, Konstantin'in güvenlik ekibinden altı kişi ile birlikte geri döndü. Hailey bana alaycı bir gülümseme attı, sonra veda etmek için bana sarıldı. "*Bir dahaki sefere,*" diye söz verdi. Ben de ona sarıldım ve sııttım. Bir arkadaş edindiğimi hissettim.

Radimir ve ben kiralık arabamıza bindik. Konstantin'in güvenlik ekibi, arkamızdan takip edecekleri büyük siyah bir SUV'ye bindi. Birdenbire havaalanına dönüş yolculuğu hakkında çok daha iyi hissettim. Ayaklarımdan 12 cm'lik topuklu ayakkabılarımla çıkardım ve zonklayan, ağıryan bacaklarımı uzattım. Gvenimin artması buna değmişti, ama *ahh*.

Başımı kaldırıp baktığımda Radimir'in bana baktığını gördüm. "Teşekkür ederim," dedi ciddi bir şekilde.

Topuklu ayakkabılara üzülerək baktım. "Evet, ama acil durumlar dışında onları giymemi bekleme. Ve belki yatak odasında."

Gözleri şehvetle parladı. Sonra, "Sadece kendine acı çektiğın için değil. Her şey için. Plan için. Artık bir şansımız var." Başını salladı ve bana hayretle baktı. "Eskiden bu işi yapmak demek tek başına olmak demek olduğunu düşünürdüm. Yanılmışım: Yanımda *sana* ihtiyacım vardı. Eskiden duygularımı göstermek zayıflık olduğunu düşünürdüm. Şimdi ise sana karşı hissettiklerimi hissetmemek hayal bile edemiyorum."

Nathan'ın tamamen söndürdüğü, içimdeki o alev? Alev alev yanarak eski büyüklüğüne geri döndü ve içimden beni aydınlattı. Dudaklarımı ısırdım, duygularımın kabardığını ve kelimeleri boğduğunu hissettim. Onu kucakladım ve yerine onu öptüm.

Havaalanına giderken, bir kavşakta durduk. Bir tabela gördüm ve aniden Radimir'in direksiyondaki eline elimi koydum. "Queens," dedim, işaret ederek.

Radimir bana boş boş baktı. "Ee?"

"Şimdi dönersek, birkaç dakika içinde orada olabiliriz. Konstantin'in adamları bizimle, yeterince güvende oluruz." Radimir hala boş boş bakıyordu. "Queens, eski arkadaşının yaşadığı yer değil mi? Alexei?"

Radimir başka yere baktı. Sonra tabelaya baktı. Bekledim, dua ettim...

Ama o başını salladı ve havaalanına doğru döndü. "Sana söyledim. Benim gibi insanların arkadaşları olmaz."

Onu üzüntüyle izledim. Tanıştığımızdan beri çok değişmişti, bana yakınlaşmama izin vermişti ama başkasına izin vermiyordu. Neden? Vladivostok'ta ona ve kardeşlerine olanlar yüzünden mi, her ne oluyorsa? Ona yardım etmek istedim ama o izin vermedikçe yapamazdım. Ve onun izin vereceğinden emin değildim.

BRONWYN

CHICAGO'YA GERİ DÖNÜŞTE, Gennadiy bizi sağ salim gördüğü için çok sevindi mi, yoksa ona haber vermeden kaçıp anlaşıma yaptığımız için bize kızdı mı, karar veremiyordu. Sonunda huysuz bir rahatlama hissine kapıldı. "Konstantin," diye mırıldandı, masasının arkasından çıkarak. "Ben bunu düşünmezdim. Ya da ona Chicago'ya bir bağlantı yolu sunmayı."

"Bu Bronwyn'in fikriydi," dedi Radimir.

Gennadiy bana döndü ve içimden bir çığlık attım. Radimir'in bu kısmı atlamasını umuyordum. Yeni kayınbiraderimin benden nefret etmemesi için bu övgüyü seve seve es geçerdim.

Ama şaşırtıcı bir şekilde, Gennadiy öne çıktı ve beni kucakladı, Rusların çok sevdiği o sıkı kucaklamalardan biriyle. Geri çekildiğinde gözlerimin içine baktı. "Belki de," dedi ciddi bir şekilde, "seni hafife almışım. Aileye hoş geldin."

Bir saniye boyunca ona baktım, duygulanmıştım. Sonra *onu* kucakladım ve omzunun üzerinden Radimir'e baktım, sevinçten neredeyse ağlayacaktım. Yıllardır hissetmediğim bir şekilde, bir şeyin parçası olduğumu hissettim.

"Konstantin'in adamları bu gece geç saatlerde burada olacak," dedi Radimir, ben geri çekilirken. "Araba ile gelmek zorundalar: uçağa silah getiremezler."

"Tam zamanında," dedi Gennadiy. "Spartak dün gece üç barı yıktı ve..." Masasının kenarına oturdu ve başını eğdi. "Haberleri henüz görmedin, değil mi? Spartak ahırları yaktı." Bana bir bakış attı. "Birkaç yarış atımız var. Onları eğit." Gennadiy'e baktı. "Josiah, antrenör, hepsini çıkarmak için elinden geleni yaptı. Yüzünde oldukça kötü yanıklar var." Sesi gerildi. "İki at öldü ve Heaven's Tears bir daha asla yarışamayacak."

Radimir kardeşinin omzunu sıktı ve Gennadiy minnetle elini onun omzuna koydu. Radimir beni odadan çıkarırken

üzüntüyle fısıldadı: "Gennadiy asla itiraf etmez, ama atları sever."

Ben başımı salladım ve kapıdan geriye baktım. Gennadiy ayağa kalkmış ve telefon görüşmeleriyle meşgul oluyordu. Bu, onun orada üzgün bir şekilde oturmasından daha kötüydü. Radimir gibi, o da zayıflığını göstermiyordu. Radimir hala geçmişini benimle paylaşmıyordu, paylaşamıyordu

geçmişini benimle paylaşmıyordu ama en azından ben vardım ve bazen bana zayıf yönlerini gösterebiliyordu. Gennadiy'nin *kimsesi* yoktu. *Ona birini bulmalıyız.*

"Penthouse'a uğrayalım," dedi Radimir. "Bazı evrakları almam lazım. Güvenlik için birkaç kişiyi de yanımızda götürelim."

El ele tutuşarak ana kapıya doğru yürüdük. Artık bunu sık sık yaptığımızı fark etmiştim. Dışarı çıktığımızda, şiddetli bir soğuk rüzgâr araba yolunu süpürüyordu ve sanki paltomu, giysilerimi ve tenimi delip geçip kemiklerimin üzerinde ılık çalıyor gibiydi. Nefesimi tutarak yüzümü buruşturdum.

"*Chyort*," diye mırıldandı Radimir. "Telefonumu unuttum."

"Anahtarlar!" diye bağırdım, o kaybolmadan önce. "Isıtıcıyı açacağım ."

Bana anahtarları uzattı ve aceleyle eve geri girdi. Ben arabayı açtım ve motoru çalıştırabilmek için sürücü koltuğuna oturdum. Popom yumuşak deri koltuğa gömüldü ve...

Bir *klik* sesi duyuldu.

Kapı gürültüyle kapandı: Rüzgarı kesmek için koltuğa otururken kapı kolunu çekmiştim. Dış dünyanın gürültüsü kayboldu. Parmağım *Start* düğmesinin üzerindeydi, ama basmadım. Tüm vücudum gergin ve donmuştu.

O *klik* sesi...

Radimir'in arabasına şimdiye kadar milyonlarca kez binmiştim ve hiçbirimiz oturduğumuzda bu ses çıkmamıştı.

Araba, New York'ta olduğumuz süre boyunca buradaki garaj yolunda duruyordu. Ya biri...

Paranoyak davranıyorum.

Ya değilse? Soğukluk omurgamdan aşağıya doğru yayılmaya başladı, ter olarak dışarıya sızıyordu.

Ayak boşluğuna baktım: pahalı halı ve Mercedes logosu dışında hiçbir şey yoktu. Koltuğun altına bakmak için öne eğilemedim çünkü bu, koltuktan kalkmam anlamına gelirdi.

Bir an boyunca öfkeyle düşündüm. Sonra telefonumu çıkardım, selfie kamerasını açtım ve kamera koltuğumun altına bakacak şekilde parmaklarımla salladım. Koyu metal. Koltuğu ayarlayan mekanizma. *Gördün mü, hiçbir şey yok...*

Koli bandıyla sarılmış kutu şeklinde bir şey. Ve parlayan kırmızı LED'li bir devre kartı.

Bir araba bombasının üzerinde oturuyordum.

BRONWYN

TELEFONUMU DÜŞÜRDÜM. Ayak boşluğuna düştü ve selfie kamerası hala açık halde, kendi korkmuş yüzüm bana bakarken orada kaldı. Onu almak için eğilemedim, koltuğumun altına bir kez daha bakamadım. Ama ne gördüğümü biliyordum. Ne yapacağımı düşünmeye çalışırken, nefesim gittikçe hızlanarak orada oturdum.

O anda Radimir malikaneden çıktı ve arabaya doğru koştu. Her zaman sürmeyi ısrar ettiği için doğrudan sürücü tarafına yöneldi. Kapıyı açacaktı ve

— "*Kapıyı açma!*" diye çılgınca bağırdım. Bombanın neye bağlı olduğunu kim bilebilirdi ki, şimdi oturarak onu tetiklemişim... "*Kapıyı açma!*"

Sesim kalın camdan dolayı boğuk çıkıyordu ve ilk başta şaka yaptığımı, kapıyı açıp soğuk havanın içeri girmesini istemediğimi sandı. Arabaya ulaştı, elini kapı koluna koydu...

Sonra gözlerimdeki korkuyu gördü ve durdu, yüzü düştü. "*Bomba var! Koltuğumun altında bomba var!*"

panik içinde bir nefes daha aldım ve midem birdenbire bulandı: Korkudan kusacaktım. "Koltuğumun altında, ne yapacağımı bilmiyorum," diye hıçkırarak ağladım.

Radimir dizlerinin üzerine çöktü, gözleri çılgınca vagonda dolaşıyordu. Sonra avucunu cama sıkıca dayadı. Elimi uzattım ve onun eline bastırdım.

"Yardım et," diye boğuk bir sesle söyledim. Yüzümden gözyaşları akıyordu.

O sertçe başını salladı. "Seni bırakmayacağım." Sonra dönüp Gennadiy'e bağırdı.

İlk olarak polis geldi, iki devriye arabasındaki dört memur, bölgeyi kordon altına almak ve herkese geri çekilmesini söylemekten başka ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Radimir'e yaklaştıklarında, benden uzaklaşarak "*Kıpırdamayacağım!*" diye bağırdı ve onlar geri çekildi.

Sonra polis tarafından uyarılan FBI geldi. Radimir dahil herkesi sorgulamaya çalıştılar, ama Mikhail kontrolü ele aldı ve bir politikacı becerisiyle sorularını savuşturdu.

Bu arada, soğuk ve sessiz arabada tek başıma oturmuş, yavaş yavaş deliye dönüyordum. *Hareketsiz oturmanın* ne kadar zor olduğu şaşırtıcı. Önce bacaklarım kramp girmeye başladı ve onları germeye cesaret edemedim çünkü bu, koltukta kıcıımı kaydırmak anlamına geliyordu. Sonra kığım uyuşmaya başladı. Ve sonra korku, zihnimi "*ya eğer"lerle* dolduracak şekilde bir sarmalın içine çekti, tıpkı bir uçurumun kenarında durup istemeden atlayabileceğinden endişe duyduğunda olduğu gibi. Ya *ayağa kalksam?* Beynimden gelen tek bir komut, ayaklarımla hızlıca itmek yeterdi ve...

Radimir cama daha da yaklaştı. "*Bayan Hanford!*" dedi sert bir sesle.

Nefes nefese başımı kaldırdım. Haftalardır bana öyle dememişti.

"Beni dinle," diye emretti. "*Seni bu durumdan kurtaracağım.* Söz veriyorum."

Sarsarak başımı salladım. Ama nefes almam o kadar zorlaşmıştı ki, sanki göğsüme metal bir bant sarılmış gibi hissediyordum.

Siren sesleri eşliğinde bomba imha ekibi geldi: iki araba ve kocaman siyah bir kamyon. Daha fazla kordon kuruldu, bomba imha ekibi ile FBI arasında tartışmalar çıktı ve Radimir'e tekrar yer değiştirilmesi söylendi.

"Onu bırakmayacağım," diye bağırdı.

Bomba imha ekibinin şefi, ellili yaşlarında şişman bir adam, bana baktı ve yüzü yumuşadı. "*Şimdilik kalabilirsin,*" dedi sonunda. Ve ekibine pozisyonlarını almaları için işaret etti.

Kapıları açmaya cesaret edemediler, bu yüzden kapıya bir delik açıldı ve ucunda kamera bulunan uzun, yılan gibi bir alet delikten geçirilerek koltuğumun altına bakıldı. "*Eteğimin altına bakmadıklarından emin ol,*" dedim Radimir'e, ortamı yumuşatmaya çalışarak. Ama sesim kuru bir boğuklukla çıktı ve Radimir bana o kadar derin, yürek parçalayıcı bir endişeyle baktı ki, gülümsemem kayboldu.

Bomba uzmanları bir dizüstü bilgisayarın etrafında toplanarak kameranın gördüklerini izlediler. *Bu hala bir şey olmayabilir. Belki Radimir koltuğun altına bir şey düşürmüştür. Belki de arabanın bir parçasıdır. Tanrım, ya öyleyse, ya bu sadece ısıtmalı araba koltuğunun ısıtıcı kısmının bir parçasıysa ve tüm bunlar boşunaysa, kendimi tam bir aptal gibi hissederim.*

Lütfen Tanrım, beni tam bir aptal yapma.

Bomba imha ekibinin şefi yanıma geldi. "Koltuğunuzun altında patlayıcılar görüyoruz," dedi nazikçe.

Radimir Rusça küfretti. Gözlerimi kapattım ve kusmamak için üç saymaya başladım. "Kablolarını kesebilir misin, kırabilir misin..." *Tanrım, nasıl konuşulacağını unutmuşum. "Etkisiz hale getirebilir misin?"* diye sordum sonunda.

Nefesini çekti, bir doktor hastasına dördüncü evre olduğunu söyler gibi. "Nasıl devam edeceğimizi bilmiyoruz. Bombanın arabanın hangi sensörüne bağlı olduğunu bilmiyoruz, bu yüzden kapıyı veya pencereyi açamıyoruz." Yakınlaştı. Güven verici bir tavrı vardı: büyük, geniş yüzü ve neredeyse tamamen kel kafasıyla bana ciddi bir küçükler ligi koçunu hatırlattı. "Ama bir uzman gelip bakacak."

Zayıf bir şekilde başımı salladım ve başımı koltuk başlığına yaslayarak içimdeki paniği bastırmaya çalıştım. Tek düşünebildiğim, koltuğumun altındaki o küçük kırmızı ışık ve bunun anlamıydı. Beni öldürmek için hazırlanan, tek bir sinyali bekleyen bir cihaz. *Pil bittiğinde ne olacak? Ya kısa devre yaparsa? Ya uzaktan kumandayla izleyen biri varsa ve bir düğmeye basarak...* Burun deliklerimden nefes almaya başladım, gittikçe hızlanarak...

"Hey!" dedi Radimir keskin

bir sesle. Ona baktım.

"Her şey yoluna girecek." Avucunu cama daha sert bastırdı. "Ben buradayım, seninleyim."

Başımı salladım ve nefes almaya çalıştım. Dakikalar yüzyıllar gibi geçiyordu. Hiç bu kadar uzun süre hareketsiz kalmamıştım. Tüm kapılar ve pencereler kapalı olduğundan, kabindeki hava bozulmaya başlamıştı. Havalandırma delikleri olduğunu biliyordum ama sanki havam tükeniyormuş gibi hissediyordum. Ve arabanın duvarları gittikçe yaklaşıyor, beni küçük bir kutuya sıkıştırıyor gibiydi. Korku *beni* ele geçirdi. *Tanrım, Tanrım, ölmek istemiyorum...*

"Konuş benimle," dedi Radimir. "Bana..." —çaresizce düşündü— "kitaplardan bahset."

"Kitaplar mı?" Gülmeye çalıştım ama korku yüzünden sesim biraz histerik çıktı.

"Kovboy Kurt'a ne oldu? Christa ile bir araya geldi mi?"

Onu baktım. İsimleri tanıdım, ama bir Rus gangsterin ağzından çıkınca hiç mantıklı gelmediler. *Ben hasta olduğumda bana okuduğu kitap.* "Hala hatırlıyor musun?!"

O başını salladı. "Ne olduğunu hiç öğrenemedim."

Ağzımı birkaç kez açıp kapattım. "Ben de hiç öğrenemedim. İyileştikten sonra okumayı bıraktım."

"Beğenmedin mi?"

"Çok sevdim, ama... sen okumadan aynı değildi."

Polisler, bomba imha ekibi ve kardeşleri gibi dinleyenler vardı, ama o umursamıyor gibiydi. "Sen bekle," dedi bana, "Ben sana kitabın geri kalanını okuyacağım." Gözleri... gözleri parlıyor muydu? "Herhangi bir kitap. Tüm kitapları okuyacağım. Ne zaman istersen."

Kendi gözlerimin ısındığını hissederek başımı salladım. Orada oturup birbirimizin gözlerine bakıyorduk...

"Hey," dedi önümdeki bir kadın sesi.

Sarsıldım: ama şans eseri koltuğuma *geri* döndüm. Nefes nefeseydim, gözlerimi kırıştırdım... ve arabanın önünde duran kadına odaklandım.

Kadın benim yaşlarımda, sarı saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Death metal tişörtü, siyah kot pantolonu ve parlak turuncu bir şişme ceket vardı. Ve şimdi... *arabanın kaputuna tırmanıyordu.* "Yapma!" diye panik içinde bağırdım, ama o beni duymazdan geldi, dengede kalmaya odaklanmıştı.

"Lanet olsun, Boxley, oradan in!" diye bağırdı bomba imha ekibinin şefi. "Ya süspansiyona bağlıysa?!"

Radimir ve ben ikisine baktık, sonra birbirimize baktık. *Uzman* bu mu?!

"Süspansiyona bağlı değil," diye mırıldandı Boxley. "Çünkü bu aptalca olurdu. Süspansiyona ve koltuk sensörlerine bağlamak mantıklı olmazdı." Kaputun üzerine çıktı ve

sonra çatıya çıktı. *Aman Tanrım, bu kadın deli.* "Bir açılı taşlama makinesine ihtiyacım olacak."

"*Çatıdan kesemezsin!*" diye bağırdı şef, yüzü kızararak. "*Oradan in!*"

"Kapılar ve pencerelerin hepsinde sensörler var, bu sayede araba bunların açık olup olmadığını anlıyor," dedi Boxley sakın bir şekilde. "Ama araba çatısında bir delik olup olmadığını bilemez. Gelirken şemalara baktım. Tam burada," —arkadaki koltuğun üzerindeki çatıya parmak eklemleriyle vurdu—"hiç kablo yok. Sadece metal var."

Şefin yüzü yavaşça normal rengine döndü. Arabaya bakarak düşündü. "Tamam," diye mırıldandı. "Tamam, bir şey bulmuş olabilirsin." Dönüp bağırdı. "Biri bana açılı taşlama makinesini getirsin!"

Birkaç dakika sonra, koltuğuma çömelmiş, açılma makinesinin metal bıçağı tavanı keserken irkilmemeye çalışıyordum. Gürültü korkunçtu ve kıvılcımlar arabanın içine düşmeye devam ediyordu. Kıvılcımlardan biri beyaz ceketimi yaktığında irkildim. *Üzgünüm, Rachel.* Radimir de benim güvenliğimden endişe duyarak irkiliyor ve küfrediyordu. Tamamen rahat görünen tek kişi Boxley'di.

Boxley kesmeyi bitirdi ve birdenbire, metal bir dikdörtgeni kaldırdığında araba ışıkla doldu. Sanki arka koltuğun üzerine bir güneşlik kesmiş gibiydi. Bir sonraki anda, şişme ceketini çıkarmış ve başı önde arka koltuğa kayıyordu. Ön koltukların arasından kayarak ayaklarımın yanına sıkıştı. Neyse ki Radimir benden çok daha uzundu ve koltuk onun için ayarlanmıştı. Kendini bir bombanın birkaç santim uzağına koymasına rağmen hiç korkmuş görünmüyordu. Bu kadın cesurdan da öteydi.

"Bacaklarınızı açar mısınız lütfen?" diye sordu. Sessiz ve çalışkan arkadaşım Luna'yı hatırlattı bana: Sanki burnuna gözlük takması gereken biri gibi konuşuyordu. Ayaklarımı birbirinden ayırdım. Dişleriyle bir el feneri tuttu ve ayak bileklerimin arasına baktı. Birkaç dakika sessizlik oldu. "Tamam," dedi sonunda.

"Tamam mı?" diye umutla tekrarladım. Cevap vermedi. Sırt üstü yattı ve kemerinden bir alet çubuğu çıkardı. "Tamam... onu etkisiz hale getirebilir misin?"

İki tornavidayı, aralarından seçim yapmaya çalışır gibi baktı. Sonra başını kaldırdı ve sorumu hatırlamış gibi göründü. "Evet."

Sanki insanlarla hiç ilgilenmeye alışık değilmiş gibi davranıyordu. Pencereden dışarı baktım ve şefin gözlerine baktım. Bana kararlı bir şekilde başını salladı, sanki "*Biliyorum, biliyorum... ama ona güvenebilirsin*" der gibi. Yutkundum ve başımı salladım.

Boxley koltuğumun altına eğildi. "Hareket etmemen iyi oldu," diye mırıldandı. "Ya da arabayı çalıştırmaman."

"Öyle mi?" dedim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, başım dönüyordu.

"Birisi koltuğa oturduğunda ama emniyet kemerini takmadığında bunu algılayan ve... bong diye ses çıkaran sensörü biliyor musun? Bomba ona bağlı." Sesi hayranlık dolu geliyordu: bomba, çözmesi gereken bir bulmaca gibiydi. "Ama yolcu koltuğunun altında değil, sadece bu koltuğun altında." Omuzlarını hafifçe silkti. "Bazen, bomba patlamadan önce arabada iki kişi olduğundan emin olmak isterler. Ama bu sefer, sadece sürücüyü öldürmekle ilgileniyorlardı."

Dışarıda Radimir bakışlarını indirdi ve yere bakmaya başladı. Kalbim sıkışmış gibi hissettim. *Bombayı onun için hazırladıkları için bunun kendi hatası olduğunu düşünüyordu.* "Bu senin suçun değil!" diye ona çaresizce söyledim. Ama o sadece başını salladı ve gözlerinde acı ve kendinden nefret ettiğini görebiliyordum. Boxley endişeli ve şaşkın bir şekilde bana baktı: *Yanlış bir şey mi söylemişim?* Doktor olmaması iyi olmuştu, çünkü dünyadaki en kötü hasta başı tavırlarına sahipti.

"Şimdi bombayı etkisiz hale getireceğim," dedi Boxley.

İzleyen kalabalığın içinden bir dalgalanma geçti. Gennadiy ve Valentin hasta gibi görünüyorlardı. Mikhail haç işareti yaptı. Midemin düğümlendiğini hissettim.

Şef, Radimir'in omzuna elini koydu. "Üzgünüm dostum. Şimdi geri çekilmen gerekecek."

"Ben gitmiyorum," dedi Radimir.

"Kurallar böyle dostum, üzgünüm."

Radimir ona döndü. "*Ben gitmiyorum. Karımı bırakmayacağım!*"

Büyük, sıcak bir duygu dalgası beni sardı. Onun tehlikeye girmesini istemiyordum. Dinleyeceğini düşünseydim, gitmesini söylerdim. Ama dinlemezdi. Nathan, işler yolunda gitmezken beni terk etmişti

ama Radimir ne olursa olsun orada olacaktı.

Şef içini çekti ve elini saçlarında gezdirdi. "Tamam," dedi sonunda.

Radimir bana döndü... ve nefesim kesildi. Sanki gözlerindeki buz birden çatlamış ve içinde daha önce hiç görmediğim bir şey görmüşüm gibiydim. Farklı, daha genç, savunmasız *bir hali*. "Eğer..." diye başladı, ama sonra sözlerini tamamlayamadı. "Ben..."

Elimi ağzıma götürdüm, gözlerim yine yaşlarla doldu.

Beni kaybedeceğini düşünüyor.

"Özür dilerim," diye patladı. "Yapamadığım için özür dilerim..."

Lütfen buradan çık, artık sır kalmayacak."

Sanki ben ölürsem onun da öleceğini unutmuş gibiydi: arabanın hemen yanında çömelmiş duruyordu. Sonra bunun öyle olmadığını anladım. O sadece kendini umursamıyordu, sadece beni umursuyordu. Gözyaşları içinde başımı salladım.

Görüş alanımın kenarında, Boxley'in öne doğru sürünerek ilerlediğini gördüm. Aşağı baktım ve sonra gözlerimi ayıramadım: Elinde cımbız ve tel makası vardı ve *aman Tanrım*, işte bu kadar: Tek bir hata, tek bir yanlışlık ve üçümüz de öldük. Boğazımı yuttum.

Ama Boxley'in insan ilişkilerinde eksikliğini, ham becerisiyle telafi ettiği ortaya çıktı. Telefonum hala ayak boşluğunda duruyordu ve selfie kamerası hala açıktı. Boxley'in ellerinin, usta bir piyanistin elleri gibi hızlı ve kendinden emin bir şekilde hareket ettiğini görebiliyordum. Gücün nereye aktığını bulmak için devreleri takip ediyor, gücü yeniden yönlendirmek için terminallere küçük timsah klipsleri takıyor ve son olarak tel kesiciyi kullanarak telleri kesiyordu. *Kendinden çok emindi*, hiç korkmuyordu, sanki bu onun için sadece bir oyunmuş gibi.

Bıçaklar teli her kestiğinde, sanki bunun bir fark yaratacakmış gibi, tırnaklarımı avuç içlerime batırıp koltuğa tutunuyordum. *Eğer yanlış yaparsa, bunu anlayacak mıyım yoksa sadece... yok mu olacağım? Beyaz bir ışık parlaması olacak mı?* Sonra tel kesici teli kesecek ve ben koltuğuma yığılacağım, yeni bir ter dalgası beni sırlıslıkla edecek.

"Sonuncusu," dedi Boxley sakın bir şekilde.

Bakamadım. Radimir'in gözlerini buldum ve onlara bakakaldım. *O, gördüğüm son şey olacaktı.*

Bir kesme sesi duyuldu. Hiçbir şey olmadı.

Saniyeler geçti. Yavaşça başımı çevirip Boxley'e baktım. Aletlerini titizlikle alet çantasına geri koyuyordu. "Yaptın mı?" diye sordu.

"Mm-hmm," dedi, dikkati dağılmış bir şekilde. "*Güvenli mi?!*"

Bana göz kırptı, sonra başını salladı.

Rahat bir nefes alıp kapı kilidini açtım. Arabadan çıkmaya çalıştım ama neredeyse bir saat boyunca hareketsiz oturduktan sonra bacaklarım tamamen uyuşmuştu ve kağıt gibi bükülüp yere düştüm. Ama bunun önemi yoktu, çünkü Radimir beni yakalayıp kollarına almıştı bile. Yere uzanıp yuvarlanarak sarılırken herkesin tezahüratlarını uzaktan duydum, sonra sanki gerçekten orada olduğumu kontrol eder gibi beni defalarca öptü. Tüm gerginliğim kaybolurken kollarında gevşedim. Sonra onun öptüğü kadar sertçe onu öpmeye başladım, nefes nefese ve hayatta olduğum hissiyle sarhoş olmuştum.

Bir şey hatırlayarak öpüşmeyi bıraktım ve arabaya doğru döndüm. Boxley hala ayak boşluğundaydı ve herkes kutlama yaparken o sadece... aletlerini topluyordu. Radimir'e bir saniye beklemesi için işaret ettim, arabaya sürünerek gittim ve Boxley'e sarıldım, onu kendime yaklaştırdım. "*Teşekkür ederim!*" diye boğuk bir sesle söyledim. "*Teşekkür ederim!*"

Bir an için sert bir şekilde diz çöktü. Sonra vücudunun yavaşça, dikkatlice gevşediğini hissettim. Kalbim parçalandı. *Kimse ona sarılmıyor mu?*

Son aletlerini de topladı, sonra yanımdan geçerek arabadan indi. Diğer polisler ve bomba imha uzmanlarının yanına gitmedi, sadece yolun aşağısına doğru yürüdü. Onu fark eden tek kişi şef oldu. "Harika iş çıkardın, Boxley!"

Boxley sadece başını salladı. Sokağa ulaştığında, dönüp arkasına baktı. Kutlama yapan insanlara baktığını gördüm: Valentin ve Gennadiy'ye; Mikhail ve köpeklerine, ki Mikhail onları evden serbest bırakmıştı ve şimdi etrafımızda zıplıyor ve heyecanla havlıyorlardı;

arkamdan yaklaşan ve ellerini nazikçe omuzlarıma koyan Radimir'e baktığını gördüm.

Bir an için, gözlerinde özlem gördüğümü sandım, sanki yalnız kalmak istemiyormuş gibi.

Sonra dönüp gitti.

Radimir'e döndüm, o da beni kollarına aldı ve bir daha bırakmak istemiyormuş gibi sıkıca sarıldı. Başımın üstüne öptü... ve sonra sıcak bir damla saç derime sıçradı, sonra bir tane daha. Radimir beni daha da sıkı sarıldı, o kadar sıkı ki neredeyse acıyordu, ama hiç umursamadım çünkü ben de ona daha sıkı sarılıyordum.

"Seni seviyorum," dedi boğuk bir fısıltıyla. "Seni seviyorum, seni seviyorum."

Beni konuşacak yer kalmayacak kadar sıkı tuttu, ben de sadece başımı şiddetle salladım. Sonra titremeye başladım. Soğuk içime işliyordu ve az önce olanların artçı şokları vücudumu sarmaya başlamıştı, o *tıklamayı* duymadığım ve Başlat düğmesine bastığım alternatif gerçekliklerin hayaletleri...

Aniden havaya kaldırıldım. Bacaklarım Radimir'in vücudunun iki yanına geçti ve o eve doğru yürürken ben omuzlarına tutundum.

"Hala bazı sorularımız var..." dedi FBI ajanlarından biri.

"Yarın sorabilirsiniz," dedi Radimir. İçeriye doğru yürüdü, yoluna çıkan ajanları iterek geçti. Yatak odamıza ulaşana kadar durmadı. Sonra beni yatağın yanına indirdi. "Soyun," diye emretti ve banyoya girdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Muslukların açıldığını duydum. "Sana banyo hazırlıyorum. Orada uzanıp dinleneceksin."

Tartışmadım çünkü aslında, buharlı sıcak bir banyo, sertleşmiş, terli ve üşümüş vücudumun tam da ihtiyacı olan şey gibi geliyordu.

"Ama ne yapacaksın?"

Banyodan çıktı ve gözlerimin içine baktı. "Sana aileme ne olduğunu anlatacağım."

RADIMIR

BRONWYN şok içinde bana baktı, ama ben sadece kararlı bir şekilde başımı salladım. Onu o arabada izlerken, ölümün ne kadar yakın olduğunu bilerek, her an *her şeyin bitebileceğini* bilerek... içimde bir şey kırılmıştı, on yıllardır orada olan kalın buz tabakaları. O buzun beni koruduğunu ve bizi ayrı tutmanın ödediğim bedel olduğunu düşünmüştüm. Ama onu neredeyse kaybetmek her şeyi değiştirdi. Bir daha aramıza hiçbir şeyin girmesine izin veremezdim. Ve bunun bedeli acıysa, o bedeli ödeyecektim.

Küvetin yanında küçük bir köpük banyosu şişesi vardı ve ben onu tamamen döktüm. Kalın köpük yüzeye yayılmaya başladı. Su yeterince derinleştğinde Bronwyn çıplaktı. Küveti işaret ettim. "İçeri gir."

Hâlâ biraz şokta gibi görünüyordu ama küvete girdi. Bacakları suya değdiği anda yüzündeki ifade mutlulukla doldu ve küvete kayd.

Ona söylemek istedim, ama önce iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu. Isı kemiklerine nüfuz edip soğuğu uzaklaştıran ve titremesi durana kadar bekledim. Sonra buharlı sudan biraz alıp omzunu ovmaya başladım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, şaşkın bir şekilde. "Seni yıkıyorum," dedim ona kararlı bir şekilde.

Vücudunu sabunlayarak köpükleri yıkadım, son birkaç saatin tüm stresini ondan uzaklaştırdım, kaslarının gevşediğini hissedene kadar. Bu sırada tek kelime bile konuşmadık. Sonunda nefes alış yavaşladı, vücudu gevşedi ve ben banyonun yanında diz çöktüm, büyük bedenim onun çıplak bedeninin üzerinde duruyordu, kediler gibi sırtını tekrar tekrar okşuyordum.

Tanrım, bu kadını seviyordum. Onu hiç kimseyi sevmediğim kadar seviyordum. Onu sonsuza kadar okşamaya devam edebilirdim... ama

zamanı gelmişti.

Bir elim onun vücudunda kalarak, bu süreci atlatmaya çalıştım. "Aristovlar her zaman suçlu değildi," dedim yavaşça. "Babam iyi bir adamdı. Devlet için çalışıyordu. Annem dans öğretmeni idi." Bir saniye gözlerine baktım. "Ben iş adamı olacaktım. Valentin aktör olmak istiyordu. Gennadiy ise doktor. Bizi dönüştürdüğüm şey... niyetim bu değildi. İstedğim şey de değildi. Bu... *gerekli* olan şeydi."

Yutkundum. Sanki karanlık bir bodruma inen merdivenlerin en üstünde duruyormuşum gibi hissettim. Yıllardır oraya inmeye cesaret edememiştim ve korkuyordum. Orada ne olduğunu bilmediğim için değil, bildiğim için.

Ama söz vermiştim.

"On beş yaşındayken bir gece, babam eve geldi ve anneme iş yerinde bir şeye rastladığını söyledi. Büyük çaplı bir yolsuzluktu. Yüz milyonlarca dolar gizlice zimmetine geçiriliyordu. Annem, babama başına gelebileceklerden korktuğu için kimseye söylememesi için yalvardı. Ama babam bunu görmezden gelemezdi. O öyle bir adamdı. Saatlerce bu konu hakkında tartıştılar: kardeşlerim ve ben de yan odadan dinleyerek olayı öğrendik. Birkaç gün sonra, babam bulduklarını bildirdi. Ama yolsuzluğun ne kadar yayıldığını hafife almıştı. Olenev adında, babamın arkadaşı olduğunu sandığı bir adam evimize geldi... ve babamı gözümüzün önünde bıçaklayarak öldürdü."

Göğsümün derinliklerinde keskin bir acı başladı. "Saniyeler sonra polis kapıyı kırarak içeri girdi: Olenev'in polis teşkilatında arkadaşları vardı." İç geçirdim ve gözlerimi kapattım. "Ve bizi tutukladılar. Valentin'i, Gennadiy'i ve beni."

Bronwyn banyoda dönünce suyun şapırdadığını duydum.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, bana doğru eğildiğini hayal edebiliyordum. "*Ne?!*"

"Babamı öldürmek yetmedi. Olenev, babamın muhtemelen anneme yolsuzluğu anlattığını ve belki de bize de anlattığını biliyordu. Ama bütün aileyi öldüremezdi, bu çok şüpheli görünürdü. Bu yüzden, üçümüzün babamızı öldürdüğümüzü uydurdu. Babamın bizim uyuşturucu sattığımızı öğrendiğini ve bizimle yüzleştirdiğini, bizim de uyuşturucunun etkisiyle öfkeyle onu öldürdüğümüzü söyledi."

Hiç uyuşturucuya dokunmamış olmamızın önemi yoktu. Gennadiy'nin sadece on dört, Valentin'in ise on iki yaşında olmasının önemi yoktu. Olenev savcı ve basın üzerinde etkisi vardı. Bizi iyi ve dürüst babalarına isyan eden vahşi çocuklar olarak gösterdiler. Üçümüz, yaşadığımız Moskova'da değil, Vladivostok'ta bulunan bir gençlik cezaevine gönderildik. Şiddet eğilimli gençler için, Vladivostok'ta bulunan, özellikle acımasız bir merkeze gönderildik. Hala bile bu ismi söylemekte zorlanıyorum. Göğsümdeki acı arttı, yara daha da genişledi.

Gözlerimi açtım. "Olenev akıllıydı. Biz yolun dışındaydık, kimse bize inanmazdı ve annemizin sessiz kalmasını sağlamak için bizi koz olarak kullanabilirdi: ona, basına giderse, hapisteyken bizi öldürteceğini söyledi."

Bronwyn bana bakıyordu, ağzı sessiz bir dehşetle O şeklinde açılmıştı. Çıplak omuzlarındaki su damlacıklarına, kırmızı saçlarına kar taneleri gibi yapışan baloncuklara odaklandım. Şimdi hızla o karanlık bodruma iniyordum ve geri çıkabilmem gerekiyordu.

"Biz iyi ailelerden gelen, şımartılmış üç şehir çocuğuydık. Oradaki diğer tüm çocuklar yıllardır çetelere ve uyuşturucuya bulaşmıştı. Biz yumuşaktık." Duygusuzca söyledim. "Kolay avlardık. Ve Olenev, müdürü tanıyordu. Bu yüzden bizi oraya gönderdi. Müdür ve gardiyanlar bizi kırmaya çalıştılar." Artık daha da zorlaşıyordu. Oranın kokusunu alabiliyordum, çamaşır suyu, idrar ve korku kokusu. Soğuk fayans duvarları ve yanıp sönen floresan ışıkların altında üzerlerine sıçrayan kanımı görebiliyordum.

"Bizim mücadele edecek gücümüz kalmayana kadar günlerce bize yemek vermezlerdi. Ya da lastik hortumlarla bizi döverlerdi. Ve bu haftalarca, aylarca devam etti." Sesim yavaşladı. On yıllardır buz katmanlarının altında sakladığım anıları ortaya çıkarıyordum ve sanki bunlar beni boğacakmış gibi hissediyordum. Gennadiy'nin yere tekmelenip üzerine işenirken, benim ise tutularak yardım edemediğimi hatırladım. Küçük kardeşim Valentin'in ayak tabanlarını sigarayla yakarken onun çığlık attığını ve ağladığını hatırladım. Zaten kırılmış kaburgalarım tekme atıldığında hissettiğim acıyı, morlukların üstüne morluklar, kesikler

iyileşmeden yeniden açıldılar. "Her birimizi farklı şekillerde işkence ediyorlardı. Benim için en sevdikleri şey, beni çıplak olarak karın içinde dışarıda bekletmekti." Ayakkabılarımı baktım, sonra Bronwyn'in gözlerine baktım. "Böylece ayak parmaklarımın bir kısmını kaybettim. Donma nedeniyle."

Bronwyn ıslak elini yanağıma koydu, ben de gözlerimi tekrar kapattım ve yumuşaklığa gömüldüm. Orada kıvrılıp güvenli bir yere çekilmek çok kolay olurdu. Ama daha fazlası vardı ve onun anlaması için hepsini duyması gerekiyordu. Sadece ona anlatabileceğimden emin değildim.

"İlk başta ziyaretçilerimiz vardı. Annemiz her ay gelip bize haberleri anlatır ve güçlü olmamızı söylerdi. Ama sonra müdür bunu öğrendi ve... Ellerim yumruk haline geldi. "Onu çıplak aradı. Ve sonra... ona tecavüz etti. Diğer gardiyanların önünde. Ondan sonra, herkese bizi ziyaret etmemelerini söyledik ve tamamen kendi başımıza kaldık." Nefes aldım, ama hava titreyerek içeri girdi. Bunun ne kadar zor olacağını fark etmemiştim, ama bunu atlatmak zorundaydım.

"Sekiz yıllık cezamızın yaklaşık bir yılı dolduğunda, annemiz kansere yakalandı. Cezaevi müdürü ziyaret etmemize izin vermedi. Ne hastanedeyken, ne de bakım evindeyken..." Sesim kısıldı. Bu, en kötü anlardan biriydi. Kaşıntılı yün battaniyemin üzerinde oturup, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken, onun acı içinde, yalnız olduğunu ve ona ulaşamadığımı bildiğimi hatırlıyorum... Sanki dün olmuş gibi geliyor. Banyodaki tatlı, nemli havayı içime çekerek, *burada, onunla birlikte* olduğumu kendime hatırlatmaya çalıştım. Ama acı o kadar şiddetliydi ki, nefes almakta zorlanıyordum. Devam edebileceğimden emin değildim. "Müdür cenazeye gitmemize bile izin vermedi." Sesim titriyordu. "İki ebeveynimizi de kaybetmiştik ve ikisine de veda edemedik. Bu bizi neredeyse mahvetti."

Bronwyn kollarıyla bana sarıldı ve beni küvete doğru çekti, ıslak kolları ve göğüsleri gömleğimi ıslattı, nefesleri kulağımda düzensizce duyuluyordu. "Kabuslarında gördüğün şey bu," diye fısıldadı.

Başımı salladım. Sonra gözlerimi kapattım ve onu sıkıca sarıldım. Onun sıcaklığı ve kokusu acımı biraz hafifletmişti.

Üç uzun nefes aldım, sonra nazikçe geri çekildim ve gözlerine bakabildim.

"Sorun yok," dedi yumuşak bir sesle. "Bana daha fazla bir şey anlatmana gerek yok."

Ama ben başımı salladım. "Evet, biliyorum." En iyi kısmı duyması gerekiyordu. Ki bu aynı zamanda en kötü kısmıydı. Ona baktım ve onun görüntüsü bana devam etmek için güç verdi.

"Anlayacağın... üçümüzle ilgili bir hata yaptılar." Sesim acı ve vahşi bir hal aldı. "Bizi kırabileceklerini, ezebileceklerini sandılar. Ama içimizde bir şey vardı. Beni dışarıda çıplak bırakıp, rüzgârın soğukluğu sanki etimi parçalıyor gibi hissettiğimde, hayatta kalabilmemin tek yolu hissetmeyi bırakmaktı. Acıyı ve aşağılanmayı atlatmak için buz gibi olduk. Bize uyguladıkları dayaklar... bedenlerimizi güçlendirip daha dayanıklı hale gelmemizi sağladı. Ve üçümüzü izole ettikleri için birbirimize daha da bağlandık, o kadar yakınlaştık ki hiçbir şey bizi ayıramazdı. Müdür bizi kırdığını sanıyordu Bronwyn. Ama aslında canavarlar yaratıyordu." O zaman hissettiğim acımasız tatmini hissettim: değiştiğimizi, bir gün intikamımızı alacağımızı bilmek. Ve dönüştüğümüz şeyden dolayı mide bulantısı da hissettim.

Ön kollarımı küvetin kenarına dayadım, ıslaklık gömleğimi sıırılsıklam etti. "Resmi sistemin - hükümet, polis, mahkemeler - yozlaşmış olduğunu kendi gözlerimizle görmüştük. Bu yüzden kendi sistemimizi kurmaya karar verdik. Etrafımız suçlularla çevriliydi: oradaki herkes bir çeteye üyeydi. Öğrenebileceğimiz her şeyi öğrendik: nasıl çalınır, nasıl kaçakçılık yapılır, nasıl öldürülür." Gömleğimin kolunu sıvadım ve ona sağ pazıdaki kaba ve bulanık dövmeyi gösterdim. "İlk dövmelerimizi o yerde yaptırdık, is ve bir kalemin düzleştirilmiş yayından yapılmış bir iğneyle. Üç yıl boyunca büyüdük, sertleştik... ve *plan yaptık*."

"Küçük bir metal atölyesi vardı ve hücrelerimizin anahtarını yaptık. Karanlık çöktüğünde, gizlice dışarı çıkıp gardiyanın ofisine sızdık ve ben o piçi telefon kablosuyla boğdum. Sonra gecenin karanlığında kaçtık: paramız yoktu, yiyeceğimiz yoktu, sırtımızdaki giysilerimizden başka hiçbir şeyimiz yoktu. Moskova'ya dönmek aylarımızı aldı, yemek bulabilmek için hırsızlık yaptık. Oradan bir kargo gemisine bilet aldık.

ABD'ye giden bir gemiye binecektik. Ama önce babamızı öldüren Olenev'i ziyaret edip boğazını kesmeden olmazdı." Bir saniye durup bunun etkisini hissettim. En kötüsünü, *benim* en kötü *yanımı* bilmesini istedim: *Sır yok* demiştim. "New York'a gittik, sokak çetelerinde yükselerek birkaç yıl sonra Luka Malakov adında bir Bratva patronu için çalışmaya başladık. Orada benimle yaklaşık aynı yaşta, orduda bir süre görev yapmış bir adam vardı: Alexei. Bana tetikçi olmayı öğretti ve arkadaş olduk. Hepimiz birlikte çalıştık, yavaş yavaş statü ve saygı kazandık. Ve sonunda, yıllar sonra, kardeşlerim ve ben Chicago'ya taşındık ve kendi işimizi kurduk. Mikhail de kısa süre sonra bize katıldı: Onun... kendi hikayesi var."

Kendime baktım. Vladivostok'a giden masum çocuğun neredeyse hiçbir izi kalmamıştı. Gömleğim sıırılsıklamdı, neredeyse şeffaf hale gelmişti ve yıllarca süren kavgalarda kazandığım kaslar, aldığım yaralar ve dövmelemin her bir karanlık çizgisi görünüyordu. "Vladivostok'ta olan buydu, Bronwyn. Cehennemi yaşadık ve hayatta kalmak için olmamız gereken şeye dönüştük. Ama dönüştüğümüz şey *canavarlardı*."

Uzun ve titrek bir nefes verdim. Bunu başka birine anlatacağımı hiç düşünmemiştim. Bunu yeniden yaşamak beni yorgun ve bitkin bırakmıştı, ama... artık ortaya çıktığına göre, acıdan kurtulmuştum, sanki vücudumdan bir kurşun çıkarılmış gibi. Belki şimdi iyileşmeye başlayabilirdim. Aynı zamanda, başka bir duygu yükseldi ve beni buzlu su gibi doldurdu.

Onu anlatmamı engelleyen sadece acı olduğunu sanıyordum. Ama *korkuyordum*. Gözlerine bakmaktan korkuyordum, çünkü ya o korku geri gelirse, Spartak'ın kardeşini öldürdüğüm gece gördüğüm korku? Ya *benden uzak durmamı* söylerse! Onu kaybetmekten korkuyordum.

Yavaşça gözlerimi kaldırıp ona baktım.

Gözleri yaşlarla doluydu, ama yüzünde korku ve tiksinti yoktu... sevgi ve kabullenme vardı.

Ve bir daha asla tam olamayacağını düşündüğüm bir parçam birdenbire bütünleşti.

İkimiz de öne doğru atıldık ve birbirimize sarıldık, sıırılsıklam vücudundan su sırıyordu, kollarımız birbirimizin sırtına dolanmıştı. "Seni seviyorum," dedim ona. "Seni seviyorum, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi bana kararlı bir şekilde. "Ve senin karın olmaktan gurur duyuyorum."

Birbirimize daha da sıkı sarıldık, ama küvetin duvarı hala alt vücutlarımız arasında duruyordu ve ben onu tamamen hissetmeye ihtiyacım vardı. Bu yüzden onu küvetten çıkardım, çıplak ve deniz kızı gibi kaygan, ve onun üstümdeyken yere uzandım.

Ellerimi onun sıcak, ıslak sırtında yukarı aşağı gezdirdim. Nemli saçları yüzüme düştü ve kokusunu içime çektim. Sonra elimi ensesine koydum ve dudaklarını benimkilere doğru çektim.

BRONWYN

O başımı aşağı çekip dudaklarını dudaklarıma bastırduğında inledim. Onun sert olmasını istedim, yumuşaklığımın her santimini o sert vücuda acımasızca ezilmesini istedim: güzel canavarıma rahatlık verecek her şeyi istedim. Göğsüm onun için acıyordu. Benden çok daha büyük olmasına rağmen, onu korumak istedim, kimsenin ona bir daha bu tür bir acı çektirmemesine kararlıyım.

Söylediklerimde ciddiydim. Artık her şeyi biliyordum, artık sır kalmamıştı ve bizi ayıran hiçbir şey yoktu. Ve onun karısı olmaktan gurur duyuyordum.

Derin ve şiddetli bir şekilde öpüştük, dudaklarının kıvrımı ve dilinin hareketleri beni o kadar enfes bir sıcak karanlığa sürükledi ki, nefes almak için yukarı çıkmak istemedim.

Pozisyonumu değiştirdim ve ıslak göğüslerim göğsüne değdi, bu da onu inlemeye başladı. Aramızda, takım elbisesinin ve gömleğinin katmanları sıırılsıklam olmuştu ve sert karın kaslarının karnımı okşadığını hissedebiliyordum. Aşağıda, penisi sertleşiyordu, gövdesi yükseliyordu, ıslak pantolon kumaşı çıplak amıma bastırırken ona yapışıyordu.

Ortam değişti.

Onun büyük elleri sırtımda aşağı doğru kaydı ve parlak kıcıımı kavradı, kalçalarımı sıkarak beni daha sıkı bir şekilde sikine bastırdı. Uyluklarım bacaklarının iki yanına kaydı ve am dudaklarımdan biraz açıldığını hissettim, içimdeki sıcaklığı ve kaygan ıslaklığı hissetmemi sağladı. Nefes almak için bir saniye öpüşmeyi bıraktım. Alt dudağımı dişlerinin arasına aldı ve ben düşünme yeteneğimi kaybettim.

Elleri omuzlarıma gitti, sonra tüm vücudum boyunca aşağı kayarak kıcıma ulaştı, güçlü parmakları beni kendisine doğru çekiyordu. Islak tenim soğuyordu ve üşümeye başlamam gerektiğini biliyordum. Ama

dünyanın en iyi ısıtmalı yatağında yatıyordum, içimi sıcaklıkla dolduran, lezzetli bir şekilde şekillendirilmiş bir erkeklik. Ve sırtım soğumaya başladığında, büyük elleri tekrar aşağıya doğru kayıyor, cildime ısıyı emdiriyor, sonra popomu sıkıyor ve içime daha derin bir ısı titremesi gönderiyordu.

Ama benim için endişelenmiş olmalıydı, çünkü aniden kalkıp beni de kendisiyle birlikte kaldırdı ve ayaklarımın üzerine indirdi. Sonra banyo kapısının arkasında asılı olan kalın beyaz bornozlardan birini aldı ve bana giydirdi, beni bir oyuncak bebek gibi giydirdi. Bornoz bir erkeğe göre büyüktü, bu yüzden ellerimin üzerine sarkıyordu ve dizlerimin altına kadar uzanıyordu. Bornozu etrafıma sıkıca bağladı, sonra beni kucağına aldı ve yatakta taşıdı.

Bornozun cildimdeki tüm suyu emdiğini hissedebiliyordum ve beni sırt üstü yatağa bıraktığında, neredeyse tamamen kurumuştum. Bornoz biraz açıldı ve çıplak bacaklarım, çıplak amım ve üst vücudumun dar bir kısmı, sadece göğüslerimin yanları görünüyordu. Saçlarım başımın etrafında nemli bir hale oluştururken, ona bakarak yatıyordum. Kendimi... farklı hissediyordum. Hayalperest, rahatlamış ve hiç olmadığım kadar azmıştım. Daha önce olmayan bir bağ vardı, onun en kötü ve en iyi yanlarını bilmekten kaynaklanan bir yakınlık. Aramızda akan bir akım gibiydi: gözlerindeki bakıştan, onun da bunu hissettiği belliydi. Bana baktı ve hiçbir şey söylemeden, çok yavaş ve kasıtlı bir şekilde soyunmaya başladı.

Önce parlak deri ayakkabıları ve çorapları çıktı. Sonra deri kemerini çözdü ve kemer halkalarından çıkardı.

Elimin dolaştığını hissedebiliyordum. Bilinçli bir düşünce olmadan, eli uyluklarımın arasına indi.

Nefes alırken göğsü şişti. Dudaklarımı okşamaya başladığımda parmaklarıma bakıyordu. Sonra gözlerimi kilitleyip gömleğinin düğmelerini tek tek açmaya başladı.

Parmak uçlarım dudaklarımın birleşim yerini okşadı ve sonra yapışkan hale gelmiş dudaklarıma geri kayd, klitorisimi daireler çizerek okşarken nefesimi tuttum. Sanki bunu başka biri yapıyormuş gibi hissettim. Kendimi alay ediyor ya da gösteriş yapıyor gibi hissetmedim, sadece bana attığı bakışlara kontrolsüz bir şekilde tepki veriyordum.

Islak gömleğini açtı ve kollarından aşağı çekerek çıkardı. O muhteşem, sert göğüs kasları ıslak bir şekilde parıldayarak gözüme çarptığında yutkundum. Parmaklarım dudaklarımı tekrar okşadı ve onların açıldığını hissettim.

Pantolonunu çözdü ve düşmesine izin verdi. Pantolonundan çıktı ve şimdi ıslak, siyah jockey şortunun kumaşını gerginleştiren penisinin çıkıntılı hatlarını görebiliyordum. Nefesimi tuttum, nefesim titriyordu, parmak uçlarım dudaklarımın arasında gevşiyordu, ıslaklığımı hissediyordum.

Jokey şortunu çıkardı ve çıplak kaldı. Bir eliyle penisini tuttu ve sert gövdesini okşamaya başladı. Şişen mor-pembe başını izlemek istesem de, gözlerinden bakışlarımı ayıramıyordum. İkimiz bir geri besleme döngüsünde birbirimize bağlandık: onun bana yaptığı ve benim ona yaptığım şeyler. Oda sessizleşti, tek ses nefeslerimiz ve ellerimizin yavaş hareketleriydi. Gerilim giderek arttı. Parmaklarımın ıslandığını hissedebiliyordum, penisi elinde gerginleşirken nefesinin kesildiğini duyabiliyordum...

Nefes nefese bir inilti kaçtı ağızımdan ve yatakta ayaklarımı kaydırarak, kendime daha iyi erişim sağlamak için biraz açtım. Bu onu kırılma noktasına itti. Komodinden bir prezervatif aldı ve yatağa doğru yürürken onu taktı. Ellerini uyluklarımın arasına kaydırıp ve onları sertçe ayırarak bornozu açıp beni çıplak bıraktı. Bakışları vücudumu taradı ve amımda durdu. Kendini konumlandırdı, sikinin başı girişime dokundu ve ben nefesimi tuttum. Sonra içime girdi ve ben inledim ve başımı yatağa geriye attım, onun ipeksi dokunuşu, içimdeki sıcak atışı ile.

O tekrar ittiğinde dizlerimi kaldırdım, daha derine battı, ıslaklığımın üzerinde kaydı, ben de dudağımı ısırdım ve başımı salladım. O geri çekildi ve ben onun omuzlarını, kollarını tuttum, zaten onu arzuluyordum. O ileri doğru sertçe itti ve bu sefer tamamen içime girdi, göğsünden küçük su damlacıkları sıçrayarak kasıklarımınla birleştiğinde aşağıya düştü. Bir zevk dalgası beni sardı, nefes nefese kaldım ve titredim, ayak parmaklarım yatağı tıklattı, onun bu kadar derinde olması başımı döndürdü.

Dirseklerinin üzerine ağırlığını vererek eğildi ve ellerini göğüslerime koydu. Banyodan sonra cildim çok hassaslaşmıştı ve o beni okşarken nefesim kesildi. Sonra göğüslerimi birbirine bastırdı, başını eğip her iki meme ucumu da yaladı, ben de kalçalarımı kıvrıp döndürdüm, göğüslerimi ona doğru ittim. Radimir, duvarlarım onun penisini okşarken inledi. "*Tanrım!*" Bana hayretle baktı. Nefes nefese kaldım ve tekrar yaptım, bir kıkırdama kaçtı ve gözleri büyüdü.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Mutlu ve... *özgür* hissediyordum. Bana açılması her şeyi değiştirmişti. *Tamamen güvendiğin biriyle birlikte olmanın böyle bir şey olduğunu* anladım. Buna bayıldım. Ama içimden bir ses, bunun aynı zamanda tehlikenin karanlık tarafını da kaybettiğimiz anlamına gelip gelmediğini merak ediyordu. Kalçalarımı bir kez daha döndürdüm, onu kızdırmak için...

O alaycı bir şekilde kaşlarını çattı, bileklerimi tutup başımın üstüne çekti, sonra güçlü eliyle onları orada tuttu. Kaslı vücudunun ağırlığını kullanarak vücudunu kaydırdı ve *Tanrım*, birdenbire kalçalarım da yatağa sabitlendi ve kendimi çaresizliğin roller *coaster'ında gibi* hissettim.

Hayır. Kaybetmemiştik.

Serbest eliyle aşağı uzandı ve parmağıyla başparmağı arasında meme ucumu yuvarladı. Sertleşen tomurcuğu sertleşene kadar çekti ve sonra tam doğru sertlikte çimdikledi. Zevk yayıldı ve gümüş rengi bir hal aldı, ben de onun öpücüğüne inleyerek karşılık verdim, dudakları benim dudaklarımı ayırdı ve dili beni yağmaladı. Bana toparlanma şansı vermedi: uzun, sert vuruşlarla beni sikmeye başladı, göğsümü elinde yuvarladı ve her vuruşta meme ucumu çimdikledi. Zevk dalgaları daha hızlı gelmeye başladı, bir önceki dalga henüz sönmeden yeni bir dalga beni sardı ve dudakları benim dudaklarımın üzerindeyken nefes alamadım, inleyemedim, *öpüşmek* zorunda kaldım, dudaklarım onun dudaklarında çılgınca dans ediyordu. Zevk arttıkça, bileklerimle biraz yukarı doğru itmeye çalıştım ve o *hiç* kaldırmama izin vermediğinde başım döndü.

Diğer göğsümü okşamaya ve çimdiklemeye başladı, ilk göğsümü ise süper hassas bir şekilde göğsüne çarpmaya devam etti. İtmeleri hızlandı, hızlı ve acımasız pompalara dönüştü ve zevk

genişledi, her santimimi dolduran pembe bir bulut, her meme ucumu imdiklediğinde gümüş şimşeklerle doldu. Tanrım, hiç bu kadar acımasızca *ele geçirilmediğimi* hissetmemiştim: beni yere bastıran vücudunun ağırlığı, bileklerimi sıkıca tutan sert parmakları, içimde piston gibi hareket eden kalın penisi ve o acımasız öpücük, dudakları beni kendine ait yaparken sakalları beni çiziyordu. Aniden, onun kaslı kalçalarının bacaklarımı ayırması ve bronzlaşmış kıcının bacaklarımın arasında yükselip alçalmasıyla nasıl görüldüğümüzü hayal ettim. Zevk sıkılaştı ve ısındı, patlamaya hazır kavurucu bir fırtına gibi.

Bir an için öpüşmeyi bıraktı. Ağrıyan, gergin meme uçlarımı yaladı. "Beni delirtiyorsun," dedi boğuk, Rusça bir homurtuyla. "Seni sikmeyi asla bırakmayacağım."

Yaklaşıyordum ve sözleri beni daha da yaklaştırdı. Kontrolünün sınırında olduğu hissi ve bunu ona yapanın *ben* olduğum hissi... kalçalarımı yukarı doğru kaldırıp, her itişinde ona ulaşmak için pelvisimi sürtünmeye başladım. Zevk dalgaları içimi kaplıyordu, artık kontrol edebileceğimden daha hızlı bir şekilde beni dolduruyordu. Titremeye başladığımı hissettim...

"Benim için boşal," dedi. "Benim etrafımda ıldırđığını hissetmeme izin ver. *Karım.*"

Bacaklarım yukarı kalktı ve onun kıcını sardım, onu içime çektim, sonra sırtımı kavisledim ve onun etrafında spazmlar yaşamaya başladım. İki kez daha sertçe itti ve sonra kendini içime gömdü, içimde uzun, titrek akıntılarla boşalırken beni derin bir şekilde öptü.

BRONWYN

Uzun süre çıplak ve birbirimize sarılmış olarak yattık, üşümeye başladığımızda bile, çünkü ikimiz de hareket etmek istemiyorduk. Ama Gennadiy, tüm parasına rağmen, evini ısıtmaya *hiç* inanmıyor gibiydi ve ikimiz de titremeye başladık. Radimir bornozumu çıkardı ve beni çıplak olarak yorganın altına çekti, bu çok daha iyiydi.

Dışarıda, FBI ve polisin nihayet ayrıldığını duyduk. Soğuk gri bir yağmur başladı, pencerelere vurarak dış dünyayı uzak bir bulanıklığa dönüştürdü.

"Alexei," dedim. İkimiz de uzun zamandır ilk kez konuşuyorduk.

Radimir eğilip saçlarımı okşadı. Başımı göğsüne dayamış yan yatıyordum, bu yüzden yüzünü göremiyordum. "O ne olacak?" diye temkinli bir şekilde sordu.

"Neden onunla tekrar iletişime geçmiyorsun?"

Üstümden bir iç çekiş geldi. "Sana zaten söyledim."

"Kim olduğunu açıkladın," dedim nazikçe. "Neden ayrıldığınızı anlattın. Ama neden yeniden bağlantı kuramadığınızı hiç açıklamadın."

"On yıl oldu. Neden yeniden bağlantı kurmak isteyeyim ki?"

Gözlerimi kırptım, sonra başımı geriye doğru eğip ona baktım. "Çünkü o senin *arkadaşındı*. Tek arkadaşındı!"

Yine saçlarımı okşadı, ama elindeki gerginliği hissedebiliyordum. "Kardeşlerim var. Bu yeter. New York'ta da söylemiştim: benim gibi insanlar arkadaş edinemiyor."

Onu düzgünce görebilmek için bir kolumla kendimi kaldırdım. "*Herkesin* arkadaşlara ihtiyacı vardır." Yüzünü inceledim. Sözlerini kafamda tekrar ettim. "Arkadaşları hak etmediğini mi düşünüyorsun?" diye sessizce sordum. "Yaptıkların yüzünden mi?"

Gözlerini kaçırıldı.

"Radimir..." Pencereden inatla dışarıya baktı. "Radimir, bana bak."
İsteksizce bana döndü.

"Arkadaşları hak etmediğini mi düşünüyorsun, sanki onlar evrenin sana bahsettiği bir ödül gibi? İşler öyle *yürümüyor!* Arkadaş edinmek kolay değil, *zordur*. Yardım istemek *zordur*. Tartıştığında hatalı olduğunu kabul etmek *zordur*. Birinin yanında olmak *zordur*. Ve zor olması sorun değil, onu değerli kılan da budur. Ne düşünüyorum biliyor musun?"

O kaşlarını çattı. "Neyi düşündüğünü nadiren anlarım."

"Bence korkuyorsun. Çok şey kaybettin. Ona ulaşırsan ve o seni reddederse canın yanar diye düşünüyorum. Ve bununla yüzleşmek yerine kendini izole ediyorsun."

Radimir kollarını kavuşturdu. "Sen benim bir başarısız olduğumu düşünüyorsun. Benim *povrezhdennyy* olduğumu düşünüyorsun. Hasarlı."

Onun gözlerinin içine baktım. "Hayır," dedim nazikçe. "Bence sen bir erkeksin."

Bana öfkeyle baktı, ama ben bakışlarımı ondan ayırmadım. Sonunda, o donmuş gökyüzü gibi gözleri yumuşadı, yüzünü ovuşturdu ve Rusça küfretti...

Kapı çalındı. Radimir başını kaldırdı ama ben onun önüne eğildim ve ona yalvaran bir bakış attım.

O içini çekti. "Düşüneceğim." Sonra kapıya döndü ve sesini yükseltti. "Ne var?"

"Valentin. Sana ihtiyacımız var."

Giyindik ve aşağı indik. Gennadiy yemek masasına eğilmiş, kontrol ettiğimiz bölgeler kırmızı ile işaretlenmiş devasa bir Chicago haritasına bakıyordu. Bizi görünce "Üzgünüm kardeşim" dedi. "İkiniz de dinlenmeyi hak ediyorsunuz. Ama Spartak'ın adamları şehrin her yerinde saldırıyor." Kaşlarını çatarak başını salladı. "Her şeyi elimizde tutamayacağız. Kurtarabileceğimizi kurtarmalıyız."

O günün geri kalanı çok zorlu geçti. Radimir ve ben günün çoğunu arabayla geçirdik, bir acil durumdan diğerine koştuk. Parçalanmış bir bar. Bir inşaat projesinde yıkılan ve projeyi aylarca geciktiren bir vinç. Aniden Spartak'a sadakatini değiştiren ve artık yeni bir kumarhaneyi onaylamayan bir politikacı. Ve tabii ki,

Polis şiddet olaylarındaki artışı fark etti ve neler olup bittiğini öğrenmek istedi, bu yüzden durumu yatıştırmak için maaşlı polislerle işbirliği yapmak zorunda kaldık.

Bölgeyi elimizde tutmak için elimizden geleni yaptık ama Gennadiy'nin dediği gibi, her şeyi kurtaramadık. Elimizdeki az sayıdaki adamı nereye göndereceğimizi seçmek zorunda kaldık: hangi toplulukları koruyacağımızı ve hangilerini Spartak'ın kontrolüne bırakacağımızı. Bir noktada Radimir, kuzeydeki ailelerin yoğun olduğu bir caddeyi güçlendirmek için güneydeki ticari bir caddeyi bırakmak zorunda kaldı. Daha sonra aynı caddeden geçmek zorunda kaldık ve yanan arabalar ve camları kırılmış dükkanlar gördük. Radimir'in direksiyon simidinde parmak eklemlerinin beyazladığını gördüm: imparatorluğu çöküyordu.

O günün tek iyi anı, o akşam, tüm bu zaman boyunca yan yana çalıştığımızı fark ettiğim andı. Radimir insanları sindirip korkutarak itaat ettirme konusunda ustaydı ve ben de insanları sakinleştirip ortamı yumuşatmada iyi olduğumu keşfettim. Hiç olabileceğimi düşünmediğim bir Bratva karısı haline geliyordum.

Gennadiy'nin malikanesinde yeniden toplandığımızda, haritada Aristov'un kırmızı bölgesi yarısı siyaha dönmüştü. Spartak, bir dalga gibi şehri silip süpürmüştü: bu bir savaş gibi değil, bir darbe gibi hissettiriyordu. "Konstantin'in adamları buraya gelene kadar dayanamayız," diye mırıldandı Gennadiy. "Birkaç saat sonra her şeyi ele geçirmiş olacaklar. Sonra da bizim için gelecekler."

"Spartak bunu birkaç gün içinde nasıl bu kadar iyi planladı?" diye sordum. Radimir, Valentin, Gennadiy ve Mikhail umutsuzca başlarını salladılar. Hepimiz kaybettığımızı hissedebiliyorduk. Mikhail'in köpekleri bile bu havayı hissetmişlerdi ve başlarını pençelerine koymuş, sessizce yatıyorlardı.

Motorların gürültüsü hepimizin başını kaldırmasına neden oldu. Farlar perdelerin aralıklarından içeri girerek odayı aydınlattı. Valentin dışarıya baktı. "Arabalar," dedi. "Bir sürü araba."

Spartak. Şimdi bizim için geliyordu.

Radimir elimi tutup arkasına çekti, sonra bir silah aldı. Valentin ışıkları kapattı ve hepimiz pencerelerden uzaklaştık.

Dışarıda, ön kapıya doğru çakılları ezerek gelen ayak sesleri duyuyordum. Hepimiz birbirimize baktık. *Kahretsin*. Durumu yanlış değerlendirmiştik. Adamlarımızın çoğu şehirde savaşıyordu, elimizde sadece bir avuç muhafız vardı.

Biri ön kapıyı yumrukladı. Gennadiy silahını kapıya doğrulttu, kapıyı kırar kırmaz ateş etmeye hazırdı. "Yukarı çıkın," diye emretti Radimir, sesi gergindi. "Saklanın. Sizi bulamayabilirler."

Kafamı salladım ve elini sıktım. "Seni bırakmayacağım." Güçlü görünmeye çalıştım, ama sesim korkudan titriyordu.

Kapı yine çalındı. Herkes gerildi, hazırdı... "*Konstantin bizi gönderdi!*" diye bir ses bağırdı.

Hepimiz birbirimize baktık. *Bu bir tuzak*. New York'tan buraya arabayla on iki saatlik yol vardı. Konstantin'in adamları ne kadar hızlı sürseler de en az birkaç saat daha buraya varamazlardı. Radimir başını salladı. Valentin bir av tüfeğini kaldırdı ve kapıya doğrulttu...

"Hediye getirdim," diye bağırdı adam. "Bayan Aristov'un çok sevdiği bir kutu pasta."

Aristov'un çok sevdiği bir kutu pasta mı?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Pastaları yediğimi başka kimse bilemezdi. "Onlar!" Kimse beni durduramadan kapıya koştum ve kapıyı sonuna kadar açtım.

Kapının önünde duran adam, yaşlı bir adamın sahip olabileceği türden, sert hatlı ve yakışıklı biriydi, saçları gümüş rengi çizgilerle doluydu. Siyah takım elbise ve kravat giymişti ve bana bir fırın kartonu uzattı. "Bay Gulyev'in kız arkadaşının ikramı," dedi gülümseyerek. "Ben Grigory, Bay Gulyev'in güvenlik şefi." Son cümleyi söylerken sesinde gurur duyduğunu hissedebiliyordum. Arkasında, birbiri ardına arabalar gelip garaj yolunu dolduruyordu.

Radimir ve diğerleri kapının etrafında etrafımı sardılar. "Nasıl..." diye sordu Gennadiy, saatine bakarak. "Buraya nasıl bu kadar çabuk geldiniz? Bu imkansız!"

"Araba ile gelmedik," dedi Grigory. "Bay Gulyev durumunuzdan endişelendi, bu yüzden özel jetini kullanmamızı istedi." Gülümsedi ve omzunun üzerinden arkasına baktı. "Ve emin olmak için birkaç adam daha gönderdi..."

Hepimiz bakakaldık. Adamlar arabalardan iniyorlardı, hepsi de kısa namlulu makineli tüfekler taşıyorlardı. Ama istediğimiz gibi otuz kişi yoktu

. Sayıları daha çok...

"63 kişi," dedi Grigory ciddi bir ifadeyle. "Uçakta biraz kalabalıktı."

Uzun bir geceydi. Konstantin'in adamlarını ve bizim adamlarımızı koordine edip Spartak'ı geri püskürtmek ve aynı zamanda hala elimizde olan bölgeleri savunmak zorundaydık. Yavaş bir işti, ama sayı üstünlüğü artık bizdeydi ve Spartak hazırlıksız yakalanmıştı: bizim işimizin bittiğini sanıyordu. Sabaha kadar, bizim olanı geri aldık ve Spartak'ın bölgelerini ele geçirmeye başladık. Yorgun ve sadece kahveyle ayakta dururken, birbirimize temkinli, umutlu bakışlar atmaya başladık. Sonunda Valentin, hepimizin düşündüğünü söyledi. "Bunu gerçekten kazanabiliriz. İşler bizim lehimize devam ederse..."

Gennadiy, bir gecelik sakalının cildini tahriş ettiği yanağını ovuşturdu. "Kazanırsak bile, sahip olduğumuz gücü geri alabilir miyiz, bilmiyorum. Sekizli'den kopuk olduğumuz sürece olmaz."

"Her şeyi sırayla halledelim kardeşim," dedi Radimir, omzuna hafifçe vurarak.

"Mağazayı kontrol etmem gerek," dedim Radimir'e. Hızlıca başını salladı. "Söz konusu bile olamaz!"

Haritayı işaret ettim. "Spartak o mahalleye hiç yaklaşmadı bile. Orası bizim bölgemizin çok derinlerinde. Çatışmalar şehrin diğer tarafında oluyor."

Kaşlarını çattı ve tartışmak için ağzını açtı. "Sadece birkaç saat!" dedim çabucak. "Hadi ama, Jen düğünden beri beni kolluyor. Onu artık yalnız bırakamam."

Bir anlığına bana sert bir bakış attı ve gözlerindeki koruyucu bakış beni zayıflattı. Sonra yüzü yumuşadı ve içini çekti. "Sadece birkaç saat," diye uyardı. "Ve ben de seninle geleceğim, güvenli olduğundan emin olmak için."

Vardığımızda mağaza çoktan açılmıştı. Dondurucu yağmur hala yağıyordu ama mağazanın pencerelerinden sızan sıcak ışık, insanları içeriye davet eden bir fener gibiydi. İçeri girdiğimde kendimi evimdeymiş gibi hissettim: Normalde mağazadan bir günden fazla uzak kalmazdım ama düğünden bu yana o kadar çok şey olmuştu ki sanki bir aydır yokmuşum gibi hissettim. *Tanrım, burayı çok özlemişim!* Sadece gece boyunca çalışmak için içtiğim kahveden dolayı değil, başka nedenlerden de heyecanlıyım. İşler yolunda gidiyordu: savaş bizim lehimize geliyordu ve Konstantin ile olan görüşmem bir fikir doğurmuştu. Belki, sadece belki, kitapçıyı kurtarabilecek bir planım vardı.

Jen'e bir fincan kahve ve Hailey'nin gönderdiği bir kutu pasta getirdim: en azından bunu yapabiliirdim. Onu görür görmez kucakladım. "*Teşekkür ederim,*" dedim. "Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum."

O da bana sarıldı ama pek güçsüz bir şekilde ve ben geri çekildiğimde, solgun ve ürkek görünüyordu. "İyi misin?" diye sordum.

Hızla başını salladı. "Sadece yorgunum."

Ona bir kez daha sarıldım, sonra kapıda duran Radimir'e döndüm. Telefonu başka bir mesajla bipleli: savaş bizim lehimize gidiyordu, ama ona hala ihtiyaç vardı. "Git," dedim ona. "Burada her şey yolunda, birkaç saat Jen'e yardım ederim: bana ihtiyacın olursa nerede olduğumu biliyorsun." Radimir kararsız görünüyordu. "Endişeleniyorsan, burayı korumak için birini bırak," dedim ona.

O isteksizce başını salladı ama Konstantin'in ağır silahlı *dört* adamını mağazanın hemen dışındaki arabada bırakmakta ısrar etti. Onlara kahve götürmeyi aklımın bir köşesine yazdım. Radimir beni kendine çekti ve öptü. "*Dikkatli ol,*" dedi. Elleri inatla omuzlarımı kavradı, beni bırakmak istemiyordu.

Ben de uysalca başımı salladım. "Sen de." Kapıya doğru baktım. "Git," dedim yumuşak bir sesle. "Ben iyiyim."

O içini çekti ve beni bıraktı. Onun arabayla uzaklaşmasını izlerken, göğsümde bir ağrı hissettim: New York'a gittiğimizden beri ilk kez ayrılıyorduk.

"Tamam," dedim, Jen'e dönerek. "Bana neler olduğunu anlat." "Bir teslimat geldi," dedi ve işaret etti. "Arkada."

Onu arka odaya kadar takip ettim. "Ben paketini açarım," dedim ona. "Sen otur, şu hamur işlerinden bir tane ye ve biraz kahve iç, bakışların..."

şok içinde durdum. Jen kenara çekilmişti ve Baba'nın koltukta oturduğunu görebiliyordum. "Ne..."

Kapı arkamda çarptı ve ben hızla döndüm. "Merhaba, Bayan Aristov," dedi Spartak Nazarov.

BRONWYN

Donakaldım, bakakaldım, midem bir anda düğümlendi. Spartak bana silah doğrultmuştu ama beni korkutan, o kadar yakınımnda duran, iri yarısı, kaslı vücudu idi. Elleri, boynumu bir soda kutusu gibi ezip geçecekmiş gibi görünüyordu.

"Özür dilerim!" diye bağırdı Jen. Artık neden bu kadar solgun görüldüğünü anlıyordum. "Baba ziyarete geldi, sana sürpriz yapacaktı. Sonra o içeri girdi. Eğer sana onun burada olduğunu söylersem onu öldüreceğini söyledi!"

Hızla başımı salladım. "Sorun değil. Sen yanlış bir şey yapmadın." Jen ve Baba'ya baktım. "İkiniz de iyi misiniz?"

"Benim için endişelenme," dedi Baba. Sesi zayıftı, ama Spartak'a bakarken gözleri elmas gibi sert bakıyordu.

Spartak silahıyla işaret etti. "Telefonunu çıkar," dedi bana. "Kilidini aç ve arkadaşına ver." Ben de öyle yaptım ve ellerim titreyerek telefonu Jen'e uzattım. "Biz gittikten sonra Radimir'i ara," dedi Spartak Jen'e. "Beni aramasını söyle. Numaram onda var."

Tanrım. O kadar korkmuştum ki kusacak gibiydim. Spartak savaşı kaybedeceğini biliyordu ve bu, durumu tersine çevirmek için son çare olarak yaptığı bir girişimdi. Beni yem olarak kullanacak ve beni kurtarmaya geldiğinde Radimir'i öldürecekti.

Spartak beni arka kapıya doğru itti, oradan sokağa çıkılıyordu. Kafam allak bullak olmuştu. *Kaçmalı mıydım?* O hemen arkamdaydı. *Çılgılık atmalı ve dükkânın önündeki adamların beni duymasını mı ummalıydım?* Spartak, onlar bize ulaşmadan üçümüzü de öldürebilirdi. *Savaşmalı mıydım?* Radimir'in bana verdiği sustalı bıçak vardı, ama silahla boy ölçüşemezdi.

Arka kapıyı açtım. Sokakta bir araba park edilmişti ve Spartak'ın iki adamı nöbet tutuyordu. Spartak bagajı açtı ve alaycı bir şekilde bana işaret etti.

Çılgınca etrafa baktım ama sokaktan geçen kimse yoktu, pencereden dışarı bakan kimse yoktu. Olanları gören kimse yoktu

lanet olsun! Ne yapmalıyım?

Spartak yaklaştı. "İçeri gir," dedi, dudakları neredeyse kulağıma değecek kadar yakındı. "*Hemen.*"

Kalbim deli gibi atarken bagaja tırmandım. O, eteğimin yukarı sıyrıldığı uyluklarıma bakarak sııttı. Titreyerek eteğimi aşağı çektim.

Bagaj kapağı çarparak kapandı ve beni karanlık, havasız bir kutunun içinde hapsetti.

Sonra motor çalıştı ve gürültüyle uzaklaştık.

RADIMIR

Bir belediye meclisi üyesiyle toplantıdayken telefon geldi. Arayan Bronwyn'di, ama ses arkadaşındı. *"Onu kaçırdı! Hemen kitapçıya gel!"*

Onun kim olduğunu sormama gerek yoktu. Ayağa kalktım ve toplantıdan çıktım, meclis üyesini şaşkın şaşkın bakarken bıraktım. Sadece bir blok uzaktaydım ve trafik neredeyse hiç ilerlemiyordu: Yürümek daha hızlı olurdu. Asansör lobide durur durmaz koşmaya başladım.

Yağmur sokakları dövüyordu ve ben üç metre bile gitmeden sıırıslıklam olmuşum, ama bunu neredeyse fark etmedim. *Chyort! Seni aptal! Onu nasıl bırakabildin, birkaç saatliğine bile olsa? Onu nereye götürüyor? Şu anda ona ne yapıyor?*

Mağazaya girdiğimde, bıraktığım korumalar başları eğik bir şekilde beni bekliyorlardı. "Biz buraya geldiğimizde o çoktan içeri girmişti," dedi içlerinden biri. "Onu arka kapıdan çıkardı, onları hiç görmedik. Üzgünüm."

Ona doğru yürüdüm ve göğsüm göğsüne yapışacak şekilde durdum, nefesim büyük, titrek nefeslerle geliyordu. Bir şeyi parçalamak, birine *zarar vermek* istedim, ama o orada stoik bir şekilde durmuş, cezasını bekliyordu. Ama ona vurmak hiçbir şeyi çözmeyecekti. Ve bu benim suçumdu, onun değil. *Ben buradaydım! Tam buradaydım, tek yapmam gereken lanet olası arka odayı kontrol etmektir!*

Kitapçıya, *onun* kitapçısına baktım. Onsuz hiçbir anlamı olmayan harika, büyüü bir yerdi. Onu korumakta tamamen başarısız olduğum için gitmişti, onun buraya girip onu *almasına* izin vermiştim...

Kükredim ve kitapların bulunduğu masayı devirdim, masayı yere çarptım ve kitapları her yere saçtım.

Baba, ikiz bastonlarıyla dikkatli ve titrek adımlarla, ama kararlı bir şekilde yanıma geldi. "Senin suçun değil," diye hırıltılı bir sesle konuştu. Gözlerimin içine baktı

"Onu geri getir."

Nefes nefeseydim, öfke hala içimi kemiriyordu. Sonra başımı salladım ve telefonumu çıkardım.

Spartak telefonu açar açmaz, sözler ağzımdan döküldü. "Ona zarar verirsen, ona *dokunursan*, seni bulur ve lanet boynunu kırarım. Rusya'ya kaçsan da umurumda değil, bunun için tüm hayatımı harcamam gerekse de umurumda değil, seni bulur ve *lanet boğazını keserim*."

"Senin hayatın onun hayatına karşılık," dedi Spartak soğuk bir sesle. "Bu gece. Gece yarısı. Kulübümde. Yalnız ve silahsız gel." Ve telefonu kapattı.

Benim hayatım onun hayatı için. Bu bir karar bile değildi. Tabii ki bu anlaşmayı kabul edecektim. Ve tabii ki Spartak onu bırakmayacaktı. Ama bu, onu bu durumdan canlı çıkarmak için tek şansımdı.

Silahsız bir şekilde, adamlarıyla dolu binasına girecektim. Şansımı eşitlemek için bir yol bulmam gerekiyordu. Bir orduyla ortaya çıkamazdım, yoksa Spartak onu öldürürdü. Gizlice içeri girebilecek bir kişiye ihtiyacım vardı. Kardeşlerim bunu yapamazdı: yüzleri biliniyordu, kulübe asla giremezlerdi. Ve böyle bir konuda güvenebileceğim tek bir kişi vardı.

Telefonuma baktım. Çok uzun zaman olmuştu... ve arkadaşlığımızı bitiren bendim. Artık beni tanımak istemeyebilirdi...

İç geçirdim. *O kadın beni benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıyor. Korkmuştum.* Ama bu önemli değildi, şu anda değil.

Yıllar geçti. Numarası değişmiş olmalı. Konstantin'i aradım. "Luka Malakov için çalışan bir adamla beni görüşürmen gerekiyor. Adı Alexei."

ALEXEI

Mutfakta sırt üstü uzanmış, başım ve omuzlarım lavabonun altındaki dolapta duruyordu. Dişlerimin arasında sıkıştırdığım bir el feneri, sızıntı yapan U-bend'e doğru parlıyordu. Daire neredeyse sessizdi, sadece Gabriella'nın klavyede parmaklarının çıkardığı hafif tıkırtı ve tıklama sesleri, koridordan gelen sesler ve alnıma damlayan damlaların sesi duyuluyordu. Bu yüzden, kafamdan birkaç metre uzakta telefonum çaldığında, sesi *çok yüksek* geldi. Başka biri olsa kafasını vururdu, ama yıllarca hedeflerimi bekleyerek, bazen saatlerce, bazen günlerce, kendimi kontrol etme konusunda üstün bir yetenek kazandım. Telefonu el yordamıyla bulup kulağıma götürdüm, kendimi beğenmiş bir şekilde. "Evet?"

İki titrek nefes. Sonra, "Alexei, ben Radimir."

Dik oturdum. Alnım U-bendine çarptı ve tekrar geri düştüm, dünya dönüyordu. Aniden, on yedi yıl öncesine gittim, ben henüz Rus ordusundan ayrılmış, Bratva'da hala ayaklarımın üzerinde durmaya çalışan yeşil bir gençtim. O da yeşildi, o ve kardeşleri, Luka'nın organizasyonuna yeni katılmışlardı. Açıkça cehennemini yaşamışlardı. Ama benim hiç sahip olmadığım bir sofistike tavırları vardı: Beni takım elbise giymeye alıştırmış olan Radimir'di. Her zaman soğuk biriydi ama yakınlaştığımızda, daha yumuşak bir tarafı olduğunu keşfettim. Luka için yaptığımız işlerin arasında, Radimir ve ben sinemaya giderdik ya da lüks barlara giderdik ve orada bana kadınlarla nasıl konuşulacağını öğretirdi. Hepsinin ilk küçük dairelerine taşınmalarına yardım ettiğimi, en küçüğü Valentin için dört kat merdiven çıkarak yatak taşıdığımı hatırlıyorum.

Ve onun nasıl değiştiğini hatırladım. Ben her zaman asker olmaktan mutluydum, bana öldürmemi söylediklerini öldürür ve soru sormazdım. Ama Radimir her zaman hırslıydı ve yükseldikçe daha soğuk bir insan haline geldi. Daha az güler, daha çok somurturdu. O ve kardeşleri Luka'dan ayrılıp Chicago'ya gitmeye karar verdiklerinde,

Neredeyse bağlantımızı kaybetmiştik. Ama bir şans daha vardı: Gabriella'yı kurtardıktan sonra. Radimir'i arayıp Bratva'dan ayrıldığımı söyledim ve... o çok *kızdı*. Sanki ayrılmakla ya da aşık olmakla onu ihanet etmişim gibi. O zamanlar, titriyor ve kararsızdım: Aşkın sarhoşluğundaydım ama aynı zamanda *kaybolmuştum*: Bratva'dan ayrılmıştım ve bu, tanıdığım herkesi geride bırakmak anlamına geliyordu. Tek arkadaşıma ulaşmıştım ve onun reddi, itiraf etmek istediğimden daha fazla canımı yakmıştı. Bu on yıl önceydi ve o zamandan beri konuşmamıştık.

Başım zonkluyordu. Gözlerimi kapattım. "Ne yapıyorsun..." Ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Sonra içimden bir ses yükseldi. "İyi misin?" Hâlâ önemişiyordum.

Bir duraklama. "Hayır," diye boğuk bir sesle cevap verdi.

Gözlerimi açtım. Radimir zayıflığını mı itiraf ediyordu? Onu tanıdığımdan beri böyle bir şey hiç olmamıştı. Ama o tek hecede bile acısını duyabiliyordum. Adam acı çekiyordu. "Ne oldu?"

Derin, titrek bir nefes aldı, sanki kendini kontrol etmek için mücadele ediyordu. "Onu aldı."

Vücudumu dolaptan çıkardım ve yavaşça ayağa kalktım.

Radimir... aşık mı olmuştun? "Kız arkadaşın mı?" "Karım."

Karısı mı?! Dolaptan çıkarmak zorunda kaldığım tüm çöpleri dikkatlice toplarken, yere doğru kaşlarımı çattım.

"Yanılmışım, Alexei," dedi Radimir. "Özür dilerim."

Durdum. *Üzgün mü?* Radimir asla bu kadar... açık sözlü olmazdı. Chicago'ya giden, soğuk ve hırslı Radimir değil. Luka için çalışmaya başladığında tanıştığım Radimir bile değildi. Daha savunmasız, daha alçakgönüllü geliyordu. Ve özrü içime işledi, yıllar sonra hala acıttığını fark etmediğim bir şeyi iyileştirdi.

"Sorun değil," diye homurdandım.

"Onu geri getirmek için yardımına ihtiyacım var," dedi Radimir. "Güvendiğim tek kişi sensin." Ve bana Bronwyn ile tanışmasını, Spartak'ın gece kulübünü ve gece yarısı yapılan takası anlattı. "Bir sonraki uçakta yanında olmanı istiyorum," dedi ve derin bir nefes aldı. "Yardım eder misin?"

Bratva'ya geri dönmek. Tuzağa yürümek. Öldürülme ihtimalim yüksek. Tabii ki bunu yapmazdım.

Bir arkadaşım için hariç. "Evet," dedim ona.

Koridordan Gabriella'nın çalışma odasına doğru yürüdüm. Her zamanki gibi karanlıkta oturuyordu, ama klavyesi ve faresi kırmızı renkte yanıp sönüyordu ve önündeki monitörlerdeki metinler kehribar rengindeydi, bu yüzden lav ve ateş nehrinden gelen ışıkla yıkanmış bir büyücü gibi görünüyordu. Bir saniye duvara yaslanıp ona baktım. Hiç bu kadar güzel görünmemişti. Sonra gözünün ucuyla beni gördü ve merakla telefonuma baktı. *Kim o?* diye sordu.

"Ve hacker kız arkadaşın Gabriella," diye sordu Radimir. "Onun yardımına ihtiyacımız var. O da gelebilir mi?"

"O artık benim karım," dedim ona, Gabriella'nın gözlerine bakarak. "Ve Gabriella'yı tanıyorsam, *ısrar* edecektir."

BRONWYN

ARABA kaldırıma yanaştı ve uzun bir insan kuyruğunun yanında durdu. Sıcaklık sıfırın çok altındaydı ve tekrar kar yağmaya başlamıştı: Kısa etekli kadınların kulübe girmek için beklerken paltolarını sıkıca çekişlerini görebiliyordum.

Yanımda Spartak eğildi. "Şimdi içeri giriyoruz. Tam önümde yürü. Kaçmaya kalkarsan boynunu kırarım."

Sessizce başımı salladım. Öğleden sonrasını bir tür deponun yan odasında kilitli geçirdim. Kaçmaya çalıştığımda, beni o kadar sert vurdu ki yıldızlar gördüm. Çakıyı sütyenimin içine sokmayı başarmıştım, ama artık pek bir işe yaramıyordu: Ellerimi arkamda kelepçelemişlerdi.

Spartak ve iki koruması arabadan indi ve beni de dışarı çıkardı. Spartak, kelepçeli ellerimin kimse tarafından görülmemesi için beni göğsüne doğru çekti. Beni doğrudan kuyruğun önünden geçip kapıya kadar götürdüler. Kapıdaki güvenlik görevlileri saygıyla başlarını sallayıp bize içeri girmemiz için işaret ettiler. Spartak'ın neden burayı takas yeri olarak seçtiğini şimdi anlıyordum: Bizim dışındaki herkes içeri girmek için metal dedektörden geçmek zorundaydı. Radimir geldiğinde silahsız ve savunmasız olacaktı. Ve gelecekti. Spartak'ın telefon görüşmesini duymuştum ve Radimir'in takası kabul edeceğini biliyordum: Onun hayatı benimkiyle. Sonra Spartak ikimizi de öldürecekti.

Spartak'ın korumalarından biri önümüzde ağır kapıları açtı ve bir ses duvarı üzerimize çöktü, kulak zarlarımı sağır etti. Bas sesleri zemini zıplatıyor ve ayakkabılarımın altında titriyordu ve önümüzde görebildiğim tek şey, lazer ışınları ve dumanla silüetleri beliren, klostrofobik bir insan kalabalığıydı.

Spartak beni ileriye, kalabalığın içine ve büyük odanın karşısına itti. Bir an için kalabalığın içinde kaybolabileceğimi düşündüm, ama o bu umudumu anında yok etti, zincirimi sıkıca kavrayarak...

kelepçeleri ve yumruğunda bükerek bileklerimi acı verici bir şekilde birbirine sürttü. O kadar yakındık ki, boynumda nefesini hissedebiliyordum. Beni buz kırıcı olarak kullandı, önündeki insan denizinde beni iterek ilerledi ve bu çok korkutucuydu: kalabalığın içinden ilerlerken, doğal olarak ellerinizi kullanarak insanları ayırıp yol açarsınız. Ama ellerim arkamda sıkışmış durumdaydı, bu yüzden insanlara ilk olarak yüzüm ve göğsüm değiyordu. Yüzüme üç kez dirsek attılar ve iki adam bu fırsatı değerlendirerek "kazara" göğüslerime dokundu.

Kendimi toparlamaya çalıştım. Kulüp çok büyüktü, alt katta devasa, altıgen bir dans pisti ve en az üç kat balkon ve daha küçük VIP odaları vardı. Binanın en üstünde, her şeyi gören cam duvarlı bir oda görebiliyordum. Mekanın bakımsız, sefil bir havası vardı: halılar dökülen biradan yapış yapıştı ve mekan esrar kokuyordu. İnsanların açıkça hap kullandığını görebiliyordum ve güvenli olamayacak kadar çok insan vardı: her balkon ve her yer tıklım tıklımdı. Ancak en kötüsü atmosferdi. Bazı kulüplerde herkes müziğin içinde kaybolur, DJ kalabalığı bir enstrüman gibi çalarken herkes aynı doğal coşkuyu yaşar. Yabancılar arasında olsanız bile, bir şeyin parçası olduğunuzu hissedersiniz. Ama burada, gergin ve tedirgin bir enerji vardı. Kadınlar gruplar halinde dolaşüyor, bira şişelerinin ağızlarını başparmaklarıyla kapatıyorlardı. Erkekler sütunlara ve duvarlara yaslanarak izliyor, bekliyor ve yalnız bir kadın gördüklerinde harekete geçiyorlardı. Mekan *güvensiz* hissettiriyordu.

Sonunda merdivenlere ulaştık ve kulübün kenarından yukarı doğru sarmal şeklinde tırmanmaya başladık. Merdivenler dökülen içeceklerden kaygandı ve üzerinde oturan insanlarla doluydu: güvenlik görevlileri geçip herkesi kaldırıyordu ve onlar gider gitmez herkes tekrar oturuyordu. Kulüp çok kalabalıktı, oturacak başka yer yoktu. Merdivenlerdeki bazı insanlar sarhoş ya da uyuşturulmuş oldukları için ayakta duramıyorlardı. Yavaş ilerliyorduk ve merdivenler sonsuza kadar uzanıyor gibiydi: son basamağa vardığımızda, eklemlerim tuzla doldurulmuş gibi hissediyordum. Sonra birinin el çantasının askısına takılıp

yüzüstü düştüm. Spartak tam zamanında kelepçe zincirimi yakaladı ve yüzüm merdivenlere bir santim kala durdum. "Teşekkür et," dedi beni ayağa kaldırırken.

Nefes nefese ve sarsılmış bir şekilde orada durup ona baktım. O korkutucu derecede iriydi ve ellerim arkamda bağlı olduğu için kendimi tamamen savunmasız hissediyordum. "Teşekkür ederim," diyebildim.

Göğüslerime sinsi sinsi baktı ve yolumuza devam ettik, göğsümdeki panik gittikçe artıyordu.

Sonunda, en üst kattaki cam duvarlı odaya ulaştık. Kulübü yönettiğini düşündüğüm mavi takım elbiseli sarışın bir adam, koltuğuna uzanmış, altın renkli bir kredi kartıyla bir çizgi kokaini kesiyordu. Spartak içeri girdiğinde aceleyle ayağa kalktı. Spartak'ın karısı Liliya'yı tanıdım. Deri gibi görünen beyaz bir elbiseyle zarif bir şekilde duruyordu. Spartak'ın önünde itilip kakılan beni görünce yüzü bir an yumuşadı. Sonra hızla başka yere baktı. Alt dudağı bir tarafı şişmiş ve kabarık gibiydi, sanki yumruk yemiş gibi. Göğsümde öfke alevlendi.

Spartak arkamdan içeri girdi, sonra beni itti ve ben köşeye sendeledim. "Radimir yakında burada olacak," dedi. Mavi takım elbiseli adamı işaret etti. "Üzerini *iki* kez arat. Sonra adamlarına onu buraya getirt."

Spartak'ın korumaları silahlarını çıkarıp kontrol ettiler. Onlara bakarken kalbim göğsümde giderek daha hızlı atıyordu. *Onu burada infaz edeceklerdi.* İçeri girecek, Spartak emri verecek ve o *ölecekti...*

Ben bir şey yapmazsam. Spartak'a baktım, Liliya'yı kendine çekmiş ve onu sertçe öpüyordu, ki bu, morarmış ağzıyla ona büyük acı vermiş olmalıydı. Liliya pasif bir şekilde duruyor, Spartak'ın kendisine saldırmasına izin veriyordu, ama arkasında, avuç içlerine tırnaklarını geçirdiğini görebiliyordum.

Yutkundum. Spartak'ın yanında her zaman hissettiğim içgüdüsel korku midemde kıvrılıyordu, bana olduğum yerde kalmamı söylüyordu. Bana zarar verebilirdi. Ya da daha kötüsü. Ama bunu yapmak zorundaydım.

Bratva Kraliçesi enerjisinin tümünü topladım... ve başım dik bir şekilde oraya doğru yürüdüm. "Bay Nazarov, beni dinleyin..."

"Lütfen, ben" dedim çaresizce. *Bay Nazarov* diye çağrılmaktan hoşlanacağını düşündüm.

Spartak öpüşmeyi bırakıp bana baktı. Gözlerinin göğüslerimde dolaşmasını görmezden gelmeye çalıştım.

"Bilmediğin bir şey var," dedim ona. "Radimir kardeşini öldürdüğünde, bunu emir aldığı için yaptı. Biri bizi kandırdı, Sekizli'den biri gibi davranarak Borislav'ı öldürmemizi söyledi." Ona yalvarırcasına baktım. "Bunu *tam da böyle bir* şeyin olması için yaptılar, sizinle savaşa girmemiz için. *Biz senin düşmanın değiliz!* Bizi kandıran her kimse, kızman gerekenler *onlar*." Spartak bana öfkeyle bakıyordu ve tek istediğim oradan kaçmaktı, ama gözlerimi ondan ayırmadım. "Bize karşı savaşmak yerine bize *katılmalısın!* Kimin yaptığını bulmamıza yardım et! Bak... Kardeşin yüzünden acı çektiğini biliyorum." Hafifçe başımı salladım. "Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Ama lütfen... Gerçekten sorumlu olanı bulmamıza yardım et. Ve doğru kişiden intikamını alabilirsin."

Nefes nefese, gözlerimde yaşlarla ona baktım. Yüzünde bunun işe yaradığına dair herhangi bir işaret var mı diye aradım...

Sonra kahkahayı patlattı. Votka ve puro kokan, kocaman bir kahkaha. Orada durup, tamamen şaşkın bir şekilde ona baktım.

"Şu haline bak!" diye kekeledi. Saçımı yumrukladı ve başımı acı verici bir şekilde geriye doğru çekti. "Cesur küçük kitapçı. Süslü kıyafetler giyip kendini Bratva sanıyor. *Konuşmalar* yapıyor! Konstantin'i ikna edenin sen olduğunu duydum: dizlerinin üzerine çökerek, sanırım."

Ona baktım. Yüzüm yanacak kadar ısınmıştı. Mücadele ederek üstesinden geldiğim tüm güvensizliklerim birdenbire geri gelmişti. *Tabii ki sen lanet olası bir Bratva Kraliçesi değilsin.* Spartak'ın korumaları da bana gülüyorlardı. Yere gömülmek istedim. Sadece Liliya bana sempatiyle bakıyordu.

"Sen bir kadınsın," diye tükürdü Spartak. "Ve Bratva'daki tek yerin, bacaklarını açıp sırt üstü yatmak." Yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Kendini çok akıllı sanıyorsun. Ama sen aptal bir *shlyukha'sın*."

Haklıydı. Çok iriydim, çok havasızdım, bazen *yürümekte* bile zorlanan bir vücudum ve kâr edemediğim bir kitapçım vardı: o sabah çok harika görünen büyük yeni fikrim, muhtemelen başka bir başarısızlık olacaktı. Gözlerimden sıcak gözyaşları akarken ona baktım.

Spartak bana alaycı bir şekilde gülümsedi ve adamlarından birine döndü. "*Ona yeshche boleye zhalkaya, chem moy brat.*" Dil uygulamasını kullanıp Rus filmleri izlediğim onca zamandan sonra, beynim otomatik olarak çevirdi: *O kardeşimden bile daha acınası.*

Anlamını kavradığımda şok içinde ona baktım. *Bu bir oyundu.* Sevgili, ölen kardeşi için gösterdiği tüm keder ve öfke. *Ondan nefret ediyordu. Ama oyunu sürdürdü çünkü...* Aklım karıştı. *Çünkü...*

"Onu sen öldürdün," diye yüksek sesle düşündüm. "*Sen yaptın. O sahte telefon görüşmesini sen yaptın.*"

Rusça'yı anladığım için şok olmuş bir şekilde bana göz kırptı. Ama gururla sırtımdan kendini alamadı.

"Sen savaş *istedin*," dedim, şaşkın bir şekilde. Artık son birkaç gündür yapılan saldırıların neden bu kadar mükemmel planlandığını anlıyordum. Bütün bu olay başından beri planlanmıştı, böylece Spartak bizi yok edebilirdi. "Kardeşinin dairesindeki gizli kameradan çekilen video: o videoyu başından beri sendeydi! *Kamerayı oraya sen yerleştirdin!* Polislin Radimir'i suçlamasını umuyordun, ama sen onları olay yerini yeniden incelemeleri için zorlasan da bunu yapmadılar. Video senin yedek planındı." Ona baktım. Cenaze töreni. Bütün o zaman boyunca intikam için çaresizce yas tutan kardeş rolünü oynamıştı. "Bizi kandırıp kendi *kardeşini* öldürttün," diye fısıldadım. "Sadece bizimle savaşmak için bir bahane bulabilesin diye."

"Borislav'ın kafasında bazı fikirler oluşmaya başlamıştı," dedi Spartak. "Tıpkı senin kafanda oluşan fikirler gibi. İşleri *kendisinin* yönetmesi gerektiğini düşünüyordu."

Ağzımın açık kaldığını hissettim. Planı, kardeşini ve Aristovları ortadan kaldırmasını sağladı.

Aristovları ortadan kaldırmasına olanak sağladı.

Spartak benim ifademi görünce gülümsedi. "Artık işlerin nasıl yürüdüğünü anladın. Sen bizim dünyamıza ait değilsin. Hiçbir zaman da olmadın."

Bana vahşice itti. Geriye doğru sendeledim, kendi ayaklarıma takılıp düştüm ve sertçe kırıma oturdum.

düşüşümü kontrol edemedim ve geriye doğru sallanarak kafamı duvara çarptım. Gözlerimden taze gözyaşları aktı ve orada, başım zonklayarak, tamamen yenilmiş bir halde yatakaldım.

ALEXEI

GİRİŞ GÖREVLİSİ BANA ŞÜPHELİ ŞEKİLDE BAKTI. Ben de kaşlarımı kaldırıp ona baktım. Belki de haklı olarak benim Rus olduğumu düşündü. Ama Chicago'nun bu bölgesinde çok sayıda Rus yaşıyordu. Üstelik giysilerim de sırada bekleyen diğer erkeklerinkiyle aynıydı: gömlek ve kot pantolon. Ayrıca, sıkı kırmızı elbiseli, arkadaşlarını kaybetmiş ve bana sürekli *Boris diye* seslenen sarhoş bir sarışın, sırada bana yapışıp kalmıştı ve kapı görevlisinin dikkatini dağıtmakta oldukça başarılıydı. Sonunda içini çekip ikimizi de içeri çağırdı. Metal dedektöründen geçmemi sağladı ve emin olmak için beni aradı, ama silahım olmadığı için hiçbir şey bulamadı. Son bir kez kaşlarını çattı ve içeri girmemiz için başını salladı.

İçeride, sarışının kaybettiği arkadaşlarını bulduğundan emin olduktan sonra bir bahane uydurup oradan ayrıldım.

En sessiz olacağını düşündüğüm üçüncü kattaki erkekler tuvaletine çıktım ve sağdaki son kabine girdim. Havalandırma fanı, plan çiziminde olduğu gibi, pencere camının ortasına yerleştirilmiş büyük, çirkin beyaz bir kutu şeklindeydi.

Tuvalete tırmandım, ellerimi kabin duvarlarının üstüne koydum ve paralel barlarda bir jimnastikçi gibi kendimi yukarı çektim. Bacaklarımı büküp vantilatörü tüm gücümle tekmeledim. Hiçbir şey olmadı. Tekrar tekmeledim. Bir kez daha. *Bu sefer işe yarasa iyi olurdu.* Aksi takdirde silahsız kalacak ve kimseye faydam olmayacaktı. Homurdandım ve tekrar tekmeledim...

Çatlama sesi duyuldu ve fanı yerinde tutan sızdırmazlık maddesi yerinden çıktı. Aspiratör karanlıkta kayboldu ve birkaç saniye sonra, üç kat aşağıda yere çarptığında uzaktan bir çarpma sesi duyuldu, ancak gürültülü müzik sesinden dolayı neredeyse duyulmuyordu.

Nefes nefese, tuvaletin üzerine kadar indim. Sonra bileziğimi çıkardım: açık havada hayatta kalmak için kullanılan, kalın bir bant içine dokunmuş yaklaşık 15 metrelik paraşüt ipi. İpi çözdüm ve ucunu penceredeki delikten dışarı attım.

Bir an sonra, kordonun çekildiğini hissettim. Bu, sokakta bekleyen Gabriella'nın işini yaptığını anlamına geliyordu. Kordonu tekrar yukarı çektim. Ucuna siyah bir silah çantası bağlanmıştı.

Kabine atladım ve silahları ceketimin altına saklamaya başladım. İşimi bitirince çantayı ve kordonu pencereden dışarı attım ve kabinden çıktım. Aynada kendi yansımamı gördüm ve bir saniye durup yakamı düzelttim. "*Vse yeshche ponyal,*" diye gururla mırıldandım. *Hâlâ beceriyorum.*

Sonra saklanacak bir yer aramaya gittim.

RADIMIR

GECE YARISI.

Spartak'ın kulübünün hemen önüne, park yasağı olan bir bölgeye park ettim. Bir mucize eseri geceyi atlatırsam, park cezası için seve seve ödeme yapardım.

Spartak'ın adamları beni bekliyorlardı ve hemen üzerime atladılar, beni metal dedektörüne sürükleyip içinden geçirdiler. Silah ya da bıçak kaçırmaya çalışmadığım için biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyorlardı ve emin olmak için beni iki kez aradılar. Sonra beni içeriye götürdüler. İkisi ellerini omuzlarıma koydu, her ikisi de sırtıma silah dayadı. Hiçbir riski göze almıyorlardı.

Yürürken gözlerim kalabalığı taradı. Alexei içeri girebilmiş miydi? Bildiğim kadarıyla, hâlâ dışarıdaki kuyrukta bekliyordu. Eğer öyleyse, başımız beladaydı.

Kulüpte dolambaçlı yollardan ilerleyerek, kirişlerin hemen altında cam duvarlı bir odaya vardık. Spartak, dört adamıyla birlikte bizi bekliyordu. Spartak'ın karısı Liliya, onun yanında gergin bir şekilde duruyordu. Ama neredeydi...

Sonra onu gördüm, yerde yatıyordu, başının yanında yapışkan, parlak bir kan lekesi vardı. Bir an için öldüğünü sandım ve içim *parçalandı*. Dizlerimin üzerine çöküp ağlamak istedim.

Sonra kıpırdadı ve kalbim yeniden atmaya başladı. Başını kaldırıp bana baktı, ağlamaktan kızarmış gözleriyle, ayağa kalkmaya çalıştı. Ona doğru ilerlemeye başladım ama Spartak'ın adamları önümü kesti. "İyi misin?" diye sordum Bronwyn'e.

Cesurca başını salladı.

"O iyi," dedi Spartak yavaşça. "Ama ağlak bir kız." Somurtarak baktı. "Senin bu sabrını nasıl buluyorsun bilmiyorum."

Dönüp ona sert bir bakış attım ama hiçbir şey söylemedim. Önümde dört adamı, beni buraya getiren iki adam ve Spartak'ın kendisi vardı. Yediye karşı bir ve hepsi silahlıydı, ben ise değildim.

Bunu nasıl halledeceğime karar vermiştim. Spartak sözünü tutup Bronwyn'i serbest bırakacak gibi görünürse, takası gerçekleştirecektim: benim hayatım karşılığında onunki. Onu güvende tutmanın en iyi yolu buydu. Gennadiy'e, sonrasında ona göz kulak olacağına dair söz verdirdim. O, Valentin ve Mikhail tek başıma gitmemem için beni ikna etmeye çalıştılar, ama ben kararlıyım. *Hepimiz silahlarımızla oraya gidersek, Spartak onu öldürür.*

Ayrıca, yalnız değildim. Karanlıkta bekleyen yedek planım vardı. Umuyordum.

"Buradayım," dedim Spartak'a. "Onu bırak."

Spartak sırtıttı ve bana doğru yürüdü. Arkamdaki iki adama başını salladı ve onlar beni yakalayıp kollarımı arkama doğru çekti. Spartak elindeki içkiyi yere bıraktı, omuzlarını gerdi, esnedi... ve sonra tüm gücüyle yumruğunu karnıma indirdi.

Ağrı titreme dalgaları halinde yayılırken, ikiye katlandım. Garip, sessiz bir ıstıraptı: ciğerlerimdeki tüm hava dışarı çıkmıştı ve nefes almak için çok fazla acıyordu. Ben boğulup hırıltılı nefes alırken, Spartak Bronwyn'in elini tutup onu bize doğru çekti. "Ben sözümün eriyim," dedi bana. "Onu bırakacağım... ama önce adamlarımın her biri sırayla onunla birlikte olacak."

Öfke göğsümde patladı. *Ona dokunmaya layık değilsin.* Öyleyse yedek planıydı.

"O yaptı," dedi Bronwyn çabucak. "Telefon görüşmesini o sahtece yaptı."

Nefes almakta hala zorlanarak ona baktım. Aniden her şey anlam kazandı. Artık Spartak'ın onu bırakmayacağını biliyordum. Onu öldürecekti... ya da sonsuza kadar elinde tutacaktı.

Arkamdaki iki adam beni dizlerimin üzerine çöktürdü. Spartak silahını çıkardı, sonra etrafı kontrol etti. Odanın ortasındaydık, bu da cam duvarlar olsa bile aşağıdaki herkesten gizlendiğimiz anlamına geliyordu. Silahın namlusunu alnıma dayadı.

Alexei'yi hayal ettim, bir yerlerde, üstümüzdeki aydınlatma sisteminin üzerinde, keskin nişancı dürbünüyle benim işaretimi bekliyordu.

Gabriella'yı, ara sokaktaki bir arabada oturmuş, yüzü dizüstü bilgisayarının ekranının ışığıyla aydınlanmış, Alexei'den radyo mesajını beklerken hayal ettim. Parmağı, bir veritabanındaki bir rakamı değiştirecek ve elektrik şirketinin kulübün on yıldan fazla bir süredir elektrik faturasını ödemediğini düşünmesini sağlayacak tuşun üzerinde duruyordu.

İki kez başımı salladım.

Ve kulüpteki tüm ışıklar söndü.

BRONWYN

Asla aklınıza gelmeyecek bir şey: gece kulüplerinde pencere yoktur.

Işıklar söndüğünde, karanlık değil, *zifiri karanlık* oldu. Ve bir an için sessizlik hakim oldu: cam duvarlı odadaki herkes şoktan donakaldı. Müzik de durmuştu ve ani sessizlikten kulaklarım zonkluyordu. Sonra alt kattaki kalabalık çığlık atmaya ve paniklemeye başladı.

Ve sonra ateş açıldı.

Silah sesine *benzemi*yordu. Daha çok sert bir çarpma sesi, cam kırılma sesi ve bir adamın çığlığı gibi, hepsi aynı anda. Radimir'in arkasında bir yerde bir vücudun yere yığıldığını duydum. Sonra tekrar oldu. Ve tekrar. Ve tekrar.

Spartak hala beni tutuyordu. Bileğimi o kadar sıkı tuttu ki, kemiklerim kırılacak sandım. Çılgınca bir şeyle uğraştığını duyabiliyordum ve sonra aniden bir ışık belirdi: telefonundaki el fenerini açmış ve etrafı aydınlatıyordu...

Işık, yerde yatan bir ceset buldu. Spartak'ın adamlarından biri, göğsü parçalanmış ve kanlar içindeydi. İkinci bir ceset. Üçüncü bir ceset. Ve sonra Radimir, dizlerinden kalkarken, yüzü gök gürültüsü gibiydi.

Spartak bembeyaz oldu. Kolunu boynuma doladı ve beni kendine doğru çekerek beni kalkan olarak kullandı. Bir el daha ateş edildi ve Spartak'ın adamlarından biri daha düştü. Bu adam öne doğru devrildi ve cam duvardan düşerek büyük bir delik açtı ve karanlığa yuvarlandı. Birkaç saniye sonra, üç kat aşağıdaki insanların çığlıkları, adam kalabalığının içine düştüğünde tamamen histerik hale geldi.

Spartak'ın dehşet içinde etrafına bakındığını gördüm: Artık tek bir adamı kalmıştı ve Radimir ona doğru ilerliyordu. Silahını kafama dayadı

ve soğuk metal şakağıma değdiğinde donakaldım. Radimir de donakaldı.

Spartak etrafına baktı, sonra beni geriye, duvara doğru sürüklemeye başladı. *Beni nereye götürüyor? Orada hiçbir şey yok!* Tek kapı odanın uzak tarafındaydı.

Ama sonra Spartak duvar panellerinden birine bastırdı ve panel yana doğru açıldı: gizli bir kapıydı. Beni aşağıya inen dar ve karanlık bir merdiven boşluğuna çekti. Liliya'ya parmağını şıklattı, bir hayvana emir verir gibi ona emir verdi ve Liliya aceleyle peşimizden içeri girdi.

"Öldür onu!" Spartak, hayatta kalan son korumasına bağırdı. Sonra kapıyı kapattı ve ağır metal bir sürgü çekerek Radimir'i dışarıda kilitledi.

RADIMIR

PANEL KAPANDI ve yine karanlıkta kaldım. Telefonumu çıkarıp el fenerini açmak için değerli saniyelerimi boşa harcadım, sonra duvara koştum ve duvar panelini elledim. Diğerleri gibi pürüzsüz, boyalı metaldi: Spartak için açıldığını görmemiş olsaydım, bunun bir kapı *olduğunu* bile bilemezdim. Onun yaptığı gibi ittim, ama açılmadı: diğer taraftan kilitlemiş olmalıydı. Planım suya düşmüştü: Onun gizli bir kaçış yolu olacağını tahmin etmemiştim. Kapının arkasında aşağıya inen merdivenleri görmüştüm. *Hemen* aşağı inip Bronwyn'i bulmalıydım, yoksa onunla birlikte kaçacak ve... Midem bulandı. Onun ve adamlarının ona ne yapacağını düşünmek bile istemiyordum.

Ama önce başka bir sorunum vardı. Spartak'ın son koruması, görebilmek için el fenerini açmaya çalışırken telefonuyla uğraşıyordu. Ama ben *kendi el fenerimi* açtığım için, o da silahına uzanmaya çalışıyordu...

El fenerimi kapatacak zaman yoktu. Kaçtım ve telefonumu ceketimle örttüm, tekrar karanlıkta kaldık. Bir silah sesi duyuldu ve kurşunun yanımdan çok yakın bir mesafeden geçtiğini hissettim.

Sesin geldiğini düşündüğüm yere doğru koştum, ona omuz atmayı umuyordum. Ama ona çarpmak yerine, tökezleyip durdum... ve sonra aniden önümde bir esinti hissettiğimde, kollarımı çırparak aniden durmak zorunda kaldım: Cam duvardaki delikten dışarı çıkıp ölümle yüzleşmek üzereydim. Bir saniye orada titreyerek ve terleyerek durdum, korumayı bulmaya çalışıyordum. Sonra o bana çarptı ve birlikte yere düştük, tamamen karanlıkta yuvarlanıp boğuşmaya başladık.

Kırk camlar altımda çıtırdadı. Sonra yüzüme yumruk attı ve ben sersemlemiş bir şekilde sendeledim. Diğer taraftan bir yumruk daha geldi ve...

Artık neredeyse bilincimi kaybetmiştim: Onlardan kaçınamıyordum, nereden geldiklerini bile göremiyordum...

Aniden parlak beyaz bir ışık üzerimize yağdı. Üzerimde oturan adamın şaşkınlıkla yukarı baktığını görebiliyordum... ve sonra bir silah sesi duyuldu ve adam arkaya doğru düşerek benden uzaklaştı. Alexei ortaya çıktı, yıllar önce hatırladığım kadar soğukkanlı ve profesyoneldi.

Teşekkür etmek için başımı salladım ve aramızda bir şey geçti. Son on yılda onu aramam gereken tüm zamanları, işleri düzeltebileceğim ama düzeltmediğim tüm zamanları düşününce boğazım düğümlendi.

Eğilip elini uzattı, ben de minnetle elini tuttum. "Onu kaçırdı," dedim, o beni ayağa kaldırırken. "Aşağıda bir yerde."

Alexei cam duvardaki deliğe doğru yürüdü ve aşağıdaki manzaraya baktı, silahına el fenerini tutarak bizim de görebilmemizi sağladı. Aşağıda tam bir panik vardı, çoğu sarhoş ya da uyuşturucu etkisinde olan yüzlerce insan, tam karanlıkta birbirine sıkışmış durumdaydı. Merdivenler ve balkonlar daha da kötü durumdaydı. Spartak'ın adamları her yerde bizi arıyor olacaktı. "Durum iyi değil," diye özetledi Alexei.

"Biliyorum," dedim yumuşak bir sesle. Plan, Bronwyn'i alıp kaçmaktı: şimdiye kadar gitmiş olmamız gerekirdi. "Ama onu bulmalıyız."

Alexei başını salladı ve bana bir silah uzattı: onunla aynı, fener takılı bir tabanca. Derin bir nefes aldım... ve karanlığa doğru yola çıktık.

BRONWYN

MERDİVENLER METALDİ, yangın merdiveni gibiydi ve bir seferde sadece bir kişinin geçebileceği genişlikteydi. Ayrıca inanılmaz derecede dikti, neredeyse bir merdiven gibiydi. Bir tırabzan vardı ama ellerim arkamda kelepçeli olduğu için onu kullanamıyordum. Bir kayma yaparsam, ne kadar aşağıda olursa olsun, doğrudan en alta düşecektim. Çok korkutucuydu: Dengemi korumak için yavaş gitmeye çalıştım, ama Spartak sabırsızlanıp arkamdan itmeye devam etti, ben de tökezleyip sendeleyince kalbim ağzıma geldi. Bacaklarım gece kulübünün tepesine tırmanmaktan zaten yorgun düşmüştü ve birkaç dakikalık inişten sonra eklemelerim ağrımaya başladı. *Bir an önce birinci kata ulaşmalıydık.* Ama ulaşamadık. Merdivenler, ben ayakta zor durana kadar uzayıp gitti.

Sonunda çelik bir kapıdan çıktık... ama gece kulübüne değil. Durup baktım.

Bir koridordaydı, duvarlar çıplak tuğla ve zemin betondan yapılmıştı. Tavanında ışıklar vardı, ama hepsi kapalıydı: burada da elektrik kesikti. Ve nedense kimse telefonundaki el fenerini kullanmıyordu. Tek ışık, el fenerleriyle koşturan birkaç güvenlik görevlisinden geliyordu. Işığın altında, tek parça tek kullanımlık tulumlar, saç fileleri ve maskeler giyen insanlar gördüm. Bir kapıdan, mavi alevlerin üzerinde köpüren cam şişelerle devasa bir kimya laboratuvarı gibi görünen bir yer görebiliyordum. Diğer kapılardan ise uzun konveyör bantların başında duran ve küçük *bir şeyler* torbalara dolduran insanlar görebiliyordum. Bir an için, bir şeker fabrikasına geldiğimizi sandım.

Sonra işçilerden biri, çantalarla dolu bir el arabasını yanımdan geçirdi ve içinde ne olduğunu gördüm: haplar. *Spartak'ın uyuşturucu fabrikası.* Gece kulübünün altında gizlenmişti: bu yüzden kimse onu bulamamıştı. Ama... bir dakika, Spartak yıllardır uyuşturucu satıyordu.

Burada düzinelerce işçi vardı: bunca zaman boyunca hiçbiri bu yerin varlığını ağzından kaçırmamış mıydı?

Bir güvenlik görevlisi yanımdan koşarak geçti ve el fenerinin ışığı bir saniye için başka bir odayı aydınlattı. Ranzalar gördüm. Ve sonra gördüğüm tüm işçilerin kadın olduğunu ve hepsinin dehşete kapılmış görüldüğünü fark ettim. *Onlar insan ticareti mağdurları!* Muhtemelen Rusya'dan *getirilmişler. Bu yüzden telefonları yok.* Dehşetle etrafa baktım: bir mahzendeydik, penceresi yoktu. *Tanrım, bu kadınların bazıları güneş ışığını en son ne zaman görmüşlerdi?*

Ben etrafa bakınırken Spartak işini yapıyordu. Güvenlik görevlilerini toplayıp silahlarını aldığından emin oluyor ve onları bir kapıya doğru yönlendiriyordu. Radimir ile teke tek karşılaştığında üst katta çok korkmuş görünüyordu. Ama şimdi askerlerle çevrili olduğu için yine kibirli haline dönmüştü. "Hepiniz benimle gelin," dedi onlara.

"Peki ya o?" diye sordu muhafızlardan biri, bana doğru başını sallayarak.

Spartak bileğimi yakaladı ve beni koridordan kimyasal varillerle dolu bir depoya çekti. Kelepçelerimi bir saniye açtı, sonra beni bir boruya zincirleyerek tekrar kelepçeledi. "Sen burada kal," dedi Liliya'ya ve ona bir el feneri verdi. "Ona göz kulak olun." Topladığı muhafızlara döndü. "Kapı görevlilerine kimseyi çıkarmamalarını söyleyin. Kulüpten çıkamaz. Onu yakalayacağız!" Ve koridordan aşağı doğru yola çıktılar.

Siktir. Kelepçeleri çektim ama hiç gevşemedi. Kalbim deli gibi atıyordu. Radimir beni arayacaktı ama beni asla bulamayacaktı, burada değil. Spartak ve adamları onu bulacak ve sonra...

Kelepçeleri tekrar çektim. "Hadi," diye yalvardım, sesim panikle titriyordu. *"Lütfen!"*

RADIMIR

"Onu göremiyorum," diye mırıldandı Alexei.

İkinci kattaki balkondaydık ve ortalık tam bir korku filmi gibiydi. Karanlık bazı insanları paniğe sevk etti ve koşmaya başladılar, merdivenlerde takılıp düştüler ve diğer insanlar da *onların* üzerine düştü. Sonra ışıklar yeniden yanana kadar oturup birbirine sarılmanın en iyi fikir olduğunu düşünenler vardı. Balkonları tıkadılar ve daha fazla kazaya neden oldular. Işıklar söndüğünde gece kulübü zaten aşırı doluydu ve şimdi herkes aşağı inmeye çalışıyordu, bu da bir izdiham yaratıyordu. Alexei ve ben, insanları geri çekmek için silahlarımızı kullanarak yolumuzu açmak zorunda kaldık.

Birinci kata baktım ve el fenerimle kalabalığı taradım. *Tanrım*. Korkmuş insanlardan oluşan, boşucu bir deniz gibiydi. Panik yayılıyordu ve her an bir izdihamaya dönüşebilirdi. Üstelik birinci kat Spartak'ın adamlarıyla doluydu. Şimdiye kadar karanlıkta onlardan kaçmayı başarmıştık ama bu uzun sürmezdi.

"Onsuz gitmiyorum," dedim Alexei'ye. "Aşağı inmeliyiz."

Alexei sertçe başını salladı. Gabriella olsaydı, o da aynısını yapardı, biliyordum. *Ve ben de onun yanında olurdum*. Omzunu tutup sıktım. Ve dans pistindeki kalabalığın içine doğru ilerledik. *Bronwyn*, sessizce yalvardım, *neredesin?*

BRONWYN

Kelepçeleri son bir kez çektim ve yorgunluktan ve yenilgiden bitkin bir halde yere yığıldım. Hem zinciri kırmayı hem de boruyu duvardan sökmeyi denedim ama tek elde ettiğim şey çiziklerle kanayan bileklerdi. Radimir'in kulübün üst katında beni aradığını *hissedebiliyordum*. Spartak'ın çetesinin içine girip öldürülecekti ve bunun tek sebebi, aptal gibi kendimi kaçırmaya izin vermemdi. *Tek ihtiyacım olan lanet olası bir alet ya da onun gibi bir şey. Keşke yalnız olmasaydım...* Uzun bir küfür dizisi savurdum ve boruya tekme attım. Boru çınladı ve Liliya irkildi.

Ve o anda yalnız olmadığımı hatırladım.

"Liliya," dedim, ona bakmak için dönerek. "Seni buradan çıkarabilirim."

Bana göz kırptı, sonra hızla başını salladı ve başka yere baktı. Ama o umudu gözlerinde gördüm, sonra hemen kapattı.

"*Yapabilirim!*" diye ısrar ettim. "Bak, Aristovlar bu savaşı kazanabilir. Spartak'ı yok edebilirler. Ondan kurtulabilirsin." Radimir'in olması gerektiğini bildiğim yere, tavana baktım. "Ama bunu yapmak için *Pakhan'larına* ihtiyaçları var!"

Kafasını tekrar salladı ve geri adım atarak kollarını koruyucu bir şekilde kavuşturdu. "Seni koruyorum," dedi kararlı bir sesle. Yıllardır Amerika'da yaşayan biri için İngilizcesi şaşırtıcı derecede kötüydü. O anda midem bulandı: Spartak muhtemelen onun tek başına dışarı çıkmasına veya Amerikalı arkadaşlar edinmesine asla izin vermemişti. Onu izole tutmuş ve kaçmasını zorlaştırmak için İngilizce öğrenmesini engellemişti. "Sana nasıl davrandığımı gördüm," dedim yumuşak bir sesle. "Sana vurduğunu biliyorum."

Yere baktı.

"Seni buradan çıkarabilirim," dedim. "Liliya, bana bak." Bakmadı.

"Bana bak!"

Sonunda gözlerini kaldırdı ve orada utanç gibi bir şey gördüm.

"Bu senin suçun değil!" diye ona kararlı bir şekilde söyledim. "Değil! Bak, seni buradan çıkarabilirim. Liliya, bana yardım edersen, seni buradan çıkaracağıma söz veriyorum. Güvende olacaksın."

Gözlerinde yaşlar vardı. Bana inanmak istiyor ama çok korkuyordu.

"Sana yeni bir isim, yeni bir kimlik bulabiliriz. İstedğin yere gidebilirsin."

Dudaklarını ısırdı, sonra başını salladı. *Kahretsin.* Onu kaybediyordum. Ona doğru adım attım, kelepçelerin izin verdiği kadar uzandım. "Liliya, *lütfe*n! Kaçmama yardım et, *o piçi bir daha görmek zorunda kalmayacaksın!*"

Bana baktı, gözyaşlarını geri çekerek... sonra tekrar başını salladı ve koştu. El feneri onda olduğu için, ben karanlıkta kaldım.

İç geçirdim ve başımı borunun soğuk metaline yasladım. Öyleyse, Spartak Radimir'i bulup öldürecekti. Sonra da beni almaya gelecekti ve... O ve adamları tarafından kullanıldığımı düşününce midem bulandı. Sonra da benden sıkıldığında bir yerlere gömülecektim.

Dakikalar geçti. Sonra ayak sesleri ve yaklaşan bir el feneri duydum. Umutla başımı kaldırdım, sonra Liliya odaya geri girerken iç geçirdim. *Muhafızım geri dönmüştü.*

Ama bir şey farklıydı. Elleri arkadaydı ve bana büyük, suçlu gözlerle bakıyordu, kötü bir şey yaptığını bilen bir çocuk gibi.

Ellerini arkasından çıkardı ve orada sakladığı şeyi bana gösterdi. Cıvata kesici. Umutla boğuk bir nefes aldım.

"Söz ver!" diye tısladı. "Çıkacağıma söz veriyor musun?" "Evet!" Çılgınca başımı salladım. "Evet, söz veriyorum."

Liliya üç saniye daha bana bakarak tereddüt etti. Sonra öne eğildi ve kelepçelerimin zincirini kesti. Ben de onu yakaladım.

Elini tutup onunla birlikte kapıya doğru süründüm. "Buradan nasıl çıkacağız?" diye sordum.

Koridoru işaret etti. Koridorun en sonunda, önünde bir gardiyan duran ağır metal bir kapı vardı. Oradan çıkamazdık.

Başka bir çıkış olmalıydı. Onunla birlikte zifiri karanlık koridorda sürünerek ilerledim. Spartak'ın bizi aşağı indirdiği gizli merdivenin kapısını buldum, ama kilitliydi. Liliya ve ben odaları tek tek aradık. Spartak çok sayıda gardiyanı ele geçirdiği için gardiyanların sayısı azalmıştı ve karanlıkta dikkatli olursak onların yanından gizlice geçebilirdik. İşçiler bizi görmezden geldi, muhafızlardan çok korkuyorlardı, işlerinden başlarını bile kaldırmaya cesaret edemiyorlardı. Ama başka kapı yoktu ve tek havalandırma delikleri geçmek için çok küçüktü. Burası bir hapishaneydi.

Şansımız tükendiğinde, benim kimya laboratuvarı dediğim yerde sürünerek ilerliyorduk. Bir gardiyan bizi gördü ve beni yakaladı, yere yatırmaya çalıştı. Liliya kolunu gardiyanın boynuna doladı ve onu benden uzaklaştırdı, ikisi laboratuvarın ortasında sendeledi. Liliya'nın dirseği karmaşık bir cam boru ağına takıldı ve borular devrildi, kimyasallar her yere döküldü. Sonra gardiyan bir gaz brülörüne çarptı, brülör devrildi ve...

Karanlık oda, alevler tüm masayı sararken aniden turuncu renkte aydınlandı. *Kahretsin!* Kimyasallar yanıcı olmalıydı. Ateş yere damlıyor, diğer masalara sıçırıyordu. İşçiler çığlık atmaya ve koşmaya başladı, boğucu gri duman havayı doldurmaya başladı.

İşçiler koridora döküldü. Artık ortalık kaos içindeydi: tüm mekan hala karanlıktı, sadece alevler ve birkaç el feneri ışığı aydınlatıyordu ve hava çoktan bulanıklaşmaya başlamıştı. Ciğerlerim yanıyordu ve herkes gibi ben de içgüdülerimi takip ettim. *Çıkın, çıkın!*

Ama koridorun sonuna geldiğimizde, kapıdaki güvenlik görevlisi silahını kaldırdı ve bize Rusça bağırdı. İşçiler korkuyla eğildiler ve geri çekildiler.

Siktir. Spartak polisin burayı bulmasına izin veremezdi. Güvenlik görevlisi emir almış olmalıydı: ne olursa olsun kimseyi dışarı çıkarmayın.

ne olursa olsun.

Hepimizi burada ölüme terk edeceklerdi.

RADIMIR

Dans pistinin etrafında dolaştık ama Bronwyn ve Spartak'tan hiçbir iz yoktu. *Nerede bu adamlar?!* Tekrar merkeze doğru ilerlemeye çalıştım ama kalabalık o kadar yoğundu ki zar zor hareket edebiliyordum. Silahımı sallayarak yol açmaya bile çalışamadım çünkü insanların *kaçabileceği* bir yer yoktu.

Sonra durum daha da kötüleşti. Burnumu kırıştırdım ve başımı çevirip Alexei'ye baktım. O da endişeli bir şekilde başını salladı. *Duman.*

Kalabalığın farkına vardığını görebiliyordunuz. Sonra biri öksürmeye başladı ve panik başladı, duman henüz görünür hale gelmeden insanların korkuları devreye girdi. Kalabalık kapılara doğru akın etti. Ancak kapıdaki gardiyanlar kapıları açmadı: Spartak benim burada olduğumu bildiği için emir almışlardı. Dişlerimi sıktım. *Bu benim suçum. Ben buraya geldiğim için insanlar ölecek.*

Ve *hala* Bronwyn'i bulamıyordum. Duman aşağıdan bir yerden yükseliyor gibiydi. Başka bir kat mı vardı? Aşağıya inen merdiven bulamadım ve tüm kapıları denedik. *Nerede bu kız?*

Bir silah sesi duyuldu ve Alexei beni kenara itti. Aramızdan bir kurşun geçtiğini duydum. Çığlıklar başladığında, Alexei'nin omzunu tuttum ve onunla birlikte altıgen kulübün bir tarafında bulunan bara koştum. Barın üzerinden atladık ve başımız önde arkadaki zemine çarptık. Ayağım iki mini buzdolabı arasında sıkıştı ve kurtarmaya çalışırken burktum. Ayak bileğimde şiddetli bir ağrı hissettim, küfrettim ve sonunda ayağımı kurtardım. Başımızın üzerinden daha fazla kurşun geçerken, diz çöküp barın üstünden bakmaya başladık.

Spartak ve bir avuç adam, kimin vuracağını umursamadan kulübün diğer tarafından bize ateş ediyorlardı. Ateş sonunda dans pistinde biraz boşluk açtı, insanlar kenarlara ve balkonlara çekildi

balkonlara çekildi, ama bu sadece orada kalabalığı daha da kötüleştirdi. Duman da yoğunlaşıyordu: nefes almak zorlaşıyordu ve hava da ısınmaya başlamıştı: bir yerlerde tam anlamıyla bir yangın çıkmıştı.

Bara daha fazla kurşun isabet etti. Alexei ve ben karşılık verdik, ama sayıca çok azdık. Buradan çıkmazsak ölecektik. Alexei'nin çenesinin sıkıldığını gördüm ve karısını düşündüğünü anladım. Suçluluk duygusu kalbimi bir yumruk gibi ezdi. Bratva'dan çıkmıştı, güvendediydi ve ben onu tekrar oraya sürükledim. Artık karısını bir daha göremeyebilirdi. Ben de benimkini.

BRONWYN

Öksürerek ^{ikiye} katlandım. Duman o kadar yoğundu ki, neredeyse hiçbir şey göremiyorduk. Yangının başladığı oda cehenneme dönmüştü ve alevler koridora yayılıyordu. İşçiler çığlık atıyor, histerik bir haldeydi. Ama hala bir çıkış yolu yoktu. Kapıdaki gardiyan, dumanın içinde nefes alabilmek için ağzına bir bez bağlamıştı ve açıkça paniklemiş olmasına rağmen kırıdamıyordu. Muhtemelen Spartak'ın bizi kaçırsa onu öldüreceğini biliyordu. Aslında bu, acımasız bir mantıkla açıklanabilirdi: Spartak, uyuşturucu fabrikasında çalışmak üzere daha fazla kadın kaçırabilir, yangında hasar gören kısmı yeniden inşa edebilir... ama polis burayı bulup onu tutuklarsa, işleri düzeltemezdi. *Hepimizi ölüme terk edecekti.*

Ve bu benim hatamdı: ben gelmeden önce, bu kadınlar tutsaklardı ama en azından hayattaydılar. Duvara yaslandım, gözlerim dumandan yaşıyordu, merdivenleri çıkıp koşturmaktan eklemlerim o kadar yanıyordu ki, ayakta durmakta zorlanıyordum.

Liliya'nın iki işçiye Rusça konuşarak onları sakinleştirmeye çalıştığını fark ettim. Benim yönümü işaret etti. Ve sonra, dehşetle, üçü de bana döndü.

Onlara göz kırptım. *Kahretsin. Benden bir şey düşünmemi bekliyorlardı.*

İşçilerden biri kolumu tuttu. *"Lütfen! Bir çocuğum var!"*

Korkudan donakalmış bir şekilde ona baktım. Şimdi *hepsi* bana bakıyordu. *Ne yapmalıyım? Ne yapacağımı bilmiyorum!* Spartak'ın sözlerini hatırladım. Ben bir lider değildim. Ben *hiçbir* şey değildim.

Ama etrafımda giderek daha fazla kadın toplanmaya başladıkça, içimde bir şeylerin değiştiğini hissettim. Lider olmamam önemli değildi. Lanet olası bir kitapçı işletmem önemli değildi. Korkmam önemli değildi. Bana ihtiyaçları vardı.

Titrek bir nefes aldım ve düşündüm. "Tamam," dedim sonunda, sesim dumandan kısılmıştı. "Şöyle yapacağız."

Planımı anlattım ve Liliya, İngilizce bilmeyen işçiler için planımı Rusçaya çevirdi. Plan işçiler arasında yayılırken, elimi elbisenin içine sokup sustalı bıçağı çıkardım. Düğmeye bastım ve bıçak fırladı. Yutkundum... ve bıçağı arkamda saklayarak koridora çıktım.

Koridorun uzak ucunda, güvenlik görevlisi hala düzeni sağlamaya çalışıyordu. Kendisi de panik içindeydi ve dumandan boğuluyordu, yüzünden terler akarken silahını sağa sola sallayarak herkese geri çekilmeleri için uyarıyordu.

Koşmaya başladım. Arkamdan gelen ayak seslerini duydum ve omzumun üzerinden baktım: Liliya arkamdan geliyordu. Bana gergin bir şekilde başparmağını kaldırdı ve ben de başımı salladım.

İlk başta, güvenlik görevlisi beni fark etmedi: birçok insan alevlerden kaçmak için ileri geri koşuyordu ve o, koridorun *kendi* tarafında olanlardan daha çok endişeliydi. Ona yarı yolda geldiğimde, beni fark etmiş gibiydi... ama yine de pek endişelenmemişti. Benimle onun arasında çılgına dönmüş bir işçi kalabalığı vardı.

Daha hızlı gitmek için kendimi zorladım. Tek şansım, benim bir tehdit olduğumu fark etmeden ona ulaşmaktı. Dizlerim sanki kemiklerim birbirine sürtünüyor gibi hissettiriyordu ve vücuduma beyaz sıcak bir acı yayılıyordu, ama devam ettim.

Kalabalığa ulaştığımda, işçiler planladığımız gibi son anda kenara çekilerek sihirli bir şekilde yol açtılar. *Şimdi* gardiyan dikkatini bana verdi. Silahını beklediğimden daha hızlı bir şekilde kaldırdı. *Kahretsin!* Hâlâ birkaç adım uzaktaydım...

Neredeyse yüzümün önünde bir patlama oldu, gerildim ve acıyı bekledim, ama acı gelmedi. Sonra üzerine atladım, sustalı bıçağı öne doğru salladım ve karnına sapladım. Bıçak o kadar kolay girdi ki, yanlış yaptığımı sandım. Sonra parmaklarımda sıcak bir ıslaklık hissettim ve *Tanrım, onu bıçaklamıştım*. Bıçağı çevirmem gerektiğini biliyordum ama gardiyan zaten yana doğru sendeliyordu

silah parmaklarından düşmüştü ve ben şoktan nefes nefese geri atladım.

İşçiler etrafımı sardı ve ağır metal kapıyı açtı. Taş merdivenler yukarı çıkıyordu. İşçiler yanımdan geçip merdivenlerden yukarı çıktılar. Yanımda, gardiyan yarasını tutarak yerde yuvarlanıyor, ağlıyor ama hayattaydı.

Bir an için rahatladım. Sonra Liliya'ya döndüm. "Hadi, gidelim..."

Donakaldım. Liliya duvara yaslanmış, yüzü bembeyazdı ve karnını ağrıyormuş gibi tutuyordu. Sonra parmaklarının arasından kan sızdığını gördüm. *Muhafızın ateş ettiği kurşun...* "Hayır," dedim, başımı sallayarak. "Hayır. *Hayır!*"

Liliya duvarın aşağısına kaymaya başladı, bacakları altında çöktü. Koşarak yanına gittim ve dizlerinin üzerine çökünce onu destekledim. "Yardım edin!" diye bağırdım. "Biri yardım etsin!"

RADIMIR

Barın arkasına tekrar eğildim, nefes nefeseydim, daha fazla kurşun barın tezgahını parçalıyordu. Spartak ve adamları geliyordu, dumanın içinden bize doğru sürünerek geliyorlardı ve ikimizle onları durduramazdık. Alexei ile göz göze geldik. *Bitti.*

Ve sonra aniden Spartak'ın arkasındaki kulübün diğer ucundan bağırışlar duyuldu. DJ kabininin arkasından duman bulutları yükseliyordu ve sonra... insanlar yerden çıkmaya başladı. Laboratuvar önlüğü giymiş insanlar. *Ne oluyor?*

Neler olup bittiğini hiç bilmiyordum. Önemli olan tek şey, onların bir tür bodrumdan *yukarı* çıktıklarıydı. Bronwyn'in orada olduğuna emindim. Ve yangın da kesinlikle oradaydı: duman gittikçe yoğunlaşıyor, turuncu alevler tarafından aydınlatılıyordu. *Chyort, oraya inmem lazım.*

Ama bizimle delik arasında Spartak ve adamları vardı. Dikkatleri dağılmıştı, insanları yakalayıp aşağı kata geri götürmeye çalışıyorlardı... *belki onları alt edebiliriz.* Bunu yapmak zorundaydık, yoksa Bronwyn orada ölecekti. Alexei'ye başımı salladım ve koştuk.

İlk birkaç saniye, bir şansımız var gibi görünüyordu. Bazı gardiyanlar başka yöne bakıyor, kaçan laboratuvar çalışanlarına odaklanmıştı. Ama sonra etraflarına bakındılar ve bizi gördüler, kurşunlar uçuşmaya başladı ve bizi açık alanda yakaladılar. Ceketimin kumaşını, göğsümden birkaç santim uzakta bir şeyin çektiğini hissettim. Alexei, bacağına bir kurşun isabet edince sendeledi. Karşılık veremedik, çünkü panik içinde oradan oraya koşan insanlara isabet etme riski vardı. Muhafızlardan biri silahını kaldırıp bana nişan aldı ve ben yüzümü buruşturup kendimi hazırladım...

Bir adam takım elbiseyle gardiyana çarptı ve gardiyan aniden yana doğru uçtu. *Gennadiy!*

Bir başka gardiyan daha yere yığıldı, göğsünden bir bıçak saplanmıştı ve Valentin'in gölgelerin arasında durduğunu gördüm. Üçüncüsü, Mikhail'in beyzbol sopasını karnına indirdiği sırada iki büküm oldu. Mikhail'in köpekleri de oradaydı, ikisi gardiyanın kollarını ısırp onu yere indirirken, üçüncüsü gardiyanın çenesini uyarıcı bir

Mikhail'in beyzbol sopasını karnına indirdiğinde ikiye katlandı. Mikhail'in köpekleri de oradaydı, ikisi bir gardiyanın kollarına yapışıp onu yere indirirken, üçüncüsü uyarıcı bir şekilde boğazını ısırıldı. Gözlerimi kırptım: gün ışığı ön kapıdan kulübe doluyordu: kardeşlerim kapı görevlilerini geçip içeri girmiş olmalılar. Ve şimdi kapı, dışarı çıkmaya çalışan panik halindeki insan kalabalığı tarafından açık tutuluyordu. Gabriella elektriği kestiğinden beri ilk kez, el fenerimin ışığının ulaştığı mesafeden daha uzağı görebiliyordum. *Spartak nerede?* Onu gözden kaybetmiştim.

Kavgaya doğru koştum ve sendeleyerek durdum. "Burada ne yapıyorsun?" diye Gennadiy'e bağırdım. "Sana uzak durmanı söylemiştim!"

Gennadiy gardiyanın yüzüne yumruk attı. "Sana söyledim, sen benim kardeşimsin." Başka bir gardiyan bize doğru koştu. "Git karını bul!" dedi Gennadiy. "Bunu biz hallederiz!"

Alexei bana başını salladı ve kardeşlerimin yanına gitti. Ben de DJ kabininin arkasından çıkan insanların olduğu yere koştum. Yaklaştıkça, zeminde kare şeklinde bir kapak açıldığını gördüm. Hepsi kadın olan bir grup insan oradan çıkıyordu. Ama Bronwyn aralarında değildi. Ve aşağıda turuncu renkli alevlerin parıldadığını görebiliyordum. Hızla ileri koştum...

Bir şişe kafamın arkasına çarptı ve parıldayan cam parçaları yağmuruna tutularak sert bir şekilde yere düştüm. Boynum ve sırtım ıslanmıştı ve votka kokusu alıyordum. Beynimin ortasında bir ağrı patladı ve nükleer bir patlama bulutu gibi dışarıya doğru yayıldı, diğer her şeyi dışarı itti. Düşünemiyordum, hareket edemiyordum. Birkaç saniye öylece yatıp sonra ayağa kalkmaya çalıştım, ama ayaklarım yerde boşuna çırpınıyordu. Yavaş yavaş yaralandığımı anladım. *Çok kötü* yaralanmıştım.

Spartak'ın ayakkabıları yüzümün önünde belirdi, ayakkabılarının altında camlar taze kış donu gibi çtırdadı. "Ah Radimir," diye azarladı. "Haline bak."

Kalkmam gerektiğini biliyordum, ama beynim hiçbir emir vermiyordu. Acı o kadar şiddetliydi ki, tüm düşüncelerimi buharlaştırmıştı.

"Seni öldüreceğim," dedi Spartak soğuk bir sesle. "Sonra kardeşlerinle ve amcanla da ilgileneceğim. Konstantin, Aristovların öldüğünü duyunca adamlarını geri çekecek." Ayakkabısını yanağıma koydu ve bastırdı. Yüzümün yan tarafı kırılan camlara bastırılmaya başladı

kırık camlara bastırđı, ama ben kıpırdayamıyordum: Ne zaman bir Őey yapmaya çalışsam, acı dūřüncemi yok ediyordu, evleri odun parçalarına eviren bir patlama bulutu gibi. İşim *bitmişti*.

"Beni hasta ediyorsun," dedi Spartak, biraz daha sert bastırarak. "Eskiden bizden biriydin. Radimir Aristov'dan daha acımasız kimse yoktu. Ve şimdi *bir kadın için* kendini feda ediyorsun!"

Bir gözümü kapatmak zorunda kaldım çünkü camla milimetrelerce uzaklıktaydı. Diğer gözümle, kardeşlerim Mikhail ve Alexei'nin hala gardiyanlarla dövüştüğünü görebiliyordum. Yalnızdım.

Kapağa baktım. Bulanıktı... Aslında *her Şey* bulanıktı. Beyin sarsıntısı geçirmiş olmalıyım. Ama kadınların delikten çıkmayı bıraktığını ve alevlerin kulübe sıçrayarak yangını yaydığını görebiliyordum.

Spartak bakışlarımı fark etti. "Oh, o aşağıda," diye doğruladı. "Onu aşağıda bıraktım."

Korku boğazımı sıktı. Kapiya bakakaldım, gözlerimi ondan ayıramıyordum.

"Bana bak!" diye bağırdı Spartak ve böbreklerime tekme atarak beni sırt üstü çevirdi. O anda sesinde, yıllar önce Alexei'yi hayatımdan çıkardığımda hissettiğim öfkeyi duydum. Aşık olduğu için ona kızdığımda hissettiğim öfkeyi.

"Sen zavallısın!" diye bağırdı Spartak ve bana tekrar tekme attı. "Bir *kadın için* ölüyorsun!"

Ama sesinde öfke yoktu: korku vardı. Liliya'ya sahipti ama o bir mülktü, onu seven biri değildi. Benim sahip olduğum Şeye asla sahip olamayacağını *biliyordu* ve bundan korkuyordu.

Benim hala vardı. O hala benimle birlikteydi.

Sadece... *ayağa kalkmam* gerekiyordu.

Başımdaki ağrı azalmadı. Ama şimdi ateş fırtınasında bir Şey vardı, elmasdan yapılmış, yok edilemez bir Şey. Ona odaklandım.

Spartak bağırdı ve ayağını geri çekip bir tekme daha attı, bu seferki kafama yönelikti. Ama son anda uzandım ve ayak bileğini yakaladım, cilalı ayakkabısının ucu yüzümden bir santim uzaktaydı.

Ona ihtiyacım var.

Yan tarafa yuvarlandım ve ellerimi yere dayadım. İterken, avuç içlerime cam parçaları batıyordu ama bunu umursamadım. İnledim. Homurdandım.

Ve lanet olasıca ayağa kalktım.

Spartak, ben yavaşça ayağa kalkarken bana inanamayan gözlerle baktı. Boynumdan sıcak bir şeyin aktığını hissettim ve başımın ne kadar kanadığını merak ettim. Yüzümün bir tarafı da kanıyordu ve ellerim parçalanmış haldeydi.

Yeleğimi kanlı el izleri bırakarak kavradım ve düzelttim.

Spartak bana doğru koşarak çılgınca yumruk attı. Ellerimdeki camın acısını umursamadan öne adım attım ve çenesine yumruk attım. Yumruk onu yere düşürdü ve sırt üstü yere çakıldı. Onu takip ederek tekrar tekrar vurdum, ta ki sonunda hareketsiz kalana kadar.

Sonra tekrar ayağa kalktım ve merdivenlerden aşağıya, yangının olduğu yere doğru sendeledim. Votka ile ıslanmış ceketim hemen alev aldı ve alevler yüzüme ulaşmadan önce onu üzerimden çıkardım. Duman dışında hiçbir şey göremiyordum. "Bronwyn!" diye bağırdım. Sesim geveleyerek ve yavaş çıkıyordu. Cevap gelmedi ve kalbimi korku kaplarken tekrar bağırdım. "*Bronwyn!*"

Alevler o kadar gürültülüydü ki, cevap verse bile onu duyabileceğimden emin değildim. Yüzümü yakan ateşleri atlatarak koridorda ilerledim. Ayaklarımın altında bir şey çıtırdadı ve aşağı baktığımda binlerce hapın yere dağılmış olduğunu gördüm. Üzerlerine kan damlıyordu... Tanrım, *iz bırakıyordum* ve başım da dönüyordu. Ne kadar kan kaybediyordum?!

Önemli değildi. Gerekirse burayı santimetre santimetre arayacaktım. "Bronwyn! Bron..." Duman boğazıma kaçtı ve öksürmeye başladım, sonra duramadım. İki büklüm oldum ve dizlerimin üzerine çöktüm.

"Radimir!"

Sesi, solumun bir yerinden geliyordu. Hala öksürerek dumanın içinden sürünerek ilerledim. Ve sonra onu gördüm, sanki kalbim yeniden atmaya başlamış gibiydi. Liliya'nın yanında diz çökmüş, kadının midesindeki yaraya bastırıyordu.

kadının karnındaki yaraya bastırıyordu. "Bastırıyorum!" dedi bana, gözyaşları yanaklarından akıyordu. "Yapman gereken bu, değil mi?"

Kollarımı ona doladım ve onu sıkıca kucakladım, zayıf bir şekilde başımı sallayarak, hala öksürerek. Liliya gözlerini açtı ve bana baktı, yüzü ölümcül bir şekilde beyazdı.

"Yürüyemiyor," dedi Bronwyn çaresizce. "Denedim ama onu merdivenlerden yukarı çıkaramadım."

Bir patlama koridoru sarsarken, boğucu siyah bir duman bulutu bizi yuttu, gözlerimizi yakıp ciğerlerimize doldu. Kanlı elimi Bronwyn'in omzuna koydum. Bana öfkeyle baktı. "*Onu bırakmayacağım! Söz verdim!*"

Göğsüm sıkıştı. Küçük kütüphanecim çok cesurdu... ama alevler hızla yayılıyordu. Orada kalamazdık ve benim durumumda Liliya'yı taşıyamazdım. Çenemi sıktım ve Bronwyn'in omuzlarını tuttum: Gerekirse onu sürükleyerek götürecektim.

Ve sonra dumanın içinden büyük, tanıdık bir silüet belirdi. Alexei bana kızgın bir şekilde baktı: *Şimdi neye bulaştın?* Sonra eğildi, Liliya'yı kollarının arasına aldı ve kapıya doğru döndü. "Gidiyoruz," dedi bana.

Tartışmadım. Ayağa kalktım ve Bronwyn ile birbirimizi destekleyerek koridorda sendeleyerek merdivenlere geri döndük.

Kulübe geri döndüğümüzde, durumun hızla kötüleştiğini gördük. Yangın iyice yayılmış, Spartak'ın yangın önleyici malzeme kullanmak için cimri davrandığı halılara ve duvarlara sıçramıştı. Bütün mekan alevler içindeydi. Ama en azından kapı açık olduğu için insanlar sonunda dışarı çıkabilmişti. Kulüp boştu.

Neredeyse boştu. Dans pistinden geçerken kardeşlerim bizi durdurdu. "*Chyort*, kardeşim," dedi Gennadiy, yaralarım, yanmış, kanlı gömleğime ve kaybolan ceketime bakarak.

"Ben iyiyim," diye hırıltıyla cevap verdim. Ve Bronwyn'i yanıma daha sıkı çektim.

İyiden de iyiydi. Hep birlikte kapıya doğru yöneldik.

"Bekle," diye boğuk bir sesle konuştu Bronwyn.

"Spartak."

Herkes şaşkınlıkla ona baktı. "Orada, baygın yatıyor," dedim ona, işaret ederek.

"Bırakın yansın," dedi Gennadiy acımasızca.

Bronwyn başını salladı. "Telefon görüşmesini sahte yapan oydu! Onu dışarı çıkarırsak, Sekizlere yaptıklarını anlatabilir!"

Ona baktım. *Haklıydı*. Onu orada bırakıp, adımızı temize çıkarmak için tek şansımızı kaybetmiş olacaktım. *O olmasaydı ne yapardım?*

Valentin ve Gennadiy'e Spartak'ın baygın bedenini bıraktığım yeri gösterdim. Adamlarından hiçbiri onu kurtarmaya çalışmamıştı, kulüp alev aldığı anda hepsi kaçmış olmalıydılar. Kardeşlerim Spartak'ı kaldırdı ve birkaç dakika sonra, mutluluk verici soğuk ve temiz gece havasına çıktık. Öksürüyorduk, ciğerlerimiz dumandan yanmıştı, derimiz yanmıştı, her yerim kanıyordu ve düzgün göremiyordum. Ama hayattaydık.

Sokak itfaiye araçları ve sağlık görevlileriyle doluyordu ve polis sirenlerinin de yaklaştığını duyabiliyordum. Liliya'yı doğrudan ambulanslardan birine götürdük. Gennadiy, Valentin ve Mikhail, Spartak'ı polisler yakalamadan önce onu uzaklaştırmak için hızla arabalarına bindirdiler. Kiralık bir araba köşeyi dönerek geldi ve Gabriella başını pencereden dışarı çıkardı. "Bin!"

Alexei, Bronwyn ve ben arkaya bindik. İlk polis arabaları sokağa girdiğinde, Gabriella hızla uzaklaştı. Bize bakmak için arkasını döndü. "Hastaneye mi?"

Etrafıma baktım. Spartak gitmişti. Herkes iyiydi. Ve karımı geri kazanmıştım.

"Hastaneye," diye onayladım. Ve bayıldım.

EPILOG

İki Hafta Sonra Radimir

"HERKESE BİR KASK," dedi ustabaşı, kaskları dağıtırken. "Lütfen dikkatli olun, yapının güvenli olduğundan emin olduk, ama kimsenin yaralanmasını istemiyorum."

Bronwyn'in başına bir kask taktım, bu onu o kadar sevimli gösterdi ki göğsüm sıkıştı. Parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştirdim ve elini sıktım, sonra kendime de bir kask taktım. Kafam bir süreliğine yeterince darbe almıştı.

Spartak'ın gece kulübündeki yangından duman soluması, beyin sarsıntısı, ciddi kan kaybı ve ellerimde bir doktorun hepsini çıkarmak için tam bir saat uğraştığı kadar çok cam parçası ile çıkmıştım. Bronwyn'in duman soluması biraz daha kötüydü ve bazı kesikler ve çürükler vardı, artritli yatışana kadar koltuk değneği kullanması emredilmişti. Ama en kötü hasar kulübün kendisiydi. Spartak'ın gevşek güvenlik önlemleri ve bodrumda depolanan kimyasallar nedeniyle yangın saatlerce sürdü ve itfaiye yangını kontrol altına aldığı anda kulüp tamamen yanmıştı. Ancak bu hasar, yeni bir başlangıç için bir fırsat yarattı ve bu önemliydi... çünkü kulüp artık bizimdi.

"Bu duvar yıkılacak," diyor ustabaşı Gennadiy'e. "Bütün bunlar gitmeli..."

Polis kulübe geldiğinde, ilk buldukları şey yaklaşık otuz kaçırılmış kadındı ve bazıları yıllardır bodrumda tutuluyordu. İkinci buldukları şey ise uyuşturucu fabrikasıydı. Spartak'ın hayatta kalan adamlarını topladılar. Bronwyn

, bıçakladığı adamın hayatta olduğunu öğrenince rahatladı ve Spartak'ın çok uzun bir süre hapis yatacağı açıktı.

Ancak... Spartak'ı kimse bulamadı. Polis onun ülkeden kaçtığını düşündü, ama aslında yangın sonrası günü kulüpten birkaç kilometre uzaklıktaki kilitli bir garajda geçirdi. Garajda Sekizli'den biri de vardı. Spartak'ın Aristovları neredeyse ortadan kaldırmak için onları nasıl kullandığıyla çok ilgileniyordu. Günün sonunda, tam bir itiraf aldı ve Spartak öldü. Sekizli, ailemizin itibarını geri kazandırdı: Artık dışlanmıyorduk. Tazminat olarak, Spartak'ın gece kulübü de dahil olmak üzere tüm mal varlığını ve bölgesini bize verdiler. Savaş bitmişti... ve biz her zamankinden daha güçlüydük.

Plan, gece kulübünü tamamen yenilemek ve onu sefil bir uyuşturucu mekanından Gennadiy'nin yöneteceği meşru bir işletmeye dönüştürmektir.

"Daha geniş balkonlar," diyordu Gennadiy mimara. "Dar geçitlerden kurtulmamız lazım."

"Ve daha fazla yangın çıkışı," dedi Valentin. "Bodrum katını ne yapacağız?"

Mikhail gülümsedi ve mimarın omzuna dostça kolunu attı. "Bazı fikirlerim var..."

Ailemin düşünceli ve biraz da hüzünlü bir şekilde konuşup planlar yapmasını izledim. Onlarda kendimi çok gördüm: Vladivostok, Gennadiy ve Valentin'de de izlerini bırakmıştı, sadece farklı şekillerde. Ve Mikhail, her zaman çok sıcakkanlı ve neşeli... ama o da neden hala bekar olduğunu hiç konuşmazdı.

Bronwyn ile tanışana kadar neyi kaçırdığımı hiç bilmiyordum. Şimdi onların da birini bulmasını istiyordum.

Bronwyn'e baktım, mimara gece kulüplerinde tuvaletlerin asla yeterli olmadığını, daha fazla tuvalet olması gerektiğini anlatıyordu. *Karım*. Bu saha ziyareti için tasarımcı kıyafetlerini ve topuklu ayakkabılarını mantıklı bir şekilde bir kenara bırakmış, kot pantolon ve eski bir çift yürüyüş botu giymişti... ve hiç bu kadar güzel görünmemişti. Onu içime çektim: boynuna değen yumuşak bakır rengi dalgalı saçları, kalçalarının ve poposunun muhteşem kıvrımları, dar kot pantolonu... Kadınlar için daha güvenli olması için kulübün nasıl düzenlenmesi gerektiği konusunda mimarla bazı fikirlerini konuşurken onu dinledim ve göğsüm gururla doldu. Ben

yanımda olması gereken kadını buldum. Akıllı, güzel, yatakta bir şeytan ve gerektiğinde bana karşı çıkmaktan çekinmeyen bir kadın. Benim küçük kütüphanecim mükemmel bir Bratva Kraliçesi olmuştu.

Bronwyn

Ertesi gün yine kask takıyordum. Ama bu sefer Cassie'nin kahve dükkanındaydım, üzerine büyük, kırmızı bir X spreyle boyanmış bir duvara bakıyordum.

"Bence bu onuru sen üstlenmelisin," dedi Cassie.

Kafamı salladım, balyozu onun ellerine bastırdım ve ikinci bir tane aldım. "Bunu birlikte yapacağız. Bir, iki, üç!"

İkimiz de çekiçlerimizi salladık, önce beceriksizce, sonra düzenli bir ritimle. Tuğlalar çukurlaştı, sonra çatladı. Sonra ilk tuğla düştü ve kitapçının dikdörtgen şekli ortaya çıktı. Jen ve izlemeye gelen diğer arkadaşlarım sevinç çığlıkları attılar. Baba da oradaydı: Hâlâ yürürken baston kullanıyordu ama her geçen gün güçleniyordu ve tekrar dairesinde yaşıyordu. Radimir, binanın sahibini ziyaret etmiş ve birkaç gün içinde asansör çalışır hale gelmiş, güvenlik kameraları tamir edilmiş ve grafiti silinmişti.

Konstantin ve Radimir'in birlikte çalışmasından ilham almıştım. Bratva modernleşip kaynaklarını paylaşabiliyorsa... biz neden yapamayalım? Benim kitapçım ve Cassie'nin kahve dükkanı, yer sıkıntısı ve yeterince müşteri çekememe sorunları yaşıyordu, ancak bitişik duvarı yıkıp tek bir büyük alan oluşturarak her iki sorunu da çözebilirdik. Kahve içenler raflara göz atabilir, kitaplara bakanlar da kahvenin tadını çıkarabilirdi. Personel açısından da daha verimliydi: ikimiz de daha fazla yardımcı almaya gücümüz yetmiyordu, ama paramızı birleştirip Jen'i tam zamanlı olarak işe alabilirdik. Kitapçı sakın olduğunda latte ve kek servisi yapabilir, kahve dükkanı sakın olduğunda rafları doldurabilirdi. Bu değişikliğin kârlılık getireceğini görmek için beklememiz gerekecekti, ama içimden iyi bir his geliyordu.

O gece yorgun ama mutlu bir şekilde metroya doğru yürüdüm. Artritim geçmemişti ve günün sonunda eklemlerim hala zonkluyor ve ağrıyordu, ama Jen'in mağazada tam zamanlı çalışması işleri çok daha kolaylaştırıyordu ve artık koltuk değneklerimi kullanırken kendimi daha az utangaç hissediyordum. Yüzmeye başlamıştım ve bu da yardımcı oluyor gibiydi.

Tren geldiğinde, bir koltuğa oturdum, eteğimi düzelttim ve Radimir'in bana aldığı muhteşem beyaz deri çantadan not defterimi ve kalemimi çıkardım. Penthouse'da olduğumuzda hala kot pantolon ve spor ayakkabı giymeyi tercih etsem de, mafya kraliçesi gibi giyinmeyi sevmeye başlamıştım.

Kafede ekstra masaları nereye koyabileceğimizi ve kitap masalarının nasıl konumlandırılması gerektiğini planlamakla o kadar meşguldüm ki, metro vagonunun sonunda neler olup bittiğini fark etmem biraz zaman aldı. Üç adam, oturan bir kadının üzerinde duruyor ve kaçmasını engelliyorlardı. Kadın solgun ve gergindi, ağlamak üzereydi. Henüz ona dokunmuyorlardı. Bu, zararsız ve eğlenceli olmadığı halde zararsız *eğlence* olarak görmezden gelinen düşük düzeyli tacizdi. Ama buna katlanmak zorundayız.

Ama yapmadım. Artık yapmıyordum.

Ne yaptığımı fark etmeden, koridordan yürüyerek üçlünün önüne geçtim, böylece onların ve kadının arasına girdim. "Onu rahat bırakın." Bu bir rica değildi.

İçlerinden biri konuşmak için ağzını açtı. Ona sert bir bakış attım. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Kaşları karışık bir şekilde çatıldı. Sonra arkadaşlarından biri kulağına fısıldadı ve yüzü soldu.

"Bu güzergâhta sık sık seyahat ederim," dedim onlara. "Bunu bir daha yaparsanız, *hoşnutsuz* olurum. Hoşnutsuz olmamı ister misiniz?"

Kafasını salladı. Hepsi kafalarını salladılar.

Radimir'in yaptığı şey, *bizim* yaptığımız şey, hala beni rahatsız ediyordu. Ama bu şehirde birinin gücü elinde tutması gerekiyorsa, o kişi biz olsak daha iyi olurdu. Ve eğer bu güç bende olsaydı, onu iyiye kullanacaktım. Spartak'ın bölgesi bize daha fazla gelir sağlamıştı ve ben de bu gelirin bir kısmını, onun kaçırdığı kadınlara bakmak ve onları aileleriyle yeniden bir araya getirmek için harcadık. Liliya da artık özgürdü ve hayatında ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu.

hayatında ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Bir yanımda onun Chicago'da kalmasını umuyordu: iyi bir arkadaş olmaya başlamıştı.

Alexei ve eşi Gabriella ile de tanışmaya başlamıştım. Birkaç günlüğüne şehre gelmişlerdi ve Alexei ile Radimir'in yeniden bir araya gelmesi çok güzeldi. Dün gece bir barda Alexei, Bratva'dan ayrıldığından beri ne yaptığını anlattı: Gabriella'nın tamamen kadınlardan oluşan hacker grubu Sisters of Invidia'ya yardım ediyordu. "Hayat güzel," dedi bize kararlı bir şekilde, Gabriella'nın elini sıkarak. "Neredeyse kimse beni öldürmeye çalışmıyor."

"Bence aksiyonu özledin," demişti Radimir şakacı bir şekilde. "Birazcık."

Alexei kararlı bir şekilde başını salladı. Sonra Gabriella ile göz göze geldi ve Gabriella ona "*sorun değil*" der gibi başını salladı. Alexei tekrar Gabriella'nın elini sıkı ve utangaç bir şekilde başını salladı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Belki birazcık," diye mırıldandı. İkisi günü gezerek geçirdiler ve akşam yemeği için bize geldiler.

Radimir ile hayat gerçekten çok *güzel*. Spartak öldükten ve Ermeniler gittikten sonra ortalık sessizleşmişti: Her zaman bu kadar huzurlu olacağını düşünmüyordu ama bu durum devam ettiği sürece tadını çıkaracaktı. Sabahları kahvaltı hazırlar ve beni kitapçıya bırakırdı, her zaman kapının önünde uzun uzun öperdi. Akşamları ise kanepede battaniyenin altında sevgi dolu film izlerdik ya da o smokin, ben de şık bir elbise giyerek özenle hazırlanmış bir etkinliğe katılırdık ve genellikle konuşmalar başladıktan kısa bir süre sonra sessiz bir merdiven boşluğuna gizlice girip duvara yaslanarak sevişirdik. Hafta sonları, bütün gün kanepede karnımın üstüne uzanarak bir yığın kitabı okurdum. Sadece kocaman sandviçlerimden birini yapmak için dururdum... ve Radimir'in çok fazla çalışmadığından emin olmak için, onu ev ofisinden kahve, bir kadeh şarap veya gerektiğinde Rachel'in deri iç çamaşırları ve rujuyla dolaşarak dışarı çıkmaya ikna ederdim.

Eskiden uyanık kalıp endişelenirken, şimdi onun koruyucu kollarına sarılmış bir bebek gibi uyuyordum. Eskiden yalnızken, şimdi başka biriyle o kadar bağıydım ki, yan odadan onun ruh halini hissedebiliyordum ve ona mesaj attığımda, günümün iyi mi yoksa kötü mü geçtiğini hemen anlayabiliyordu.

Yeni dūřmanların geleceğini ve almamız gereken bazı bŸyŸk kararlar olduğunu biliyordum: ocuk sahibi olacak mıyız? GŸvende olacaklar mı? Bu hayatı miras alacaklar mı? Ama bu tehditlerle birlikte yŸzleřecek ve bu kararları birlikte alacaktık.

Penthouse'a geldiğimde çantamı tezgahın Ÿzerine bıraktım. "Tamam, gelmelerine yaklaşık doksan dakika var. Sen..."

Bir el gŸzlerimi kapattığında, bir el de belimi kavrayıp beni sert bir erkek vŸcuduna doğru çektiğinde çığlık attım.

"şşş," diye fısıldadı Radimir.

Onun sesini tanıdığımda rahatladım. "Ne yapıyorsun *ne yapıyorsun?!'* diye sordum.

"Karımı şaşırtıyorum." O kelimenin Rus aksanıyla sŸylenmiř sesi, şimdi bile içimi heyecanlandırıyordu. "YŸrŸ. Bakma."

Beni oturma odasından geçerek... bir dakika, yakında duvara çarpmayacak mıyız? Ve neden bir esinti hissediyorum?

Durdu ve elini çekti, ben de nefesimi tuttum.

Balkona açılan cam kapılar açıktı ve bir dizi mum dışarıya doğru yol gŸsteriyordu. Ve orada, daha fazla mumla çevrili bir jakuzi vardı. *Kendi jakuzimiz.* CancŸn'daki gibi, ama bu jakuziden Chicago'nun yarısı gŸrŸnŸyordu.

"Alexei ve Gabriella gelmeden Ÿnce, şimdi girmek için vaktimiz var mı?" diye sordum.

"Evet, eğer sen..." O acele etmeden Ÿnce giyinmek için koşuyordum. "Yeşil mayoyu giy!" diye bağırdı.

Beş dakika sonra, jetler kaslarımı dŸvdŸrŸrken boynuma kadar suya dalmıştım. Soğuk bir geceydi, yŸzŸme vuran rŸzgâr buz gibiydi ve bu da buharlı suyun daha da lŸks hissettirmesine neden oluyordu. Kaslarımdaki gerginliğin kaybolduğunu ve vŸcudumun mutluluk verici bir şekerlemeye dŸnŸřtŸęŸnŸ hissedebiliyordum. "Beni çıkarmak için dev bir kaşık bulman gerekecek," diye mırıldandım.

Radimir sırtıttı ve yüzerek yanıma geldi, sonra arkama kaydı, böylece ben geriye yaslanıp onu sandalye olarak kullanabildim. Başımı göğsüne yaslamak daha da iyi hissettirdi. Gözlerimi kapattım ve iç geçirdim. Sonra burnuma yumuşak bir şey değdiğinde gözlerimi tekrar açtım. Bir kar tanesi. Sessiz ve huzurlu bir şekilde kar yağıyordu ve biz şehirdeki en güzel manzaraya sahiptik.

Ona sokuldum ve birkaç dakika boyunca mutlu bir sessizlik içinde izledik. Sonra Radimir öne eğildi ve beni her zaman çıldırtan tam o noktaya, boynumun arkasına öpücük kondurdu ve eli çıplak uyluğumdan yukarı doğru kaymaya başladı.

"Alexei ve Gabriella gelene kadar ne kadar vaktimiz var?" diye mırıldandım.

Radimir alçak, müstehcen bir kahkaha attı. "Yeterince zamanımız var." Kollarında dönüp kocamı öptüm.

Okuduğunuz için teşekkürler! *Frozen Heart*'ı beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün, bu gerçekten yardımcı olur.

Hailey'nin Konstantin'in kız arkadaşı Christina'yı taklit ederek onun kalbini kazanmasının hikayesi *The Double*'da anlatılıyor.

Alexei'nin Gabriella'yı öldürmek için gönderildiği, ancak onunla birlikte kaçtığı hikayesi *Kissing My Killer*'da anlatılıyor.

Kitaplarımın tam listesi için helenanewbury.com adresindeki web siteme bakabilirsiniz.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM